

**КЛУБ „СВЕТЛИНИ СРЕД
СЕНКИТЕ“
ДИВНА**

Част 1 от „Дивна“

chitanka.info

— Стас, почакай! Глупава чанта... Стааас!

Коридорът, който водеше към люка, беше тесен и неудобен. Багажът не се носеше по него според зададения курс, а се удряше в стените, подскачаше и се премяташе като обезумяла птица.

Момчето спря да хване чантата, овладя залитането си и вдигна лице към момичето.

— Това ли е целият ти багаж, Дивна?! — Изражението му, застинало в някаква мрачна тревога, беше пълна противоположност на настроението ѝ.

— Не ми трябва повече... Там ще получим всичко, което ни е необходимо!

— Не всичко. — Стас свъси вежди още по-ниско. В този момент сиво-сините му очи приличаха на стъклени топчета.

— Стига се цупи! Там е пълно с млади хора — каза Дивна.

— Няма да са твой тип. Марти ти го каза още преди две години.

— Марти е мой тип.

От превъзбудата настроението ѝ се менеше бързо. Изведнъж съжали, задето винаги бързаше да каже на глас какво мисли.

Семейният им кораб беше малък и бърз. Люковете към кабините бяха тесни, а в пилотското и навигаторските кресла, които тримата с баща им щяха да използват, се скачаше буквално от тавана. Стас обичаше този кораб. В началото на годината бе получил позволение да го изпробва на дълги разстояния. Днес трябваше да управлява баща им, но Стас сигурно щеше да отгатва всяко негово движение предварително.

— Скачай, Дивна!

— Уау!

Момичето се приземи малко накриво и удари коляното си, но бащината усмивка ѝ беше достатъчна да се почувства отново щастлива. Толкова рядко се срещаха напоследък! Той ставаше все по-угрижен и все по-зает.

— За малко да те изпуснем, слънчице!

Едрият мъж изпълваше по-голямата част от пилотската кабина. Главата му почти опираше в решетката на усилвателя на сигналната уредба.

— Вътре сме! Тръгвай, тате!

Дивна увисна на раменете на баща си в мига, в който Стас се настани до нея.

— Ще закъснеете... Още първия ден ще закъснеете за лекции, слънчице. Пригответи се за излитане! — Барозов-старши отскубна ръцете ѝ от врата си с престорено строго изражение и кимна на Стас да затвори люка. Дивна издърпа задъхана колана си. Закопчалката му удари палеца на лявата ѝ ръка.

— Ох!

— Ужасно непохватна си — подхвърли брат ѝ, без да я поглежда.

— Е, днес ми е простено... Надявам се да се запозная с всички по-интересни колеги още тази вечер! Не е възможно в най-елитното училище на Южните станции да няма...

— Не се навивай толкова сестричке, може да се окаже, че сме единствените живи същества там — с фалшива меланхолия изрече Стас.

— Ще кажа на Марти да те съди за плагиатство! — подсмихна се Дивна. — Той каза веднъж, че са работи, и ти веднагааа... Вече четвърта година е в Академията и все за нея говори, като ни гостува. И освен това...

— Брат ти иска само да те предупреди, че е опасно да очакваш много от място, което не познаваш — прекъсна я меко баща им, докато задаваше координати на бордовия компютър. — Уж сте близнаци, а сте толкова различни... Напомняте ми за малката масичка в стаята ви!

Този път Стас се разсмя пръв. В съзнанието му вероятно беше изплувала кръглата черно-бяла маса, изобразяваща „ин“ и „ян“. Бе избрал за себе си черната половина. Смяташе, че белият цвят не подхожда на един истински мъж, а и Дивна винаги сядаше откъм бялата страна.

— Аз усещам пулса на това място, татко! — извика тя. — Той бие в ритъм с моя собствен пулс... Знам, че там ме очаква нещо! Нещо ново и хубаво, може би...

— Това вече е поезия — разсмя се бащата. — Дано сте щастливи, слънчице!

Той намести колана си с рутинен жест и почти без да гледа таблото пред себе си, натисна няколко бутона и дръпна една ръкохватка. Стас му помагаше, без да задава въпроси. Гледайки ги, Дивна неволно си помисли, че не иска да превръща нищо от живота си

в рутина. Професор Файнс пишеше, че човек е жив, докато чувства света около себе си. В неговите трудове се говореше повече за интуицията, отколкото за чистия разум. Говореше се за живия човек, а не за технологиите, благодарение на които се оцелява.

„Интуицията ми подсказва, че Академията ще ме отведе при Файнс! — с ентузиазъм си помисли момичето. — Значи наистина няма за какво да се тревожиш, татенце!“

Спомените ѝ се преплитаха с мечтите и превръщаха настоящето в хаос.

Животът на личната им станция, свободният избор на занимания и всичко, което беше семейството ѝ досега, приключваше с този полет. Но Дивна все още се виждаше у дома.

— Отпусни се! — смееше се тя, когато брат ѝ я поглеждаше строго след някое твърде искрено и бурно словоизлияние.

— Излагаш и двама ни — просъскваше Стас в ухото ѝ, но слънчевата ѝ усмивка бързо го обезоръжаваше. — Закъде си без мен, диваче...

— Щастлива съм, че имам брат и бодигард едновременно — две в едно! И това ако не е бонус от съдбата! — гордо отбелязваше Дивна и двамата избухваха в смях, докато си разменяха безобидни удари.

Малка в сравнение с личните станции на другите федерални съветници, станцията на семейство Барозови се отличаваше със светлина и уют. Значителна част от площта ѝ беше заета от закрит спортен комплекс с голям басейн и зали за игри и отдих. Повечето от свободното си време близнаците прекарваха там. Голямата гостна, която представляваше прозрачен балон от стъкло за корабни илюминатори, създаваше усещането, че седиш в бар, плуващ в открит космос. Подвижният под, който правеше пълно завъртане на всеки кръгъл час, поддържаше илюзията.

Стаята на Дивна и Стас беше разделена на две от плъзгаща се врата. Когато бяха съвсем мънички, тя стоеше постоянно отворена. Дивна обичаше да играе в синята половина, заедно с брат си, но беше категорична, че розовото ѝ легло е много по-хубаво от синьото на Стас. Идеята за синьо-розовата стая обаче постепенно се разми. Двамата рисуваха по стените кръгове, спирали и триъгълници до момента, в

който всичко се смеси в една обща шарения. Когато близнаците навършиха единайсет, семейството взе решение стаята да се пребоядиса в свежо зелено. В последния момент Стас предложи изпод боята да прозира бамбукова гора, тъй като се бе впечатлил от някаква картина в колектора. Идеята се прие и стаята се превърна в поляна, обградена от бамбук.

— Какви бяха висшите училища на Земята? — наруши дългата тишина Дивна, а Стас заинтригувано повдигна вежди.

Баща им се сепна от мислите си.

— Малко по-различни. Студентите... — отговори той. — Студентите... не носеха униформи. Нямахме подготвителни курсове, както е сега, но завършвахме средното училище горе-долу на възраст, в която вие ще завършите висше... Нашето детство беше малко по-дълго!

— Тийнейджърство! — поправи го Стас. — А униформите са добър екип за практиките и предпазват от изблици на ексцентризъм през останалото време. Виждал съм тази на Марти и мисля, че е много добра!

— Приемам забележките. Още като тръгнахме, ви пожелах щастие и се радвам, че заминавате с положителна нагласа — усмихна се бащата.

— Завършвали сте по-късно, това по-добре ли е? Не се ли губи много време така? — попита Дивна.

— Време се губи, каквото и да правиш — каза Барозов. — Не знам, човечеството След Земята е много ярко разделено. Не можеш да сбъркаш бедните и богатите... Средна класа няма изобщо. Пренаселените, шумни и зле поддържани общи станции изглеждат съвсем различно от частните и дипломатическите, дори през корабен илюминатор...

— Какво общо има това с времето? — попита Стас.

— Просто разсъждавам на глас — каза баща му. — За какво би могъл някой от вас да използва времето си тук, ако не учи?

— За да помечтае — каза Дивна.

— И това не е загуба? — извърна се към нея Стас.

— От друга страна, децата без финансови възможности се самоотглеждат и самовъзпитават — продължи Барозов. — За тях се грижат по-големите братя, сестри, братовчеди... Обучават се от колектори, общите виртуални училища са пренаселени с всякакви холографски присъствия, там е неприятно дори да се надникне...

— Затова е по-добре да си губят времето? — Стас се намръщи. — Бих учил дори да бях беден. Все ще е повече от взиране в нищото.

— Не съди живота на хора, които не познаваш — каза баща му. — Повечето от тези хлапета наистина опитват, Стас! Някои дори събират кредити...

— О, разчувствах се! И какво си купуват с тях? Дрога?

— Стас, може би аз искам да чуя. Продължавай, тате! — каза Дивна.

— Забележително семейство сме... — Барозов се усмихна замислено. — Та тези, които спестяват, кандидатстват в колежа по изкуства, където може да се изучава вътрешен, корабен или холо-дизайн.

— Звучи интересно... Ох, извинявай, тате! — Дивна се плесна през устата. — Спирам! Бях чела нещо за тези училища и... простооо. Не помня... Продължавай, тате!

— Какво му е интересното. Могат да учат само някакъв дизайн — повдигна рамене Стас.

— Но забележи, повечето колежи — медицинският, този за административни кадри, „Прецизният“, за поддържащи системи и, представи си, колежът по лингвистика, за общия език и мъртвите земни езици... все едно се убивате да ги учите тези езици...

— Определено!

— ...и педагогическият, най-евтиното и некачествено образование — те, макар и не напълно безплатни, остават достъпни за голяма част от желаещите да получат диплома...

— Къде е уловката? — повдигна вежди Стас.

— Сложните им имена не ги спасяват от лошата им слава. Училището за пилоти, астронавигатори и корабни техници например не може да подготви по-добри пилоти от изкаралите обикновен тримесечен курс. Курсът излиза значително по-евтино. Ти кое би предпочел?

— И това е избор?

— Стига, Стас! — намеси се Дивна. — Ти постави въпроса така. Ясно е, че ако някой завърши медицина в една от елитните Академии, ще получи веднага добра работа и заплата. Нямам представа къде отиват другите.

— Назначават ги по общите станции — отговори Барозов. — Или още по-лошо, на пътническите кораби.

— Поне не ги отглеждат работи-бавачки — измърмори Стас.

— Остави това! Мисли за бъдещето! — каза баща му. — След трети курс в Академията ще запишеш Висш военен пилотаж. Това искаше.

— Абсолютно!

Смълчаха се. Барозов изглеждаше замислен и Дивна предположи, че търси нещо интересно за финал.

— Асов-старши твърди... — каза той развеселен — ...че снобарите избират за частни преподаватели на децата си величия в някоя област на изкуството... Нещо забравено в наше време. Да речем, театър. Наследниците им нямат ясна представа за бъдещето си, но пък получават впечатляваща диплома, с която могат да се поперчат пред роднини и приятели, като папагали с рядка окраска.

Дивна потърси с поглед илюминатора. Усещаше, че не я свърта на едно място.

Оцелялото човечество пазеше снимки на Земята и Луната, които можеха да се съзерцават с часове под формата на холографски проекции. Най-популярни след тях бяха кадрите на отломки с орбити, близки до някогашната орбита на Земята — астероиден пояс между Венера и Марс. Всички снимки, както и оцелелите хора, бяха дошли от някогашните станции около Червената планета. Само тамошната част от човечеството не бе загинала. Станциите в околосемна орбита бяха унищожени, а съобщенията, изпращани от тях до последния момент, така и не бяха разчетени. „Необяснимо изкривяване на вълните!“ — говореха тогава.

Не ѝ се искаше да мисли за това, но погледнеше ли през илюминатора, се връщаше към спомените от училище, когато през всеки следващ учебен час на мястото на най-големите астероиди изникваха непознати холограми на мрачни конструкции. По-древните скални късове изчезваха, а по-едрите бързо придобиваха изкуствени форми и заприличваха на космически станции.

Дивна въздъхна, извади мобилния си визофон и опита да поиграе на дама. Холографското табло на играта се разстла пред нея в малко размити цветове, а пуловете силно червенееха.

— Кога ще си оправиш цветовете? — с раздражение попита Стас.

— Може би никога — отвърна му със същия тон Дивна и с леко докосване придвижи един син пул. — Това дори не е истинско. Не ми се бърника в настройките заради някаква холографска игра...

— Цветовете са едни и същи за всичко. — Стас я погледна. — Представа нямам какъв урод изглеждам на твоя холо-екран!

— Изглеждаш такъв, какъвто си.

— Благодаря.

— Визофоните ви остават при мен, така че спорът е излишен! — Александър Барозов дари наследниците си с много крива усмивка, провери показателите на екрана и се завъртя към тях. — Редът в Академията е малко по-различен от този, на който сте свикнали. Предполагам че отначало ще ви е трудно, но вярвам, че ще се справите. Дивна — обърна се той към дъщеря си, — бих искал да беше по-подготвена за това, с което ще се сблъскаш, защото съм сигурен, че няма да ти хареса. Помни, че преподавателите в Академията са същевременно служители на реда. Знаеш, че всеки възрастен има военен чин и е един вид полицай. Включително и аз.

— Знаех си, че Академията е създадена за мен! — подсмихна се Стас.

Дивна му отвърна с подигравателно нацупване.

— Така че трябва да приемате академичния ред сериозно... — Барозов въздъхна тъжно. — Не сте прегледали както трябва инструкциите. Отивате да учите, а не знаете нищо за Академиите и образованието. Нищо извън предметите, които сте си избрали... Личните визофони са забранени, понеже създават предпоставки за връзки, които не могат да се контролират. Кодирани съобщения на станция, населявана предимно от млади хора, крият известна опасност. — Дивна и Стас размениха неодобрителни погледи. — И все пак Академията е правилен избор! Това е най-доброто училище, с което разполага човечеството След Земята.

— Прегледах учебните програми и на двамата! — натърти Стас. — Инструкциите ще ги кажат там, предполагам.

— Мисля, че много скоро ще разберем — каза Дивна.

Изключи холографската дама и отново потърси с очи илюминатора. Харесваше ѝ да гледа звездите. Обичаше да си представя как някъде там се случва нещо приказно, в което някой ден може да се окаже замесена.

„Някъде там! От гледна точка на момента, всичко е някъде там!“

Дивна беше уплашена.

Разбра го още в мига, в който Академията ги погълна. Сивото бе навсякъде. По пода, по стените, по лицата... Докато се запознаваха с новия си предварителен випуск, преподавателите изричаха думи, които не казваха нищо. Звучаха по-скоро като заупокойна молитва, отколкото като нещо тържествено.

— ...вашият ентусиазъм, упоритост и талант ще бъдат поредната глътка въздух, която дробовете на нашата Академия ще поемат — изцеждаше през мраморните си устни един професор с тънък и остър нос, докато Дивна гледаше към високите илюминатори. Залата, в студен сив металик, без украса, без места за сядане за студентите, с твърде висок и претенциозен подиум, на който зад тежка, тъмносиня катедра се бяха подредили преподавателите, напомняше за съд. Мислено Дивна преименува помещението на „люксов крематориум за илюзии“. Подобни хрумвания обикновено разсейваха тревогата и напрежението ѝ, но този път не се получи. Дланите ѝ се потяха.

— Къде зяпаш пак? — Стас болезнено стисна лакътя ѝ.

— Ще прочетем инструкциите. После всеки от вас ще ги разгледа много внимателно — нареждаше един асистент, безличен в старанието си да изглежда спретнат.

Дивна се насили да слуша правилника, но се разсейваше на всяка точка. По някое време друг асистент, строг и гласовит, заизрежда местонахождението на кабинетите на преподавателите.

Доколкото беше разбрала, цялото теоретично обучение бе поверено на старши асистентите. С практическите занятия щяха да се занимават професорите и доцентите. Май точно безличният асистент беше натъртил, че това се прави за тяхната сигурност или поради сложността и опасностите, които „практиките“ криеха. По-голямата част от преподавателите бяха на средна възраст, но изглеждаха доста

по-стари. Видът на плашещо строгата асистентка по история на човечеството направо отчая Дивна. Тя се надяваше, че поне ще преподава добре, защото обичаше историята. Програмирането и всички математически и астрономически специалности бяха дадени на асистентите с най-неприятно излъчване. Нямахше почти нищо, за което да се хване, за да се почувства добре дошла.

Дивна продължи да се озърта. Никой друг не обръщаше глава. Сребристосивите униформи, за които Стас се беше изказал толкова ласкаво, правеха студентите част от общия академичен пейзаж.

Отпред на катедрата някой съобщаваше дните за посещения от родители и близки.

— Няма ли да чуеш поне това? — Стас отново стисна лакътя ѝ. Този път я заболя повече и Дивна се отдръпна от него с желание да се разкрещи и да го изложи пред всички. Не посмя. Ръцете ѝ бяха мокри и лепнеха.

— Не се разхождай! Говорят и на теб — подметна ѝ през рамо едро момиче. Тя се усмихна конвулсивно и спря да шава и да се озърта. Само топката в гърлото ѝ ставаше все по-тежка.

Все пак, Дивна успя да хареса един слабичък, не много висок професор с къса, рошава коса. Единствен той изглеждаше не на място сред внушителните академични фигури. Това беше преподавателят по религия и древни изкуства. Може би именно непретенциозната му външност бе привлякла вниманието ѝ. Тя неволно се усмихна, срещайки големите му, ясносини очи, които в контраст с повехналото му лице криеха нещо палаво и детско. Професорът също ѝ се усмихна. По-късно я забеляза в суматоката и ѝ каза:

— Изглеждаш объркана и изплашена, но това не бива да те натъжава. Именно смутът в душите ни е първият знак, че порастваме...

— Дивна — представи се тя, усещайки въпроса в усмивката му.

— Професор Херувим Уайт. Надявам се, че ще посещаваш редовно моите часове, Дивна.

„Чудесно! Само няма пред кого да се похваля... Или не, професор Файнс би ме изслушал. Нали заради него съм тук?“ — Дивна

изкриви устни, но не издаде звук. Предпочиташе да продължи въображаемия си разговор, отколкото да спори със Стас.

„И какво да ви кажа, професоре? Правила, забрани, правила... Използват, че родителите ни не са тук, за да ни забранят всичко човешко. Най-често срещаните думи в инструкцията бяха: Обучаващият се няма право... Права имат само преподавателите и Висшият студентски съвет.“ Дивна си спомни, че Марти членува в този съвет. Все пак той едва ли се гордееше много с това! Никога не беше споменавал за работата си там.

„Ако е нужно пътят към професор Файнс да мине през «крематориума», трябва да го приема!“ — опитваше да се успокои тя. Стас и баща им неслучайно я бяха предупреждавали да не храни неуместни илюзии. Трябваше да е подготвена за разочарования. Предмети като „Поддържащи системи и устройства“, „Обща механика“ и „Астромеханика“ ѝ звучаха объркващо още отпреди... И защо баща им не ги беше подготвил от по-рано? Говореше толкова компетентно за всичко. Знаеше къде какво се учи. Защо ги бе оставил сами да търсят информация? Сами да решат кое да научат и с кое да се сблъскат.

— Не изглеждаше така на тръгване, сестричке! — пошегува се Стас.

Дивна поиска да му отвърне нещо, но забеляза скрит страх в очите му и сърцето ѝ се сви още повече. Той изобщо не беше объркан от правилата в новото училище. Страхуваше се сестра му да не го направи за смях!

Отново си припомни най-безумното правило. При особено тежки провинения, към които кой знае защо спадаше и неопределеното „грубо нарушаване на реда и дисциплината“, се свикваше Събрание на позора, на което провинилият се студент биваше изобличен и порицан пред целия курс. По-късно бе станало ясно, че Събрание на позора е свиквано за последен път преди десет години, но самият факт, че в правилника на Академията е заложен един толкова недемократичен метод, окончателно разби илюзиите ѝ.

Личните стаи на студентите бяха още една неприятна изненада. Точен квадрат с бледосиви стени и под, който не се различаваше от

този в коридорите. Входната врата, вратите за банята, гардеробите и перилният шкаф се сливаха толкова деликатно със стените, че първоначално Дивна си помисли, че са се сдобили с празна стая, която трябва да обзаведат. Таблата на бутоните за управление на мебелите едва се забелязваха. Колекторът, свързан между леглата и кухненския робот, можеше да отвори екран, не по-голям от този на мобик. Дивна възкликна, когато установи, че в четирите ъгъла на тавана блещукат клетки на холо-нет.

— Визофоните са забранени! Това вероятно ще е за мрежата на информационния бюлетин на Академията — каза Стас. — Но пък можем да пускаме чипове през системата. Не е чак толкова зле! Защо не помислиш за...

Дивна се отказа да го слуша. Остави го да пусне леглата, да натъпче багажа в шкафове над тях и да се порови безцелно в колектора. Не премери униформата си, както направи той, и така си спести нуждата да оспори всичките му пресилени реклами на удобството ѝ. Вместо това приседна на едно от леглата.

— Това ли ще е твоето? — попита брат ѝ, но тя се отпусна назад и се опита да забрави всичко от момента, в който бяха стъпили на станцията на Академията.

Вечерта дойде неусетно. Дивна не чувстваше промяна в настроението си. Сякаш някакво мрачно було се беше спуснало пред надеждите ѝ.

— Да не си решила да сваляш компютъра?! — нервно я подкачи Стас, когато забеляза, че тя стои така от доста време, впила стръвен поглед в монитора.

— Подобно обвързване ми се струва подходящо. Връзва се отлично с обстановката. И без това спалните ни приличат на затворнически килии — измърмори в отговор момичето. — И представи си, колегата, с когото ме разпределиха, случайно ми е брат...

— А случайно да си забелязала, че колегата ти в момента вечеря сам? — намръщено парира брат ѝ.

— Не съм гладна, Сташек! — умолително го погледна Дивна.

Беше решила да хакерства до предела на възможностите си. Може би щеше да се почувства по-добре. В границите на Академията това действие бе посочено като наказуемо. Представи си как я

изправят пред Събранието на позора. Тя излиза с гордо вдигната глава, изслушва обвинението и го връща гневно върху системата... Усмихна се. Идеята си струваше всички рискове и последствия!

— Но какво е това?!... Стас! — Дивна заряза фантазиите си и стана по-внимателна.

— Ако не си забелязала, Стас още вечеря — изръмжа с пълна уста момчето. Сандвичите с топено сирене, които той обичаше, бяха силно пикантни. Миришеха на нещо развалено. Дивна винаги се дразнеше от тази миризма, но сега не й обърна внимание.

— Трябва да видиш това! — Беше проникнала в някакви закрити дневници, на единия от които имаше малък триъгълен знак. Успя да го отвори и отново повика брат си: — Стас! Не се шегувам!

— Проникнала си в програмата на ръководството?! — Той се отказа да наднича през масата, захвърли гневно салфетката, с която бършеше пръстите си, и приближи. — Дивна, ако те усетят, няма да ни се размине. Ще ни изхвърлят и двамата!

— Погледни тук, брат ми! Какво означават тези знаци?! — Дивна не отделяше очи от екрана.

— Антъни Герг, Рая Мирова, Питър Верелински, Мартин Асов. — С всяко прочетено име гласът на Стас ставаше все по-тънък, а лицето му все по-бледо. — Питър! Този е от нашия курс... Приятел е на Марти.

— Верелински? — изненадано възкликна Дивна. Новината мигновено разсея лошото ѝ настроение. — Геният, който на десет години инсценира екологична катастрофа! Помниш, нали? За да спаси станцията на олигофрените... Съветът на координаторите беше гласувал безумен данък! Значи наистина него съм видяла днес... Сташек, искам незабавно да се запозная с това момче!

— Това е знакът за повишено внимание! Нищо ли не запомни от инструкциите днес? Наблюдават ги! — процеди през зъби той. — Не мога да повярвам, че Марти е замесен в нещо такова.

— Нещо какво? — избухна Дивна. — Знаеш кой е Верелински. Знаеш също, че Марти е най-фантастичното момче, което познаваме! Мислиш ли, че те могат да се замесят в нещо лошо, Стас?!

— Мисля че заниманията ти не ми харесват! — избухна на свой ред той и рязко изключи компютъра, направо от захранването.

— Как смееш?! — нахвърли се върху му Дивна. Двамата се търкулнаха на пода, вкопчени един в друг.

— На някои системи това минава за братска любов, но уви, хлапета, тук е Академията!

Приповдигнатият тон на безшумно влезлия Марти моментално раздели побойниците. Стас се намръщи, а Дивна скочи на крака и се хвърли в прегръдката на госта.

— Марти! Толкова се радвам, че си тук! Вече ще се виждаме всеки ден!

— Съжалявам, че не мога да те посрещна по същия начин, приятелю... — Стас подаде хладно ръка и я остави в шепата на Марти, втренчен в спокойните сини очи на появилото се зад него момче. — Верелински?! — почти отчаяно попита той.

— За икономия на време ме наричат Пит.

Говореше бавно и равно, но гласът му притежаваше някаква странна сила.

— Щастлива съм да се запознаем! — възкликна момчето, отмятайки коси. — Аз съм Дивна и съм безкрайно впечатлена от всичко, което знам за теб!

— Айдеее... Най-големите сте! — Марти се перна през челото.

— Много по-впечатляващо е, че в наше време съществува момиче, способно да се впечатлява.

Питър стисна ръката ѝ и се усмихна точно в мига, в който тя усети лицето си като жарава.

— Видях имената ви в програмата на ръководството... Искам да ме включите в групата си...! Марти може да ми даде препоръка, искам да кажа, че ме познава от бебе... Знаем, че малко бързам, но все пак, тъй като с него сме приятели...

— Дивна! — успя да я надвика Марти и побърза да сниши гласа си до шепот. — Каква препоръка, това е тайна организация... Разбира се, че ще ви вземем, но само вас двамата! Нещата са изключително сериозни.

— Аз не желая да членувам в тайни организации! — отсече рязко Стас. Може би очакваше да предизвика Питър — да го накара да поспорят, за да разбере в какво се забърква сестра му. Но момчето срещу него се държеше така, все едно въобще не забелязва реакциите му.

— Създадохме организацията, защото искахме. Никой не е дошъл насила, а и не сме приемали нови членове. — Питър се усмихна загадъчно. — Когато преди пет години измислих онова с катастрофата, не съм предполагал, че ще продължа да го правя...

— Нима? — възкликна Стас.

— Беше удивително, но не се вместише в ничии представи за реална съпротива срещу властите — продължи Питър. — Те бяха убедени, че има начин да ме купят. Предлагаха ми всичко, освен едно: възможността да се забавляваш, правейки добро. Не мислите ли, че това е най-голямото предизвикателство? Да ти е готино, докато реално спасяваш хиляди човешки животи. Ама истински да ти е готино, с целия купон, който можеш да си представиш!

— Пит! — подскочи зачервена Дивна. — Разкажи ми нещо повече за катастрофата, моля те!

Покани ги с жест да седнат на леглото ѝ, а Стас остана навъсен до стената.

— Мога да разказвам цял живот! — започна Питър. — Същественото обаче е това, което знаят всички... Уцелих най-подходящия момент. Съветът на координаторите заседаваше от месеци. Приемаха глупост след глупост. Тогава реших, че мога да ги стресна малко, и го направих. Оказа се, че никой от управляващите не е готов да реагира адекватно на бедствие!

— Господи, гениално е! — възкликна Дивна.

— За мен беше игра. Хората обаче изпаднаха в паника. Имаха нужда от водачи, затова създадох „виртуални лидери“, които обясняваха правилата за евакуация... Предварително бях изровил правилата от един сайт — „Бедственик“, който много малко се посещава... Играта продължи почти целия ден. Инструкциите завършваха с добрата новина за псевдотревога. — Питър замечтано се усмихна. — Беше невероятно усещане! Властите луднаха. Всички станции живееха заедно, в реално време, а милите душевноболни си направиха истинско шоу на своята. Само те празнуваха... Основното послание беше, че ако това се случи, а то не е невъзможно, ние може да сме едни от тях. После просто задавах въпроси... — Той си пое дъх. — Попитах ги биха ли плащали данъци на хората, виновни за неравностойното им положение, след като е гласувано веднъж против правото им да напускат станцията си. Може ли това да е мярка за

сигурността на душевно здравите? И за какви данъци говорим, ако е така? Те си работят и живеят там. Дори междустанционния транспорт не използват...

— Ще те прекъсна, ако позволиш — отегчено изрече Стас. — Според теб това, за което говориш, наша работа ли е?! Няма ли политики... или ти смяташ, че се справяш по-добре?

— Политиците си играят на политика, а ние просто се забавляваме... Разликата е в това, че нашата игра върши много повече полезна работа от техните добре платени манипулаторщини...

— Това е фантастично, Пит! — извика светнала Дивна. — Дори не съм си мечтала...

— А така! Отнемам ти точки, нали минаваше за ненадмината мечтателка?! — Марти вдигна показалец. — Наай-голямата!

Стас ги изгледа криво и се оттегли в леглото си.

— Първите впечатления от живота в Академията са потресаващи! — Питър хвърли ироничен поглед към брат й. — Чувствителните натури трудно оцеляват в днешно време. — Дивна се изчерви, но не се опита да защити Стас. Той се беше държал отвратително. — Ще ви оставя да си се нагледате... Знам, че Марти ви чака отдавна.

Той се обърна и тръгна към вратата, без да се сбогува.

— Пит, не се „трошете“ цяла нощ! Утре ни предстои чуден „купон“ и ще се наложи пак да си отспиваш на лекциите! — Марти го изпрати с крива усмивка и добави към Дивна: — Проспива всички лекции, а нощем е цар! Най-големият е!

— Какво по-точно правят? — Момичето проговори едва когато вратата се плъзна зад гърба на Питър Верелински.

— "Трошачите" е импровизиран мегаклуб в най-забития сектор от станцията на Академията. Там се събират скайтъри от всички станции и си правят невероятни скайт-фиести... — Той размахваше ръце и се кълчеше и извиваше, сякаш потокът от думи не беше достатъчно обяснение. — Пит познава истински богове на скайта и цели групи хакери. Те не са в Академията, но могат неща, за които тук дори не са чували... Изобщо Пит е странно същество, но нещата, които прави, са действително велики!

— Искам да ми разкажеш всичко с подробности, Марти! Остани при нас тази вечер — замоли го припряно тя. В очите му виждаше

сянка от желание да постои с тях. Сякаш непознато зверче гризеше душата му. Марти обаче се усмихваше широко и мачкаше ръката ѝ, която неволно беше хванал.

— Какво пък — уж небрежно се съгласи той. — Ще побъбрим яко през нощта, а утре всички ще спим на лекциите... Пит ще оцени високо солидарността ни! Галиба!

Тази нощ „Трошачите“ приличаше на изоставен зоопарк. Явно джакпотът на залаганията в гонките бе стигнал върхова точка. Дори турнирите по скайбол не предизвикваха такива емоции.

„Кошмарен гъч!“

Питър се оглеждаше напрегнато, докато вървеше през тълпата шумни тийнейджъри и отвърщаше вяло на поздравите и закачливите подвиквания. Беше истински подвиг да откриеш в „Трошачите“ този, когото търсиш. Обикновено се случваше да срещнеш всеки друг, дори хлапета, които не си мяркал от месеци. Питър разчиташе на късмета и на приятелите си да му помогнат.

— Майко Академия... Как си, Пит! Заложил ли вече?!

— Само минавам. — Питър стисна здравата ръка на едно едро, червендалесто момче. На лявата му буза се кипреше лъскав дракон, който бълваше огън към челото му.

— Гледай да не отнесеш печалбата, хитрецо... Няма да ти го простим, да знаеш!

Едрото момче се разхили, смигайки. „Нишанът“ на бузата му се разтресе.

— Хей, Ролан... Ролане! — провикна се момчето, докато Питър се отдалечаваше. — Не всичко, което има две бузи, е лице... Ха-ха-ха, да знаеш!

Минавайки покрай хангара с надпис „Яромир стил“, Питър избърза, за да не се засече с рижия бърборко, който изкарваше прехраната си, предлагайки дрехи втора употреба. Яромир често се навърташе покрай поддържащия персонал на Академията. Студентите го бяха засичали да рови из контейнерите с боклуци.

— Ей, Питър! Новата партия дойде, нали?

Яромир все пак го беше видял.

— Аха!

— Е, това е... Пак ще се завъртя при вас.

Питър му кимна и продължи. Всички нови студенти изхвърляха цветните си дрехи още през първите дни в станцията на Академията. Същото сполетяваше визофоните и част от скъпите играчки, които бяха донесли със себе си.

„Вярваме си!“ — подсмихна се Питър. Миналата година той самият се бе отървал от зеления си панталон и два нови суичъра, за единия от които още съжаляваше. — „В Академията трябва да сме

сиви.“ Представи си как се разхожда из коридорите с виолетов суичър, изпъстрен с жълти и червени букви и числа.

„Най-малкото щяха да ме обявят за гей! Дивна беше с розов пуловер днес... Да, Яромир скоро ще спечели доста кредити...”

— Верелин! — Ведро момиче го мушна с показалец в стомаха. — Кого издирваш днес?

Тя се усмихна жизнено. Детското в нея все още напираше изпод напъпилата женственост. В дългата ѝ до кръста коса проблясваха вплетени разноцветни лентички. Роклята ѝ имитираше някогашната земна дъга, а клинът и ботушите бяха снежнобели.

— Теб търся, Крис! Добре, че ме видя! — Питър я хвана под ръка, за да я усмири, и тихо добави: — Трябва да намеря братовчедите! Много е важно... Не търпи отлагане. Ако кажеш, че знаеш къде са, ще участвам заедно с теб в залаганията на гонките тази вечер... Чувала си за невероятния ми късмет, предполагам?

— Вече заложих, Верелин. А за братовчедите, нищо по-лесно! — Момичето се освободи от ръката му с хитра усмивка. — И четиримата са в подземния хангар. Поправят скайта на Ник. Тази сутрин Боби го измъкнал... Не питал никой де, и се натресъл жестоко... Направо го е поломил! Беден си на въображение как изглежда...

— Господи! Как е той?! — отчаяно извика Питър.

— Направо е за боклука... Смятай!

— Не скайтът, питам за Боби.

— А... той няма и драскотина — махна с ръка Крис. — Не броя синината под окото му, тя е от наказателния удар на брат му. Знаеш...

— Веднага ме заведи при тях! — прекъсна я той и я бутна напред, през блъскащите се и подвикващи един към друг трошачи.

— Ще останеш ли за купона? — Крис отметна назад тежката си коса и ловко се шмугна между две високи момчета, които кимнаха мълчаливо на Питър.

— Обещах, че ще участвам в залаганията, но ми хрумна по-добра идея! Когато се убедя, че хлапетата ще се справят със задачата си, ще ви устроя една наша гонка със скаери... Мислиш ли, че си готова да ме срещнеш?!

Крис се разсмя съвсем искрено. Питър показваше завидни умения със скаер, но тя не му отстъпваше по нищо. Резултатът в

съперническите гонки между двамата в момента беше равен. Той обаче не отговори на предизвикателството в смеха ѝ.

Спуснаха се по една излязла от употреба вентилационна шахта, която често ползваха вместо превоз до подземните хангари.

— Най-дългата пързалка! — Питър се изправи и отупа панталона си.

— Ето ги и тях! — Крис посочи четири съсредоточени в работата си момчета, които вдигнаха глави почти едновременно.

Скайтът не изглеждаше чак толкова зле. Само кормилото беше извито под доста странен ъгъл, а спирачните педали висяха от двете страни на носещата ска.

— Питър?! — Ник подхвърли ключа към Жоро и избърса ръце в панталона си. — Какво искаш да взривя този път?

— Ценя чувството ти за хумор, но работата е сериозна.

— Несериозен ли ти изглеждам? — тънко се усмихна Ник.

— Трябват ми само хлапетата — намръщено го изгледа Питър. — Знаеш, че избягвам да се шегувам, когато имам работа.

— Имаш нещо за нас? — подскочи Боби, но веднага след това се сепна и плахо погледна към брат си. Колин също бе изоставил разбития скайт.

Питър прегърна през раменете другото малко момче, което само му се усмихна окуражително. То беше един от десетте най-добри хакери в мегаклуба.

— Мога ли да разчитам на теб, Жоро? — стисна рамото му той.

— Ти си знаеш. — Братчето на Ник, здраво, мургаво момче, изведнъж стана сериозно.

— Точно вие ми трябва — измърмори Питър, докато оглеждаше доста по-малкия Боби, чието още съвсем детско изражение не би могло да предизвика подозрение и у параноик.

— Не искам да замесваш брат ми в онова — строго пресече ентузиазма им Ник. След това дръпна Боби зад себе си и посочвайки го с глава, добави: — Него пък в никакъв случай... Той е само на осем!

— Вземи мен, Верелин! Няма да те разочаровам — плахо се намеси Крис.

Ник се намръщи още повече.

— Трябва да са деца! — гневно отсече Питър. — Мислите ли, че ако можех да отида аз, щях да си губя времето да ви моля?!

— Последен опит — напрегнато го прекъсна Колин. — На тринайсет съм и все още минавам за дете. Защо не вземеш мен? Разбери ме правилно. Жоро и Боби не са печеливша комбинация.

— Глупости! Не е честно! — почти разплакано тропна с крак Боби. — Той поиска мен!

— Не участваме в залагания! — Питър беше на път да се вбеси. — Като казах „деца“, имах предвид някой, който наистина изглежда безобидно. Не мога да ви гарантирам успех и безопасност, ако не направите това, което казвам. Знаете, че винаги търся най-подходящия! Никой от вас досега не е пострадал, защото никога не бих си позволил да жертвам друг, освен себе си. В момента е нужна определена комбинация от качества и възраст. Трябват ми точно тези хлапета!

— Каква е задачата? — хладно попита Ник.

— "Троянски кон" в един корабен компютър.

Четири момчета вдигнаха глави с видимо облекчение. „Троянски кон“ беше вирусна програма, която копираше курса на заразения кораб, така че този курс биваше следван до предварително зададено време. След това програмата постепенно и незабележимо за пилота променяше курса, като поддържаше на екрана старите координати. Разминаването раздвояваше програмата до ниво, наричано от хакерите „шизо“ — момент, който корабният компютър разпознаваше като аномалия, породена от вирус, рестартираше се и по аварийната програма връщаше кораба до мястото на излитането.

— Имам „конче“ в мобика — каза Жоро, сочейки към тъничкия компютър върху един от сандъците. — Най-новата версия!

— Корабът е на станцията на Колосор — внимателно добави Питър.

— Координаторът Колосор?! — невярващо извика Ник. — Да не си се побъркал?

— Изслушай ме! — Питър приближи и стисна силно лакътя му. Погледите им се срещнаха напрегнато. — Обмислил съм всичко. Информацията ми е от сигурен източник и съм убеден, че децата ще се справят без проблеми. Операцията е секретна. Аз и хората ми ще се заемем с по-опасната част. Трябва ми някой, който да извади от строя втория кораб — този, който Колосор ще изпрати да следи нещата от разстояние. Двата кораба са оставени без охрана, за да не привличат внимание. Никой освен Колосор, съветникът му и пилотите им не

знаят кога и къде ще летят. Личните гардове ще бъдат инструктирани утре. Знам всяка подробност! Дори това, че пилотите са затворени в различни тренажори, под предлог че трябва да се подготвят на спокойствие. Всъщност целта е въобще да не се виждат... Рискът е равен на нула, ако пратим хлапетата. Никой не би се усъмнил в толкова малки деца.

— Това е безумие! — Ник се плесна по челото. — Откъде можеш да си сигурен?! Как изобщо можеш да се довериш на някакъв източник толкова сяпо?!

— Източникът е личната кореспонденция на Колосор... както и секретната му линия — тихо отговори Питър.

— Фантастично! — Жоро тупна Боби по рамото. Двата чукнаха петица и възторжено викнаха:

— Ще летим!

— Престанете веднага! — строго ги прекъсна Колин. — Не разбрахте ли, че никъде няма да ходите?!

Питър и Ник се гледаха напрегнато.

— Ще тръгнете с моя кораб — тихо нареди Ник и отмести поглед върху брат си. — Ти ще управляваш! Боби сяда на навигаторското място, както сте го правили на тренировъчните гонки.

— Ще ми отстъпиш кораба си за гонки?! — извика Жоро, а на лицето му изгря благодарствена усмивка.

— Писна ми да съм навигатор! — запротестира Боби, но щастливият блясък в очите му го издаде. — Ще се навия само ако обещаете, че на следващата гонка ще пилотирам аз. Тази вечер пропуснахме шоуто заради скайта, но следващия път не ми минават никакви номера!

Изглеждаше толкова доволен, че никой не се впечатли от оплакванията му.

— Отивам да приготвя кораба. — Ник кимна на Крис и Колин да го последват. — Надявам се да имаш достатъчно време да им обясниш всяка подробност — добави през рамо към Питър. — Ако още не си разбрал,верявам ти живота им!

Питър прегърна хлапетата и огледа светналите им лица. Сърцето му се сви от неясна тревога. Знаеше, че Ник умишлено пропуска гонките, които счита за опасни, особено гонките с неестествено висок джакпот.

„Ник се грижи добре за брат си и братовчедите си. Има право да реагира така остро!“

Той прехапа долната си устна, но не каза нищо. Не беше си представял, че ще му се наложи да използва деца за каузата на тайната организация. Знаеше, че все някога ще сгреша. Че някоя нощ непременно ще има жертви. И мислено се помоли да не е този път.

Питър беше направил няколко неуспешни опита да отклони вниманието и мислите на приятелите си от тревогите за двете деца. Той участва в обещаната гонка с Крис, загуби скандално лесно и с това си спечели справедливия гняв на момичето. Поради липса на време и втори кораб се бяха състезавали със стари едноместни скаери.

— Баракудите са тромави като баби... Как се прави маневра с това?! Смятай! Но да ми предложиш скайбол-врата като препятствие... Казах ти, че ще е адски тъпо! — гневеше се Крис.

Питър не можа да възрази. Това беше най-скучната гонка, в която бе участвал. Не помогна и ефектната поява на тризнаците Рост, които нападнаха убежището на братовчедите, имитирайки убедително лазерна стрелба, и едва когато изчезнаха сред кълба сажди, Ник установи, че всичко е било приумица на тримата пакостници. Новият пироефект, който бяха изобретили, очерни дрехите и лицата на всички, а пушилката от него им даде възможност да се измъкнат незабелязано.

— Тук виждам почерка на Ли Китаеца — навъсено разтърка черната си буза Колин. — Този път е пропуснал шоуто.

— Някой ден тризнаците и Ли здраво ще си изпатят. — Ник ядосано се зае да почиства дрехата си. — Ако знаят какво ни е, нямаше да посмеят да си играят на контрабандисти точно тук!

— Стига, Ник! — нацупено го изгледа Крис. — Ли е ангелче! С изключение на теб, всички трошачи го обичат.

Питър не каза нищо. Ли Китаеца и тризнаците Рост му бяха слабост. Всички знаеха това, но ако им го припомнеше в такъв момент, щеше да вбеси Ник. И без това през цялото време той се държеше дръпнато. Опита се ли да заговори с някого, разговорът почти веднага се превръщаше в спор. Шегата на тризнаците беше капката, от която чашата на търпението му преля.

— Нищо не разбирам! — разкреця се Ник. — Не знам защо живеем така... Какво си ме зяпнал, Колин?!

— Изкарай си го на мен. Другите не са ти виновни за нищо! — каза Питър, докато Ник търсеше чист парцал, с който да изтрие лицето си.

— Имаш уникалната дарба да се натрапваш всеки път като се опитам да забравя, че те познавам — отсече Ник.

— Добро начало — криво се усмихна Питър. — Дай воля на гнева си! Ще го изтърпя.

— Що за човек си?! — Ник се взря в лицето му. Изумлението беше потушило гнева му. — Изпрати брат ми и братовчед ми на най-опасното място в галактиката! Как очакваш да се държа, Пит?! Да ръкопляскам на лудите тризнаци или да ти предложи една тренировъчна гонка?!

— Бях по-малък от брат ти, когато инсценирах екокатастрофата. — Питър издържа на острия му поглед и продължи хладно: — Сигурно затова не можем да се разберем. Жоро е голямо момче. Той има право на собствен избор и избра да поеме риска. Не го казвам, за да се правя на интересен. Аз наистина му вярвам, Ник! Вярвам, че ще се върне. Ще върне и Боби. Много често хлапетата се справят в трудни ситуации завидно добре в сравнение с такива като нас.

— И как очакваш да се справят, ако хората на Колосор ги заловят?! Какво ще им кажат? „Поразходихме се, поиграхме си и мислим, че е време да се прибираме при мама и татко“?!... Добре че родителите ни отдавна не са живи! Тъй де, не че звучи добре, но е така. — Ник поклати глава и въздъхна. — Сигурно съм побъркан като теб! Как изобщо се съгласих да ги пусна?

— Всяка станция е в близост с най-малко две други — ядоса се и Питър. — Помисли малко! От „Трошачите“ до станцията на Колосор се лети няколко часа по-малко, отколкото до станцията на нашия координатор. Къде е по-логично да се запилеят две хлапета, откраднали кораба на по-голям брат?!

— Не е ли малко късно да спорим за това? — прекъсна ги Колин и направи място на Крис да се присъедини към тях. Тя беше отишла да се измие с вода, вместо да се опитва да трие и размазва сажди по лицето си. Белотата на клина и ботушите ѝ не бе пострадала, защото

изкуствените материи, от които бяха направени, не задържаха мръсотия върху себе си.

— Какво ще кажете за един скайбол? Аз и Верелин, срещу вас двамата... Играем с вратар-играч, до двацет точки и без право на реванш.

— Кой може да ти устои? — смигна й Питър, след като усети облекчението у другите две момчета.

Крис беше сред малкото момичета, които се справяха със скайта по мъжки. Всеки отбор мечтаеше да има играч като нея в редиците си, тъй като освен да бъде перфектен скайтър, скайбол-геймърът трябваше да притежава и изключително точно око. Както и сила на удара, защото топката беше малко по-тежка от балон. При леко подхвърляне играчът трябваше да разчита на милостта на изкуствените въздушни течения.

Ник и Колин сглобиха и разположиха вратите, докато Питър и Крис проверяваха изправността на скайтовете.

— Наред ли е всичко при вас? — подвикна Ник от едната врата и подхвърли леко топката, за да чукне главичка. След това се спусна на пода, полюшвайки се на помощното въже. Въжетата, които държаха вратите във въздуха, бяха силиконови, със стоманени нишки. Въпреки всички мерки за сигурност обаче, тренировъчният скайбол се играеше на ниско игрище.

— Можем да започваме — отговори Питър и скочи върху първия скайт в редицата. Щеше му се хлапетата да са тук, за да вземе едното от тях за вратар. Жоро и Боби бяха най-малките играчи на скайбол. Всъщност той не се сещаше за нещо, с което да не са успявали да се справят.

— Операция „Троянски кон“ изпълнена! — радостно обяви Боби.

— Казах ти, че е проста работа, ама ти все се стягаш... Пит каза да го приемем като игра! То си беше игра... „Отивате на площадка № 119. Там е корабът. Ще изглежда съвсем изоставен, за да не бие на очи“... Пит каза, че това не бива да ни стряска... Ух, как се стреснах, че няма охрана, с която да се бия!

— Стига си крещял глупости в ухото ми! — Жоро гледеше показателите на екрана на собствения им кораб. — Ще объркам нещо...

Боби не обърна внимание на забележката.

— Стига бе! Успяхме! Никой не ни видя! Хакнахме главния корабен компютър. Още не мога да повярвам, че нямаше грам охрана!

— Охраната привлича вниманието повече от кораб, който изглежда така, сякаш скоро няма да лети. — Жоро въздъхна. — Пит изобщо нямаше да прати нас, ако... абе, Колосор измисля само шантави работи!

— Направо ни се завря в ръчичките! — извика разпалено Боби. — Брат ми ще се облещи, като ни види съвсем живи...

— Нека първо да се върнем — охлади оптимизма му Жоро, въвеждайки команди и координати. — Какво е това?!... Долу май някой се готви да излети — напрегнато изхриптя той.

— Да бе! — Боби опъна колана си и се подсмихна.

— Побързай, Боби! Остави глупавия колан... Включи свръхчувствителните сензори! Другия бутон!

— Престани да ми нареждаш! — Боби удари с юмрук по пулта и светлината в кабината ги заля с двойно по-голяма сила. Двете деца замижаха, крещейки недоволно.

— Какво правиш?!

— Ти си виновен... Знаеш, че мразя да ми нареждаш...

— Махни тази светлина!

— Не ми викай!

— Махни я веднага!

— Какво мислиш, че правя?!

— Правиш само глупости! Махни светлината!

— Престани да крещиш! — Боби най-сетне успя да възстанови нормалното осветление и с леко виновно изражение намести очилата си и включи сензорите.

— Не ти нареждам, просто съм внимателен... Мисля, че един от корабите на пистата тръгна след нас. Подготвиха се за излитане, когато се спуснах в люка, но тогава не им обърнах внимание. — Жоро посочи екрана. — Виж тук! Скоростта му непрекъснато се променя. Трябва да побързаме!

— Пуснах щита! — плахо отрони Боби. — Брат ти каза, че винаги държи щита в изправност, заради метеоритите... Мислиш ли, че ако стрелят по нас...

— Корабът има две оръдия. Брат ми никога не разчита само на щита срещу камъните убийци...

— Смяташ да ги убием?! — паникьосано извика Боби. — Не можем да убиваме хора... Колосор ще ни открие и...

— Престани да хленчиш. Задачата ни беше сериозна! — Жоро премина на ръчно управление. Летяха с пределна скорост, но корабът зад тях продължаваше да скъсява дистанцията. Беше най-малко три пъти по-голям и по-могъщ. Според показателите ги следваше „Перперикон А11“. Нямахте ескорт, което подсказваше, че е административен кораб. По лицето на малкия пилот се стичаше пот.

— Ще ни размажат! — Боби притвори очи. Знаеше, че вече са в обхвата на перперикона, и зачака с притаен дъх.

Взрив не последва. Не се случи нищо. Дори Жоро не се опита да го залъже с нещо успокоително. Погледна плахо с половин око и нервно намести очилата си.

Корабът, който ги следваше, вече ги бе настигнал и се изравняваше с тях отляво.

— Ще ни арестуват! — отчаяно прошепна Боби, сякаш някой отвън можеше да го чуе. — Сигурно са видели, че сме деца. Сега ще ни спипат за разпит, а по-късно ще ни убият.

— Овладей се, Боби! — строго нареди Жоро. — Така не ми помагаш.

— Стреляй! В обхвата ни са! — извика изведнъж Боби и заби пръст в графиката на екрана. — Убий ги, преди те да убият нас!

Жоро го погледна объркано и побърза да върне поглед върху малкия екран пред себе си. Не направи нищо. Просто гледаше променящата се картина и стискаше юмруци.

— Стреляй! — отново извика братовчед му и едва сега сграбчи двете големи токи на колана си и го закопча със замах.

Жоро не изпускаше от очи перперикона, който в момента спокойно би могъл да ги държи на прицел с някое от фланговите си оръдия. Едната му ръка стискаше подвижния спусък на оръдието разбивач на метеорити. Мерникът на екрана му беше включен и следваше кораба.

— Какво чакаш?! Излизат от обхвата ни! — Боби издърпа спусъка на своето оръдие. Беше лесно да го изрече. — Не можем да го направим, нали? — почти изплака той. — Загубени сме...

Жоро се стегна. Дланта му беше влажна от напрежение. Но изведнъж разбра.

— Подминават ни! — въздъхна облекчено и избърса потта от челото си. — Какви глупаци сме...

— Какво става?! — все още объркан, Боби продължаваше да крещи. — Какво мислиш, че правят?

— Не ни следят. Просто са по-бързи... Щяхме да ги убием от страх. Всъщност май не бихме могли... Извадихме голям късмет. — Жоро най-сетне успя да се усмихне, но усети, че Боби все още не го разбира напълно, и дообясни: — Пит каза, че това е секретна мисия. Никой не ни следи. Засекли сме се случайно. Те са по-бързи и ни подминават... Да не говорим, че с това оръдие не бихме могли да свалим перперикон. С него можем да излезем най-много срещу Стрела, и то ако е далеч от Лъка и ятото си. Най-добре ще е да не разказваме на никой тази част от приключението!

Боби кимна с отворена от изненада уста и остана загледан в отдалечаващия се перперикон.

— Успяхме! — Той се усмихна щастливо и потри длани. — Изпълнихме задачата и се връщаме живи...

— Мисля, че брат ми ще се спуска от завист, докато разказваме — доволно се подсмихна и Жоро.

— Точно това си мислех и аз! — Боби замечтано зарея поглед в открития космос. — Вече няма да посмеят да ме спрат, когато поискам да се включа в големия отбор по скайбол... Това тук беше много по-опасно!

— Ще те спрат! — Жоро се разсмя неудържимо и го посочи с показалец. — Поне докато се научиш да играеш като нас!

Беше превключил на автоматично управление, затова можа да блокира няколкото светкавични юмука, връхлетели рамото му. При тази скорост им бяха необходими не повече от пет-шест часа, за да се върнат в мегаклуба. Сега цялата история му се струваше нереално проста. Щяха да са си у дома рано сутринта.

Да напишеш името на Питър Верелински в обикновена търсачка се оказа загуба на време. Колекторът беше готов да предложи толкова информация, колкото един потребител не би могъл да прочете до края

на дните си. След случая с „еко-катастрофата“ Питър се беше превърнал в новина. Негови снимки от най-ранна възраст до сега, клипове от любители с лошо качество, показващи как момчето върви в академичния коридор, как се храни, как играе в парка с родителите си... Имаше копия от снимки на академичната му карта, на униформата му...

— Кошмар! А... тука е сладичък. Толкова е малък.

Питър беше дал материал за коментари на всички общества в мрежата. Обсъждаше се любимата му храна, начинът му на говорене, цветът на косата му (който варираше от пясъчнорусо до слънчево).

— Ммда... слънчево е добре — усмихнато измърмори Дивна.

Момчето имаше фен-клуб, който се оказа нефункциониращ.

— Не си им обръщал достатъчно внимание, а, Пит? — отново се подсмихна Дивна.

Не знаеше какво точно търси. Да погледне Питър през очите на обществото или да се опита да заеме мястото му за малко. Да си представи какво е усещането, когато храната ти, увлеченията, цветът на дрехите или косата ти, състоянието на зъбите, всичко, което правиш и което си, се различава в търсене на символи и послания. Всяка дума, изречена от Питър в „онзи“ ден, а и след това, беше изпълвана със смисъл и съдържание от стотици потребители. Момчето бе обявявано за демон, за Месия, бе наричано Пратеник на светлината...

— Хм... това поне ти отива!

Дивна се усмихна, но усети металните пръсти на страха да се стягат около шията ѝ. Питър бил отговорил на въпрос на журналистите, че стореното от него е просто игра. Фанатична четирийсет и шест годишна почитателка на момчето излагаше тълкувание на тази фраза в четири стандартни страници. Една част от изложението обясняваше, че нищо, изречено от гения Верелински, не е „просто“. Жената правеше асоциации с Питър Пан и Малкия принц, говореше за играта като част от развитието на човека и цитираше Библията, приканвайки всички да станат като децата и да се включат в „играта“ на младия Питър, който неслучайно носел името на апостол Петър...

— Ох, Пит! — Дивна затвори очи и се опита да си представи лицето му. За първи път, откакто бе чула името му, го видя като обикновено момче. Спомни си колко е бледа кожата му и как не

позволява и на най-слабото изчервяване да мине незабелязано. Очите му, блуждаещи далеч оттук, далеч от Академията, може би там, където скиташе душата му.

— Разбирам те малко повече от тях!

Дивна стана, насочи се към „кухнята“ с намерение да изпие нещо освежаващо, но изведнъж се отказа. Най-добре би било да си легне веднага. Да изгаси осветлението и да се отдаде на фантазии, преди брат ѝ да се е върнал от тренажорите.

— Идвам, Пит! — извика и се мушна под завивката. — Лека нощ, Академио!

Тя обърна гръб на стаята и изключи нощната лампа. Невидимите ръце на фантазията ѝ се протегнаха напред, разпънаха се до безкрай и се втурнаха след момчето с коса от слънце.

Александър Барозов разговаря няколко часа със съветника от северните станции Харисън Хил и през цялото време чувството, че го въвличат в нещо идиотско, не го напуснаше. Съмненията на Хил, че нелегитимно политическо сдружение се опитва да налага свои идеи, използвайки хакери от средите на Академията, му звучаха като нелепо оправдание за неспособността на колегата му да се справя с проблемните ситуации. Но откъде в техните глави се бе намерила фантазия, способна да роди това предположение?

Барозов не беше забравил как преди пет години едно хлапе наистина успя да наложи на управниците на Западните станции своята воля, но се съмняваше, че вече порасналият Питър Верелински би се занимавал с политика. Времената се меняха светкавично. Децата израстваха сякаш за дни. Заменяха идеализма и красивите мечти с прагматизъм и сухи планове за близкото бъдеще. Далечното оставяха на следващите поколения. Не се знаеше само кой ще създава тези следващи поколения. Богатите и образованите искаха свобода. Бедните и невежите търсеха „любов без последствия“.

„Човечеството остарява бързо...“ — въздъхна Барозов и с мъка прогони спомените за собственото си безгрижно детство на Земята.

Едно от най-сериозните му провинения като дете беше свързано с изследването на стар военен бункер в избата на близкия жилищен блок. Беше начертал карта по разказите на момчетата от квартала и

предложи тайната си срещу най-скъпото и изпитано през годините приятелство. Това с Мартин Асов-старши.

„Колко бързо се движи всичко... Мъртви сме много преди телата ни да престанат да функционират“ — още веднъж въздъхна Барозов.

— Питър Верелински! — изрече и замислено прекара пръсти през твърдата си коса. — Възможно ли е да си отложил остаряването с още някоя година?!

Струваше му се глупаво да се надява на това. И все пак, по негово време беше възможно! Но каквато и да бе истината, Барозов никога не би си позволил да шпионира момче от курса на децата си, още повече когато става дума за някого, печелил вече симпатиите му с легендарната си слава.

— Аха! Вярно е... Следят те, хлапе! — възкликна още по-озадачен той, след като провери.

Компютърът му показва името и на Мартин Асов-младши, най-малкия син на приятеля му. Натовареният със задачата да наглежда Дивна и Стас!

Марти и собствените му деца обичаха да си играят на хакери. На Барозов му се искаше да вярва, че и тримата са наясно със законите. Хакерството беше забранено като особено опасно занимание още преди повече от трийсет години, но си оставаше изкушение за всички будни деца и младежи. Повечето от тях не смятаха законовите разпоредби нито за сериозни, нито за справедливи. Студентите и средите около академиите хакерстваха редовно.

— Е, това вече е идиотщина! — ядоса се изведнъж Барозов. — Марти е близо седемнайсетгодишен... Изключено е той да се занимава с глупости. Човек сякаш оглупява веднага след като се приеме за сериозен политик... Следят хлапетата и си мислят, че това означава сигурност!

Усети, че гневът му се подхранва най-вече от притеснения за собствените му деца. Питър Верелински отдавна беше знаменитост. Всички приемаха опасната му слава като част от миналото. Политиците сигурно не бяха преставали да го следят, но едва ли очакваха да ги разтревожи сериозно втори път.

„И какво ако Хил излезе прав?“ — Барозов отвърна очи от компютъра и се замисли. Мартин Асов-старши със сигурност знаеше нещо повече. Все пак синът му също беше непрекъснато под

наблюдение. Дори да е без основание, този факт би му създаде неприятности и при най-безобидната щуротия.

Дивна се усмихна дискретно на Стас, който я събуждаше втори път насред часа по астрофизика.

— Правиш впечатление! — изсъска брат й, като едновременно с това се оглеждаше да не го хванат в нарушение.

В Академията всеки се стараеше да бъде незабележим. Преподавателите и ръководството не харесваха проблемни личности. Отклониш ли се от правилника, трябва незабавно да бъдеш „коригиран“. Дивна вече бе чула потресаващата история на един поддал се на емоциите третокурсник, който тръгнал да буну студентите за всеобщ протест. След кратък престой в медицинския сектор, той бил изписан с диагноза „психически нестабилен“ и изпратен на станцията на олигофрените. Най-страшното бе, че родителите му дали съгласие, както за принудителното лечение, така и за отстраняването на „ненормалния“ си наследник от света на нормалните. Дивна потрепери и, макар със закъснение, направи неясен знак с ръка към Стас. Искаше да го успокои, но той изглеждаше все така гневен.

Тя потърси с поглед Питър. Тази сутрин той беше закъснял скандално много, а през повечето време когато присъстваше на лекциите, наистина спеше. Незнайно как обаче успяваше да отговори точно и бързо на всички зададени въпроси. Беше от горния курс на обучение в предварителната програма и трябваше да го изпитват всеки ден, за да покрие минимума точки за преминаване в първи редовен курс. Вече беше на път да разбие всички рекорди в точковата система на Академията, затова съучениците му никак не го обичаха. Това не го смущаваше. С изключение на Марти, всичките му приятели бяха извън редовно обучаващите се студенти.

Все пак, той си беше направил труда да пусне една яркожълта линейка с повторение на въпроса, който Дивна проспа, и да даде знак на Стас да я събуди, за да прочете и препрати верния отговор, преди асистентът да е побеснял. Момичето се справи отлично и получи четиринайсет точки. Добро начало за новобранец.

— Видя ли, Стас, пробил е защитите на Академията и може да подсказва дори в реално време! — възторжено прошепна Дивна. — Знаех, че хакерите подсказват на годишните тестове, нооо...

— Ти по-добре се научи да разпознаваш сигналите за въпрос и отговор — отрязва я брат й. — Правиш се на хакер, а не знаеш

елементарни неща!

За щастие банките им бяха една до друга и никой не долови зараждащия се спор.

— Бях заспала, Стас! Знаеш, че не си прав. — Очите на Дивна се овлажниха повече от обичайното. Тя не разбираше защо брат ѝ изведнъж бе променил отношението си към нея. Откакто бяха тук, не бе ѝ казал една добра дума.

В този момент жълтата ивица отново светна на екрана ѝ.

— Питър! — усмихна се момичето и забрави притесненията си.

Довечера е първият ти „купон“! Чакай ме след часовете! Марти ще ти обясни какво да правиш... И не се шашкай сега!

Дивна се разсмя на последното и успя да изтрие всичко в мига, в който няколко чифта осъдителни погледи ѝ напомниха, че Академията не е място за емоции.

Казах ли НЕ СЕ ШАШКАЙ!!! Ще те наказвам, да знаеш! — излезе нова лентичка след малко. Дивна с мъка запази самообладание. После надникна отвъд компютъра, потърси с очи Питър и широко му се усмихна. Той само я погледна престорено строго и прати едно:

Не го ли моеш тва?!

Момичето отговори с тъжно кимване.

А така! Ами ся ко праим бе, хлапе?! Трай до после... Ще те науча!

Дивна едва не се разхили отново. Сигурно беше почервеняла чак до шията от усилие да задържи смеха си. После използва учителската линия, за да напише вместо зададен въпрос: Добре, батко!, което асистентът също прочете, но за щастие отчете като грешка и измърмори едно „неграмотници“ под носа си.

Стас усети, че сестра му прави нещо нередно, и се намръщи още повече, но Дивна се отказа да следи настроението му — часът свърши и тя се втурна да открие Питър в тълпата. Марти ги чакаше отвън, пристъпяйки от крак на крак, и заговори бързо още щом ги видя:

— Татко каза, че вече ни подозират сериозно! Трябва да сме много внимателни... Мислят си, че някой ни плаща... Питър е под наблюдение, откакто се е прочул! От година следят и мен... — Последните две изречения очевидно бяха предназначени за Дивна. — Баща ти знае в какво съм замесен, хлапе!

— Аз... — Дивна объркано сведе поглед. — Мисля, че съм достатъчно голяма, за да решавам сама с кого да общувам... И в какво да се забърквам! Да не би Стас...

— Ааа, не така! Не се съмнявай в Стас! — прекъсна я Марти. — Може да е предпазлив, но не е предател... Друг се е срещнал с баща ви, но това не е толкова важно в момента! Казах го, за да си подготвена.

— Не е новост, че ни следят! А че някой плаща... И не на нас. Отделяме от джобните си, за да поощрим трошачите за помощта им. — Питър снизходително вдигна рамене. — Всеки гледа на света от собствената си звезда. Те не биха правили нещо безплатно... Пък и един ден може наистина да печелим! Това е сериозен труд, какво лошо?!

— Стас още се опъва... Не вярвах, че наистина няма да дойде. — Марти рязко промени темата и прегърна Дивна с замах. — Ще му пишем много черни точки за добре дошъл... Да вървим да те запозная с останалите!

Дивна се чувстваше сигурна, когато той бе наблизил. Бяха го избрали дори в глупавия Висш съвет на Академията. Тя си спомни, че когато беше малко момиченце, а Марти — току-що приет студент, си представяше това място като най-интересното кътче от вселената. Приятелят ѝ умееше да се забавлява навсякъде и винаги разказваше невероятни неща. Опитите на Стас да ѝ обясни правилата на училището и реалностите, които щеше да срещне там, останаха напразни. Дивна подсъзнателно се бе подготвила да влезе в някакво съзаклятие с най-интересните студенти.

„Не очаквах да открия теб!“ — Погледът ѝ само за момент докосна тила на Питър. Той вървеше напред и не се обръщаше нито да ги погледне, нито да се включи в разговора.

— Толкова се радвам, Марти! — Дивна се сгуши задъхана в него, без да чуе какво ѝ отговаря той.

— Рая е готина мацка! — предупреди Марти, кискайки се хитричко, докато влизаха. — Такива не се срещат всеки ден!

— Не че срещам кой знае кого у дома.

— Еее, мен бе, слънце! Най-големия!

Стаята на Рая Мирова беше съвсем различна от очакванията на Дивна. Тя се почувства изгубена още щом прекрачи прага. Всичко — от слабото осветление до извадените от стените матраци, които бяха подредени на пода и обградени с ефирни червени завеси, закрепени върху лека алуминиева конструкция — излъчваше сладникавост. Ретро плакатите по стените, които показваха Рая и съквартирантката ѝ в костюми на земни кабаретни актриси, бяха открито неприлични. Стопанката, млада мулатка — също. Дори мобикът ѝ беше черен на червени сърчица.

— Казах ли ти? Най-голямата! — Марти смигна на Дивна. Тя му се усмихна плахо и побърза да се оттегли към един от матраците.

Беше ѝ лесно да получи цялата необходима ѝ информация за това момиче, без да задава въпроси. Че Рая е задочничка, разбра от синята ѝ униформа. Червеното „П“ говореше, че е от втори подготвителен курс. Реши, че цветът на собствената ѝ сребристосива униформа е за предпочитане, но това едва ли щеше да ѝ помогне да изглежда толкова екзотично.

— Тази красавица ме помоли да я включа в „купоните“ още преди да съм ѝ казал „добре дошла“! Засрами горкото си братче дотолкова, че му се наложи да се прави на примерен студент... Страхотна е... Дивна — чуйте името само! — бърбореше Марти на останалите в стаята. — Сами ще видите! Ще ви скрие звездите направо...

Дивна стана, защото той се обърна към нея. Усмихна се смутено, докато подаваше ръка на Рая. Не се чу как изрича името си. Усещането, че мулатката плъзга критичен поглед от главата до носовете на обувките ѝ, я ужаси.

Миг след това погледът на Дивна потъна във впечатляващи сини очи. Тони Герг беше загадка, обещаваща приятни изненади. Униформата му показваше, че е от първи задочен курс — само с година по-малък от Марти.

— Ще направя нещо за пиене... Коктейл „Топла кръв“, как ви звучи? Настанявай се, Дивна! — Рая се усмихна очарователно и докосна гърба на Марти, докато си правеше място да мине, а Питър я последва, предлагайки да ѝ помогне.

Дивна си спомни един запис от колектора. По времето на Земята хората се бяха забавлявали в специални барове. Баща ѝ беше показал

едно момиче с излъчването на Рая.

„Тези се наричат сервитьорки — беше й обяснил той. — Нещо като нашите психоаналитични работи... Пиеш си в бара, а като ти се приплаче, можеш да дърдориш, да споделяш на воля. Ще те изслушат. Виж, уж обикновена професия, а всички са впечатляващи. Ето и момчето зад плота. Това е барман! Способен е да удиви всеки, нали?“

Дивна си спомни как момчето подхвърляше чаши и бутилки с главозамайваща лекота. Бляскавата усмивка на Рая, докато украсяваше коктейлите, приготвени от кухненския робот, беше същата като на момчето и момичето от Земята. Движенията й бяха плавни, сигурни и крадяха погледите най-безцеремонно.

— Ще ти хареса — подхвърли Тони, посочвайки с глава по посока на Рая. Дивна разбра, че говори за коктейла, и си позволи да отвърне:

— Съмнявам се.

Той само й се усмихна. Рая пусна в чашите по няколко черешки, забодде ритуално в стъклото по едно червено сърце и се завъртя към седящите на матраците.

— Чаша удоволствие, сладури? Пит, ще ми помогнеш, нали?

— Разбира се!

Той поднесе питието на Тони. Рая приближи Дивна.

— Ще ти хареса... Пиеш ли алкохол?

— Да... понякога — излъга гостенката. После опита коктейла с пресилено желание. — Благодаря, чудесен е!

Усети, че гърлото й се свива. Притвори очи и изчака няколко много дълги секунди, в които се надяваше Рая да се е отдалечила достатъчно.

— Силничък е! — въздъхна до нея Тони. Дивна му се усмихна. Приличаше й на хлапе и мъж едновременно. Гледаше я с интерес и може би със симпатия.

— Наздраве, вампири! — обяви в същия момент Рая, вдигайки чаша над главата си. Тони неодобрително завъртя очи.

— Не й се връзвай, малко се престарава — каза безстрастно.

— Н-няма — заекна Дивна. После отпи дълга глътка. Не знаеше за какво да говори, а Тони не изглеждаше момче, пред което можеше да се каже какво да е.

— Дивна! — Момичето се сепна и спря очи върху лицето на Питър. — Не ти обяснихме къде ще ходим... Ела и чуй! — Той беше спокоен и естествен, както обикновено. — Има едно трасе от търговските пътища, за което се разказват легенди... Това е едно от местата, където според пилотите са се появявали дори представители на чужди цивилизации...

— Наистина ли?

— Глупости! Пилотите обичат да си съчиняват всякакви небивалици, за които се кълнат, че имат доказателства. Никога никой не е видял нещо реално, донесено от техните „чудни пътешествия“... Имах приятел, който стана пилот от търговската флота и ми призна, че си измисля тези щуротии от самота, а и за да не е по-назад от останалите. Първо си мечтаят за разни неща, а после сами започват да вярват в тях. Той нарича това „творчество“ и го сравнява с фантастиката на някогашните писатели. Казва, че ако повярваш на една илюзия дотолкова, колкото вярваш в реалността, то тя вече е реалност за теб...

— Но това е така, Пит! — извика въодушевено Дивна. След това лицето ѝ пламна от неудобство. Тя самата често си позволяваше да живее в свой илюзорен свят, но не искаше Питър да разбере. За щастие той продължи по темата, сякаш не я бе чул. Бяха просто разказвач и слушателка.

— ...Идеята ни дойде точно от тези техни измислици... Слушай сега най-важното! Тази вечер очакваме специален „товар“ по трасето „Юг—Запад“, същото, за което говорехме... — Отсъстващият му поглед успокояваше Дивна. Емоциите и страховете ѝ не можеха да го докоснат. — Някакъв химик, самотник от Изтока, произвел за собствено ползване нов наркотик, предизвикващ невероятно бурни халюцинации, при които над определена доза се губи всякакъв контрол. Можеш да си създадеш някаква своя реалност, като при безобидното хапче „фентъзи“, което ползват част от трошачите, и също като тях да си доразвиваш сюжета колкото ти се ще. Нооооо! Човек, изпаднал под влиянието на този наркотик, може да бъде манипулиран отвън. Нали разбираш колко е опасно? Дават ти дозата и те програмират, като машина... Да чувстваш, виждаш и правиш това, което решат...

— Пит, не е ли твърде много за нас? — плахо попита Дивна, подтискайки желанието си да разбере дали всички прехвалени трошачи не са просто наркомани.

— Кое по-точно?

— Предполагам, че целта е да ги спрем... Не мислиш ли, че ще охраняват този човек повече от президента?

Тя за първи път си бе помислила, че Стас може и да има право, като се страхува. Това не бе игра. Беше незаконна намеса в официалната политика на Северните станции. Но от друга страна звучеше така завладяващо и интересно!

— Скрита охрана непременно ще има. Но това ще са работи, можем да ги унищожаваме с чиста съвест. У дома не ги чакат жени с по две-три деца... — Питър се усмихна загадъчно. — Виж, Дивна, когато някой не очаква от теб да можеш да летиш, можеш да го направиш направо под носа му. Види ли те, ще затвори очи или ще реши, че се е побъркал... Само не очаквай от него да тръгне да си обяснява как е възможно да го правиш. Разбираш ли? Ако едно нещо е невъзможно за възрастните, то остава такова...

— Невъзможно е деца да станат политици.

— Точно така! А начинът, по който ще го направим ние, е направо абсурден за тях. — Питър се огледа бързо, за да види какво правят другите, и продължи: — Трошачите свършиха своята част от работата. Те не обичат да се разкриват, нито да участват явно в „купона“. Информаторът ми например е покрит дори за техните среди. За съжаление той е много предпазлив. Доверява се само на мен, кой знае защо... Пипа много тънко и не оставя следи. Проникнал е в личната кореспонденция на Северния координатор и е подслушал секретната му линия. Колосор дори не предполага, че може да му се случи такова нещо...

— Как би предположил?!

— На борда на кораба хората са трима. Пилотът, химикът-откривател и един бодигард. Това са животите, които ще трябва да пазим. Никой друг няма да ни безпокои. Мисията е секретна. — Дивна едва откряна устни, но Питър не забеляза намерението ѝ да каже нещо и продължи да обяснява монотонно, като програма от учебния колектор: — Целта е да опазят жив химика, но го пазят всъщност от

самия него, защото вече е опитвал да се самоубие. Освен нас, никой не знае за всичко това.

Той повдигна вежди, а Дивна си помисли, че не е трудно да му се довери, и усети топлината, която заля бузите ѝ.

— Какъв е планът? — попита припряно.

— Луд „купон“! — извика Питър. — Ще си направим истинско представление... Тони Герг е сътворил невероятни костюми. Скафандри, имитиращи тела на извънземни! Идеята е да внушим, че можем да излизаме в открит космос направо с телата си... А като видиш формата на кораба му... никой не би се усъмнил, че сме чужд разум. Човек е устроен така, че да го манипулираш удивително лесно, използвайки собствените му страхове... През целия си кратък живот пилотите очакват среща с друг разум и съм сигурен, че моментално ще загубят своя собствен, като ни видят... Тони работи близо година, за да направи този кораб. Ето че първият му полет няма да е просто плитка шега!

— Питър! — възкликна Дивна. — Кой измисля всичко това?!

— Мислим го заедно, но най-откачените идеи са на Марти. Нали не те учудва?

— Не — отговори тя и изведнъж се почувства напълно облекчена от тежестта на съмненията и тревогите. Марти не би могъл да причини зло никому.

— Хайде, Пит! Тони и Марти ни чакат! — Рая кокетно го хвана за лакътя, усмихна му се с цялата си женственост и поглеждайки снизходително Дивна, добави: — Ти също идваш, нали?

— Да.

Дивна излезе бавно след тях. Не искаше да ги слуша. Не се опитваше и да отгатне накъде я водят. Коридорът беше светъл и чист, като всеки друг в Академията. Изведнъж ѝ се прииска да хвърли поне едно боклуче на пода. Претърси джобовете си, но не намери нищо.

Никога не се беше чувствала така. Всеки път, когато се окажеше близо до мулатката, усещаше неприятната тежест на някакво агресивно чувство. Непреодолимо силно ѝ се прииска да предизвика Рая. Но това желание носеше само страх и несигурност.

— Не се шашкай, всичко ще бъде наред... Най-големите сме, знайш! — Марти беше изостанал, за да се изравни с нея, и я прегърна

свойски. — Нали няма да забиеш точно сега? Аз съм тук... Кажи нещо де!

— Тони... Герг. — Дивна посочи с глава към момчето, което вървеше най-отпред. — Той...

— Красавец е, но не те съветвам. Малко е странен.

— Не, Марти! — Тя се отдръпна от прегръдката му. — Не го познавам, но съм чувала... Просто питах.

— Забрави това с корабите, то си му е талант... Ходи там, на разните му изложения, конкурси... Най-добрият! — Марти загадъчно повдигна вежди. — Чуй какво е направил онзи ден, в час по механика. Скрил им е звездите отвсякъде!

Дивна отново хвърли поглед към гърба на Тони, но забеляза ръката на Рая около кръста на Питър и усети вкус на метал в устата си.

— Тони закъснявал за час... Всъщност отишъл до медицинския, нещо го боляла главата, и предупредил Миа да каже на асистента, че ще се върне бързо. — Марти забави ход, пусна Дивна от прегръдката си и разпери ръце, сякаш това му помагаше да се изрази по-добре. — Такааа, връща се той. Влиза в клас и какво?

— Какво?

— Всички започват да се хилят! — Марти понижи глас. — Хилят се значи проклетите идиоти, а Тони стои сериозен и ги гледа. Гледа ги и като взел че казал накрая „хо-хо-хо“ с престорен глас... Велико е!

Дивна се поусмихна.

— Не е ли велико? — зачуди ѝ се Марти.

— Да... А те разбрали ли са го? — Тя погледна към Тони с притеснено изражение.

— Те са тъпацы, не ги мисли... Тони е най-големият!

Дивна отново се загледа в пода. Започна да изучава тъмните криволици, които имитираха мраморна настилка. Някои приличаха на човечета, паднали по очи.

— Не заспивай, диваче! Представям ти подземния хангар на Тони! Тадаааа! — извика в ухото ѝ Марти. Той сочеше към един отворен капак на пода. — Няма стълби, трябва да се държиш здраво.

Дивна се сепна, намръщи се, защото беше привлякла всеобщото внимание, но пое въжетата, които Марти ѝ подаде. Спусна се долу с лекота.

Подземният хангар на Тони Герг представляваше работилница, разположена в достатъчно широка кухня под лабораториите за студенти със специални интереси. Помещението можеше да побере около пет средноголеми кораба и тъй като една от стените се падаше външна за станцията на Южната академия, тя беше превърната в подвижна платформа за излитане. Дивна веднага прецени, че това е отнело много повече време, отколкото да се складира тайно частите за двата кораба, които едва се различаваха в сумрака.

Тони Герг... Антъни Герг! Ами да! Дивна беше мяркала името му заедно с Питър, докато ровеше във вътрешните регистри на Академията. Бил вписан в „черния списък“ на приятелите на Верелински от началото на учебната година заради контакти с Питър през ваканцията. Освен това... Дивна напрегна памет. Антъни Герг, корабен конструктор, отличаващ с най-големите награди на изложенията на Академиите на четирите федерации. „Студент с неговия гений би трябвало да има неограничен достъп до складовете и лабораторията — помисли си Дивна. — И той със сигурност се е възползвал от това си право, още преди да попадне в черния списък!“

Марти затвори капака и скочи при тях. Тони засили осветлението, удряйки с показалец два бутона на таблото в стената.

— Е, представям ви красавицата на великия Герг! — възторжено обяви Марти. По лицето и врата му личаха червени ивици — беше се омотал във въжетата при слизането.

Дивна бавно премести очи и лицето ѝ засия. Що за кораб беше това?! Приличаше на малка сребърна луна. Почти идеален кръг, осеян със стотици кратери. Нищо друго. Дивна така и не можа да открие люка, колкото и внимателно да оглеждаше всяка вдлъбнатина.

— Аз го помня! — обикаляше около кораба Питър. — Но не съм го виждал така... готов за излитане изглежда катооо, катоооо...

— Нещо живо — продължи мисълта му Дивна. — Жива, мислеща луна...

Рая се изсмя, но Марти хареса определението и веднага се хвана за него.

— Чудесно! Защо самият кораб да не е жива материя?! Разум, който е приел форма, удобна за придвижване в открит космос... Така де! Кратерите ще са от астероиди, които са се разбивали в него, докато се е реел в мрака, търсейки себеподобни... Една необяснима за нас

жива материя, която не изпитва болка, не се влияе от нищо познато на човека... Как звучи, а?

— На кой ще го обясняваш?! — едва сега успя да овладее смеха си Рая.

— На тези, при които отиваме, разбира се — спря се пред нея Марти. — Не си ли забелязала, че колкото по-абсурдно звучи една история, толкова повече хора ѝ хващат вяра?... Животът ни е по-абсурден от всичко, което може да се завърти в прекрасната ти глава, а и във всяка друга, миличка...

Дивна разглеждаше всичко с широко отворени очи. Впечатленията ѝ се меняха с бясна скорост, а и се усещаше част от нещо важно. Нещо живо! Разбира се, все още мечтаеше да специализира футурология при професор Файнс, но се улови, че в момента усеща тази мечта далечна и неосъществима. Не искаше да се отказва от нея, но точно сега нямаше желание да я приема като повече от мечта.

— Хей, къде си? — Питър размаха ръка пред лицето ѝ. — Марти твърди, че си изключително точен стрелец. Искаш ли да го докажеш днес?

— Участвала съм в десетки турнири — отговори Дивна.

— И?

— Печеля! — усмихна се тя. — Не зная как става, но не пропускам цел.

— Това е само в наша полза. — Питър се отдалечи, озадачено усмихнат. — Виж ти, не пропуска цел?!

Дивна също се развесели. Поне една от способностите ѝ се оказа необходима на тайната организация. За начало беше достатъчно.

Тони обясняваше разпалено екстрите на творението си и тя се приближи до макета на кораба, за да чуе част от тях.

— ...управляващият процесор на лазерните оръдия е обновен. Това тук е лазерният генератор, същите размери, а двойно по-моцнен... Направих двоен щит на двигателя, финочувствителни сензори за обхват, прицел и определяне на курса... Формата на кораба позволява всичко, защото цялата външна част е нещо като...

— Скъпа, лъскава дрешка, под която се крие чудовище! — Марти се закриви и заgrimасничи.

— Добро сравнение, поете! — бутна го усмихнат конструкторът.
— Но Пит не вярваше, че ще успее... Помниш ли? При това, този кораб има по-малък брат! — Той извади от металния сандък до себе си жълто макетче и описа с него голям кръг над главите им. — Изключително лек и много бърз, но със същите екстри...

— Хех, приятелю, зная, че си маниак! — Питър прокара пръсти по челото си. Беше видимо впечатлен. — Маниак си! Именно затова те понасям, колкото и досаден да си понякога!

Човекът с рижата брада обърна светлите си очи към пилота и дълго ги задържа върху грубото му, жълтеникаво лице.

— Ти поне не ме ли разбираш?! — Въздъхна тихо и отново сведе поглед. Пръстите на ръцете му барабанияха по облегалката на креслото отпред. — Поне ти...

— Господин Рейнстон — отговори високо и без да го поглежда пилотът, — аз съм прост служител... Работа, за да живея, и нямам нито време, нито интерес да се опитвам да разбера всеки луд, с който се срещам...

— Дааа... Луд съм, знам... — измърмори Рейнстон. — Лудост е, че останах жив... Няма да е проблем за Колосор да научи всичките ми тайни. И какво ще стане тогава с децата ти, човече?! — прошепна зловещо ученият.

Бодигардът, който се мотаеше пред десния илюминатор, приближи, сграбчи кичур рижа коса с дебелите си пръсти и го отскубна. Рейнстон извика от болка и отново притихна свит. Би дал всичко за минута лично време, в която организмът му да поеме достатъчната доза. Минутка, в която да се прости с живота си с чиста съвест, че опасните му знания ще си отидат с него. Щеше да умре щастлив и със съзнанието, че го прави в името на хиляди човешки животи.

Хрумна му, че би могъл да опита да се удуши. „Или да спра да дишам... Как, за Бога?! Как да го направя, човече, само с тия две ръце?“ — питаше се мислено.

Бодигардът се бе върнал на старото си място и крачеше напред-назад, точно пред илюминатора, но сега не изпускаше учения от поглед.

Прехапал долната си устна, пилотът явно реши да си намери работа. Придоби сериозен вид и се зае да проверява чисто ли е трасето. Летяха в близост до две административни Западни станции. В илюминатора конструкциите им сивееха с неприятни нюанси. Тук често се засичаха астероидни потоци, но сега екранът на главния компютър синееше в мъртво спокойствие. Само цифрите и символите, показващи координатите, скоростта и състоянието на кораба, премигнаха хладно.

— Дотук добре! — потри нацепените си ръце пилотът. Те простъргнаха сухо. — Ще стоя настрана от побъркания... Състрадание

дом не храни.

Рейнстон се подсмихна. Колко малко им беше нужно на хората понякога. Очите му потърсиха лицето на бодигарда. Сурово, покрито с няколкодневна брада, която на места сивееше.

— А сега де! — Пилотът сплете пръсти пред корема си. Екранът беше привлякъл отново вниманието му.

— Какво, по... Айде бе!

Пилотът застина с отворена уста. Едно странно космическо тяло се движеше със завидно спокойствие точно срещу тях. Бордовият компютър бе засякъл обекта и вече заливаше екрана с първите данни.

— За Бога, какво е това?! — Пилотът набързо се бе отказал да призовава дяволите. Май имаше нужда от по-висша инстанция, за да се справи с положението. Но отговорът на компютъра беше объркващ:

Кораб от клас Перперикон-АС16, конструиран по образец на дипломатическите мисии. Пригоден за трайни бойни действия. Притежава повишена защита. Двойни дефлекторни щитове и лазерни оръдия.

— Полудя ли, глупако?! — изруга пилотът и стовари юмрука си върху пулта. — Какъв кораб е това?! Истинска минулуна, мамка му... Дипломатическите мисии не изглеждат така! „Перперикон-АС16“! Той лети ли изобщо? Новите перперикони са още при шибаните конструктори... Мамка му!

— Праца сигнал, човече! — усмихна се за пръв път ученият, докато бодигардът надничаше в екрана. — Ама чудни йероглифи, а?

— Мътните да го вземат! — намръщи се пилотът. Бодигардът не помръдна, нито смени изражението си.

— Ето, спрете на това! — обади се Рейнстон. — Древен еврейски шрифт... Моят покоен приятел, доктор Арон Леви, владееше отлично този език...

— И какво ни топят знанията на изгнилото ти докторче?! — избухна пилотът. — Ако ти знаеш нещо, прочети и ми кажи... Иначе, заклевам се, ще те разчекна с тия две ръце!

— Безсилието винаги води за ръка агресията — кротко отвърна Рейнстон. — А ето ви превод на общия език...

Здравейте, хора! Започваме с думите, които винаги сте искали да чуете от нас — идваме с мир! Не се учудвайте, че правим това, което очаквате. Дълго ви наблюдавахме, преди да ви се обадим. Известно ни

е, че очаквате да получите точно такова първоначално съобщение. Ако разпознаете някой език, посочете го, за да продължим посланието си на него. Благодарим ви!

— Мамка му, полудявам! — хвана се за главата пилотът. — Това е шибано безумие... Не, аз полудявам!

— Мисля, че е блъф! — несигурно се намеси бодигардът. — Някой се опитва да ни измами! Звучи ми познато...

— Кой, по дяволите?! Никой не знае за този курс, освен Колосор. Лично той ми нареди да работя извънредно тази вечер... Лично той!

— Аз знаех! — Бодигардът хвърли критичен поглед към Рейнстон, после се обърна към пилота. — Знаех преди теб.

— Ти си казал? Казал си на някой! — ревна пилотът и неволно пристъпи към него. Очите му се изравниха с брадичката на охранителя. Побърза да отстъпи. — Само питам.

— Не съм говорил с никой. Колосор търсеше подходящ пилот. Това искам да кажа... Може да е имало някой преди теб.

— Не е имало — въздъхна пилотът. — Аз самият бях затворен там... Няма как да са разбрали външни хора.

— А защо просто не приемете факта, че сме... първите? — обади се Рейнстон. — Първите, които *ги* срещат наистина!

Пилотът бе успял да посочи общия език за връзка и, малко поокопитен, се зае да чете на глас новото послание:

Това е първият ни целенасочен контакт с разумни същества. Някои от вас все пак са ни виждали и преди. Подготвихме се много време, затова няма да ни е трудно да ви обясним всичко, което ви интересува. Вие също можете да ни говорите за себе си това, което прецените, че трябва да знаем.

— Питай що за кораб е това? — извика бодигардът.

— По-важно е да разберем как изглеждат, откъде са и можем ли да ги видим отблизо — предложи Рейнстон.

— Какво ще им гледаме?! — свъси вежди пилотът. Съзнанието му сигурно вече рисуваше ужасни картини, заимствани от измислиците, които обичаше да разменя с колегите си. — Кой знае с какви невиджани вируси е натъпкан корабът им!

— Няма какво да гледаме — отсече бодигардът и отново потри ръце.

— Какво да правим? Какво да им кажа? — питаше пилотът. — Мамка му, мамка му...

— Неучтиво е да се бавим толкова — прекъсна го ученият. — След като са ни изследвали, могат да преценят опасни ли са за нас вирусите им.

— А как по-точно са ни изследвали, господин гений?! — гневно се намеси бодигардът. — Може би изчезналите пилоти са част от техните експерименти? А защо не и ние също?

Пилотът се оцъкли и замръзна на мястото си. На тема „отвлечане от извънземни“ всичките му колеги бяха еднакво чувствителни. Те обясняваха всяко изчезване на пилот и кораба му именно с извънземни.

— Трябва да им отговорим нещо все пак — внимателно напомни Рейнстон. В новосъздалата се ситуация статутът му на професор бе успял поне малко да ги респектира. Той се надяваше това „малко“ да е достатъчно, за да подреди нещата в своя полза. — Все едно! Ще направят това, което са решили...

Бодигардът изпревари пилота с кратък, но точен въпрос, който измести всички предположения на ниво близък контакт.

Има ли опасност при евентуална среща на наш терен?

Нашите тела не са застрашени и не застрашават никое живо същество от познатите ни видове. Ние можем да излизаме с тях и в открит космос, но това забавя придвижването ни. Използваме за транспорт живо тяло от вид, който във вашите представи би могъл да се нарече „животно“. Можем да ви обясним подробно. Готови ли сте да приемете двама наши посланици? Уточняваме, че думите и наименованията, които използваме, са съобразени с вашите възприятия и са приблизителен еквивалент на нашите такива.

Този път и тримата мъже се спогледаха еднакво глупаво. Пилотът и бодигардът бяха действително изумени, а Рейнстон вече схващаше, че е част от някаква хитра игра, и реши да играе за тези отвън.

— Най-добре е да ги приемем... Иначе кой знае какво може да им хрумне — предположи престорено разтревожен той. — Ако ги изслушаме и им обещаем да предадем желанията им на президента и координаторите...

— Абсурд! — отрязва го пилотът. — Ти си се прежалил вече и не ти пука... Аз обаче възнамерявам да доживея до пенсия!

— Дръзка мечта за тази професия — процеди през зъби бодигардът. — Моята задача е да пазя този психопат. От него самия и евентуално от човеци, дръзнали да го спасят. Нямам инструкции да воювам с извънземни, затова предпочитам да ги посрещна — и изпратя! — с мир, както очевидно им се ще и на тях.

Той отново изписа кратък отговор, против волята на вече сбръчкания от цупене пилот:

Готови сме да приемем двамата посланици!

След като изпрати съобщението си, бодигардът се почеса замислено по слепоочието. Може би смяташе, че се е справил със ситуацията, но когато двете синьозелени тела изплуваха на сребристия фон на кораба, дори Рейнстон си помисли, че във Вселената няма нищо невъзможно.

След това събитията се развиха с главоломна бързина. Още щом пришълците се шумгнаха в тесния люк на кораба, изгоря енергийният генератор. Няколкото секунди мрак, докато се включи аварийното захранване, бяха достатъчни да настъпи паника. Рейнстон вече знаеше, че това е нападение. От бронзовата топка се стреляше.

Първо блокира главният корабен компютър. Това извади от строя роботите и двигателя. Пилотът беше готов да се разплаче, докато молеше бодигарда да не се опитва да опонира с нищо на извънземните. Две огромни порести фигури нахълтаха в командната кабина след дъжд от лазерен огън, който без команда беше вдигнал ръцете на тримата представители на човешкия род. Единият пришълец дръпна Рейнстон, стреля над главата си и изчезна с него в коридорчето. Само ученият успя да забележи, че оръжието му е доста странно — наподобяваше средна по големина краставица, разделена на две от сребрист пръстен, който се въртеше, докато от двата края излизаха червени лъчи. Другият пришълец обаче използваше обикновен пистолет БОМ-1000, какъвто всеки дребен мошеник можеше да си купи за тънък кредит. Той продължи известно време да стреля напосоки, без да уцели никого, и накрая също се измъкна.

Пилотът и бодигардът изтрезняха едва когато, поглеждайки едновременно в малкия страничен илюминатор, видяха белия скафандър на химика да потъва в голямата топка. Тя изобщо не беше живо тяло.

— Това е номер! — изрева бодигардът и удари потно чело в пулта. — Подиграха се с нас! По дяволите, не можеш ли да оправиш този ковчег?!

— На аварийно управление сме. Може да ни заведе само до станцията на Колосор — въздъхна съкрушен пилотът. Главата му все още беше на раменете, но със сигурност бе загубил работата си.

Питър пръв изхлузи шлема на скафандъра си. Още преди да заговори, Дивна усети неописуемата му радост.

— Хей, хлапе, ти си галактически ексекутор, знаеш ли?! Сърцето ми се сви, когато стреля тъкмо след като затворих люка... Мислех, че нещо си се объркала, и в този момент генераторът — БУМ! Изумен съм! Поздравления!

Дивна го гледаше широко усмихната. Изглеждаше толкова развълнуван и различен. Рая обаче не беше доволна. Тя им обърна гръб и с котешка походка се приближи до едно от най-отдалечените кресла, мърморейки, че я боли главата.

— Добре, че взех това от Ли и тризнаците! — продължаваше разпалено Питър, размахвайки фалшивото оръжие. — Щях да се спека, ако трябваше да стрелям покрай тях с истински пистолет, затова оставих тази част на него. — Той посочи с подобие на краставица към Асов-младши.

— Е, аз имах други задачи... Не можехме и двамата да влезем въоръжени с играчките на Китаеца...

Марти се беше разопаковал от кожата на извънземно и съвсем по човешки помагаше на професора да свали скафандъра си. Рейнстон го гледаше с радостно учудване и възкликна едва чуто:

— Човече, вие сте деца!

— Нима това ви впечатлява повече от големите зелени братя по разум, които ви отвлякоха? — ухили му се Марти.

— Не можеш да си представиш колко!

— Най-големите сме!

Всички се разкикотиха бурно и заговориха един през друг.

— Планът беше съвършен! Получи се точно както очаквахме...

— Колосор няма представа...

— Да можехме да му зърнем физиономията, когато се срещне с двамата идиоти!

— Като ги видях онези... идиотите, разбрах, че точно така съм си ги представял... Мамка му, точно тази тъпоумна изненада по лицата им очаквах! Най-големите!

— Успяхте да ги омотаете, а сте още деца... Стреснахте ги, човече! Бяха паникьосани! — Професорът се оглеждаше трескаво. — За малко да се вържа и аз!

— Такъв беше планът. Нали ти казвам, че сме най-добрите...

Дивна ги наблюдаваше, без да се обажда. Рейнстон смътно ѝ приличаше на някого. Леко нацупените му плътни устни и бледата кожа ѝ бяха познати. Нещо в маниера му, цялата отнесеност и измамна мудност (защото очите му издаваха, че е буден човек) притаяваха дъха ѝ.

„Питър би могъл да изглежда точно така след години!“

Дивна отвърна поглед от професора и потърси с очи Питър. Задъхан, почервенял от възбуда, той говореше високо, ръкомахаше и прекъсваше приятелите си.

— Чакай да ти кажа! Това не го видя. Влизаме в кораба им, ама точно съм стъпил вътре...

Тя остана дълго загледана в лицето му. Щастливата светлинка по него бе желаното от нея бойно кръщение.

На следващия ден Марти чакаше Дивна след часовете. Тя не беше спала достатъчно, а Стас още ѝ беше сърдит. Вероятно всичко това ѝ личеше, защото Марти я посрещна с:

— Ой, горкото!

Стас се намръщи тежко насреща му.

— Пак ли си намислил някоя простотия?

— Здравсти, Сташек... Най-големият! Не се сърдиш наистина...

— О, аз никога не се сърдя *наистина* — озъби се Стас.

— Стига де, ще ти я отвлека за мъничко, нали може? Този път няма да ходим никъде... Заклевам се! — Той потупа рамото на близнака и повлече Дивна към една от беседките.

— Марти... Не ме дърпай така, какво има? — Момичето спря пред почти незабележимата в стената вратичка. — Марти?!

В очите му имаше нещо непознато. Той обаче се усмихна, отвори и посочи към скамейките в тясната беседка.

— Малко е като в затвор, но трябва да свикваме — каза и се изсмя. — Нищо няма, Дивна. Искам да те почерпя един шоколад или нещо там... Сок? Какво избираш?

Той седна въздишайки, облегна се на масичката и я разклати застрашително. Тя изпращя. Дивна я подпря, оглеждайки под нея за щети. За разрушаване на академична собственост следваха строги наказания.

— Сивичко — промърмори Марти.

— Да не би някой...

— Глупости! — пресече въпроса ѝ той, избра си газирани сок от кухненския робот, извади сребриста манерка от джоба си и изсипа съдържанието ѝ в голямата чаша. — Хубаво е, че ги пълни до половината. Все едно аз съм го програмирал.

Дивна проследи подскоците на пръстите му по плота на масичката.

— Мирише на...

— Алкохол! — отново я прекъсна Марти. — Искаш ли да опиташ?

Дивна искаше да попита всеки ден ли пият. В стаята на Рая го прие като кокетничене за пред момчетата.

— Но какво се е...

— Първо пиенето!

Дивна опита и се смръщи. Алкохолът беше повече от сока.

— Марти! — Тя отново надникна в очите му и желанието ѝ да го критикува се изпари. Хвана свободната му ръка. Тази, чиито пръсти барабанияха по масичката. — Всичко... каквото и да е то... Всичко ще се оправи, Марти! Ти си най-големият... А за Стас, не се притеснявай, чуваш ли! С него мога да се разбера сама.

— Най-най-големият! — Той се пресегна и погали сплетената ѝ в плитка коса. — Развържи я! — помоли.

— А... да, добре... — Дивна трескаво заизпълнява заръката.

— Не се бой, слънчице. Познаваме се. Косата ти е красива. Пусни я! Нека бъде свободна.

Дивна използва пръстите си вместо гребен. Едрите ѝ къдри покриха раменете и гърба, а краищата им застлаха скамейката. Марти я

гледаше усмихнат и някак успокоен.

— Какво има? Защо ме... Марти, трябва да ми кажеш!

— Почивам си. — Той се отпусна назад. — С теб се чувствам у дома. На сигурно съм.

После скочи, поръча ѝ двоен бял шоколад и поднесе чашата с реверанс. Кухненският робот се прибра в гнездото си с тихо жужене.

— Всичко е наред, диваче. Ето, всичко е наред.

Дивна смутено отпи глътка.

— Не искаш да ми кажеш — отрони.

— Напрегнато ми е. Беше де, вече ми мина! — Марти започна да върти чашата си, но сега не изглеждаше толкова нервен. — Няма нищо конкретно. Просто ме хващат лудите. Така съм понякога.

— Не съм те виждала...

— Не си ме виждала тук! — напомни Марти. — Лудница е, нали разбираш. Нещо като станция на олигофрените, които не знаят, че са олигофрени.

— Не ми каза... Разказваше ни, но не каза...

— Казах, че не знаех... Не исках да знам. — Той като че ли се ядоса.

— Няма значение.

— Исках да пия по едно с някой готин. — Той хвана кичур от косата ѝ, прокара пръсти през него и се усмихна искрено. — Не се сетих за друг. Извинявай за Стас де. Той е най-големият, наистина. Подобър е от нас... Той се справя.

— Не съм сигурна. — Дивна се огледа в тясното помещение. Цветовете бяха същите като тези в спалните им, а илюминаторът — доста по-малък. Липсваше само табло за колектор. Прииска ѝ се да изкрещи „А ти? Нали и ти се справяше?!“, но желанието ѝ да се втурне навън сякаш бе по-силно от гнева ѝ. Неволно забеляза разбъркания бретон на Марти. Стана и заоправя косата му.

— Какво?

— Много си пипаш перчема. — Тя усети порив да го прегърне, но се спря. Осъзна, че вече наистина се е успокоил, и седна на мястото си.

— Довечера събират студентския съвет. — Марти отпи дълга глътка от чашата си и си пое шумно дъх, преди да я остави. — Ще ходим на някакво обучение. Цяла седмица.

— Извън Академията?! — извика Дивна.

— Не, но все едно. — Марти махна с ръка. — Висшият студентски съвет се обучава при закрити врати.

— Как закрити?

— Ами затварят сектора. Там спиш, там ядеш, сереш... Извинявай. Точно пред теб не трябваше.

— Марти... Не ти се сърдя. — Дивна отново се притесни. — Ти си готин. Ще се справиш.

— Те не са готини. — Той протегна крака под масичката. Носовете на обувките му чукнаха долната част на скамейката, на която седеше Дивна.

— Теснотия! — каза отнесено. — Да постоим... Още малко да останем, а? Не знам какво ми се прави, а трябва после да си стягам багажа...

Марти влезе последен. Беше закъснял. Въздушната чанта с багажа му летеше пред него, а той се опитваше да я догони. Когато спря, тя се удари в гърдите му, тупна на пода и всички се обърнаха. Деветима изрядни ученици. Перфектен успех, стъклени физиономии... На фона на сивата стена, Марти ги видя като на стара хартиена снимка.

— Закъсняваш! Обичайно за теб. — Деканът, който беше почти идеално кълбо, прониза момчето с острия си поглед. — Отличник, член на Висшия студентски съвет или...

Всички се разсмяха принудено. Високо, слабо момиче с вързана в строга опашка коса и очила от епохата на Земята се кискаше истерично.

— Стига се подмазва, Амелин — изръмжа Марти. — Госпожица Кихли я няма тук, а господин деканът не те харесва.

Той зае позиция встрани от групата. Госпожица Кихли — дребна жена с мъжка осанка, влезе със замах и пресече назряващия спор.

— Всички ли сте тук? Чудесно! — Тя изгледа студентите и кимна на декана. — Господин Фрайт!

Марти си помисли, че от тях двамата би излязла чудесна двойка, и се опита да си ги представи в леглото.

„Трагикомедия. В едно действие!“

— Заповядайте, седнете! — Госпожица Кихли посочи скамейките от двете страни на катедрата. — Мониторите няма да ви трябват днес, Амелин. Оли, прибери си мобика, ако обичаш!

— Благодаря ви, госпожице Кихли! — угоднически сви плота си Амелин.

Марти седна съвсем в края, до Ран — рижо момче с неясен характер. Не се подмазваше, не протестираше, но и не предлагаше кой знае какви идеи на заседанията. Всъщност Марти не си спомняше Ран да е предлагал нещо изобщо.

Госпожица Кихли беше дала думата на декана.

— Повикахме ви, за да ви обучим по нова програма за опазване на реда в Академията. И тъй като вече сме тук, искам да ви кажа, че не съм очарован от работата ви до момента. Казвал съм хиляди пъти и пак ще повторя, че сте избрани от нас. Избраха ви най-добрите преподаватели в Академията...

Марти се опита да се абстрахира от обстановката. Фрайт хвалеше за нещо Амелин и Тома. Лицата на двамата засияха.

— ...освен това искам съветът да не прави нищо на своя глава. Знаете правилника. Ако някой има идея и не сме на обучение, за да я предложи, той трябва да напише писмо до председателя. Арон е съвестен и изключително талантлив студент. Досега не съм го хващал в пристрастие или грешка. Искам да му имате пълно доверие.

Председателят на студентския съвет се поизпъчи на мястото си.

— Вие пишете до него, той уведомява мен... Някои от вас, доколкото имам информация, са се разпуснали до такава степен, че вече не само не са пример — превърнали са се в отрицателен модел за подражание. Знаем как да реша и този проблем и ще го реша. Няма да занимавам всички ви с това, но искам да напомня, че мерките спрямо членове на съвета, които общуват с размирници, без да имат изрично нареждане за това, ще бъдат много строги...

„Винаги едно и също!“ Марти издърпа плота си и легна върху него. Ран го изгледа въпросително, но не посмя да му каже нещо. „Защо съм тук? Не съм от тяхната порода... Изобщо не съм най-големият!“

Той се изсмя. Погледите отново се стрелнаха към него. Някои от студентите зашущукаха. Марти се поизправи и се опита да стои нормално на стола си. Лицето му прие сериозен вид.

— Та какво казвате, господине? — попита невинно.

— Ето за какво говоря! Дисциплината отсъства, дори сред вас. Какво да очакваме тогава от състудентите ви, които не са членове на Висшия съвет?! — Лицето на Фрайт беше почервеняло. Той дълбаеше Марти с поглед като острие. — Ти трябва да си пример! Трябва да следиш за реда и доброто поведение. Стани, като ти говоря!

Марти се надигна тромаво, огледа се и запристъпя от крак на крак. Ръцете му леко се поклащаха напред-назад, сякаш искаше да побутне времето да се движи по-бързо.

— Какво да правим с теб? — Деканът погледна към госпожица Кихли. Тя закима неопределено. — Не зная кой те е предложил в съвета, но ще проверя още тази вечер. Моето мнение е, че нямаме нужда от такива като теб.

— Ами тогава довиждане... — Марти разпери ръце и понечи да се устреми към вратата.

— Чакай! Спри се малко бе, келеш! — викна вбесена госпожица Кихли. После прошепна нещо в ухото на Фрайт. Той се намръщи още

по-тежко. Изтръгна едно „аха“ измежду зъбите си и измъкна пластмасовата палка, която висеше на колана му. — Брат в съвета... Сестричка — председател на съвета! На какъв се правиш ти? Изтърсак! За какъв се мислиш? Изтъпанил си се тука, два метра олигофрен, да ми губиш времето...

Отново кикот. Този път май беше момичето до Амелин.

— Ами нали казах — довиждане. — Марти повдигна предизвикателно вежди. Деканът приближи до него с пъргава за килограмите си стъпка.

— Момченцеее! — Той мушна силно палката в ребрата му. Марти изохка и отстъпи. Всички се смееха, докато той разтриваше с ръка удареното място и се чудеше не е ли стигнал малко далеч този път.

„Издъних ли се? Не знаех, че трябва и да боли!“

Марти вдигна глава и спокойно се вгледа в хлътналите очи на декана.

— Ще промениш ли поведението си?! Ще престанеш ли да се влачиш с онези там трошачи-мрошачи...

— Тц — изпусна Марти.

— Не те чух. Каза ли нещо? — Деканът отново го мушна с палката. Този път по-силно.

— Леко бе! — изтърси Марти. Присвит на две, той гледаше с пламнало лице декана.

— Пълнолетен си! Всеки пълнолетен гражданин на отговорен пост е полицай! Аз съм полицай. Ти също си полицай... Доколко можем да разчитаме на такъв като теб?!

— Добре де! — Марти отстъпи, защото палката отново се стремеше към ребрата му. Състудентите му злорадо шушнеха. — Обещавам... Вече ще слушкам!

Палката полетя към главата му, но момчето я избегна, хвана я и я задържа.

— Ти си най-големият тук! Ще бъде както искаш — каза с поглед, дълбаещ в очите на декана. — Може ли да седна вече? Няма да ми чуете гласа повече. Няма да имате проблеми с мен... Заклевам се!

Фрайт се отдалечи без коментар. Изчака Марти да седне на мястото си и изгледа поред студентите. После продължи със спокоен тон:

— Настанихте се. Сега ще се приберете да погледнете програмите си. Трябва да знаете, че тази година ще разчитаме на вашата помощ. Изготвили сме списък със задълженията ви... Индивидуален за всеки. Госпожица Кихли ще покаже стаята на закъснелия. Утре в осем часа ви искам тук. Всички до един!

Асистентката погледна към декана, а той само посочи с очи към Марти. Тя се намръщи, но се отправи да изпълни нареждането.

Лично Северният координатор Кал Колосор бе поискал закрыта среща с Александър Барозов. Пристигна навреме и изгони охраната си от кабинета на домакина.

Беше висок, елегантен мъж с лишено от чувства и възраст лице. Очите му бяха тъмни и непроницаеми. Призрачно бледият цвят на кожата му излъчваше хлад.

— По-висок сте, отколкото предполагах — сухо се усмихна той. Малцина го превъзхождаха по ръст. Съветникът на Южния координатор го водеше с около педя.

Барозов проследи с поглед как гостът му се настани без покана в удобния мек фотьойл срещу бюрото му. Сякаш загубил интерес към домакина, Колосор започна да изпробва екстрите на фотьойла.

— Допълнителен бутон за придвижване... — Той се завъртя, плъзна се към вратата, после обратно. — Май е малко по-бърз от моя. Това ще е първото нещо, което ще проверя, щом се върна.

Държанието му предизвика раздражение, но и интерес у Барозов. Северният координатор беше известен с диктаторското си управление и не искаше срещи, без причините за тях да го засягат лично. Барозов смътно се досещаше, че скорошното посещение на Харисън Хил е свързано с идването на Колосор, а това го тревожеше още повече. Бяха замесени деца, които познаваха неговите близнаци. Но той наистина не можеше да си представи как един съвсем млад човек, почти на годините на Дивна и Стас, ще се втурне да се занимава с политика дотолкова, че да застраши с действията си цял координатор.

— Преди да станете политик, вие сте бил шоумен, господин Барозов — започна разговора Колосор.

— Преди по-малко от двацет години нашата планета стана жертва на човешката глупост. Воювах с този порок, преди да стана

политик, но осъзнах навреме, че нямаш ли власт, превръщаш се в обикновен бунтар, когото политиците преследват от позицията си на избраници — сдържано отговори Барозов. Усещаше как тънката вена на слепоочието му, която се издуваше винаги при напрежение, сега заплашва да се пръсне. Колосор не би пропуснал да я забележи.

— Да не забравяме все пак, че тези глупави политици спасиха почти цялото човечество — иронично се усмихна той.

— Какво значи „почти“, когато става дума за хора? Коя част от човечеството няма да влезе във вашето лично „почти“ при евентуална катастрофа днес? А и сигурно си спомняте, господин Колосор, че стотици хиляди земляни загинаха при атентати и бедствия, още преди глобалната катастрофа? — Барозов зададе въпросите хладно и накрая върна усмивката на госта.

— Не съм дошъл за словесни дуели, Барозов... — Гласът на Колосор стана твърд и това сигнализира, че отгук нататък срещата ще се води по неговите правила или ще приключи на мига. — Спасени бяха толкова хора, колкото първите няколко станции можах да поемат... Знаете, че после се разделихме на цели федерации, защото строителството на станции се разрасна така спонтанно, че скоро най-заможните имаха по няколко собствени... Вие между другото също имате, нали?

— Да, аз съм от заможните. В шоу-бизнеса се печелеше повече, отколкото в политиката, при това с почтен труд — иронично потвърди домакинът.

— Затова децата ви учат в най-елитното училище на Юга...

Барозов усети смяната на темата.

— Тези понятия само объркват нещата... Какво значат Юг и Север в безкрайната вселена край нас?

— Моля да не се отклоняваме от въпроса — стегна се изведнъж Колосор.

— Не долавям въпрос — отрязва го Барозов. — Вие говорехте за децата ми.

— Тук съм именно заради тях — натърти координаторът. Очите му се присвиха.

— Признавам, че успяхте да ме изненадате! — Барозов запази самообладание. Дори се усмихна.

— Не съм убеден, че ви вярвам, но да предположим... — Колосор също овладя гнева си. — Късно снощи пиратска организация е отвлякла мой заложник по изключително странен начин. Този стил ни е познат от други нетрадиционни пробиви в политиката на Северните станции. Всички следи водят до инициатора на прословутата екологична катастрофа: Питър Верелински. Надявам се, знаете вече, че това момче е съученик на децата ви?

— Не бих могъл да познавам всички съученици на Стас и Дивна — парира с все още спокоен тон Барозов. — Започнаха обучението си съвсем скоро, а и са вече твърде големи, за да ги следя.

— Верелински не може да бъде сложен в графа „всеки“, Барозов! — каза Колосор. — Говори се, че дъщеричката ви е новата му сянка...

— Семестърът започна преди броени дни. — Барозов се усмихна искрено. — Дивна обича да се запознава с интересни хора и това, че общува с момче, което е успяло да разтревожи един координатор, не ме учудва. Боя се само, че подозренията ви не са подплатени с нищо реално. Поне аз трудно бих приел подобни теории за истина, докато не се убедя в достоверността им... В Академията се обучават елитни умове, но всички те са още деца, господин Колосор!

— А децата лесно се поддават на вредни влияния! — подхвърли координаторът. — Убеден съм, че Верелински получава добро заплащане за труда си, но не това ме вълнува сега. И ние ще му платим, като му дойде времето... Дойдох да ви предложа сделка. Вие наблюдавате момчето чрез децата си, а аз правя за вас нещо по допълнително споразумение. Знаете, че моята дума е валидна в Юга точно толкова, колкото и на моя територия... Нооо, първо искам да разбера къде се крие Рейнстон!

— Господин Колосор! — Барозов рязко стана от мястото си и подпря юмруци на тежкото си тъмночервено бюро. Това, което мразеше повече от всичко в политиката, бяха опитите на колегите му да открият цената на всеки около тях и да се правят, че сключват нормална сделка. — Няма да позволя да въвличате децата ми в подобна дивотия! Не приемам подозренията ви за основателни и не желая да коментирам повече този въпрос. Ако нямате какво друго да ми кажете, ще ви изпратя.

Той излезе иззад бюрото. Координаторът не показа с нищо, че е засегнат. Въпреки това Барозов знаеше, че рано или късно ще си плати.

— Децата ви са вече въввлечени, Барозов! — Колосор се усмихна премерено, стана и сам се отправи към изхода. — Не съм убеден, че познавате дъщеря си достатъчно... Между другото, предложението остава в сила. Имате време да се успокоите и да помислите.

Намекът за очевидната тревога на Барозов и насмешката в тона на Колосор подсилиха надигналия се страх в душата на бащата. Когато вратата се плъзна зад гърба на нежелания гост, той се върна зад бюрото си и тежко се отпусна в креслото. Децата му бяха замесени! Той сам току-що ги бе замесил с нежеланието си да приеме подкупа, дори думите на Колосор за Дивна да бяха обикновен блъф. А и заплахата за разправа с Питър Верелински никак не му прозвуча добре.

— Трябва да поговоря с Асов отново! — каза си той и зарови пръсти в косата си. — Тази работа стана твърде сериозна...

Марти се чувстваше като след тежък махмурлук. От три дни не беше виждал алкохол дори на снимка в колектор. Не беше разговарял с никого от студентите, освен служебно. Не закъсняваше за лекциите. Не правеше впечатление. И всичко това го умори до полуда.

— Шоколадче, Ран? — Марти си беше избрал най-безличния от деветимата си колеги и го приклещи веднага след като ги пуснаха в почивка. Умираще да поговори с някого. По време на предишни обучения бе избирал ролята на провокатор и номерът минаваше, защото всички се смееха, а негативите оставаха за негова сметка. Сега обаче, когато Питър Верелински бе обявен за „враг номер едно“ на Академията, Марти ставаше мишена.

— Нали нямаш работа? Да прием по едно шоколадче!

— Ами... аааз...

— Хайде да глътнем по едно афродизиаче, не че има нещо за „оправяне“ наоколо, но ще изтреця, ако се прибера в стаята. — Ран не посмя да откаже. — Като съм толкова лош, че ме оставиха сам в стая, ще трябва да се боря за всяка дума... Хайде!

Пъхнаха се в първата беседка, която коридорът им предложи.

— Всички са еднакви. Последно бях в такава дупка с едно страхотно гад... момиче. Тя е най-голямата! Не си виждал толкова чисто нещо. Свети, свети...

Ран седна и се заоглежда, като арестант.

— Ще те почерпя, няма да те убивам. — Марти даде поръчката си на „кухнята“. — Ето сега... Джиит... Готово! Джиит!

Той стовари чашите на масата.

— Лош ли съм, бе? Какво ми има? — Ран прокара показалец по ръба на чашата и го погледна с момичешки свян. Марти се разсмя лудо. — Ха-ха... Не се сърди. Хе-хеее. Виж, това не е нормално, Ран. Мислите мен за откачалка, но ето това не е нормално. Страх те е от мен, нали?

— Амийии, не че...

— Страх те е, а аз не съм ти направил нищо лошо. Оня дебелак — деканът де, той ми преоформил ребрата пред всички вас, а от него по-малко ви е страх. Защо така, бе?

— Виж, човек... — Ран почервеня до ушите и сега рижата му коса изглеждаше руса. — Нямам нищо против теб. Не знам защо го правиш това? Не знам и не ти се бъркам, нали?

— И к'во, и ся к'во? — Марти повдигна рамене. — Не се бъркаш, не те засяга... Аз да не съм някой психопат? Не съм тръгнал да ви избивам, нали?! Галиба!

— Да, но ето! — Ран го погледна обвиняващо. — Как говориш? Какво е това? Гадно звучи.

— Нима?!

Ран го гледаше с кръгли очи.

— Това се нарича жаргон, нищо необичайно, така са говорели в университета на баща ми, език на определен кръг хора. Просто е различен, а вие всички искате да съм като вас.

— Не си като нас — смело каза Ран.

— Никой не е като никого. — Марти въздъхна. — Колкото и да се мъчат да ни направят еднакви.

— Кого трябва да наблюдаваш? — рязко смени темата Ран. — На мен ми дадоха Миа и Тони Герг — оня с корабите.

— Да. — Марти изведнъж окаменя.

— Предпочитам да ми дадат Рая — оная, черната, с големите цици. — Ран се захили. — Миа не е готина. Депресарка е.

Марти изпи шоколада си на екс, за да спечели малко време.

— Тони ти е приятел, нали? Темерут ми изглежда нещо... Мълчи, гледа с тия големи очи. Нямам представа какво си мисли, докато зяпа някого.

— Странен е, но е гений. Всеки си има проблеми.

— Не знам... Не говори с хората, събира ненужни чаркове оттук-оттам... Как изглежда стаята му? Ти си я виждал, човек! Знам, че мъкне какво ли не, остава ли му място да си пусне леглото?

— Баща му е бил пилот. — Марти гледеше в бутоните на кухненския робот. — От онези, които са участвали в авиошоута. На Земята, де! Бил е един от най-добрите, после нещо се случило. Взел жена си и хоп — на станциите, тези около Марс... И моите родители са живеели там, иначе нямаше да си лафим с теб сега.

— Всички сме от Марс...

— Земята си отишла, но се появил Тони. — Марти усещаше, че трябва да завърши историята, но се чувстваше неловко. Говореше за свой приятел пред Ран, който бе получил задача да го следи.

— Това ли са проблемите му? — Ран прозвуча саркастично и Марти извърна поглед към лицето му.

— Донякъде... Майка му е богата глезла, която върти елитни любовници, а баща му станал чистач на транспортен кораб. Известно време... някъде около година-две, Тони живял с него и посещавал някои от общите училища. С този характер, предполагам, е било ад.

— Повече от сигурно. — Ран изглеждаше смутен. — Ти кого ще наблюдаваш?

— Как мислиш?

— Може би Верелински... Но не, ти си най-несериоз... да де, деканът не те харесва и... — Ран се смути отново.

— Като съм шут, не ми ли се полага да наблюдавам царя? — Марти се хилна конвулсивно. — Добре, Ран, най-големият си! Аз те оставям. Беше ми приятно! Иии... внимавай с Тони!

— Знаеш ли, и аз мога нещо... Нещо странно. — Ран стана да го спре.

— Какво странно?

— Оннартс овкак?

Марти се оцъкли неразбиращо.

— Думите ти наобратно. Мога да обръщам всичко, което кажеш.

— Я пак?

— Кап я...

— Това е... Да де, ти ги обръщаш веднага. Толкова бързо?

— Озръб авоклот? Агандев шащърбо иг ит ед ад. Е авот — изстреля Ран.

— Пълен шаш! — Марти се плесна по челото и се върна на мястото си. — Уби ме! Как се научи?!

— Не съм. — Ран се поусмихна. — От малък се усетих. Почнах един път на игра и се получи. Когато ми е скучно, го правя наум.

— Най-добрият си! — Марти вдигна ръка, за да чукнат петица.

— Исках да ти кажа, че не съм дебил. Това участие в съвета ми трябва. Все пак е някакъв старт. Когато се изнервя от другите... подмазвачите и всички там, знаеш ги, правя това.

Марти поклати глава.

— Можеш и ти да се прикриеш с нещо. Не е нужно да предаваш царя, нито да ти личи, че си шут. — Ран отново се смути от думите си.

— Ясно. — Марти чукна с длан по масичката.

— А за Тони — хубаво, че ми каза. Уважавам таланта му, него самия не харесвам, но няма да го закопая, дори да се издъни.

— Благодарско... Я дай наобратно това — вече ще съм кротко и добро момченце. Няма да узнаят какво си мисля за тях!

— Хят аз ялсим ис овкак тянзу ад амян. Ецнечмом орбод и окторк мъс ещ ечев.

Двамата избухнаха в луд смях.

— Стас!

Териконът изрева. Лапите му се стрелнаха към бликналата по гърдите кръв. Замахна.

— Ааах! — Пол се претърколи и избегна удара на чудовището.

— Стас!... Поооооощ!

Териконът го сграбчи за крака и го размята като знаме над главата си.

— Стас! — Пол свали шлема си и щракна закопчалката на колана, скачайки от креслото, което продължаваше да се върти. Падна върху Стас. Това го ядоса още повече. — За какво го събуди?!

Близнакът спря креслото си и повдигна шлема, за да покаже два реда бели зъби в многозначителна усмивка.

— Тялото ти се мятеше като парцалена кукла. — Стас се разсмя, очите му се насълзиха и той започна да ги бърше, събаряйки шлема си.

— Много смешно! Като малък с кукли ли си играл? С кукличките на сестра си и си тичкал при мама...

— Що не си затвориш устата? Просто ми беше смешно. Трябваше да се видиш отстрани. — Усмивката на Стас изстина. Очите му проблясваха в белия цвят на осветлението. — Хайде, сядай да я превъртим.

Пол седна на креслото си и миг след това се видяха във виртуалните си тела.

— Този път не го буди!

— Като си слабак...

— Що не му излезеш сам, като си толкова добър. Справи се сам с него. Оста̀ви го да ме подхвърля... По-голям е с девет нива от нас.

— Ти искаше тази игра. Казах ти, че е тъпа. — Стас бутна виртуалния образ на Пол и усети, че ръцете му са прихванали шлема. Оста̀ви го. — Казах ти, че Глобъл е скапана фирма. Не стават!

— Щото няма върколаци.

— Щото нямало върколаци — изимитира го с фалцет Стас. — Не, представи си. Защото е пълно с бъгове, затова!

Виртуалният образ на Пол изглеждаше намръщен и зъл. Не му отиваше да каже:

— Добре, добре... Хайде да завършим мисията и да си тръгваме.

Извадиха мечовете си и тръгнаха от последната сейфка. Тревата, макар да беше от ярко оцветени текстури, се увиваше около ботушите

им. Няколко по-жилави стръкчета стиснаха наметалото на героя на Стас. Той усети какво става чак когато пипалата тръгнаха по тялото му. Повалиха го за секунда. Близнакът използва проклятие, освободи се и настигна героя на Пол.

— Миналия път не минахме оттук. — Стас държеше меча си в готовност. Харесваше му червеникавото сияние, което излъчваше острието.

— Когато Хелор е наоколо, растенията оживяват — поясни Пол.

— И кой е този Хелор? — Стас дръпна крака си по-силно, за да се откопчи от поредната хватка.

— В другата част на играта ще трябва да се биеш срещу него. Сега само броди по земите и като се ядоса, променя времето.

— Дано днес да не е в депресия... Това е глупаво. Не е измислено както трябва. — Героят на Стас прибра меча в ножницата си. Живата трева се увиваше все по-здраво около ботушите му, но той не позволи да го събори отново.

— Смотани треви!

Спомни си как, когато бяха малки, двамата с Дивна гледаха стар земен филм. „Алиса в страната на чудесата“. Сега виждаше ясно сцената, когато Алиса пее на цветята, а после те я обявяват за плевел и я прогонват от градината си.

— Пол...

Земята под тях потрепери.

— Териконът! — извика приятелят му.

Героят на Стас спря. Ръцете му обхванаха дръжката на меча. От хоризонта изникна гърбава фигура. Тревата отпусна хватката си и бързо се заприбира в земята.

— Бягай, Стас!

Чудовището реवेशе и удряше с тежките си крайници. Изглеждаше много ядосано.

От смелост или от глупост Пол скочи върху бързо приближилия се нападател. Териконът понечи да го сграбчи, но лапата му падна, посечена от меча на Стас. Чудовището се отдръпна с гърлен писък. Кръвта му, доста убедително, обагри земята в червено. Героят на Стас скочи, направи телепортираща магия и се озова върху гърба на терикона. Заби меча до ръкохватката. Звярът се изправи и се опита да махне натрапника от гърба си, но лапите му не можеха да се извият

толкова назад. Замята се като в епилептичен гърч. След още няколко секунди се строполи, а героят на Стас слезе от него и измъкна мечата си с лекота, възможна само в игра.

— Много трудно умря. — Той се изсмя към Пол.

— Това беше бъг! — запротестира Пол. Свали шлема си и изчака Стас да стори същото. — Бъг беше, не е голяма работа, че си го убил. Телепортът не работи така. Портна те върху моб.

— Бъгът е слабост на програмата. Победителят се възползва от слабостите на врага си, Пол. Така е на война. — Стас потупа челото си. — Учи се!

Приятелят му се извърна към пулта, намали осветлението в тренажора и се отправи към изхода. Стас прокара последен поглед по тъмносивите стени. Нямаше гора, нямаше герои, нито чудовища. Само самотни кресла, стърчащи сред празната стая.

Близнакът се прибра доволен.

— Здравей, слънчице, почиваш ли си? — Той подръпна един кичур от косата на сестра си и седна в леглото до нея.

— Оправям си ноктите на краката. — Дивна вдигна малка виолетова пилечка и я завъртя между пръстите си. Изглеждаше унила и отнесена.

— Краката ти са красиви. Не би трябвало да те натъжават. — Той се разсмя сам на шегата си. Сестра му обичаше да я закача, но сега не се развесели.

— Тревожа се за Марти — каза тя и продължи да използва пилечката си. — Разрових се и видях кои са останалите от студентския съвет. Изглеждат противни, дори на снимките. А като прочетеш визитките им...

— Марти е най-големият. Той оцелява навсякъде.

— Не ти ли се струва, че се държи малко... как да кажа... пренавито?! Тук е по-различен, нали го видя. — Тя отправи изпитателен поглед към Стас.

— Все същият лудак си е, Дивна. Аз му бях малко ядосан. Още не съм му простил, но все пак го знам — най-най-големият... Ти обаче си доста по-различна. Може затова да ти се струва така. Защо не слезеш до тренажорите, да се позабавляваш? В игрите на Глобъл има

страхотни бъгове. Днес почти побърках Пол. Убих с два удара терикона, а съм с девет нива под него!

— Не харесвам игрите на Глобъл. — Дивна се заигра с пиличката.

— Бъгави са, но това може да мине и за плюс. — Стас стана от леглото ѝ и се отправи към своето. — Понякога тревата изглежда като локва зелена боя. Усещаш, че е трева, чак като ти се усуче около ботуша и се опита да те натика под земята...

— Героя ти, не теб — напомни Дивна.

— Е, да. — Стас се усмихна криво. — Но героят ми реално съм аз. Все едно съм си сложил някакъв костюм и имам малко по-странни дарби. Героят на Пол е слабак.

— Защо дружиш точно с това момче? — сети се да попита Дивна.

— Защото в нашия випуск няма нищо по-добро... Пол е послушко, който ме следва по петите. Не е съвсем безволев. Има свое виждане за нещата, спори, но в крайна сметка винаги става това, което аз реша. Звучи малко кофти, но е по-добре от нищо, Дивна.

— Не знам. — Сестра му пхна пиличката под възглавницата, мушна се под леката завивка и се скри чак до носа. — Нищото поне ти оставя шанс да се надяваш на нещо по-добро.

Беше изминала малко повече от седмица, откакто Дивна участва в първия си „купон“. Астрофизиката, висшата математика, подробната история на човечеството, географията на Земята, биохимията, старите и съвременните технологии и още цял списък разнородни науки с формулировки като „литературно наследство на човечеството“ по никакъв начин не помагаха на обърканите ѝ мисли.

В Академията им преподаваха всички възможни предмети, но никой не ги учеше на най-важното. Как да живеят. Как да обичат. Как да се справят със самите себе си...

„Марти е прав! Прав е да се бунтува срещу всичко това.“

Противно на очакванията ѝ обаче, Стас все още изглеждаше доволен от новото училище. Той прекарваше свободно си време в тренажора. Харчеше по-голямата част от кредитите си за програми с митологични герои и говореше с ентузиазъм единствено за

страховитите им сюжети. Питър и Марти се бяха запилели някъде и като че ли съвсем забравиха новата си съучастничка. Разбира се, Питър посещаваше всички задължителни часове и Дивна го виждаше поне тогава. Обаче той отново се бе затворил в себе си и най-вероятно разрешаваше настоящи проблеми или кроеше някакви планове. Родителите ѝ звъняха всеки ден за по минута-две, но все не намираха достатъчно време за сериозен разговор. Дивна се чувстваше сама и ограбена. Вече не се опитваше да хакерства, защото нямаше хъс дори да се ядоса.

„Ако това е да пораснеш, не е ли по-добре да си умрял, преди да го разбереш?! — мислеше си тя, докато се шляеше из станцията. — Аз и без това се чувствам мъртва. Сега съм много по-зле от деня, в който дойдох. Какво ли е станало с горкия професор Рейнстон и дали действително му помогнахме, като го спасихме от Колосор?“

Дивна забеляза една слаба фигура в края на коридора, в който току-що бе свърнала. Разпозна рошавата коса и уморената походка на мъжа и изведнъж ѝ стана по-добре.

— Професор Уайт! — Тя спря и лицето ѝ порумения. Нямаше какво да му каже. Но имаше нужда от нечия утеха.

— Да, Дивна? — Уайт се усмихна с онази момчешка усмивка, през която сякаш прозираше слънцето. — Какво смущава духа ти днес?

— Аз... Моля за извинение, професоре... — засрамено измънка тя, но изведнъж ѝ хрумна спасителна идея. — Искан да разбера кога е първият час за избралите вашия предмет... М-м-мисля, че не е уточнено в общата програма.

— Моят предмет е малко встрани от общата програма, дете — отвърна Уайт. В гласа му отсъстваха подчертаното надмощие и подигравателните нотки, характерни за асистентите. Именно това го правеше така приятен и успокояващ. — Утре, след редовните занятия, съм поканил първата група желаещи. Боя се, че втора няма да се сформира или ако дойдат, то ще е едва след като разберат, че във втори курс водят задължителната практика по „Изкуства за защита в близък сблъсък“. Имената на предметите тук звучат доста глупаво, но предполагам, че точно тази практика ще ти допадне. Базирана е на бойно изкуство, родено в някогашна православна Русия. Създателят му е Йоан Шанхайски, сигурен съм, че историята му ще ти хареса, но има

време да говорим по тази тема. Сега ще добавя само, че много малко хора познават бойната му техника, а тя може да се окаже много полезна.

— Фантастично! — изненадано възкликна Дивна и напълно забрави началото на разговора. Вече мечтаеше да изучава още нещо освен футурология.

— Да се върнем на въпроса ти — напомни Уайт. — Утре в един и половина ще те чакам в кабинета си. Мисля, че групата, която съм сформирал, е подходяща за теб, така че няма причини да отлагаш.

— Ще дойда! — Дивна понечи да тръгне, но отново спря. — Не знаех, че ще се учим да се бием в Академията...

— Ще се учите да се защитавате — усмихна се Уайт. — Но за теб е още рано да усетиш разликата.

Тя отвърна на усмивката му и си помисли, че слабичкият професор вероятно ще се окаже лек и бърз в „близък сблъсък“. Умореното му лице можеше да заблуди всеки противник, пропуснал живия пламък в очите му.

„Той се радва на живота си! Не е за вярване, но искрено се радва на всеки нов ден, както професор Файнс препоръчва на асистентите си! — Дивна въздъхна тежко. — Но как да оценя живот, който не разбирам?!“

— Приятен ден, дете... и не му мисли много! Това, което ни прави истински живи, е действието. Дългите размисли вървят за ръка с отчаянието, а то е черна дупка, от която трудно се излиза, при това — никога на мястото, от което те е погълнала. — Уайт прокара пръсти през косата си и я направи още по-рошава.

— Благодаря, професоре! — Дивна го гледаше с истинско възхищение. — Ще запомня всяка ваша дума.

— Думите се забравят, Дивна. Те не вършат работа извън времето, в което са изречени. Обикновено помним отношението.

Той си тръгна, без да добави нищо повече, а момичето дълго гледа след отдалечаващата се фигура.

— Отношението! — повтори си тихичко. — Именно то ме изхвърли от дупката, Херувим Уайт! За щастие аз се върнах на същото място... Колко проникателен е бил този, който ти е избрал това име!

Сутринта, когато срещна сънениия му поглед, Стас побърза да отвърне очи и Дивна не разбра защо. Снощи се бяха скарали жестоко заради настройките, които брат ѝ бе въвел в банята и тоалетната. Помещението и без това беше нищожно малко. Това подразни момичето още първия ден. На личната им станция Стас лежеше във ваната с часове и пускаше през системата „фантазии“ със страховити сюжети, така че писъците се чуваха дори отвън. В академичната баня нещата стояха по друг начин. Помещението беше приспособено да се използва и за тоалетна, като всеки аксесоар влизаше или излизаше от стената само при зададена команда. Въздухът се пречистваше светкавично. Това решаваше проблема с неприятните миризми, но Дивна настояваше Стас да върне първоначалните настройки, за да може да задава командите ръчно и да не се стряска непрекъснато от автоматичното включване на някоя „фантазия“ на брат си или от рекламите от информационната система.

Стас изглеждаше повече притеснен, отколкото ядосан, и тя реши, че най-вероятно той не одобрява професор Уайт. Беше споменал, че намира вида на преподавателя за твърде неугледен. Според него в едно елитно училище трябвало да преподават елитни личности. Дивна не можа да разбере какво общо имат умът и способностите с външния вид, а и смяташе Херувим Уайт за симпатичен. Предположила бе, че той просто работи малко повече от колегите си и по тази причина изглежда винаги уморен.

Първият урок, който вчера бе посетила, я накара да забрави, че е все в същата ужасна Академия. Присъствието на Уайт беше така успокояващо и зареждащо с енергия, че накрая цялата група пожела да остане след часа, а по лицата на всички грееха усмивки като тази, която професорът бе скътал в очите си.

— Ох!

Тя не прибра леглото си, но натика пижамата в шкафчето над него и чукна бутона, за да скрие хаоса вътре от погледа на Стас. Шкафчето се завъртя и потъна в стената.

— "Използвай уикенда за нещо истинско!"

По тавана вървеше дежурният рекламен блок на Академията. Холо-лентата, от която плискаха шумни вълни и още по-шумни обещания за плаж като този на снимките от Земята, свърши. Започна

академичният бюлетин и Стас побърза да изключи информационната система.

— Мислех, че слушаш новините — пробва да го заговори Дивна. Той само повдигна рамене и извърна отегчено глава. — Е, аз не ги слушам никога, така че...

— Чух ги сутринта в банята — измърмори брат й.

Тя забеляза, че Стас е готов и я чака, и се заприготвя бързо. Изчерви се при мисълта колко ще се ядоса, ако имаше как да надникне в главата й. Но той продължаваше да изглежда притеснен от нещо и това явно го правеше по-малко критичен.

— Готова съм, Сташек! — Дивна набързо оправи косата си пред огледалото и мимоходом натисна бутона, който го прибираще обратно в стената. — Добре ли си? — осмели се все пак да попита.

— Аз да... — внимателно изрече той. Искаше да каже още нещо, но премълча. Като че ли не можеше да открие подходящите думи.

Новината, че за първи път от десет години в Академията се свиква Събрание на позора, не остана скрита за дълго от Дивна. Тя се сблъска с нея още в първия коридор.

— Верелински... Да, сутринта съобщиха...

— Какво по-точно? Какво е направил? — питаше високо кльощаво момче.

Дивна затаи дъх. Усети се връхлетяна от стотици иглички, които се забиваха във всяка молекула от тялото й.

— Кой знае...

— Тоя темерут се издъни най-сетне... Големият първенец на випуска, уж!

Дивна дишаше като под вода.

— Отмениха първите практики. Ще пропуснем два часа заради това.

— Посланикът Хил е пристигнал специално, представете си...

Повечето студенти бяха безразлични към съдбата на Верелински, интересуваха се само от събитието и си съчиняваха всевъзможни версии за повода му. Говореше се, че председателят на Висшия студентски съвет написал и изпратил дълго критично писмо до личните пощи на всички студенти, което било прочетено докрай

единствено от ръководството на Академията и направило необходимото впечатление там. Дивна съжали, че не проверява писмата от Академията. Обикновено те бяха просто уведомления за малки корекции в някое правило или забрана. Още в първите дни тя бе започнала да ги трие, без да ги чете. И без това Стас не забравяше да ѝ напомни, когато трябваше да направят нещо или ако някое от писмата беше важно. Не каза обаче за Питър! Тя си спомни физиономията, с която беше изключил информационната система. Явно именно затова се бе държал толкова странно сутринта.

— Можеше просто да ми кажеш! — изглежда го обвиняващо Дивна. — Или поне да се оплачеш, задето отменят практиката по астронавигация за първите два часа!

— За да ми правиш сцени?! — сопна ѝ се Стас.

— Говори се, че лично посланикът на Севера ще присъства — тревожно се огледа тя. — Говори се какво ли не, а аз не знам нищо...

— Надявам се да не обмисляш някоя нова глупост — прошепна Стас в ухото ѝ.

— Защо си толкова груб? Не осъзнаваш ли какво става с нас, Сташек?! Това не е лична драма на Пит, а нещастieto, което ще сполети всички ни, ако не се опитаме да променим правилника тук — тихо и без излишен патос каза тя. — Марти поне се усеща. Той...

— Не те разбирам — вдигна рамене брат ѝ. — За какви нещастия говориш?

— Стас! — Дивна се взря в очите му. Не беше възможно да не я разбира. — Хората, които контролират Академията, умишлено ни превръщат в лумпени! След време няма да сме никакъв елит. Тук всичко ни се забранява. Насаждат ни чужди истини и мисли. Не осъзнаваш ли, че толкова афишираната преинформираност на студентите е чиста дезинформираност? Защо отказваш да приемеш истината, Стас? Учат ни толкова, колкото им е нужно да знаем... За да им служим! А Пит е свободен човек, затова не го харесват!

— За това може и да си права — отговори замислено момчето. — Но иначе... Не можеш да уловиш вятъра, слънчице! — Стас иронизира баща им, но прозвуча тъжно. — Той се заиграва с всеки, който избере, а после бяга, за да не изгуби свободата си...

— Аааа... Личната част засяга само мен — отрони Дивна.

Тълпа от зяпачи се бе събрала пред Залата на позора още преди състудентите на „подсъдимия“ да започнат да запълват седалките вътре. Стас остави сестра си да мине напред.

— Само внимавай! — изсъска в ухото ѝ.

Когато всички професори и асистенти заеха местата си на балкона, Дивна забеляза, че липсва единствено Херувим Уайт. Две момчета пред нея обсъждаха точно това. Едното твърдеше, че Уайт е опасен анархист и го показва с вида си и отсъствието от такова важно събрание. Другото момче беше от групата по религия и древни изкуства. То обясняваше, че дочуло, че професорът не се чувства добре и дори е отложил занятията си за деня. Дивна повярва на него, притесни се още повече и седна, защото усещаше, че скоро ще ѝ прилошее.

Събранието започна без предисловие. В началото стана ясно, че ръководството на Академията оказва пълно съдействие на посланика на Северните станции. Питър Верелински беше посочен като заплаха за реномето на училището и сигурността на Южните станции. Лично северният посланик удари една дълга нравоучителна реч, от която не стана ясно нищо конкретно, но успешно се насаждаше вината на студента, предизвикал общественото недоволство вече втори път. Ясно беше, че координаторът на Северните станции се е почувствал сериозно засегнат, иначе не би поискал такава крайна мярка като Събрание на позора.

— Сами разбирате, че това не може да продължи — заключи посланикът. — Задължението на студентите е да учат, да се развиват и подготвят за бъдещия живот. Вие сте новото космическо поколение, което трябва да съхрани човешкия род. Това трябва да е от първостепенно значение за вас!

Марти бе поканен като представител на Висшия студентски съвет. Той явно знаеше, че очакват от него да се намеси или да издаде с нещо мнението си, за да го обвинят най-малкото в застъпничество. Дивна забеляза огъня в очите му. Цялото му лице беше застинало в някакъв спотаен протест.

„Горкият Марти!“ — помисли си, докато оглеждаше представителите на Висшия студентски съвет. Приятелят ѝ стоеше в

левия край на групата им и изглеждаше не на мястото си, дори с това мъченическо изражение.

Към края на речта на посланика залата можеше да експлодира от нямо напрежение. Дивна се бе втреничила в лицето на Питър, сякаш търсеше отговор на въпросите си там. Всички от двата подготвителни курса бяха в залата. Един не се бе опитал да избяга, ей така на инат, че го задължават да се занимава с нещо, което не го касае! Поне това Дивна би направила, ако обвиняем не беше Питър Верелински. Или ако темата не я вълнуваше толкова. Тя седеше в края на втория ред. Слушаше, но цялото ѝ същество отказваше да приеме чутото. Тези, които обричаха хиляди хора на мизерия и смърт, заклеяваха като престъпник момчето, спасило стотици от обречените само докато си играе! Според нея обществото е трябвало да го обяви официално за герой веднага след като се е разчуло кой стои зад историята с екологичната катастрофа. Още тогава!

— Според закона, гласуван преди година, Питър Верелински навършва пълнолетие след девет месеца... Нали тогава ставаш на шестнайсет? — попита северният посланик. — Ако не признаеш вината си и не обещаеш тук, пред всички, че ще спреш престъпните си занимания, след девет месеца лично аз ще те пъкна в затвора, най-малко за пет години!

Питър го изгледа отегчено и въздъхна.

— Невинен съм! Никой съд не може да докаже противното — отговори спокойно той. — Не съм извършил никакво престъпление и вие отлично знаете това, защото забелязах, че в нищо конкретно не ме обвинявате.

Студентите закоментираха шумно думите му. Повечето от тях все още не разбираха за какво точно става въпрос, затова и не бяха на негова страна, но пък също като него се бяха отегчили твърде много.

Дивна се обърна рязко към Марти. Той гледаше в нищото, съсредоточен в дъвкането на долната си устна.

— Обвинявам те в хакерство, хулиганство и умишлено незаконно вмешателство в правителствените работи на Северната федерация! — изреди посланикът и добави хладно в настъпилата тишина: — Това е достатъчно и за повече от пет години затвор.

— Нямате доказателства за нито едно от трите — спокойно отговори момчето. — Отличен студент съм. Имам едни от най-

високите показатели във випуска. Не може да ме нападате просто така...

— И нямате право да ни задължавате да присъстваме на този позор — скочи от мястото си Дивна. Зачервена, с просълзени очи, тя изтича пред посланика и извика в лицето му с треперещ глас: — Протестирам срещу несправедливото ни задържане в тази зала. Не желая да участвам в злепоставяне на мой колега по този недостоен начин. Той не е подсъдим! А ако все пак го съдите, би трябвало да го представлява адвокат. Аз призовавам всички колеги да напуснат това събрание!

Най-отегчените бурно изръкопляскаха. Настана невъобразима суматоха. Докато охраната си проправяше път, за да отстрани Дивна, всички студенти вече бяха станали от местата си. Никой не искаше да остане в залата, която освен всичко беше неприветлива, с неудобни седалки, направени сякаш с цел да изнервят публиката и допълнително да я настроят срещу виновника, заради когото е там.

Тълпата около изхода растеше. Разбира се, не от солидарност към Питър. Тези младежи бяха твърде самовлюбени, за да проявят подобни чувства, но всеки от тях имаше свои по-интересни занимания от това да виси вътре и да се преструва, че слуша и разбира.

Дивна искаше да протегне ръка и да сграбчи ръката на Питър. Искеше да го прегърне силно и дълго, но между нея и него имаше толкова много глави и тела. Студенти, охрана, преподаватели... Тя се затича, блъскаше се в рамене и лакти. Нечий цип одраска бузата ѝ. Дивна видя посланика и изкрещя. Веднага след това ръцете на охраната я докопаха и понесоха. Болеше я, но крещеше не от болката.

— Махайте се! Чухте ли, махайте се! И не се връщайте никога повече тук!

Малко след като излетя с бързината на скайт от Залата на позора, Дивна се почувства зле и се изплаши, че ще повърне пред всички, които я зяпаха и коментираха. Беше се превърнала във втория герой на деня. Затича се към един страничен коридор и зави в следващия. Там за щастие нямаше никой.

— Всичко е наред! Добре съм и не ми е лошо! — мърмореше си тя.

Хрумна ѝ, че ако отиде до болничното крило, под претекст да я прегледат, ще може да се осведоми за състоянието на професор Уайт, а това я ободри.

— Истински Пазител тук?! — чу се нечий момчешки глас. Дивна замръзна на пръсти.

— Брет каза „роувър“ — прозвуча друг глас, по-самонадеян и остър от първия.

Забързаните стъпки се провлачиха и спряха. Дивна се заслуша и съвсем забрави, че ѝ се повдига.

— Не мисля, че е останал жив Пазител — възрази първият глас. — Измрели са още в първите години След Земята. Може би са били просто доброволци от експерименти или... знам ли...

— Не са били...

— Слушай, това за Пазителите със сигурност е свързано с онези... нано-историите. А те се провалиха. Всичко е нано, но хората не са... Можеш да направиш нано-под, нано-стена... нано-клозет... ха-ха... но човека не може така... Вечен, да бе... Пазителите, телепортът... нано-хората са за Орландо Григ, оня, лудия професор. Да не би той да е станал Пазител, а? Не вярвам! Или Колосор? Вярваш ли, че Кал Коло...

— Отклоняваш се... и говориш глупости!

— Защо, казвам ти, ако погледнем логиката...

— Аз пък ти казвам, че един от тях е в болничното крило и мога да го докажа, ако се поразровим днес... И без това в момента всички се занимават с Верелински!

— Оня, сбърканият... По твоята логика и той може да е...

— Ще ме изслушаш ли, или ще си говорим за Верелински?

— Слушам те! Нейтън Холд... не, Хилд — прекъсна го другият глас, който беше станал рязък и неспокоен. — Това е бил последният жив Пазител...

— Роувър! Последният жив не е Хилд, а някой си Жулиен Капро.

— Не споделям тази теория. Все едно, нямаме асистенти с такива имена... Това вече съм проверил! Казвам ти, че всичко това е...

— Брет не беше сигурна — настояваше по-острият глас. — Това за асистента го изчислявахте по онези справки за годините... „Пазителят им е в спешното! Сега са безсилни.“... Това е хванала, но не знаем още чия е секретната линия...

Дивна се сепна, защото стъпките отново тръгнаха по коридора. Когато двете момчета изникнаха иззад завоя, тя вървеше спокойно, доста пред тях, съжалявайки, че не може да чуе още от разговора им.

„Днес в медицинския сектор стават интересни неща! — помисли си момичето и закрачи бързо натам. — Не че знам какво е Пазител, но обещава да е нещо по-живо от обикновен асистент!“

В общата приемна я посрещна тъничък медицински робот, който поздрави учтиво с механичния си глас и я помоли да изчака. Не се наложи да остава дълго сама. Скоро от кабинета за общ преглед излезе момиче с посърнал вид, докторът нареди на медицинския робот да го отведе до друг кабинет и се обърна към Дивна:

— Елате да ви погледна, млада госпожице...

Той ѝ направи път и я въведе в помещение, чийто цвят я смрази. Лицето ѝ избледня, докато почти се сля със стените. Всичко вътре — шкафчета, столове, бюро — беше ослепително бяло. Дори сканирацията на буре, който се използваше за диагностициране при спешен случай, искреше от белота.

„И напълно здрав човек би се почувствал болен в такава обстановка!“ — помисли си Дивна, макар че като гледаше спокойното изражение на лекаря, май това не важеше за всички.

— Аз... а-хъм... вече съм много по-добре — измънка тя и понечи да се отправи към изхода.

— Тенът ви подсказва точно обратното — учтиво и безстрастно отвърна лекарят. — Ще ви назнача общ преглед, но ще ми помогнете, ако споделите с мен от какво се оплаквате.

„Ако споделя от какво... Господи, как звучи само!“ — помисли си тя.

— Просто ми прилоша, но сега наистина съм много по-добре... Бихте ли ми съдействали да посетя професор Уайт? Разбрах, че е болен, и мисля, че ще се зарадва, ако...

— Професорът ще се оправи скоро, но се боя, че точно в момента не е готов да приеме посетител — рязко я прекъсна лекарят. — Що се отнася до вашето здравословно състояние, не съм убеден, че сте толкова добре, колкото си мислите. Длъжен съм да назнача прегледа, а вие — да се явите в съответния кабинет, за да не създаваме проблеми със спазването на правилника.

Дивна се облещи толкова глупаво, че лекарят най-вероятно се бе запитал кой е приел подобен идиот в Академията.

— Ще спазя свещения правилник — каза театрално тя. — Какво заповядвате да направя в полза на здравословното си състояние, докторе?!

Лекарят се усмихна сковано. Повика медицинския робот, въведе няколко нови команди и се обърна към Дивна:

— Следвайте го!

Тя кимна и се повлече неохотно след скелетестата машина. Всъщност ѝ беше все едно дали ще я прегледат или не. Знаеше, че ѝ няма нищо. Поне физически нямаше никакви оплаквания, а медицината все още не беше открила методи да изследва болките на душата.

„Ако все пак се отклоня и опитам да открия Уайт, дали системата ще го отчете като престъпление? — запита се тя. — Какво може да означава това, че професорът не е готов да приеме посетител? Не звучи никак успокояващо, а лекарят твърди, че щял се оправи скоро...“

— Насам, моля! За нас е удоволствие да се грижим за вашето добро здраве, гражданино! — посочи медицинският робот.

— Благодаря! — неохотно отвърна тя и застана пред указания кабинет. Роботът вече подаваше необходимата информация на външното табло. Скоро някой негов двойник щеше да отвори и да я въведе в друго ослепителнобяло помещение, където някой друг безстрастен лекар трябваше да спазва правилника на Академията, установявайки че студентката от първи подготвителен курс е съвършено здрава.

След като се убеди, че няма здравословни проблеми, и се размина с една безболезнена успокоителна инжекция, Дивна спечели почивен ден, който ѝ се стори справедлива награда за преживените неприятности.

„Докато Стас се върне, трябва да разбере какво е «пазител», «роувър» и всичко, което колекторите знаят за Нейтън Хилд и Жулиен Капро. Подобен прякор би подходил на Пит! — Дивна се позасрами от мислите си, но не можа да ги спре. — Той е много млад, но по принцип е Пазител, повече от всеки друг, който познавам!“

Умът ѝ я върна в Залата на позора. Дивна усети ледените пръсти на паниката около врата си. Къде ли беше Питър сега? Хрумна ѝ, че трябва да го потърси, но знаеше, че няма какво да му каже. Може би ако откриеше нещо интересно... Нещо за Пазителите...

Когато загуби няколко от така скъпоценните свободни часове в напразно ровене из различни учебни и научни колектори, Дивна се озова отново там, откъдето беше тръгнала.

— Може наистина да са мъртви — измърмори отегчено.

Щеше да отнеме поне още толкова време, ако решише да ги търси из годишниците на погребалните агенции, затова излезе от последния набран колектор и пусна името Жулиен Капро на обикновена търсачка. В първия момент искаше да посочи период от двадесет и пет години назад, но неволно или по-скоро интуитивно изписа петдесет. Починалите граждани за този период, които бяха носили името Жулиен Капро, се оказаха двадесет и шест. Дивна беше доволна, че са сравнително малко, и се зае да чете кратките досиета на всеки от тях, търсейки нещо необичайно.

В периода „Земя“ попадаха деветнадесет. Първите десет се оказаха все обикновени трудови хора, починали при аварии, катастрофи или от болест и старост. Единадесетият беше художник с транссексуална операция. Ексцентричен, дългосок, лудоок младеж, самоубил се на двадесет и осем години. Дивна се намръщи и повика следващия.

— Жулиен Пол Капро, загинал при самолетна катастрофа на осем години. Тялото му е използвано в сложен експеримент на тайните служби. — Момичето затаи дъх. Това поне беше интересно. — Експериментът неуспешен. Според слуховете името на момчето е било използвано от един от последните „роувъри“...

В препратката за роувър бе дадено кратко обяснение: „термин, заимстван от скаутските движения“.

— А, препратка за скаутски движения! — възкликна Дивна. — Уффф... и без това тази трябваше да е погрешната теория. Детето е починало на осем години, а някой просто е използвал името му. Може би има връзка с експеримента? Но така или иначе, Жулиен Капро е мъртъв твърде отдавна, за да лежи в момента в медицинския сектор.

Тя набра другото име. За неин ужас Нейтън Хилд се срещаше доста по-често и през последните петдесет години покойниците, носили това име, бяха осемдесет и четири. Дивна се зачуди трябва ли да търси втори мъртвец, след като според момчетата поне единият Пазител беше жив. Все пак реши, че си струва да провери всичко. И без това дотук не беше научила много.

Когато петдесет и седем Нейтън Хилда с напълно безлични съдби и кончини преминаха на екрана, тя усети, че е на път да се откаже.

— Нейтън Хилд номер петдесет и осем — изпъшка момичето. — Нейтън Харисън Хилд... Тежко ранен при... самолетна катастрофа ли?! — Дивна извика от удивление. Същата година като тази на Жулиен Капро! Същата катастрофа! Момчето също е било на осем години! И най-важното... — ... Родителите дават съгласие смъртоносно раненото дете да бъде взето за секретен експеримент на тайните служби. Тялото на Нейтън Хилд е върнато и погребано седмица след това. Експериментът неуспешен. Името се свързва с последния жив Пазител.

Препратката за Пазител съвсем логично водеше към „съвременни митове и легенди“. Дивна заряза търсенето. Не очакваше да намери истината в колектор. Знаеше го от самото начало, но все пак беше малко разочарована.

— Но как така жив, след като и двамата са били мъртви още на Земята, и то на по осем години?! — силно възнегодува тя.

Нещо не се връзваше. Това нещо обаче имаше много общо с експеримента, колкото и неуспешен да е бил. Или информацията целеше да отвлече вниманието? Тя разбра защо момчетата, които неволно бе подслушала, бяха толкова заинтригувани. Не разбираше само защо предполагат, че Пазителят е точно асистент в Академията. Доколкото беше чула, момчетата и непознатата Брет бяха правили

някакви изчисления. Все пак, ако този човек имаше някаква връзка със загиналите момчета от Земята, независимо дали е бил по-голям или по-малък от тях, то той със сигурност щеше да е около четиридесетгодишен, а тя не беше срещала в Академията асистент, по-възрастен от тридесет. С изключение на старата госпожица Пуасон.

— "Трошачите"! — извика момичето и се сепна от силата на гласа си. Не би се учудила, ако се окажеше, че някой от мегаклуба знае повече от всичките колектори във Вселената. Марти ѝ беше разказвал много за трошачите, а още първата вечер тя се бе погрижила да научи от него къде е тайнственият вход към мегаклуба им. — Довечера ще се поразходим! — изтананика развеселена.

Отдавна ѝ се щеше да надникне в нощното убежище на Питър. Досега нямаше никакъв повод за подобно посещение и това я притесняваше. Но сега имаше цел! Имаше много въпроси и знаеше нещо, което не всеки студент в Академията може да научи.

„Може би той вече е там и е добре!“

Дивна се усмихна и се хвърли между успокояващите надувни възглавници на неприбраното си легло. Трябваше да изчака Стас да се върне, за да му каже, че не е отсъствала от задължителните часове на своя глава, но е здрава и той няма за какво да се тревожи. Види ли я в това страхотно настроение, брат ѝ щеше да се запилее някъде из игралните помещения или залите на тренажора за достатъчно дълго време.

— Достатъчно, за да си поиграя и аз тази вечер, Сташек — тихичко изрече тя и отново се усмихна на себе си.

„Трошачите“ беше шумно, шарено място, където всеки се забавляваше според своите си разбирания за купон. Най-шарени и шумни бяха скайтърите. Те профучаваха на групи над главите на останалите, правеха невероятни въздушни пируети и владееха скайтовете си така, все едно бяха жива част от телата им. Не беше лесно да си новак в това свободно общество. Ако си сам, можеше с часове да се луташ из тълпата, без някой да те заговори. За разлика от Академията обаче, тук човек можеше да поскита абсолютно необезпокояван от критични погледи и неми въпроси.

Изглеждаше невероятно, че правителството на Южната федерация допуска съществуването на такъв мегаклуб на станция, проектирана за висше учебно заведение. Дивна си спомни, че някога на мястото на „Трошачите“ е имало писта. Беше чувала от баща си, че точно там са загинали двеста и седемнайсет студенти, заминаващи на екскурзия с учебна цел. Случаят бил потулен. Била построена чисто нова писта от другата страна на станцията, а старата — напълно изоставена. Никой не охранявал нейния отцепен сектор, а и нямало нужда, защото мястото се считало за опасно и негодно за използване. Първите бездомници попаднали там случайно. Вероятно авария ги принудила да шмугнат скаера си в някакъв отворен люк. След приземяването установили, че ако оправят херметизацията на люковете и позатегнат поддържащите системи, скоро ще могат да дишат без кислороден шлем, и решили да превърнат бившата писта в място за живеене. Южният координатор проявил милосърдие към тях, в памет на загиналите младежи. Настоял за прецизен ремонт на поддържащите системи, които предизвикали предишния инцидент, а също и да се проверяват на няколко месеца. Една от запечатаните врати на сектора била разблокирана, с оглед на евентуални спешни случаи. Този благороден жест подарил на трошачи и студенти „вратичка“, през която всеки аутсайдер можел да премине от другата страна — там, където животът е пълна противоположност на неговия.

Дивна откри, че ѝ харесва да се разхожда безцелно из секторите. Не беше сигурна дали иска Питър да я види тук. Достатъчно ѝ бе да се потопи в неговия свят и да го доизгради във фантазията си.

Беше облякла яркожълта рокля, посипана с оранжеви сфери, и полупрозрачен клин. Ботушите ѝ също бяха от яркожълта кожа. Преди да дойде в Академията, тя използваше този екип като домашно облекло, защото го намираще твърде пъстър, но предположението ѝ, че ще е много подходящ за „Трошачите“, се оказа вярно. Тук почти всички бяха облечени в ярки цветове. Дивна за първи път видя младежи, носещи бижута за лице и „нишани“, които се оказаха просто подвижни татуировки. Момчетата бяха отрупали клепачите и бузите си със ситни звездички, изкуствени цветни камъчета или коронки за чело — нежни метални бижута във формата на корони, които придаваха на лицето екзотичен нюанс. Момчетата пък носеха дракони,

черепи и всевъзможни чудовища в миниатюрни и много пъстри варианти. Те украсяваха предимно брадичките или шиите им.

Беше изминал повече от час, когато най-сетне едно слабичко, кривоогледо момче се приближи и я заговори:

— Ти си нова, нали? Не съм те виждал.

— Да, идвам за първи път — с ентузиазъм отговори Дивна, защото самотата сред толкова много хора ѝ беше дотежала.

— Откъде идваш? — усмихна се момчето.

— Живея на станцията. Студентка съм — предпазливо каза Дивна.

— Не го казвай втори път! — Момчето стана сериозно. — Тук рядко идват студенти от Академията... Не ги обичаме много. — Той отново се усмихна. — Аз съм Денис.

— Дивна. Защо ми помагаш, като не ни обичате? — Тя изведнъж си припомни за хапчето „фентъзи“ и се усъмни в бистрия ум на момчето.

— Защото си дивна красота — звънко се разсмя Денис. Гласът му звучеше още съвсем по детски. — И името ти е хубаво... Харесваш ми!

— Така изведнъж ли решаваш? — разсмя се и Дивна.

— Ами я се погледни! Толкова си различна... Хубава си, но не като другите хубави... — Той се запъна. Този път му беше станало неудобно. Усмивката му се изкриви и бързо увехна.

— Благодаря, Денис! Ти също ми харесваш. Тук се говори толкова различно... — Дивна се взря в бледото му лице, което отново сияеше. Приличаше ѝ на някой, който рядко откъсва поглед от мобика си.

Тя изведнъж се сети за нещо важно, което в последните дни ѝ беше убягвало. Когато дойде в Академията и се запозна с Питър, ѝ бе хрумвало, че може да се наложи да остане. Да продължи да работи за тайната организация. А това означаваше, че поне в близко бъдеще трябваше да се раздели с мечтата си за футурологията и станцията на професор Файнс. При тази мисъл сърцето ѝ отново се сви болезнено. Трябваше да открие хакер, способен да отключи приемния тест. Искаше да се пробва да отговори на въпросите на удивителния учен, дори никога да не специализира при него. Може би именно Денис щеше да ѝ помогне?

— Замисли се нещо... — Момчето леко докосна лакътя ѝ.

— Загледах се — отрече Дивна и извърна глава. Погледът ѝ несъзнателно потъна в будни, палави очи. Хубост и мистика извираха от тях, а бадемовата им форма придаваше на бялото детско лице особено нежно изражение. Момченцето тръсна назад тъмния си бретон. Лъскавата му коса отрази светлината на изкуствената луна.

— Давай, Ли! Ще ни открият, ако се мотаем наоколо!

Две абсолютно еднакви момичета дръпнаха хлапето за ръкавите и го повлякоха нанякъде. След тях подтичваше друго момче и бърбореше нещо на пресекулки.

— Кой са те? — попита Дивна, изпращайки ги с поглед.

— Не може да не ги забележи човек! Ли Китаеца и тризнаците Рост. Няма трошач, който да не си е патил от номерата им — ухили се Денис. — Талисманите на мегаклуба. Гениални са!

— Ли Китаеца — повтори унесено Дивна. „Това дете прилича на ангел!“, помисли си. — Интересно си живеете тук.

— За някои от нас е и трудно.

— Сигурно е така. — Дивна се канеше да попита как се оправят с храната и ежедневните потребности, когато вниманието ѝ бе привлечено от друга колоритна група. Съставляващите я бяха в толкова различни възрасти и спореха така ожесточено и съсредоточено за нещо, че привличаха вниманието и на други зяпачи.

— Какво правят? — попита тя.

— Разпределят отбори за скайбол. — Денис склочи вежди. — Братовчедите и Крис са много силни играчи, затова се карат непрекъснато преди и след игра... Всеки от тях е свикнал да е в отбора победител. Скайболът е много опасен!

Дивна се спря да погледа разправията, като се надяваше играта да започне скоро, за да види за какво става дума. Там, откъдето идваше, никой не беше споменавал за скайбол.

През това време Денис се постара да я запознае с имената и нрава на спорещите. Най-големият, или поне най-високият от всички, беше Ник. Той се разпореждаше малко безцеремонно с останалите и след всяко изречение криваше на брат си да не се обажда.

Боби беше най-гръмогласен. Разпределението явно не му допаднаше, затова спореше с всички едновременно. Дивна за пръв път

виждаше дете с очила, такива, каквито се срещаха само в колекторите. При това те придаваха на Боби някакъв особен чар.

Тя спонтанно хареса и Крис. Мургава, стройна, с дълга до кръста непокорна коса, в която бяха преплетени шарени лентички, тя изглежда имаше жизненост за цял академичен випуск. Беше единственото момиче в групата, но не отстъпваше по нищо на момчетата и дори бе на път да наложи предложенията си.

Отборите най-накрая бяха сформирани. Този, който Дивна подкрепяше мислено, включваше Жоро, Крис, едно съвсем мъничко и слабо момче на име Любо, което не преставаше да бърбори и да подскача около останалите, и Тит, обявен за вратар-играч. Последният носеше много пъстри дрехи и закачлива шапка с козирка по цялата ширина.

В другия отбор влизаха Ник, братята Боби и Колин и едно дребно, набито и много наперено хлапе, което наричаха Васко.

— Без Боби, Любо и Васко, всички останали са играчи в отбора „Тихият гном“, който участва в турнирите — обади се Денис, преди да почне играта. — Истински скайбол отбор включва единадесет играчи, от които вратарят няма право да излиза в нападение или защита... Това тук е просто тренировчица.

Дивна само разсеяно завъртя глава, в знак че го слуша. „Тренировчицата“ беше започнала с особено ожесточение. Но сега тя разпозна играта. Беше чела за нея в „Спортна история на Земята“. Имаше съществени разлики, но правилата бяха запазени.

— Това е просто въздушен футбол — измърмори със задоволство.

— Някои го наричат и така — съгласи се Денис. — Но те обикновено са от по-възрастните.

Въздушният футбол се оказа опасна и деликатна игра. Сърфирането със скайт между играчи, които се борят за леката, подвластна на въздушните течения топка, изглеждаше като опит за самоубийство по малко по-нетрадиционен начин. Дивна усети, че се стяга, когато миниатюрният Любо профуча покрай грамадния в сравнение с него Ник, отне му топката и подавайки си за главичка, я насочи към Крис със завидна лекота. Също с глава, момичето подаде на Жоро, Ник вече беше до него, но Жоро успя да върне топката към

Крис. Тя преодоля последователно Боби и Колин, като сърфираше с финес, и вкара първия гол за своя отбор.

— Не е честно! — веднага запротестира Боби. — Тя едва не ме уби!

— Като те е шубе, не играй! — гневно го парира Жоро. — Съвсем честно си беше. Страхотен гол, ако питаш мен!

— Ти не се обаждай! — изръмжа към брат си Ник.

— Никой не те е питал — допълни Боби.

— Винаги се разправяте — викна срещу двамата Любо. — Има гол, и това е!

— Да, бе, да — провикна се от вратата Васко.

— От теб ще е по-добра дори празна врата — ухили се Тит. — Тя поне има греди, които могат да увардят нещо!

— Къде зяпаш? Изобщо не се обаждай! — ядосано допълни Колин.

— Техният вратар да не е по-добър — не му остана дължен Васко и се намръщи тежко.

Тит излезе от своята врата и се включи в подкрепа на Крис, която според Дивна се държеше най-достойно от всички тях.

— Винаги играете нечестно — викаше момичето. — Винаги сте недоволни, като ви бием!

— Ще играем или ще се караме? — озъби ѝ се без желание Ник.

— Това гол ли беше или не, според теб? — още по-силно му кресна тя.

— Хайде, отговори ѝ на въпроса — подхвана и Тит.

— Гол беше! И то какъв гол, смешни ви направи — вметна Жоро.

— Казах ли да не се обаждаш — отново го пресече брат му. — Още една дума и ще те смачкам! Един на нула не е кой знае каква преднина.

— Да, бе, да! — недоволстваше Васко. — Все аз съм вратар-играч и после на мен си го изкарвате.

— Млъквай или се махай — вбеси се Ник. — Продължаваме играта! Хайде, всички по местата си и внимавайте как летите!

Дивна стоеше онемяла до Денис. Никога през живота си не бе присъствала на толкова сериозен спор, който приключва така

неочаквано приятелски.

— Не се плаши — усмихна се кривогледото момче. — Винаги правят така, но иначе са неразделни.

— Не се плаша — тихо отвърна Дивна. — Просто до този момент не бях виждала истински, живи деца.

Последното си го бе измърморила изпод нос. Денис се наклони да я попита какво е казала, но играта привлече и неговото внимание.

Сърфирайки стремглаво, Ник преодоля Жоро, после Крис, Любо го изпусна и той би с ръка, но Тит се изпречи на пътя на топката и я прати далеч в обратна посока. Боби пръв стигна до нея. Подаде на Колин, но той му върна, защото Жоро го следеше неотлъчно. Любо се плъзна покрай Боби и му отне топката. Дивна не се сдържа и изръкопляска. Вратът я болеше да се взира над себе си, макар тренировъчният скайбол да се играеше на височина колкото нормален човешки ръст. Топката отново беше у Ник. Той подаде на Колин, Колин на Боби, Крис се шмугна покрай него, овладя я за момент, опита да подаде на Жоро, но Ник го изпревари. Вратата беше близо. Тит бе излязъл твърде напред и му отне време да се върне. Разсейването му костваше точка за другия отбор.

— Гоооол! — крещеше Васко от своята врата.

— Гооооол! — викаха в хор Колин и Боби, сърфирайки триумфално около Крис и Жоро.

— Един на един, голяма работа — небрежно повдигна слабиците си раменца Любо.

Дивна избухна в смях. Ето още някой, на когото симпатизираше в отбора, избран първоначално заради Крис.

— Следва петминутка за разпавии. — Денис я бутна леко.

— Бих искала да познавам всички тук — последва го тя.

Едва сега, когато свали поглед от въздушното игрище, болките във врата ѝ станаха осезаеми и момичето раздвижи глава наляво и надясно, без да престава да се усмихва.

— Не става за един ден. — Денис посочи някъде напред, през многото лутащи се или прелитащи на пръв поглед безразборно младежи. — Искаш ли да видим Йо и балета? И без това пътят ни е натам.

Дивна кимна. Хрумна ѝ да попита къде всъщност отиват, но шарените скайтове над тях отново я разсеяха.

— Ще си загубиш главата някъде — пошегува се Денис.

— Може вече да съм я загубила — усмихна се тя. — Къде са Йо и балетът?

— Тренират в един празен хангар наблизко. Имат изпълнения със скайт и наземни съчетания, но всички са ужасно готини... Убеден съм, че няма да си виждала нещо подобно в Академията!

Денис сви зад стар, запуснат кораб, който беше украсен с графити. Подобни неща имаше в колекторите, когато потърсиш информация за живота на някогашните земяни, но Дивна не предполагаше, че съществуват и сега. Огромното туловище на кораба прикриваше входа на също така изподраскан хангар. Големите жълти букви на стоманената обшивка гласяха: „Стой далеч или танцувай със звездите“.

— Това им е нещо като девиз. — Денис беше проследил погледа ѝ. — Ти ще ги разбереш по-добре... Момичешки работи!

Тя му отвърна с объркан поглед.

— Как си, Ден? — посрещна ги на входа изящно момиченце, с прибрана в опашка гъста коса. Беше облечено в трико от розова кожа, а на челото му проблясваше дискретна розова коронка.

— Мариуча, Дивна — представи ги набързо Денис. — Йо тук ли е?

— Дойде преди малко. Беше нощна смяна в „Данте“. Може би още се преоблича... Ама влизайте де!

Мариуча ги въведе в помещение, което отвътре не приличаше по нищо на хангар. Една от стените беше облицована с пластмаса, в която можеше да се огледаш, макар и с леко замъглен образ. Останалите стени, таванът и подът бяха нашарени в жълти, оранжеви и розови облачета. Седем сребърни скайта, осеяни със златисти звездички, бяха строени в най-близкия ъгъл, а в най-отдалечения край пет момичета репетираха сложно акробатично съчетание срещу огледалната стена.

Дивна разглеждаше с интереса на гост от друга епоха. Светът на трошачите я бе връхлетял подобно ураган. Тук всички дишаха с пълни гърди, живееха истински живот, изглеждаха нормално и естествено, поне според нормите, изградени в представите ѝ. „Професор Файнс би харесал това място, но аз не бих могла да стана като тях... — с тъга си помисли тя. — С единия крак съм в инкубатора, от който идвам, а с

другия препускам към свободата. Трябва отдавна да съм се разполовила!“

— Ден, къде се изгуби?

— Йо! — извика Денис. — Не съм идвал скоро в „Данте“... Време ми е да мигрирам към „Улея“ май.

Дивна се сепна и срещна тъмните пронизателни очи на непознато момиче. Йо носеше сребристо трико. Но косата ѝ беше разпусната, подстригана на черта под ушите. Лицето ѝ беше красиво и сериозно.

Мариуча се усмихна, представи Дивна и гостенката веднага видя разликата между двете. Йо беше по-скоро лидер, отколкото балерина.

— Мариуча е солистката — потвърди откритието ѝ Денис. — Ако Йо разреши, можем да видим нещо направо от кухнята.

— Кухнята е безинтересна — премерено се усмихна Йо. — Но имаме нещо ново, което ще харесаш, а може би и Дивна също.

Тя смигна на гостенката и повика останалите момичета. И петте бяха в същите сребристи трика. Явно само солистката се обличаше различно.

Балерините се подредиха в права линия. Мариуча излезе пред тях. Когато Йо даде сигнал, солистката направи салто във въздуха и падна в мъжки шпагат с изпънати встрани ръце. Дивна ахна и отстъпи назад. С леки танцови движения останалите момичета заемаха местата си, като се прехвърляха във въздуха по същия начин, но заставаха в различни пози. Мариуча изви талия, прибра грациозно краката си и преди Дивна да успее да разбере какво става, тя бе направила мост, от който се изправи на ръце, направи шпагат във въздуха и скочи отново на крака, за да полети в салто, което я приземи в изящен женски шпагат върху ръцете на другите момичета.

— Виж, звезда! — Денис показваше формата на образувалата се фигура и Дивна едва сега забеляза, че наистина се е получила звезда. Не посмя да си признае, че изобщо не е успяла да проследи голяма част от съчетанието.

— Представяш ли си ги на сайтове — усмихна се срещу ѝ Денис.

— Трудно — смутено отвърна Дивна.

Йо се приближи, след като развалиха звездата.

— Идваш от Академията, нали? — Дивна не знаеше дали трябва да отговори. Денис я бе предупредил, че тук не обичат академиците. — Виждала съм колегите ти, не приличаш много на тях, но учудването ти те издаде. Трошачите са виждали много повече от това. Всички извън Академията са виждали.

Когато напуснаха хангара на Йо, Дивна затрупа Денис с въпроси. Не беше разбрала за какво й говори момичето и се чувстваше неловко.

— По-възрастните, които помнят Земята, казват, че дълго време имало израз „умните са богаташи“. Образованието ставало все по-скъпо. Да си в крак с новите технологии, да имаш достъп до тях, са нужни пари... Много пари! Още преди човечеството да се пресели на станциите, единствено богатите можели да си позволят качествено образование... — Денис се намръщи. — „Трошачите“ е място, на което всичко това се получава за тънки кредити. — Той се подсмихна и лицето му отново се разведри. — Получаваме и нещо повече, защото сме в живата реалност, докато вас ви отглеждат в епруветки...

Дивна понечи да протестира. Обичаше баща си. Той беше добър човек. Майка си смяташе за ангел. Но няма самата тя преди малко не беше си помислила, че е живяла в инкубатор?

— Ти не си точно такава, Дивна — каза Денис с приведена глава. — Видя, че и Йо го забеляза... Всички ще го забележат.

— Трябва ми хакер! — решително смени темата Дивна. Държеше на всяка цена да отключи и попълни онзи тест. Трябваше да узнае имала ли е шанс да учи при Файнс. Сети се, че за друго бе дошла тук, но сега издирването на загадъчния Пазител й се стори маловажно. Точно в този момент не можеше да се довери на приказките на случайни момчета, защото не за първи път някой академик се втурваше в преследване на митичен герой. Ако историята на Пазителите се окажеше като тази на Влад Цепеш — Дракула, която брат й изследваше съвсем отскоро, това щеше да е чисто губене на време.

— Хакер! — повтори несъзнателно тя.

— Какво каза?! — Денис изглеждаше като попарен. Въпросът очевидно не му бе харесал.

— Казах „хакер“! Нали сте големи свободолюбци! — повиши тон Дивна. — Искам да отключа един тест. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Хакер значи. — Денис изведнъж стана подозрителен.

— Беше много любезен, докато не ти зададох въпрос, който автоматично ме прави враг — ядоса се тя. — Нали уж бях по-различна?! Според теб защо съм дошла?

— За тези неща не се говори така, Дивна — отвърна Денис.

— Познаваш ли Питър Верелински? — използва последния си коз тя. Денис се сви още повече.

— Това разпит ли е?

— О, не, Ден... Тя е моя приятелка. — Една руса глава се подаде иззад Дивна. Момичето замръзна на мястото си.

— Пит! — извика Денис. — Добре, че те срещаме! За малко да направя грешка.

— Здравей, малък приятелю — приближи се и Рая. — Как е тук, Дивна? Харесва ти, нали?

Мулатката носеше бял, прилепнал по тялото ѝ гащеризон. Бе праметнала през раменете и шията си дълъг шал, пухкав и бял. Пред лицето ѝ бе разпъната тънка сребриста паяжина, а в края на лявата ѝ вежда проблясваше метално паяче. Дивна не можа да отрече, че това е най-интересното бижу за лице, което бе видяла досега. Изведнъж се почувства като клоун в яркото си облекло.

— Преди малко се запознахме... Смятах да ѝ покажа някои от моите местенца, но тя ме подложи на такъв тест...

— Тест?! — възкликна Питър и погледна все още слисаната Дивна. — Защо?

— Питах за нещо, което ме интересува — смотолеви тя.

— Не, не, Пит... Стана грешка! Тя не е виновна. Знаеш, че съм доста мнителен, когато срещна някой непознат.

— Някои му викат просто страх — подсмихна се Питър. Той беше облечен скромно, като Денис. Бледозелен пуловер, светлосив панталон и ботушите от академичната униформа. Дивна го гледаше и не проумяваше как може да е толкова спокоен. Събранието на позора явно изобщо не го бе разстроило!

— Както и да е — побърза да смени темата Денис. — Ще ти покажа всичко, което искаш, Дивна.

— Какво има, хлапе?! Станала е грешка, не чу ли? — Питър стисна Дивна за рамото. Вероятно си мислеше, че това ще я успокои, но обръщението „хлапе“ прободе стомаха ѝ с множество тънки иглички. — Между другото съм ти безкрайно благодарен, че ме спаси днес... Ами да, тя ми спаси живота! — обърна се развеселен към другите двама.

Лицето на Дивна пламна от обида и възмущение. Хихикането на Рая я вбеси окончателно.

— Искам Денис по-бързо да ме заведе при хакерите — каза тихо и твърдо, без да вдига глава.

— Не се натъжавай, Дивна! Ще те заведе на моето място. Там често идват най-добрите хакери... Може и аз да ти помогна. Проблемът не звучи сложно...

Питър и Рая бяха тръгнали, без да ги усети. Дивна се почувства много по-добре, когато вдигна глава и не ги видя наоколо. Денис ѝ говореше с искрено съчувствие. Гласът му беше почти детски, но звучеше уверено.

— Ти си хакер, нали? — попита тя.

— Нескромно е, но знам, че това ще те зарадва... Аз съм от най-добрите.

— Защо толкова държиш да ме зарадваш, Денис? — сопна му се изведнъж Дивна.

— Защото си тъжна, руса и приличаш на щастливата ми звезда. — Каза го така естествено, както се изрича нещо, в което си вярвал от години.

— Как така? — не го разбра тя.

— Моята звезда! — свенливо се усмихна Денис. — Тя е там, на небето... Винаги съм си мислил, че е руса и тъжна. Идеалът е обречен на самота! Моята звезда е идеал и няма право да слиза тук, при хората, затова е сама и тъжна... Ти обаче си човек. Защо не си щастлива?

— А ти си философ, а не хакер — отговори тихо Дивна. — Но може би си прав... Къде отиваме?

— Вече стигнахме.

Момчето я въведе в тесен коридор. Дивна не бе забелязала откъде са минали и част от какво е това убежище. Влязоха в малка зала, почти затрупана с метални сандъци и изхабени или счупени инструменти. Денис ѝ посочи тясната стълба, която водеше нагоре в друго, по-малко помещение. Беше мрачно, разхвърляно, някакъв човек с боядисана в синьо коса не вдигаше поглед от малкия екран на стар мобик.

— Добър вечер! — плахо поздрави Дивна.

— Добра е — отговори мъжът и се обърна рязко. — Божичко, това е най-чаровното извънземно от кораба, който ме спаси...

— Господин Рейнстон! — прошепна момичето. — Не ви познах, извинявайте!

Професорът беше обръснал брадата си. Косата му беше много по-къса, щръкнала нагоре и с този ексцентричен цвят приличаше повече на скайтър, отколкото на учен. Изглеждаше толкова подмладен и свеж, че тя се затича и спонтанно го прегърна.

— Толкова сте се променили, господин Рейнстон!

— Не ме наричай вече Рейнстон — топло се усмихна професорът. — Тук съм просто Тим... Правиха две проверки и не ме откриха, макар че бях на косъм. Намерих приятели! Ще живея с тях. Не се тревожете за мен, няма да ме хванат вече... Идеята беше на онова момче... Марти.

— Да, той е по идеите...

— Ама тук всички ли познавате Дивна? — престорено се намръщи Денис.

— Тя единствена мълчеше, когато ме спасиха — обясни Рейнстон. — Кажете ми, защо не каза нищо тогава?

— Бях щастлива! — обясни кратко Дивна.

— Ооо, толкова щастлива, че да мълчиш! Да не би да си влюбена, Дивна?

— Не... не знам. — Не желаше да мисли за Питър точно сега. Той я беше унизил. Накара я да се чувства малка и глупава пред самоуверената Рая. — Ако това, което изпитвам, е любов, не мисля, че ми харесва много...

— Защо? — усмихна се Рейнстон. — Нали беше щастлива.

Дивна вдигна рамене и рязко смени темата.

— Познавате ли професор Файнс, господин...

— Тим.

— Да, извинете...

— И ми говори на ти... Познавах го някога. Много отдавна беше. Не е ли малко старичък за теб?

— Не, не — разсмя се Дивна. — Аз дойдох с Денис, за да ми помогне да пробия защитата на сайта, в който е заключил теста си... Няма да навредя на програмите на Файнс. Искан да попълня този тест, да се опитам да заслужа одобрението му... нооо...

— Се влюби. — Рейнстон тъжно поклати глава.

— Не само това... Сега всичко е съвсем различно за мен. Имам други мечти, но искам да видя теста... Предназначен е за попълване на място, но аз ще бъда искрена, защото ще се изпитвам сама. Трябва да знам нивото си...

— Ще ти помогна! — каза ѝ Денис. — Ще го направя, ако обещаеш пак да си щастлива.

— Обещавам! — усмихна се Дивна. — Обещавам също да идвам по-често тук... Това ще ме прави щастлива. Наистина!

Мартин Асов-старши бе вдигнал краката си направо върху работния плот, до компютъра. Пушеше цигара пред препълнен с фасове пепелник и напрегнато обмисляше нещо. Така го завари Александър Барозов.

— Ал?!

— Аз съм. Пак ли си в почивка? — усмихна се Барозов.

— Умът ми работи вместо мен — отговори уморено приятелят му. — Много ни се събра напоследък, Ал.

— Най-лошото е, че замесват децата ни.

Барозов не кри дълго причината за посещенията си. Щеше му се Асов пръв да заговори за това, но в момента, в който го видя, осъзна, че няма да се правят на потайни. Бяха приятели от деца, а и сега ставаше дума за собствените им наследници, които оправдаваха древното правило, че крушата не пада по-далеч от дървото.

— Децата ни сами са се замесили... Помниш ли какви бяхме ние?! — Асов се усмихна меланхолично. — Марти е под наблюдение цяла година. Знаем, че правят нещо незаконно, но не се опитах да го спра... А и Питър Верелински ми е много симпатичен...

— Мартин! — нервно го пресече Барозов. — Децата ни не са герои от филм или комикс. Това, което правят, е опасно за всички ни.

— Но са прави, Ал! Правят нещата, които ние не можахме да направим... По начин, по който никой друг не може. Децата ни са прекрасни личности, които правят чудеса... Какво очакваш да сторя срещу това?

Барозов не очакваше нищо по-различно от чутото. Искаше му се Асов да подкрепи децата им, както той самият бе направил вътре в

себе си, но опасността оставаше, затова думите му продължиха да се разминават с мислите.

— Те укриват Рейнстон. Някой сериозно ще пострада, ако Колосор не намери професора — въздъхна той. — Предполагам, че са го завели в „Трошачите“, а там е пълно с хлапета...

— Ако го намери, ще е много по-лошо. — Асов зарови пръсти в рошавата си коса. Явно днес го правеше за хиляден път. — Колосор преговаря и с мен. Нали това имаш предвид?!... Идват избори, а аз имам страхотна идея за хлапетата. Тя обаче е тайна, дори за теб. Искам първо да говоря със сина си...

— Да.

— Помниш колко се хвалех с другите двама... Алекс беше най-добрият във випуска. Мила — председател на Студентския съвет... И знаеш ли, Ал, мисля, че Марти е най-добрият от тримата. Той е истинският ми наследник.

— И някой ден ще доведе истински извънземни в Академията? „Поздрави от Сириус Бета“!

— Това беше твое! — Асов се разсмя басово и замачка с пръсти брадичката си.

— Какво бях сложил? Кафе, цимент, брашно... Не помня вече.

— Находката! — обяви Асов. — Надявахме се да убедим хлапетата, че в пясъчника на градинката пред блока е акостирала летяща чиния... Повярваха ни!

— Там вярваха! — Барозов се усмихна тъжно и поклати глава. Епохата на Земята си беше отишла безвъзвратно. А с нея си бяха заминали и безобидните детски щуротии. Децата на днешния ден се занимаваха с нещо, което изобщо не му изглеждаше безобидно.

— Добро утро, гении на човечеството!

Асистент Владислав Грогър, преподавател по теория на астронавигацията, присви презрително малките си очички и прокара изучаващ поглед по още сънените лица на студентите от двата подготвителни курса. — Пъбъълън провал! — изрече провлачено. — Доцентът по астронавигация, който замества професор Сторогин, потвърди съмненията ми. Обучаваме банда бездарни хлапета на богати, но достойни бащи...

Не можете да вървите, а искате да летите — изписа Питър в жълтата лентичка, а Дивна се усмихна кисело пред екрана си. Питър винаги избираше най-неуместния начин да изкаже благодарност или да поиска прошка.

— Не можете да вървите, а искате да полетите! — изцеди през зъби Грогър и отново присви очи. Косата му беше подстригана съвсем късо. Имаше странна, трапецовидна форма на черепа, а челото му беше ниско и бледо.

Винаги знаеш какво ще каже — отговори без желание Дивна. Щеше да е по-благосклонна към разговори и шеги, ако преди това Питър ѝ бе написал нещо мило, вместо предполагаемите думи на Грогър.

— И на кой кретен му хрумна да се облекчи по малка нужда в трюма?! — извиси глас асистентът. Плахите, откъслечни хихикания секнаха веднага след като гласът му се изви още по-гръмка и жлъчно: — Като не знаете нещо, питайте! Учебните кораби са стари, неприветливи и на пръв поглед могат да объркат новобранец, но не и дотам, че да се „изпуска“ където му скимне... Знам какво е мнението ви за академичните тоалетни. — Асистентът се подсмихна неприятно. — Тук не е като у дома! Широко, удобно гърне с хиляда екстри и плот, пред който, ако не те е срам, би могъл дори да ядеш, докато... — Грогър отново се подсмихна, но ироничният му поглед пресече хихиканията. — Ще завършите Академията, а вашите богати и известни родители ще ви намерят подходяща за дипломите ви работа... Но аз лично не си представям какъв управник може да излезе от един обикновен пикльо! Глупав пикльо, което е по-лошото...

— Пикльото е бил само един. Защо обиждате всички? — възрази Лиъм.

— Защото глупаци сте мнозина! — с презрение стисна устни Грогър. — Твоите показатели са сред най-лошите. На твое място не бих посмял да говоря, след такова представяне... Все пак, в първи подготвителен курс има двама студенти, чиито имена бяха споменати с добро. Стас Барозов и Люк Рамзи. Добри рефлексии, отлично пилотиране, стратегия, тактика... Разбира се, винаги може да се желае още.

Дивна срещна погледа на брат си и му се усмихна широко. Стас само кимна сдържано. Лицето му беше сериозно и красиво и Дивна си

спомни колко пъти се бе възхищавала от съвършеното спокойствие и сигурността, които внушаваха чертите му.

— Андрей Лестов, Томас Смит и Питър Верелински отсрамиха втори подготвителен курс. — Асистентът поклати недоволно глава. — Добре, но в никакъв случай достатъчно!

Дивна почервения и скри глава зад екрана си. Макар да не се понасяха, Питър и брат ѝ си приличаха много повече, отколкото ѝ се искаше. Питър я обиждаше по същия начин и по същия начин пренебрегваше трепетите ѝ. За Стас поне беше сигурна, че го прави от загриженост и може би от обич.

„Висш военен пилот... — помисли си тя и погледна крадешком към брат си. — Ще бъде най-красивият генерал на Юга!“

После мислите ѝ побягнаха към теста на професор Файнс, който не биваше да отлага повече. Вече знаеше как да пробие защитите и трябваше да го направи при първа възможност.

— Завършеност! — прошепна на себе си и прокара пръсти по пулта на банката си. Трябваше да опита да завърши поне едно от започнатите тук неща.

Хрумна ѝ, че Академията най-вероятно няма да се окаже сред тях, и отново потърси с поглед брат си. Усети болка и скрита завист, но сестринската обич надделя и погледът ѝ се сведе обратно към пулта.

Последният час свърши и Дивна смяташе да се отпрати към стаята си, когато русата глава на Питър просветна близо до синя униформа. Момичето усети неприятен спазъм в стомаха си. Откъде се беше появила Рая точно сега? Реши да мине покрай тях, за да види как ще реагират. Щеше ли да ѝ каже нещо Питър?

— Дивна — обърна се той в момента, в който момичето приближи, — да прием по капучино! Хейли има някакъв проблем, пък и Рая минаваше да ни види...

— Идваш, нали? — кокетно ѝ подаде ръка мулатката.

Дивна ги последва безмълвно, преструвайки се, че не е забелязала жеста. Осъзнаваше колко глупава изглежда и това я огорчи. Влязоха в една от беседките с четири седящи места. Хейли — студент от курса на Дивна, не вдигаше поглед от коленете си. Питър седна навътре, близо до кухненския робот, и поръча нещо за себе си. Дивна

се настани плахо до него и му кимна, че иска същото. Оказа се капучино.

— Сестра му ми е съквартирантка — поясни Рая за Хейли. — Видях, че нещо се е спекъл, аха да заплаче... Вие се познавате, нали?

Дивна отново кимна, подтискайки желанието си да изкрещи. Подсладеното капучино докосна устните ѝ. Беше още прекалено горещо, за да го пие, и тя остави чашата встрани. Очите ѝ следяха движенията на Питър. Той поглеждаше ту към нея, ту към мулатката, разбъркваше лениво питието си и чакаше някой да проговори.

Рая мигаше съчувствено срещу слабичкия Хейли. Той се беше свил на мястото си, а брадичката му почти опираше в „П“-то на гърдите му.

— Какво... някой те е обидил или... — Дивна се отказа. Тишината, която се спусна в беседката след обаждането ѝ, беше убийствена. Рая стисна юмручето на Хейли с дългите си пръсти.

— Стига толкова! Няма да се притесняваш за неща, които не зависят от теб. — Погледът на Питър се бе спрял на плътните устни на мулатката. Рая подаде на Хейли чаша горещ шоколад.

— Благодаря — измънка момчето.

— Старата отрова отдавна е изфирясала. Въобще не я слушай, когато те заплашва! Мисли за нещо друго, нали разбираш?

Хейли повдигна очи към мулатката.

— Не мисля, че гневът на Старата отрова може да навреди на който и да е от нас. — Рая погледна към Питър, сякаш търсеше подкрепа или одобрение. — Като се замисля, жал ми е за тази женица...

— Така е, Хейли — вяло се включи Питър. — Академията е необходимото зло, през което трябва да преминем, за да продължим нататък... Да ти кажа ли, че хич не ми пука какво става тук. На Събранието на позора едва не заспах.

Дивна трепна и се върна към капучиното си и към спомена за разговора с Марти, преди да тръгне за обучението със Студентския съвет. Спомни си, че онази вечер се бе питала дали порастването се изразява в това да се съмняваш в нещата, в които преди си бил сигурен.

— Още ли е горещо? — Питър посочи капучиното.

— Не знам. — Тя отпи и му се усмихна. — Добре е.

— Разговорът не върви. — Рая си доля сок. — Все пак мисля, че Хейли е по-добре.

— В твоята компания всички са по-добре — обяви Питър, а Дивна се втренчи в чашата си. Порастваше! Любовта не беше приказка с добър край. Приличаше по-скоро на битка.

— Искаш ли да ги оставим и да дойдеш с мен? — Рая прегърна Хейли през раменете, а той ѝ отправи благодарствен поглед, в който проблясваха любовни пламъчета. — Кака ти ще се зарадва... Пък и май не си виждал още стаята ни?

— Не съм. — Хейли стана с готовност.

— Вие двамата тук ли ще останете? — Мулатката питаше Питър. Дивна не се почувства длъжна да отговори.

— Ами, ще си тръгваме и ние. Само да допием капучиното. — Той погледна почти пълната чаша на Дивна.

— Ще се видим долу тогава. Сигурно пак ще пропуснете обяда. — Рая измъкна Хейли навън и помахаша за довиждане. Дивна се насили да ѝ се усмихне.

— И тя ли ходи в тренажорите? — попита, когато вратата на беседката се затвори.

— Някои игри са забавни. — Питър стана, премести се на отсрещната скамейка и се изтегна на нея, вдигайки крак върху крак. — Училището уморява! Можем да си починем малко тук, нали не бързаш?

— За никъде! — зарадвано отвърна Дивна и се разположи също като него. — Много е удобно така.

Стас свърна в коридора към тренажорите. Беше заменил академичната си униформа с черен спортен екип.

„Ако имах сив, никой нямаше да ме забележи!“ — Момчето следеше как черните му кецове се открояват на фона на почти белия под.

— Ето го! — От другия край изскочи момче в размъкнати панталони, дъното на които висеше до коленете. Носеше синя карирана риза, която се развяваше свободно над яркочервената тениска. Дрехите му бяха най-малко три номера по-големи. Стас

застина на място в момента, в който свърза гласа на момчето с усмивката му.

— Марти?! Какво... е това?

— Най-големият! Айде бе! — Приятелят му приближи, прегърна го през раменете и изграчи в опит да имитира някаква морска птица: — Вземи се в ръчички и най-вече в краченца иии... да те вода в „Улея“, за „Данте“ сме старички вече.

— Пил ли си нещо? — Стас се откопчи от прегръдката му.

— Тц! — Марти стана сериозен, вирна брадичка и обяви: — Вечерта едва сега започва!

— Марти...

— Идваш ли? Какво се спече?

— Ако ще прием, защо не го направим в стаята ти? Трябва ли цялото академично ръководство да разбере?

— Виж, не знам какъв ти е проблемът, но аз съм част от академичното ръководство.

Марти отново праметна ръка през раменете му и го повлече в обратна на тренажорите посока. Стас се остави да го води.

— Ходих на тъпото им обучение. Бях примерен зубър... Писах доклад за поведението на Пит след „позора“. Това е да си от ръководството. Полицай!

— Наблюдаваш Питър? Това ви карат? Да наблюдавате някого?

— Най-големият си!

— Нали?!

— Да, слушай сега... Ще отидем в „Улея“, ще разпуснем. Новак си още и знам какво си мислиш...

— Не знаеш.

— Знам, знам... Искаш да си номер едно. Е, добре. Ти си номер едно. Това обаче е за пред хората. Тук има и друг живот, Стас... Не можеш през цялото време да си перфектен. Не може непрекъснато да търсиш мярката. Думите, облеклото, поведението... Къде си ти във всичко това?

— Не знам. — Стас стисна устни. Вървяха към сектор, който не познаваше. Сякаш ледена длан стискаше главата му, а пръстите ѝ го пристягаха все по-често до изтръпване. Болката се усилваше. Започна да се поти.

— Добре ли си? — Марти спря и го погледна изпитателно.

— Да. Искам да пийна нещо.

Стас продължи да върви полусъзнателно. Сякаш болката му помагаше да не мисли и да се концентрира върху усилието да я притъпи.

— Ще пиеш колкото и каквото искаш. Ако нямаш кредити, ще ти дам. Ако не можеш да вървиш... нали знаеш, на връщане — ще те нося. Това е Академията, Стас!

— Щом казваш.

Вървяха по дълъг, мрачен коридор. Мълчанието се бе спуснало помежду им като невидима завеса. Стас се бореше с болката в главата си, която го заслепяваше. Беше загубил представа за време и място и просто следваше Марти.

„Добре, че се случва вечер. Иначе нямаше да съм адекватен в часовете.“

Мислите му го отнесоха назад, към деня на отпътуването им от дома. Виждаше червенеещите пулове на дамата, която сестра му играеше. Край него притичваха хлапета, над главата му прелитаха скайтове, а Марти говореше, ръкомахаше и дори съумяваше да се разхили на някоя от шегите си. Стас остърга с бедро ръба на някакъв метален сандък. Провряха се през нещо като люк. Беше по-стар от тези на учебните кораби. Миришеше на масла и метал, също като тях.

— Обърка дупките, Стас! — Марти го дръпна към сводестия вход на „Улея“. — Тази е вярната.

— Не че не може да се влезе през изхода.

— Обикаля се, докато стигнеш бара... Езикът ми изсъхна от приказки, ако ме разбираш. — Марти вече крещеше, за да надвика шума.

— Сериозно си решил да се напием? — Стас седна на едно от металните кончета покрай барплота. Марти вече поръчваше „нещо здраво“.

— Ще се напием, ще забием по едно готино гадже... Хайде, живни малко де!

Стас изследваше пълничкото лице на рижото момиче от другата страна на барплота.

— Виждам твоето момиче отсреща — пошегува се с горчива усмивка.

— Че какво? — Марти побутна една от чашите, която барманът беше плъзнал пред него. — Всички мацки са готини... Виж я какви очи има.

— Малко по-големи от пъпките. — Стас надигна чашата си и отпи много дълга глътка.

— Точно така! — поощри го Марти.

— Всеки може да се напие. — Стас усети как сладостната топлина от пиетието достига стомаха му, разлива се в него и се взривява.

— Знам, че не ме разбираш. — Марти се понамести на кончето и подръпна панталона си нагоре. Допреди малко жълтите му боксерки, щамповани със зелени черепчета, лъщяха с повече от педя навън. Няколко момичета дори се бяха изкискали, говорейки нещо за задника му.

— Питър се опитва да прави добро, докато се забавлява, нали? Най-добрият е, но той се забавлява тихо. Спокоен е. — Марти зарови пръсти в косата си и я разроши енергично. — Аз пък се опитвам да вдъхна малко надежда...

— Надежда?! — Стас го изгледа и надигна чашата си, изпивайки я до дъно. — Надявам се, че ще останем за по още едно?

Марти се смути за момент. После се разкикоти лудо, като тупаше приятеля си по рамото. Поръча по още едно питие и заговори едва когато им донесоха чашите.

— Всеки се е свил в някакъв тесен костюм, Сташек. Всеки играе роля. Примерни, стриктни, най-добри във всичко. Щастливи ли са?... Аз не знам дали искам да съм най-добрият.

— Ха!

— Да, не искам да знам — побърза да потвърди Марти, сякаш се боеше Стас да не го опровергае. — Искам да бъда себе си. Да стигна до своя собствен предел и да знам, че това съм аз... Не да съм нещо в сравнение с някой друг, но да не съм себе си.

— Защо мислиш, че да стигнеш до предела си не е нужно да си стриктен или последователен, например? — Стас разтри челото си с пръсти. Болката почти се беше изгубила.

— Може и да е нужно. — Марти удари по барплота. — Но животът трябва да се живее. Сега! В този момент! Ако днес не си себе си, каква е гаранцията, че утре ще се решиш...

— Или че ще си жив... — Стас се подсмихна криво. — Наистина ли пълниш главата на сестра ми с подобни глупости?

— Подценяваш Дивна! — Марти стана сериозен.

— Не... но мисля, че Файнс и Уайт са й предостатъчни.

— Това вече е за теб... Я виж! — Марти посочи едно червенокосо момиче, което тъкмо облягаше ръка на барплота.

— "Топла кръв".

— Сега ще я източим — хилна се барманът.

Стас се загледа в брадичката на момичето.

— Хубава е, но има обратна захапка.

— Олеле! Най-най-големият! Сега пък захапката й гледа.

Марти надигна чашата си, изгъркори нещо, докато пиеше, и отново потупа Стас по рамото.

— Е, не е ли?

— Е!

Разсмяха се. Този път и Стас беше искрен.

— Винаги ли отпускаш на това място? — попита, след като се успокои.

— И питаш...

Отсреща седнаха още момичета. Две от тях бяха хубави. Стас се загледа в бутилките на поставката зад барплота.

„Направили са я от валове... Голяма мизерия!“

Марти бърбореше, сочеше някого, смееше се и поръчваше ново питие, ако някоя от чашите се изпразнеше. Стас престана да различава музика от говор. Престана да усеща, да мисли...

— Момчета?! — Някой прокара длани по гърбовете им. Двамата се обърнаха едновременно. Марти се ухили и изкрещя: „Най-големитеeee!“, докато Стас върна поглед на чашата си.

— Здравейте! — поздрави Питър.

— Нали може да седнем при вас? Ще ви разделя за мъничко — Рая избута Марти от кончето, настани се до Стас и обърна гръб на другите двама. — Отбягваш ни нещо напоследък — каза обидено. — Скоро ще правя купон в стаята си. Настоявам да дойдеш!

Рая гледаше Стас право в очите. Чувствените й устни се свиха в дискретна въздушна целувка.

— Щом настояваш. — Стас за първи път забеляза колко е гладка кожата й.

Питър и Марти се смееха твърде шумно от местата си, а приглушената музика и изпитият алкохол придаваха на момента измамна нереалност. Стас знаеше, че момичето срещу него е Рая — мулатката, която Дивна приема като заплаха. Знаеше, че не харесва Рая...

— Изглеждаш ми... уморен. — Хладната ѝ длан успокояващо премина по бузата му. Неусетно лицата им започнаха да се приближават.

— Аууу — извика Марти. Стас и Рая подскочиха стреснати. Избухналият смях взриви съседните маси. — На всеки може да се случи.

Марти се кикотеше, докато вдигаше панталона си, който се бе свлякъл до глезените му.

— Секси дупе! — подсмихна се Рая.

— И ти не си зле — върна ѝ комплиментата Марти, вече обут и готов да си седне на мястото.

— Май не ти държи закачалката — проговори Стас. Вече не знаеше кое от ставащото е истина и кое — алкохолна халюцинация. Марти се дупи по боксерки, самият той за малко да целуне Рая...

— А, ето ги и „чукците“ — каза мулатката. Трите момчета спряха до тях.

— Браво за най-големия! — извика Андрей и чукна петица с Марти. — Ще прием ли по едно?

Марти погледна Стас.

— Все ми е тая — отговори близнакът, но приятелят му го разбра.

— Хайде да се връщаме... Дивна сигурно се притеснява. Толкова от най-големите днес!

Стас допи съдържанието на чашата си и стана.

— Рано е още — опита се да го спре Рая. — Знаеш ли кои са „чукците“?

— Не. Това не беше ли някаква народност, раса...

— Музиканти са. Групата се казва „Чукча“ — трябва да ги чуеш!

— Чакайте! — Андрей разпери ръце. — Ние имаме традиция. Щом някой реши да си тръгва... — Той бръкна в дълбок вътрешен джоб и извади плоска бутилка. — Хоп!

— Напасашок! — обяви Олег. Стас ги изгледа поред. Явно знаеха значението на тази дума. През това време Андрей напълни чашите на всички.

— Какво е това? — Стас повдигна чашата си към светлината.

— Самагон! — отвърна Олег през смях. — Домашно приготвена водка, чорт!

Марти стана, придържайки с една ръка панталона си.

— За нас! Най-големите! — обяви и пи до дъно. Питър вдигна чаша, отпи, но не успя да поеме и половината. Рая се изкиска в ухото на Стас.

— За най-големите! — Близнакът надигна чашата си и я изгълта на един дъх. Задъха се, закри уста с опакото на ръката си, а очите му преливаха.

— Новаци! — ухили се Андрей.

Стас се овладя. Беше му малко трудно да запази равновесие, но за сметка на това не чувстваше нищо. Главата не го болеше. Не изпитваше вина, че парфюмът на Рая го кара да се усмихва.

— Хайде, Стас. Тръгваме си! — Марти го повлече нанякъде. Вървеше и дърдореше. Стас си спомни цвета на боксерките му.

— Жълти! — извика той. — Носиш жълти гащи... най-големият... хаааха... Жълтиии гащиии...

Дивна бе отворила теста и попълваше обозначените места с необходимата бързина. Искаше да бъде честна.

Първите шейсет въпроса бяха общообразователни. На някои със сигурност щеше да даде грешен отговор, защото още не беше дори първокурсничка. Следваха сто и четирийсет въпроса, засягащи всички житейски теми, за които може да се сети човек. Имаше въпрос „Какво според вас е любовта?“, на който Дивна отговори с разказаната от Денис притча за щастливата звезда.

„Моята е Ли — каза си усмихната. — Ли Китаеца... Така изглежда щастливата ми звезда!“

Имаше множество странни въпроси от рода на: „Дайте кратка дефиниция на нищото!“ или „Какво е това?“, с добавена към него картинка на някаква абсолютна небивалица. Имаше въпроси като: „За какво си струва да се жертва човешки живот?“, но най-интересни бяха тези, изискващи кратки предположения на тема „близко и далечно бъдеще“ във всички области: политика, култура, икономика, инфраструктура и т.н. Дивна се замисляше за миг, поглеждаше времето, което ѝ оставаше за отговор, и отговаряше, често в последния момент, доволна, че е успяла. Когато най-накрая се справи с теста в рамките на определеното време, се почувства удовлетворена от себе си. После написа дълго писмо на професор Файнс, в което се извиняваше за дръзкото посегателство. Обясняваше как и защо го е извършила и посочваше всички открити слаби места в защитата на сайта му. Молеше единствено за откровена оценка на възможностите ѝ, като поясняваше, че дължи това на мечтата, с която, поне засега, се прощава.

Точно когато приключи, в стаята се промъкна Марти и попита необичайно тихо:

— Стас тук ли е?

— Отиде на допълнителната теория... Защо? И тази вечер ли ще пиете?

— Дивна... Виж, съжалявам за това.

— Беше... Как да ти кажа, Марти. Снощи той не беше на себе си. Изплаших се.

— Наистина съжалявам. — Марти отстъпи едва забележимо и започна да изпуква пръстите си. — Трябва да поговорим.

Дивна все още беше под влияние на теста. Чувстваше се виновна, че точно по този начин се сбогува с любимия си професор, и не ѝ се разговаряше с никого.

— Дивна, да не би Стас да прави проблем от това, че си с нас? — Марти мяткаше комично ръцете си. — Аз малко се поизложих пред него снощи. Нали ме знаеш. Най-големият! Изобщо не биваше да го вода там, ама... акълът ми е толкова.

— Откъде ти хрумна? — Момичето извърна поглед. Питаше се дали наистина си бе струвало да се прости с най-светлата си мечта, за да остане с приятели, пред които напоследък беше по-малко искрена, отколкото с напълно непознатите трошачи.

— Държиш се странно, откакто си тук... Брат ти също. Не сте такива, каквито ви знам.

— И ти не си същият... А може би не съм те познавала. Искам да забравим това за снощи. Няма да говорим за... За мен ти си оставаш Марти — най-добрият! Така ли е? — Тя сякаш питаше себе си.

— Бих искал да е така. — Той въздъхна и приближи.

— Имах фантастични мечти, Марти. Вярвах в тях, без да се замислям. Вярвах, че идвайки тук, ще... Има ли смисъл да си правим планове? Най-важното се оказва неподвластно на знания и амбиции... Впрочем, кое е най-важното за теб, Марти?

— Не знам — замисли се той. — Може би това, което правим заедно. Готини сме и се справяме. Но най-важното непрекъснато се мени... Всеки ден то може да е нещо различно, в зависимост от хиляди неща.

— Познаваш ли добре Рая Мирова? — Дивна смени темата толкова рязко, че Марти се сепна.

— Тук никой никого не познава достатъчно добре — каза неуверено. — Тя се обучава задочно, не е типичният богат студент, с който е по-добре да не говориш. Повечето задочници се връщат вкъщи веднага след очните, но някои остават да учат за изпитите тук. Обикновено това са студенти със семейни проблеми. Майката на Рая пие доста... — Марти сбърчи нос. — Сигурно е гадна гледка. Затова Рая няма достатъчно кредити да учи редовно... Виж, още веднъж те моля да ми простиш, това, за снощи де...

— И Тони Герг ли има семейни проблеми?

— Има си, но при него не е чак толкова зле... Гениите като Тони избират задочното обучение, за да имат повече време за гениалности. Стои тук и през ваканциите. Не иска да се отделя за дълго от академичните работилници. А ти защо питаш за Рая? Готино гадже е. Имаме еднаква цел, общи тайни... Ако питаш нещо конкретно, може би ще мога да съм ти полезен, но така...

— Как я взехте в организацията? Искам да кажа, че не забелязвам да има някакви конкретни способности, нещо, с което да е по-добра от другите момичета.

Дивна усети, че се изчервява.

— Не сме се избирали по способности. Идеята дойде спонтанно. — Марти продължи да ѝ обяснява, макар изражението му да издаваше все по-голямо учудване. — Рая е от момичетата, които дружат само с момчета, и по това време беше в нашата компания. Известна е и в средите на трошачите, затова Пит я одобри, макар да смяташе, че това не е женска работа... Аз не мисля така, разбира се.

— А самият Питър? — прекъсна го Дивна.

— Какво за Пит? — вдигна рамене той.

— Него познаваш ли го добре?

— Точно него едва ли някой може да го опознае истински. — Марти се намръщи. — Казах ти, че е странен... Рядко показва нещо от същността си, и то толкова мъничко, че нищо не можеш да разбереш. Единственото, което със сигурност знам е, че винаги ще намира начини да прави това, което иска. Той е най-свободният човек, който някога съм виждал. Не робува на нищо и никой, но това не го прави лош. Дори точно обратното. Има си някаква съвършена ценностна система...

— Така е — сведе очи Дивна. — Май е истина, че човек е свободен толкова, колкото сам си е позволил. Макар тук да е трудно да го правиш.

— Но защо ме разпитваш така? — Марти взе в ръце лицето ѝ. — Кажки какво те мъчи, слънчице? Убеден съм, че мога да ти помогна. Събранието на позора ли те разстрои толкова много, аз ли... Знам, че не съм стока. Опитай се да ме приемеш и така.

— Марти! — Дивна го прегърна, за да скрие очите си. Не желаше той да прочете всичките ѝ тревоги в тях. — Искам да остана с вас! Искам винаги да правим това, което правим сега... Или нещо

друго, но заедно. Проблемът е, че вече знам, убедена съм, че всеки ще поеме към своята цел. Ще създаде свое семейство, свой собствен свят или Бог знае какво... А моята цел, моята мечта е да останем заедно. Тъжно е, когато имаш толкова зависима от другите мечта!

Марти милваше косите ѝ, безкрайно озадачен.

— Днес е новият „купон“. Тази вечер! — каза тихо той. — Ще ни трябва твоята точност, но този път се нуждаем и от Стас. Затова бях дошъл... Дано да съм бил полезен.

— Винаги си полезен, Марти! А Стас ще дойде... — вдигна поглед Дивна. — Не си виновен ти! Той се дърпаше заради мен, но сега ще дойде. Аз ще го убедя.

Марти се усмихна и повдигна рамене.

— Оставям всичко на теб! След малко имам среща с едно много готино гадже и те моля да се хванеш сериозно с братчето си. Стас ни трябва! Той е най-големият! Това ти е ясно, нали? — Марти ѝ смигна дяволито.

— За теб всяко момиче е готино гадже! — Дивна се разсмя и го изпрати с олекнало сърце. Станцията щеше да е много по-приятно за живеене място, ако всички момчета бяха като Марти.

Пред кабинета на професор Уайт вече чакаха няколко момчета.

— Казах му, че вампирът е мъртвец, запазил присъствие на духа — избоботи едното. Останалите се разхилиха така гръмогласно, че на Дивна ѝ се прииска да запуши ушите си. Помисли си, че скъпите електронни тренажори, които моделираха телата на студентите, нямат власт да коригират ничий глас.

— Подрали сте и сте много шумни. — Професор Уайт беше показал глава през плъзгалата се врата и момчетата се умълчаха, макар да продължиха да се споглеждат и побутват едно друго.

Дивна не успя да се зарадва на факта, че записалите се за предмета студенти са поне мъничко по-жизнени от останалите, тъй като лицето на професора привлече погледа ѝ. Още по-блед и уморен, той изглеждаше като болник, когото са вдигнали насила от леглото.

— Няма ли да влезеш, Дивна? — Професорът се усмихна измъчено.

Тя влезе и в първия момент не забеляза Питър. Той се шмугна покрай нея, смигна ѝ и се настани до момчето, пуснало закачката за вампирите. Спомни си, че новият „купон“ е тази вечер, а тя още не беше говорила със Стас.

Кабинетът ѝ се стори в пъти по-светъл. Вдигна поглед към тавана.

— Добре ли си? — попита я Уайт.

— Аз... да... Всъщност, трябваше да попитам вас — смути се още повече момичето.

— О, не се тревожи за мен, Дивна. — Професорът се засмя и умората за момент изчезна от лицето му. — Моето е хронично. Никога няма да се оправя напълно, но това отдавна не ме притеснява.

Цялата група, записана за „Религия и древни изкуства“, се беше подредила по банките. На Дивна ѝ стана ужасно неудобно, когато седна последна, изпроводена от погледите им.

— Няма смисъл да се подмазваш на Уайт. — Тъмнокожата Пресли, която седеше до нея, се усмихна. — При него няма да спечелиш нито една точка. За да преминем, трябва да размекнем сърцата на милите асистенти... На Старата отрова и на онзи мазник по...

— Това са глупости! — хладно я прекъсна Дивна и веднага съжали. Пресли изглеждаше свястно момиче и може би просто търсеше повод да я заговори. Много студенти наистина се опитваха да ласкаят някои преподаватели, с надеждата да получат помощ при решаването на заключителните тестове.

Дивна сведе очи към банката си. Ръцете ѝ се плъзнаха по гладката светлозелена повърхност. Едва сега тя осъзна промяната.

Извърна се и забеляза, че съседната банка е светлооранжева, а тази пред нея — жълта. Питър седеше на светлосиня. Нито един цвят не се повтаряше. Пастелните нюанси създаваха уют. Дивна се усмихна, като забеляза, че бюрото на Уайт е в академично сиво, но осеяно с планети и звезди — приличаше на небесна карта. Както и подът. Целият кабинет изглеждаше по-топъл, почти като... дом. Още при първото ѝ посещение тук, професорът бе съобщил, че е получил разрешение да промени кабинета си.

„Успял е!“ — каза си Дивна.

— Първо искам да ви приветствам в новия ни „дом“ — ведро разпери ръце професорът. — Понякога е нужно да пренебрегнеш гордостта си и да се примилиш за малко академична субсидия... Мисля, че резултатът си струва; ако и вие мислите така, значи всичко е наред!

Дивна се замисли за гордостта. Това ли беше, което я изправяше срещу Рая и я караше да ревнува Питър от сянката му?

Уайт вече изписваше на малък черен екран бял знак, който приличаше на кръст, но имаше някакви допълнителни завъртулки. Във виртуалното училище им бяха разказвали, че учителите от Земята използвали този метод за преподаване.

„Екранът се наричаше «черна дъска» и още по един начин... — Не се сети за второто определение. — А маркерът — «тебешир».“

Някъде пред нея Питър зададе въпрос.

— Да, Верелински — отвърна с обичайната си топла усмивка Уайт. — Голяма част от чудесата, които е срещнал Мойсей, щяха да съществуват и днес, ако Земята беше оцеляла. Както вече казах, странстването на израилтяните, избягали от робство, започва през пролетта. Времето на голямото прелитане на птиците. От Африка, която през лятото ставала непоносимо гореща, птиците отлитали към Европа. Използвали два пътя. Единият минавал над западния край на Африка към Испания, а другият — около източната част на Средиземно море, към Балканския полуостров... — Уайт показваше вече несъществуващите места на голяма холографска карта, появила се над бюрото му. — През пролетните месеци над водите на Червено море птиците, които трябвало да го пресекат по източния път, уморени от дългото летене, падали по крайбрежието. Като казвам „падали“, те наистина се спускали обезсилени от небето, като дар Божи. До последните дни на съществуването на Земята, бедуините са ги ловели с голи ръце...

— Изумително! — възкликна момчето до Питър. — Сега, ако имате обяснение и за хляба, който паднал от небето...

— Да, професоре — подкрепи го Питър. — Това с птиците е ясно. Но откъде се е взела „манната“?

— Говорихме за манната и вече знаете, че това не е хляб — замислено отговори Уайт. — Но спокойно, не е и необяснимо чудо, както мнозина незапознати мислеха още на Земята. За съжаление

колекторите не съдържат много информация по тези теми и оттам идва незнанието и объркването. Случаят с манната създава странно впечатление, наистина. Първоначално никой не би повярвал, че такова нещо е съществувало в действителност. Но ако днес имаше Земя, аз лично щях да ви заведа на мястото, на което щяхте да се убедите в противното. Ето какво пише още през 1483 година майнският декан Брайтенбах... — Уайт зачете направо от джобния си мобик: — „Във всички долини около цялата Синайска планина се намира манната, която монасите и арабите събират. Тази манна пада сутрин, също като роса или скреж, и блести на капчици по тревата, камъните и клоните на дърветата. Тя е сладка като мед, залепва и остава по зъбите, когато се яде, и ние купуваме от нея голямо количество“...

— Но как е възможно? Какво е обяснението? — извика момиче от задните редове.

— Отговорът е простичък. — Уайт се усмихна загадъчно. — На практика, виновницата за всичките ви терзания е миниатюрна буболечка на име „кошенила“. Без нея не би имало манна. Тези насекоми живеели по синайските дървета. Техният секрет бил подобен на смола, но бял на цвят. След престояване, от сутрин до смрачаване, той приемал жълтеникав вид. Затова Мойсей е наредил да съберат само толкова, колкото могат да изядат. Помнете, че вкусът на манната е описан в Библията като медена питка. Секретът на кошенилата имал същия вкус. Това категорично не е било хляб, какъвто ние го познаваме.

— Това е гадно! — обади се момчето до Питър.

— Какво му е гадното... Били са гладни — повдигна рамене Питър.

— А защо преследвачите им не са успели да ги настигнат, професор Уайт? — запита Пресли. — Ако събитията не са реални чудеса, защо са се случвали само с хората на Мойсей?

— Много добър въпрос. — Лицето на Уайт стана лъчезарно. — За да минеш по най-безопасния път в беда, някой трябва да ти го покаже. Молитвата на Мойсей е била неговият компас. Вратата му е чертала винаги верния път. За съвременния човек е трудно да го приеме, но повярвайте ми, чудеса стават и днес. Сам човекът е Божие чудо, което, както се убеждавате непрекъснато, нито робот, нито клонинг може да повтори или замени... Това, което един ден ще ни

унищожи, със сигурност няма да е война, нисък прираст или епидемия. Единствено безверието може да изличи човечеството от безкрайния космос...

— Но, професоре — упорстваше Питър, — в Библията има цитат, който гласи нещо от рода, че ако имаш зрънце вяра, ще можеш да преместиш планина... За това не виждам откъде може да се намери логично обяснение.

Този път студентите се разсмяха, а Дивна се намръщи. Прииска ѝ се Уайт да постави Питър на място. Да му каже нещо, с което да го затапи за много дълго време.

— Точно така, момчето ми — спокойно отговори Уайт, след като всички се укротиха. — И станция можеш да преместиш с пращинка истинска вяра, но днес трудно се намират хора, способни да освободят душите си.

Дивна се замисли върху думите на професора и отново забрави да слуша. Тя вярваше във Висшия космически разум. Все пак, възможно ли беше вярата ѝ да премести цяла станция?! Представи си решаващ момент, в който животът на Питър е застрашен. Всъщност, застрашени трябваше да са всички от тайната организация. Корабите, изпратени от координатора Колосор, са по петите им. Питър отказва да се предаде. Другите също, но това означава, че преследвачите им ще започнат да стрелят по тях. Тя затваря очи, моли се и премества цяла станция, зад която да се скрият. „После се приземяваме и просто зарязваме кораба. Докато ни открият, ще измислим причина, поради която сме там, ако решат да правят основна проверка... Или ще намерим някакъв друг транспорт за бягство! А мога просто да преместя станцията обратно, с още една молитва...“

Мислите на Дивна прескочиха на предстоящия „купон“. Веднага след часа трябваше да открие Стас и да го убеди, че помощта му е решаваща. Той не бе отказвал нищо на Марти. Дори да се напият заедно... Не би отказал и на нея, ако не е намесен Питър.

Между мислите ѝ се прокрадна желание да отиде в „Трошачите“. Спомни си, че така и не попита Денис знае ли нещо за Пазителите. Запита се дали един Пазител може да прави чудеса. Всъщност тя все още не знаеше добри или лоши бяха хората, наричани така, но вътре в себе си, поне засега, си ги представяше като Питър или по-скоро като

професор Уайт. Хора с вътрешна сила. Такива, които те привличат с доброто в себе си...

Професорът засече блуждаещия ѝ поглед и я погледна с тъжен укор. Дивна се изчерви и опита да се съсредоточи. Сега той говореше нещо за ангелите. Думата „ангел“ извика в съзнанието ѝ образа на Ли Китаеца...

— Допълнителната практика не е задължителна... Висшето образование също! Ние обаче сме дошли до тук. Пренебрегнали сме всички страхотни неща, които можем да свършим в това време, а Владислав Грогър го няма...

— Можеш да го заместиш! — Рая грациозно пристъпи напред. Марти се подсмихна, огледа още веднъж присъстващите и възкликна:

— Що не? Умен съм. Талантлив, чаровен... Освен това съм член на Висшия съвет.

Някой се изкиска.

— Оп-па, и съм най-големият! — Марти се завъртя непохватно и се поклони. — Влизаме в дъртия кораб! — обяви, след като рязко се изправи. — Ще ви помоля... — Тук той промени гласа си, за да звучи като този на Грогър. — Не се облекчавайте по никакви нужди, освен в определените за това места. Ако не знаете къде са, питайте...

— Айде де, ще влизаме ли? — провикна се Пол. Прилежно зализаната му коса лъщеше на яркото осветление.

— Ще влезем, по-спокойно! — Марти се ухили. — Какъв управник ще излезе от нервен тип като теб? Целта ми беше да те предупредя, да не се превърнеш и в пикльо...

Тук всички се разсмяха, защото кривите муцуни на Марти и имитацията на изплашен уриниращ студент бяха чудесно съчетани с интонацията на Грогър.

— Ето, следвайте ме!

Стас забеляза, че Марти отвори люка по легалния начин — явно знаеше кода. Влязоха. Членът на Висшия студентски съвет ги поведе към командната зала — единственото наистина работещо помещение — и включи осветлението.

— Рая, настани гостите, ако обичаш! — нареди усмихнато и се отправи към пултовете. Стас не го изпускаше от поглед. Спомни си

ведрото му лице от миналото, винаги живия му дух и вицовете. Марти разказваше дори циничните вицове с интонация, която те подтиква да му простиш чутото или поне да го пропуснеш край ушите си.

— Пол, Сташек... — Рая докосна ръката му, докато обясняваше къде да седнат. Усмихна му се и Стас откри искрица свян в бездната на очите ѝ.

— Да... — Той седна, но продължи да следи лицето на мулатката.

— Тук ще е добре. — Рая ги остави, защото Марти ръкомахаше към нея доста бурно.

— Тая мацка си пада по теб — със завист обяви Пол.

— Глупости.

— Хей, ето какво ще правим! Най-добрата допълнителна практика! — Марти беше извадил някакъв чип и го размахваше над главата си. По-точно размахваше ръка, между пръстите на която чернееше нещо дребно и тъничко.

— Суинг! Истински суинг от Земята... Какво ще кажете да потанцуваме?

Марти пусна чипа в системата. Помещението мигом се огласи от музика. Жива, пробуждаща кръвта.

— Рая?! — Марти подаде ръка на мулатката. После скочи непохватно върху пулта, дръпна момичето при себе си и заподскача като полудял. Мулатката заситни грациозно пред него. Танцът беше смешен, но ѝ отиваше. Къдриците се мятаха по раменете ѝ като живи.

Студентите се включиха шумно. Смееха се, ръкомахаха, един-двама също се запремятаха по пултовете, залитаха, падаха долу и отново се качваха.

— Той нормален ли е? — Пол погледна Стас в момента, в който той самият бе откъснал поглед от Марти.

— Велик е! — каза близо до него Питър.

— Някои мислят така и за „Типи-смайл“. — Стас го каза високо, защото искаше Питър да го чуе, но не разбра дали е успял.

Първият час от допълнителната практика приключи с рокендрол. В междучасието Марти изведе студентите на учебната писта.

— Тук е мястото за истинско суинг парти, но няма как да пуснем музиката — искрено съжали той.

Стас оглеждаше учебните кораби с презрение.

— Казвал съм... нищо не струват! — промърмори той. Питър, който бе спрял до него, явно го чу.

— Не могат да се мерят с тези на Тони Герг — каза той и Стас се подразни от тона му.

— Едно малко въздушно спарингче, момчета? Вие двамата... Най-големите! — Марти се завъртя покрай тях, сочейки към корабите. — Нааай-големите!

— Не говориш сериозно. — Рая застана на пътя му.

— Защо не? Говоря! Те наистина са...

— Аз съм навит! — Стас прониза с поглед Питър. — А?

— Както кажеш. — Изглеждаше спокоен. Никакви чувства не личаха по бледото му лице. Стас стисна юмруци. Кокалчетата му изпукаха.

— Хей, чухте ли? Елате всички... Елате тук! — викаше Марти.

Двамата състезатели се отправиха към най-близките изтребители.

Стас скочи в пилотската кабина, закопча с ентузиазъм предпазния колан и си сложи шлема. Спусна люка.

— Шантавите идеи на Марти... — чу собствения си, преобразен от комуникатора глас. — „Най-големите“! Ето, сега ще види кой колко е голям.

Момчето огледа пилотската кабина. Впечатлението, че е по-широка от стандартните, не беше ново за него. Провери лоста за управление, издърпа го, натисна няколко бутона на пулта и се притисна към облегалката на креслото. Опита се да се концентрира върху предстоящата надпревара. Не успя.

Отвън Марти се мъчеше с кода на люка към учебната писта. Явно знаеше и него, защото заподскача доволен около Рая.

— Най-големият!

Люкът започна да се вдига. В главата на Стас зажува мисълта, че могат да ги хванат. Пулсът натисна шлема отвътре.

— Спокойно, Стас... Всичко ще е наред. Ще спечелиш. Ще върнем корабите на местата им... — Стас затаи дъх, сякаш се готвеше да скочи в басейн, пълен с ледени късове. Люкът вече зееше наполовина. — Никой няма да забележи, че сме... Пък и да забележат. Не могат да докажат кой го е направил. Може корабите да не са в изправност и горивото... да се е изпарило, примерно.

Той нерадостно се изсмя.

— Хей, Сташек, при сядането да не си уцелил лоста?

Стас включи микрофона си с рязък жест.

— Млъквай, Марти!

След това включи двигателя. Усети познатите вибрации с ходилата си. Те се втурнаха като ято оси нагоре към бедрата му.

— Кръжете само над пистата... Учебната, тука дето е... — Гласът на Марти звучеше угрижено. — Няма да излизате от пистата, чувате ли ме? Правите три обиколки... Чувате ме, нали? Три обиколки, след като дам сигнала, и кацате. Победителят трябва да побърза, за да получи *целувката* на Рая. Райска награда за най-големия!

Последните му думи бяха заглушени от смях и възгласи.

— После ще си ходим, за да разкажем на всички какво страховтно състезание сте направили — чу се гласът на Рая.

Стас се поусмихна изпод шлема.

„Дано не е пред съвсем всички. Защото, ако си имам проблеми, ще ми целувате...“

Спирачката на люка изтрака, когато той се отвори напълно.

— Аз съм готов! — Безстрастният глас на Питър сякаш напълни шлема му с напрежение. Главата на Стас зажува отново, като кошер с въпроси и предположения, които пълнеха стотици клетчици с вина.

Лиа и Ина спряха като ударени от гръм пред прозрачния ковчег и заковаха погледи в сиво-синьото лице на мъртвеца. Помнеха този трошач. Беше от по-големите момчета. Обличаше се нескопосно и може би заради мършавостта си или заради дългата си, зле поддържана коса им приличаше на вешер, излязъл от нечий тренажор.

— Така е още по-зловещ — прошепна Лиа, без да помръдне.

— Дори не съм сигурна, че е напълно умрял — отвърна Ина. Погледът ѝ проучваше свитите синкави пръсти на мъртвеца. Дланите

му бяха слаби и костеливи, със силно изпъкнали кокалчета.

— Рей каза, че ще изпращаме крадец и пияница...

— Бивш, Ли! — тихичко я сгълча Ина. — За умрелите не бива да се говорят лоши неща.

— Ами ако все пак е вещер и само се прави на умрял?! — повдигна вежди Ли.

— Лицето му е като от стъкло — замисли се сестра й. — Но все пак, вещерите не съществуват След Земята... Никой не е виждал дори обикновена вещица на някоя от станциите! Та те изобщо съществували ли са? — Ина отвърна поглед от ковчега и добави сериозно и замислено: — Трябва да кажем на Рей да не оставя мъртъвците си пред хангара ни, докато поправя компютри. След като се е хванал да капсулира покойници, трябва да го прави с уважение... Нали всички му отделяме от кредитите си за това! — Тя посочи ковчега с глава.

— Ух! — въздъхна Ли. — Да влизаме вътре! И не споменавай и дума пред момчетата, че пак ще ни изкарат бързи... Не трябваше да се местим тук, Ина. Рей Гробаря няма да се промени, а и не мисля, че е добра поличба да живеем близо до него... Макар че като се замисля, не познавам друг, който би се съгласил да се занимава с мъртъвци.

— И да ги слага в ковчега! После в капсулата за последна почит — с ужас допълни Ина. — Гадост!

— Шшшшт! Нито дума пред момчетата! — напомни Ли.

Двете се отдалечиха от изоставения труп. „Рей не се справя добре със задълженията си“ — мислеше си Ина. Всеки компютър можеше да почака до капсулирането на един труп.

Филип и Ли четяха упътване, допрели глави пред екрана на компютъра.

— Никой трошач не може да си го позволи, Фил — сбърчи финото си носле Китаеца. — Ще четем и ще разглеждаме картинки, докато излязат десетина по-добри модела... После, при добър шанс, можем да го намерим при Яромир. Там има всичко.

— А на тъпите студенти скайт-игрите са им забранени. — Очите на Филип потъмняха. — Могат да си купят всичко. Могат да си поръчат подобен скайт по каталог, с подобрения, и да им изпишат на него името със сребърни букви... А не могат да използват дори

визофоните си! Ние пък нямаме достатъчно кредити, за да заредим нашите бракове... Живеем в адски глупав свят!

— Никога не бих учил в такава Академия. — Ли стана и обърна гръб на компютъра. — За всичките кредити на галактиката не бих стъпил там!

— Жалко, защото не сме по-глупави от тях. — Филип се почеса безпричинно по главата и едно кичурче сламеноруса коса остана да стърчи.

— Зарежи това! Банди донесе новия лак за зъби. — Ли изведнъж се усмихна широко и Филип откри, че искрящо белите му зъби са осеяни с дискретни златни звездички.

— О, този път е страхотен! — извика той. — Не се забелязва лесно, но ефектът е убийствен, като си така срещу светлината...

— Имаме и черен! — весело подхвърли Ли.

— Черни зъби?! — Филип беше във възторг. — Това трябва да се пробва веднага!

— По-добре опитай първо с този... — Ли показва зъбите си. — Черният е все едно си с празна уста.

— Фил! Здравсти, Ли!

Лиа и Ина се втурнаха в тясното помещение, подобно малък ураган. Бяха свежи като живите плодове от колектора по ботаника. Под прилепналите им еластични панталони и фланелки напиреха здрави, мускулести телца.

— Какво ви става? — Филип изгледа сестрите си с подозрение, тъй като те бяха притихнали изведнъж.

— Хайде, Лиа! — Ина я побутна с лакът.

— Да нямаш пръчици в устата? Кажй го ти — дръпна се Лиа.

— Не ям сладко и не се проверявам с пръчици! Не съм бебе.

— Мама знае! — каза Лиа. — Трябва да го правиш. Ако смесиш подсладителите, ще умреш!

— Лекция, добре! А, щеше да казваш нещо важно — близначката й я изгледа навъсено.

— Чакай! Обърках се вече... С Ина мислехме... — започна припряно Лиа. — Беше твоя идея, защо да го казвам аз...

— Какво значение има — ядоса се Ли. — И без това дори Фил ви бърка понякога. Мислите ли, че ще разберем коя от вас говори, особено като се прекъсват така?

— Винаги така правите и никога нищо не разбираме — подкрепи го Филип.

— Предложих да изпробваме цветната мъгла тази вечер — обидено вирна носле Ина.

— Защо тази вечер?! Разбрахме се да изберем специален повод!

— Мама и татко летят насам, Ли. Обадиха се снощи, но искахме да е изненада — с неочаквана решителност изрече Лиа. — Казаха, че носят подарък и за теб!

— Не искам никакви подаръци. — Ли отстъпи настрани от приятелите си. — Какво ме зяпнахте? Справям се отлично и без разни родители, които се появяват с някакви тъпи подаръци веднъж годишно!

— Защо си го изкарваш на мама и татко? — ядоса се на свой ред Филип. — Те ни дават кредити. Носят ни част от материалите...

— И когато почти ослепя, баща ти го нямаше, за да ти помогне.

— Обадих му се! — викна Филип. — Точно той ми каза, че това е временно нарушение... от химията. Хайде, Ли, знаеш, че беше така... Пък и не бях сляп. Виждах ви по няколко наведнъж.

Ли не помнеше баща си, а майка му беше загинала преди две години при катастрофа на пътнически кораб, заедно с още седемдесет и осем човека.

— Не си го изкарвам на никой! — сопна се той. — Не ми се ще да похабяваме мъглата за нещо толкова обикновено. Вземете проклетия лак за зъби, като толкова държите на изненадата!

— Мама и татко те харесват, Ли — дипломатично се усмихна Ина.

— Харесват всичко, което правим заедно — допълни Лиа. — Те не са просто някакви родители, а са единствените възрастни, които биха скроили номер на всеки. Лакът няма да е голяма изненада за тях.

— Знаеш, че двете сирени са прави, Ли! — Филип леко чукна с юмрук слабичкото рамо на приятеля си.

Китаеца се разсмя. Филип наричаше сестрите си „сирени“, обяснявайки им, че според древните приказки това са красиви морски създания от женски пол. И двамата с Ли обаче имаха предвид алармите за тревога, които преди се наричали „сирени“.

— Мисля, че някой идва... — Филип извърна поглед към тежката метална врата, която сестрите му бяха оставили отворена. Тъмните

сенки отвъд се пречупиха и смалиха. Когато влязоха в помещението, Ник, Крис и Тит им се сториха направо дребни на фона на разтеглените им силуети отпреди секунда.

— Нищо не сме правили днес...

— Може би някой ни копира... — почти едновременно започнаха да се оправдават Лиа и Ина.

— Гузен негонен бяга — подсмихна се Ник. — Имам добра новина за вас! Някой ви търси от известно време. Можете ли да познаете кой е?!

— Кой обикаля трошачите и разпитва за тризнаците Рост и Ли? — плесна с ръце Крис и се разсмя. — Хайде, Китаец! Нали много те бива по гатанките.

— Питър Верелински — със светнало лице отговори Ли.

— О, не казах ли добра новина? — намръщи се Ник.

— Че кой друг. — Филип вдигна рамене. Почваше да му доскучава.

— Да разбирам ли, че не искате да прегърнете двама уморени пътници, които ви носят подаръци?...

Дяволито усмихнат, с почти детски сини очи и ситно къдрава коса, господин Рост приличаше на изрусен бял негър.

— Тате! — Тризнаците се втурнаха един през друг и увиснаха по ръцете и краката на баща си. Филип веднага се досети, че огромните сенки отпреди малко са били на родителите му.

— Като се обадохме, не казахте, че сте сменили бърлогата. — Докато майка му прегръщаше Ина и Лиа, бащата приближи Ли и заговорнически разроши косата му. — Това брой ли се за номер? Защото ако е да, печелите точка. Доста се лутахме, макар да пристигнахме много по-рано от предвиденото.

— Не печелим нищо. Мислех, че някой от тях ви е казал, че сме на ново място... — Китаеца помахна на Ник, Крис и Тит, които му правеха знаци, че си отиват.

— Това е за теб, Ли! — майка му пъкна в ръцете на Китаеца последния пакет. — Искам да го пробваш веднага.

— Аз ли? — Той отстъпи назад.

— Искам да ти предложи още нещо, малък приятелю, и ще го кажа направо, защото мислих по въпроса през целия път насам — продължи топло тя. — От мига, в който родих децата си, обмислям

идеята за още едно момче. Ина и Лиа се разбират идеално, но Фил сигурно се е чувствал самотен, преди да те срещне...

Едната вежда на Ли се повдигна съвсем леко. В тъмните му очи бушуваше стихия, която лицето му задържаше като мраморна крепост.

— Не бързай да решаващ, момчето ми — Филип се усмихна, когато майка му докосна бузата на Ли. Тя винаги знаеше как да успокои някой, без да оставя шанс да ѝ възразят. — Искам обаче да знаеш, че те обичам като свой син, затова можеш да се чувстваш такъв. Късно е да имам момче, което би могло да бъде другар в игрите на Фил. Ти си последният ми шанс да постигна равновесие в семейството си... Докато аз и господин Рост сме живи да го имаме.

Ли повдигна и другата си вежда. Със сигурност разбираше, че това е уловка, но изглежда му хареса госпожа Рост да го моли толкова деликатно. Детето задърпа пломбите на пакета, за да отложи още малко отговора си. Пакетът се отвори. Ли заразвива лъскав син гащеризон за скайт и се поусмихна. Беше модерна дрешка. Достатъчно скъпа за трошач. Ли сведе глава. Бузите му бяха пламнали. Гащеризоните на Лиа и Ина бяха червени, а на Филип — същият като неговия.

— Синьото ще ти отива! — Ли кимна, на майка им и наложи гащеризона върху старите си дрехи. Синьото наистина го „отваряше“, особено на фона на избелелия му сив гащеризон, по който личаха няколко големи тъмни петна. Всички останали гледаха детето с очакване.

— Ако моето решение е толкова важно... — Ли се почеса нервно по бузата. Срещна погледа на Филип, който се кокореше насреща му и безгласно, но настоятелно го молеше да не каже някоя глупост. — Ще приема — въздъхна детето. — Щом е за възстановяване на равновесието в семейството...

Ли се усмихна плахо, но възторжените викове на приятелите му подсказаха, че е постъпил правилно, и той веднага се зае да доразгледа гащеризона си.

— Облечи го! С тях ще сме като истински братя! — Филип му смигна и продължи да се занимава със своя подарък. След като Ли бе приел предложението на родителите му, нямаше нищо по-важно от това да разучат всички функции на новите придобивки.

— Вграден комуникатор! Видя ли го, Фил?

— Регулатор на температурата, въздушен балон... Вече можем да падаме спокойно, докато играем скайбол! — възхищаваше се Филип.

Лиа и Ина бърбеха оживено, хвалейки се една на друга какво още са открили и колко по-добре изглежда червеният цвят от синия.

— Трябва да са ужасно скъпи — прошепна Ли в ухото на Филип. Притеснението сякаш отново бе започнало да го завладява.

Филип го прегърна свойски през раменете и доволно изрече:

— Ще видиш, че е готино да си имаш родители, брат ми!

Дивна разполагаше само с няколко минути, които можеше да открадне от вечерята. Тя помълча и се прицели в десетката.

— Тази вечер ще летя с кораба-стрела. Марти и Тони Герг поканиха и теб!

Стас едва не се задави, в старанието си да запази самообладание. Той знаеше достатъчно за корабите, конструирани от Герг, и за наградите, които бе получавал по време на форуми и изложения, но се пръскаше от яд, че най-зашеметяващите му модели оставаха тайна. Дивна му бе разказала за кораба-луна. Колкото и да се дърпаше от участия в „купоните“ на тайната организация, Стас не би отказал за нищо на света да пилотира точно този кораб на Герг, защото наименованието издаваше, че младият конструктор е копирал дизайна на бойните кораби от най-ново поколение.

— Герг е по-добра идея от Верелински — внимателно отговори момчето. — Започваш да се ориентираш правилно.

Дивна премълча в името на общата кауза.

— Най-големият пак ли иска да нарушава законите? — додаде брат й.

— Стас, според мен Марти...

— Може да ти представи и ада в розово.

— Какво ти става? — подскочи Дивна. — Това е Марти! Нашият Марти...

— Но аз съм на четиринайсет! — Стас зарови пръсти в косата си с такава страст, все едно смяташе да я оскубе до косъм. — Той не е щастлив... Най-големият, когото си мислиш, че познаваш... Борих се с тази мисъл. Отричах я, но видях, че е готов да хвърли в огъня дори

приятел, за да стане купон и да забрави това, което го яде отвътре... Избива си го по най-разрушителния начин. Съжалявам, Дивна!

— Ти избра да се напиеш... Онази вечер. — Дивна се задъхваше. — Двата сте били виновни. Не говорим за това, нали?

— Не си ли зададе поне веднъж въпроса защо всички момичета за него са готини гаджета, а той е сам... Марти се страхува. Не може да обикне някого. Всички са готини. Никоя не е най-голямата. Толкова е слаб...

Дивна въздъхна отчаяно.

— Марти си е Марти — каза тя и се почувства глупаво.

— Днес победих Верелински — обяви спонтанно Стас. Дивна го погледна стреснато.

— Как така си го победил?!

— Имаше състезание на допълнителната практика...

— Как...

— Грогър го нямаше. Практиката я води... Марти.

Дивна отвори уста да каже нещо.

— Не беше много опасно — побърза да я успокои Стас.

— Довечера има „купон“ от нашите — тихо и без да го поглежда, напомни тя.

— Ще дойда! Не заради Марти. — Стас се усмихна криво. — Корабите на Тони Герг не са за кого да е.

Дивна потърси следа от хумор в леденото му изражение. Не я откри.

— Ето ги бе! Най-големите! — Марти ги посрещна с ентузиазъм. — Знаех си, че ще дойдеш — каза към Стас, докато стискаше рамото на Дивна. Тя не успя да му се ядоса. Надникна в очите му и разбра, че не може да го обвини в нищо.

— Чакам инструкции — каза Стас.

Много скоро рискованата акция на тайната организация заприлича на невинна игра, в която пилотът ще блесне с умения, ще се позабавлява чудесно и ще направи нещо добро, без дори да се е изпотил. Ловът на вампири или върколаци в тренажора като че ли изискваше много повече усилия.

— Това не те прави наш член, Стас — продължаваше Марти. — Просто ни трябва отличен пилот, а друг няма! Още целувки, а? — сръга го с лакът в ребрата. — Приятел си ми, мислиш ли, че щеше да е справедливо да предложи такъв кораб на някой, който не познавам?!

— Печелиш, Марти! — Стас поклати глава, но се усмихна. — Можеш да вършиш чудеса с голямата си уста, а аз ти се връзвам, въпреки че те знам от бебе...

Дивна все още беше притеснена, но си спомни, че правят нещо добро, докато се забавляват. Тя се приближи до Питър и тъй като не знаеше как да го заговори, изтърси първото, което ѝ хрумна:

— Чувал ли си нещо за Пазителите?

— Какво?! — Той се обърна изненадано, а тя се стъписа, отстъпи крачка назад и изпелтечи:

— Ами... такова... Пазители... Нищо де, само си питам...

— Откъде ти хрумна? — Питър изведнъж се заинтригува. Дивна знаеше, че ако е чувал нещо, вече е забравил всичко друго. Той толкова обичаше да разказва интересни истории, че дори не се интересуваше пред кого го прави.

— Не знам защо го свързах с думата „чудеса“. Брат ми каза „чудеса“ и аз се сетих, че отдавна искам да попитам някого дали знае за Пазителите. Мислех да отида при трошачите, но...

— Трошачите знаят много за това — прекъсна я той. — Не всички трошачи, но по-големите знаят легендите... — Погледът му вече беше придобил онзи отнесен нюанс, който издаваше, че е потънал в дълбините на историята, която ще разказва. Дивна се усмихна без притеснения. Сега Питър нямаше да ѝ обърне никакво внимание, нямаше въобще да я забележи, докато не свърши разказа си. — Правилно си ги свързала с чудесата и сега се досещам, че вероятно професор Уайт знае нещо за тези странни създания. Били са опасни. — Питър сбърчи чело, а Дивна учудено повдигна вежди. — Правели са разни свръхестествени неща, като библейските пророци и апостоли...

— Библейските пророци и апостоли са били опасни само за хората, които са вършели зло — възрази тя. Толкова ѝ се искаше Пазителите да са положителни герои, че беше готова да спори дори с професор Уайт, ако знаеше малко повече за тях.

— Да, но е ужасно несправедливо да решаваш кой е добър и кой лош, само защото можеш неща, които другите не могат — отвърна той.

— Пазителите са били нещо като охранители на посоките. Говори се, че един е пазел Юга, втори — Севера и така нататък. Четирима за четирите посоки. Когато двамата по-възрастни починали, другите двама се скарали и вместо да си разделят по две посоки, всеки охранявал каквото сам прецени. Тъй като правели странни неща, а хората се страхували от тях, скоро единият от Пазителите бил открит и взривен от разстояние. Другият се покрил и престанал да се извява. Казват, че той също е умрял, но професор Файнс твърди, че човечеството не би могло да съществува без нито един Пазител...

— Професор Файнс!? — възкликна Дивна и всички погледи се обърнаха към нея.

— Футурологът — раздразнено уточни Питър, изваден от унеса си заради бурната ѝ реакция. — Не казвай, че не си чувала и за Файнс.

Дивна пламна, но премълча.

— Сестра ми знае за него повече, отколкото можеш да прочетеш във всички колектори накуп — наперено се намеси Стас.

— Радвам се, че си тук. Добри пилоти не се намират всеки ден, дори сред трошачите — спокойно срещна погледа му Питър.

— Защото никой трошач не може да си позволи да се обучи в свята школа. — Стас също остана спокоен.

Дивна усети силно желание да защити трошачите, а в същото време ѝ се прииска брат ѝ да постави Питър на място. Стомахът ѝ се бе свил. Чувстваше се като пълна глупачка, задето бе проявила детинското си обожание към футуролога. Умълча се и се опита да не слуша повече, защото сега всичко можеше да я разгневи.

— Губим излишно време — възнегодува Тони и се оттегли към кораба. Марти беше влязъл в ролята на арбитър. Рая Мирова, която току-що се бе спуснала по въжетата, се закикоти кокетно и дразнещо заповтаря:

— Момчета, не се карайте! Не се карайте за глупости!

Мулатката беше облечена в твърде тесен червен гащеризон и съблазнителните ѝ форми направо лепяха очите на момчетата по себе си.

„Едва ли има по-голяма глупост от теб самата!“ — помисли си Дивна и забърза след Тони.

Кал Колосор изгледа човека със сивата качулка от главата до острите върхове на обувките. Беше съсухрен. Скелет, покрит с жълтеникава кожа. Малката му възлеста глава се скриваше чак до носа под широката качулка. Колосор усети неприятен вкус в устата си, когато забеляза кафеникавите нокти, зловещо удължаващи дългите костеливи пръсти.

„Хак му е! Следващия път ще потърся друг.“

— Този път е дете! — каза сухо. — Искам да го направиш до края на седмицата.

— Питър Верелински? — изрече бавно и студено убиецът.

— Да. И не се страхувай, че ще разберат. Нищо не може да се докаже. Ще мине време и ще забравят. Дори ще простят. Но тази смърт ще послужи за назидание на онези хлапета, които го подкрепят. Ще треперят! Ще се крият! Най-слабохарактерният ще предаде Рейнстон. Не мисля, че ще имам повече проблеми с тях.

Колосор отпрати убиеца и прие следващия посетител. Това беше северният съветник Хил, но видът му нямаше нищо общо с обичайната му педантична спретнатост.

— Оттук можем ли да наблюдаваме директно транспортното шосе? — попита задъхано той. Думите с мъка се измъкваха от устата му, а лицето му бе бледо от страх.

— Разбира се, капсулите са снабдени с предаватели. Какво те тревожи? — Координаторът знаеше, че Хил много лесно се паникьосва за щяло и нещяло.

— Нямам представа, господин Колосор, но това е абсурдно. Отначало си помислих, че се побърквам — изплака Хил.

Колосор настрои сигнала направо на големия стенен екран. Видяното го вкамени за момент.

— Това моите транспортни капсули ли са? — отрони той, когато картината се фокусира.

— Цялата пратка оръжие за Източните станции... — Гласът на Хил стана още по-тънък.

На екрана се виждаше малко корабче. Приличаше на военните Стрели от най-ново поколение, но те се движеха на ято и някъде съвсем наблизко трябваше да е техният Лък. Освен това моделите Стрела се произвеждаха с бяла или бронзова външна обшивка, а цветовете на екрана бяха синьо и жълто.

Колосор почеса брадичката си.

В момента корабът обикаляше плавно около капсулите и пускаше по един изстрел в капака на програмното устройство. Въпреки подобрената защита, капсулата отказваше предварително заложения курс и започваше свободно падане в безкрайната бездна. Разбира се, само на екрана изглеждаше като падане. По-правилно беше да се каже, че съвсем скоро всички тези стройни редици щяха да се разпилеят из космоса без минимален шанс да бъдат спрени.

— Мръсен копелдак! — изрева Колосор и треперейки, обърна гръб на картината. — Малко ти остава, подла твар. Предсмъртно хапеш, за последно ти е...

— Добре ли сте, господин Колосор? — попита Хил.

— Не, не съм добре! — изкрещя в лицето му координаторът. — Но скоро ще се оправя! Помни това!

На екрана малкият кораб довършваше последните две капсули.

— Внимавай, Стас! Чудесно, успяхме! — Марти сграбчи приятеля си и го разтресе така, че той едва не изтърва лостовете на кормилото.

— По-леко, да ни убиеш ли искаш. — Стас побърза да превключи на автопилот.

— Благодаря ти, че дойде! Без теб нямаше да се справим. Ти си най-якият пилот в Галактиката! Днес го доказваш за втори път — не спираше да бърбори Марти.

— И аз се радвам — усмихна се Стас. — Това поне беше нещо смислено. А Герг е направил фантастична машина. Толкова леко нещо не съм управлявал досега. Дори в тренажорните програми го няма...

— Е, мина и твоето кръщение! — поздрави го Питър.

— Кръщение за пилот съм получил още когато си пълзял под масата — промърмори Стас.

— Все пак и хлапето заслужава поздравления — намеси се Рая. — Кой друг умее да се цели така?

— Не ме наричай никога „хлапе“! — рязко скочи от мястото си Дивна. Всички млъкнаха едновременно.

— Ей, какво ти стана? Нали победихме лошите? — поде шеговито Питър.

— Така ли? — сопна му се още по-сърдито тя. — Видяхме ли им сметката, батко? А сега ще ме изпратиш ли да си лягам? Или не, по-добре ела да ми разкажеш приказка... Може би за това как брат ми те е размазал на оная глупава гонка?!

— Дивна! — опита се да я спре Марти.

— Оставете ме на мира! — Тя се обърна и побягна към съседното помещение, като се пазеше да не удари глава в ниския таван. Корабът беше много малък, затова ѝ се наложи да се заключи в трюма с резервните части. Едва се побра и предположи, че има вероятност да се задуши, но дори подобна перспектива ѝ се струваше по-достойна от това да търпи нелепите опити на Рая да се шегува за нейна сметка.

— Защо я обиждате, Пит? — Марти се върна сърдит и сериозен. — Тя не е хлапе, просто е по-чувствителна.

— Не предполагам, че някой се впряга от такива шеги — виновно се усмихна Питър. — Хайде да отидеш пак и да провериш какво става.

— Би трябвало да го направиш ти — критично го изгледа Стас.

Питър поклати глава.

— Не се страхувам от сестра ти, а от чувствата ѝ. Мислех, че си наясно с това.

— Аз пък мисля, че този път прекалихте — неочаквано се намеси Тони. Стас, който вече бе тръгнал наперено срещу Питър и явно се канеше да му каже нещо много язвително, се закова на място. Настъпи тишина. — Близнаците трябваше да са героите на днешния „купон“, но някои хора няма да са те, ако не се опитат да засенчат всяка светлина, закриваща собственото им блещукане!

Очите на Рая леко се разшириха, но тя преглътна обидата безмълвно. Тони не сваляше поглед от нея, докато говореше.

— Аз ще потърся Дивна — добави той и осъдителната синева в очите му се плисна върху лицето на Питър.

— Стига бе! Сега и за това ли аз съм виновен? — неубедително се възмути Питър. — Наистина мислех, че сме смазали лошите и ще го отпразнуваме...

— Стас, не казвай нищо! — Марти застана между Питър и близнака. — Надявам се, че Тони ще се разбере с Дивна, а всички вие

ще забравите тази история още сега!

Питър бързаше по коридора и се прозяваше. Отново бе закъснял за лекции. Звукът от стъпките му отекваше надалеч и той се мъчеше да го догони. Направи му впечатление, че долавя ехо. Сякаш заедно с него вървеше още някой. „От безсънието ме хваща параноя. Макар че чуването на разни неща, които не съществуват, не се казваше така.“

Тогава забеляза сянката. Току-що беше свил зад поредния ъгъл. Една тъмна, качулата форма за миг се надвеси върху му. Той спря. Някой отзад направи още една крачка и също спря.

— Кой сте и какво искате? — попита Питър. Любопитството го беше разсънило окончателно.

— Остани на мястото си! — заповяда тежък глас.

— Малко се изсили май? Не се подчинявам на сенки — спокойно отговори Питър.

Реши, че това е номер на някой приятел трошач, който се е вмъкнал тук, за да го изплаши. Подхождаше отлично на Ли и тризнаците Рост, ала те бяха доста по-ниски и тънкогласни. За да скроят такава шега, трябваше първо да се сдобият с кокили. Имаше, разбира се, още доста трошачи, на които би могло да им доскучае достатъчно, за да рискуват разходка до Академията.

— Покажи се и ще поговорим, ако толкова ти се иска! — почти развеселен допълни той.

— Ще си поговориш с дявола, хлапе! — Човекът с качулката излезе иззад ъгъла и пусна от шепата си малка метална муха. Тя имаше жило, подобно на спринцовка. В момента, в който Питър го забеляза, той осъзна какво му се случва. Понечи да се предпази с ръка. Изкуственото насекомо се сблъска с пръстите му, плъзна се покрай лицето му и се впи в шията му. Нещо хладно се разля в кръвта му. Той усети, че тилът му се схваща. Мухата падна с тих звън на пода. Човекът с качулката изчезна така, както се бе появил.

— Аз дори... не ви познавам! — изхъхри момчето.

Опита се да извика помощ. Дъхът му се пресече. Почувства болка в гърдите. Задушаваше се, също като в страшните сънища, в които искаш да изкрещиш, а от устата ти не излиза и дума. Някаква бяла мъгла бързо закриваше всичко.

— Зле ли ти е, дете? — питаше някой над него, но той не виждаше нищо, освен стелещите се валма. — Побързайте... има шанс...

Усещаше, че нещо става с тялото му. Местеха ли го, или се носеше към някаква светлина?... И толкова много гласове се чуваха, а всички звучаха еднакво далечни. Искаше всичко да свърши по-бързо. Да започне да диша отново или просто да спре.

Часовете по теоретична физика бяха едни от най-омразните за Дивна. Асистентът, който преподаваше на подготвителния випуск, беше млад и надменен. Тя не можеше да прецени дали високото му самочувствие или niskият ръст го караха да върви толкова изпъчен, като при обратно гръбначно изкривяване. Косата му беше порядъчно зализана в прическа „асистент“, а лицето му винаги лъщеше.

— Госпожице Барозова, какво предлагате да правя с вас? — Жлъчният тон на асистента прониза Дивна. Тя изпъна шия над екрана пред себе си и впи поглед в мазното лице на преподавателя. — Предполагам, овчата ви реакция потвърждава подозрението ми, че отново сте пропуснали да забележите зададения ви въпрос?!

Хихиканията от съседните банки объркаха момичето още повече. Стас изсъска нещо от своето място.

— Съмнявам се, че ще продължите в следващия курс, госпожице Барозова! — Асистентът се бе приближил между банките. — Все пак, на ваше място не бих пилял времето си и парите на родителите си, за да блуждая сред младежи, които искат и могат да учат и по тази причина са дошли тук!

Дивна почервения, сведе очи и понесе мълчаливо втория изблик от хихикания. Не я интересуваше какво се случва в тази аула. Още снощи, преди да заспи, беше решила, че е постъпила зле, като не бе дала шанс на Питър да говори с нея. Беше му се обидила заради глупост, провокирана от собствените ѝ чувства... а сега се страхуваше повече от всякога. Къде и защо беше изчезнал Питър?... И друг път се бе случвало да закъснее, но да пропусне цял час?!

Преподавателят по теоретична физика вероятно изтълкува поведението ѝ като засрамване и се оттегли с тежка, победоносна

крачка. Стас все още хвърляше погледи към сестра си, но тя не му обърна внимание.

„Дали не е отишъл при трошачите за нещо важно?! Ако го потърся там, ще изгубя цял ден и може пак да не го открия...“

Едва изтърпя да свърши първият учебен час и изхвърча навън, за да не я приклеци Стас с въпроси около инцидента с асистента.

Питър не беше в стаята си. С това се изпари последната ѝ надежда той да се е успал от преумора. Тя се чувстваше изтощена след среднощния „купон“, но неговата издръжливост винаги я смайваше.

Дивна се върна обратно в аулата. Там отново го нямаше. С нарастваща тревога тя сви в един от коридорите, по който не се виждаха много студенти. Възнамеряваше да се мушне в някоя беседа. Студентите ги избягваха, защото им се струваха твърде малки и некомфортни. Но Дивна искаше да остане сама, за да размисли. Всеки шум ѝ пречеше да се съсредоточи. Всеки глас достигаше натрапчиво ясно до нея. Ето пак...

— ...онзи отвратителен, надменен сдуханяк, който не разговаря с никого от курса...

Това отново бяха нейни съученици. По-скоро съученици на Питър от втори подготвителен курс, но така или иначе, в много от часовете се обучаваха заедно, макар и по различни програми.

— Кой, по-точно? Половината са сдуханяци — питаше другото момче.

— Верелински...

— Какво Верелински? — втурна се към тях Дивна.

— Свършили са го, какво! Лекарите са го намерили преди малко. Отровен!

— Време беше! Да не се мисли заааа...

— Не е вярно! — изкрещя в лицата им тя. — Не, Рики! — Хвана единия за дрехата, сякаш се бореше с него. — Не е вярно!

— Абе, скоро ще свърши — почти с погнуса я отблъсна Рики и бутна приятеля си да вървят. — Тая е за станцията на олигофрените. Какво прави в Академията?!

— Май го харесва — изхриптя другият. — Харесва го!

Дивна го чу, но не го разбра. Имаше чувството, че тялото ѝ не се подчинява на гравитацията. То се плъзна независимо от нея по

коридорите, избирайки самостоятелно посоката към медицинския сектор.

„Не може да е истина! Не може!“

Тя вървеше като в просъница. Сякаш коридорите водеха краката ѝ, докато я обливаха със студена светлина. Завои, пуснати или вдигнати илюминатори, познати лица, непознати лица... Бяла люлееща се врата, алени индикатори на стената...

Дивна си пое въздух и се огледа. Осъзна, че не може да влезе в спешното отделение, ако не я пуснат. Спря и се помъчи да си спомни поне един от признаците на някоя много опасна болест от учебния колектор. В главата ѝ се завъртяха няколко наистина отблъскващи шизофренични изстъпления. Тя потрепери.

„Вирус! — усещаше, че се поти от напрежение. — Вирусна треска... Ако се напъна, мога и да повърна...“

Един от лекарите излезе от кабинета си, видя я и тръгна срещу нея. Точно в този момент ѝ хрумна...

Тя се свлече на пода с пронизителен вик, инсценирайки епилептичен припадък. Когато предизвика достатъчно суетня, изигра утихването на гърча и дори изпусна пяна от устата си, използвайки задържаната слюнка.

Досмеша я едва когато я положиха на носилката, а тя я понесе към сектора за първа помощ. Полагаше огромно усилие да укроти напирещата усмивка и да я превърне в лека конвулсия.

— Сложете я на леглото! — нареждаше някой. — Вече се успокои, но искам пълни изследвания. Проверете данните ѝ! Не е възможно да са я приели в Академията с епилепсия.

— Дано и тя да не е отровена, момчето едва не го изтървахме! — каза женски глас.

Дивна усети тялото си върху неподвижна повърхност и съвсем леко открехна очи, колкото да вижда през миглите си. Веднага съзря Питър. Той лежеше само през две легла.

„Пит!“ Първоначалната ѝ радост бързо отстъпи място на паника. „Диша ли? — крещеше някой в главата ѝ. — Не изглежда жив. Не помръдва... Но тя каза, че е жив!“

Дивна не се сдържа и използвайки суетнята на лекари и работи около медицинския колектор, се изхлузи безшумно от леглото, изтича покрай другите две и се спря пред тялото на Питър.

Толкова блед и със затворени очи, той изглеждаше нереален.

— Пит! — Ръката ѝ се протегна бавно. Пръстите докоснаха бялото чело и се отдръпнаха обнадеждени. Беше топло. Дивна се свлече на колене, сграбчи ръката му и през сълзи му заговори: — Пит! Обичам те... Знаем, че съм непоправима досадница... но ти се върни, моля те! Само се върни! Не можеш да умреш така... Ти не можеш, моля те...

Изведнъж млъкна и се взря в лицето му. Обикновено изопнатите устни се бяха разпънали в широка усмивка.

— Питър! — извика Дивна. — Ще те убия, да знаеш!

— А после цял живот ще ревеш върху трупа ми. — Той я погледна хитро, събори я върху себе си и прошепна: — Този път ми се размина. Носиш ми късмет! — След това впи устни в нейните.

Точно в този момент две сестри и няколко поокопитили се лекари сграбчиха ръцете и краката на Дивна и я повлякоха към един от кабинетите. Тя се усмихваше през сълзи.

— Не плачи! Жив съм и не смятам да ходя никъде! — извика след нея Питър.

— Пуснете ме! Нищо ми няма. — Дивна се разсмя. — На Земята баща ми е бил актьор. Сигурно се предава генетично...

Дивна спечели още един свободен ден. Беше щастлива, затова мина да предупреди Стас, че ще отсъства не на своя глава.

— Надявам се, че наистина отиваш да си починеш — беше й казал той на изпращане. Дивна се закле, че ще го направи, и се втурна презглава към „Трошачите“.

Мегаклубът беше далеч. Ако искаше да стигне бързо, трябваше да зареже коридорите и да използва въздушния ескалатор. В тясната му кабинка обикновено й ставаше лошо. Ескалаторите се използваха рядко, обикновено от поддържащия персонал на Академията. Дивна предпочиташе да върви пеш. Днес обаче нямаше достатъчно време за това.

Тя си тананикаше радостно в тресящата се кабина. Не й прилоша. На няколко пъти се смя сама, спомняйки си колко добре се бе справила с епилептичния гърч. Дори не забеляза кога е пристигнала, а пътуването й се стори много забавно, защото през цялото време връщаше миговете назад, до вълшебната целувка с Питър.

— Идвам да те хвана, Пазителю! — прошепна на себе си момичето, когато потъна в шумния свят на трошачите.

Още с пристигането си забеляза Йо и Мариуча. Позна ги и реши да повърви след тях, без да се обади, тъй като разговаряха с едно високо, леко прегърбено момче, което не й хареса.

— ...това й казвам — унило поклати голямата си глава непознатият. Дивна забеляза неестествената му слабост и мъртвешкия тен на лицето му. — Изисква се много смелост, за да живееш в този свят. Особено ако нямаш нито един жив роднина...

— И все пак, не бива да просиш толкова нагло, Леч — критично го прекъсна Йо. — Да използваш болестта си, за да оцеляваш много по-малки деца.

— Но те са здрави! Всеки от тях работи нещо... Нещо разменя, краде... Знаем ли?! — дрезгаво извика Леч. — Аз се страхувам непрекъснато. Страхувам се от тялото си, което се руши. От дома, който ми се изплъзва. От храната, която е все по-малко и по-лоша...

— По-важно е да не изгубиш душата си! — не се стърпя Дивна.

Тримата се обърнаха стъписани към нея. Само Мариуча успя да се усмихне.

— Тебе пък кой те пита? — злобно се озъби Леч. Нямаше как да познае, че момичето е от Академията. Този път Дивна бе подбрала

облеклото си в дискретно черно, но сребристите ѝ ботуши и шалът бяха заимствани от модата при трошачите. В Академията никой не носеше шалове, нито други аксесоари, различни от цвета на облеклото.

— Опитвала ли си скоро развалени консерви, Дивна? — сериозно попита Йо.

— Съжалявам... А... не знаех, че... Наистина не исках... — Тя размаха безпомощно ръце. — Не знам защо се намесих.

— Защото така го усещаш. — Йо даде знак на Леч да продължи с Мариуча. — Живяла си свободна и задоволена. Свикнала си да правиш това, което решиш, но не знаеш много за реалния живот. Никой студент не знае.

— Мислех, че трошачите се считат за свободни — напомни Дивна.

— Свободни — да, но не и задоволени. Но такива като Леч използват бедността и нещастията си като оръжие и това наистина е гадно!

Някакъв скайтър прелетя съвсем близо над главите им. „Нишанът“ на врата му проблесна в кървавочервено. Дивна го проследи с поглед, след това за дълго спря очи върху тълпата шарени, бутаци се младежи. Не ѝ беше хрумвало, че някои от тях ядат развалени консерви, нито че плащат висока цена за свободата си.

— Да се оправяш сам не винаги е толкова забавно, колкото изглежда отстрани.

— Разбирам — кимна Дивна.

— Не се натъжавай. — Йо май също се беше почувствала виновна. — Искаш ли да потренираш с нас?

— О, разбира се — зарадва се Дивна, но изведнъж се сети за какво беше дошла. Не биваше да закъснява, защото Стас най-вероятно вече бе разбрал за случилото се с Питър и ужасно щеше да се разтревожи, ако не откриеше сестра си скоро след часовете. — Може ли някой друг път — въздъхна тя. — Дойдох за малко. Трябва да намеря Денис.

— Той е в дупката си — усмихна се Йо. — Рядко излизаше от там, а откакто живее с Тим, почти не го прави.

Дивна благодари и се раздели с нея. Знаеше, че професор Рейнстон и Денис щяха поне да откряхнат вратата на тайната за Пазителите.

Зарадва се, когато се размина с Крис, Жоро и Тит. Те не я познаваха, но бяха от „нейния“ отбор по скайбол. Помисли си, че не изглеждат като Леч, и се помоли наум да не гладуват. Помоли се и за Денис, за тризнаците Рост и Ли Китаеца, които много ѝ се щеше да зърне за момент, за балета на Йо и за всички останали непознати трошачи.

Докато се рееше в мислите си, стигна пред шахтата-пързалка. Наоколо ѝ вече не се виждаше жива душа. Спусна се, както ѝ бе обяснил Денис, и се втурна тичешком да го открие.

В помещенията наоколо бе тихо. Дивна се уплаши, че въпреки думите на Йо Денис и професорът може да са се запилели някъде из мегаклуба. Пристъпи неловко към светлината, прозираща през една открената изкривена врата. Вмъкна се вътре и видя познатата ѝ вече метална стълбичка. Когато стигна до търсения хангар, откри, че Денис и Рейнстон закусват мълчаливо.

— Извинете, че ви прекъсвам — спря се тя на самия вход.

— О, заповядай на... Седни да хапнеш с нас! — усмихна се Рейнстон.

Дивна погледна отрупаната със свежи плодове маса. Имаше още печено птиче месо, множество сокове и някакъв шоколадов десерт, нарязан на симпатични многогълници. В две от купичките бяха подредени сандвичи, натопени в гъст червеникав сос.

— С удоволствие. — Тя седна усмихната. Ето, че не всички трошачи умираха от глад! Спомни си, че Денис е хакер. Вероятно той изкарваше достатъчно кредити, за да не се лишава от нищо.

Очите на Рейнстон я върнаха към мислите за Питър. Целувката му сякаш отново овлажни устните ѝ.

— Какво е станало? — възкликна Денис. — Изглеждаш толкова...

Той явно се затрудни да даде точно определение.

— Днес май си щастлива? — каза Рейнстон, правейки ѝ място да седне. — Хайде, хапни нещо, а после, ако искаш, ще ни разкажеш. Този път непременно трябва да опиташ поне един топен сандвич. Сосът ни е фантастичен!

— Професор...

— Тим!

— Да, аз исках да ви...

— И говорим на „ти“! — Рейнстон се усмихна загадъчно и отново ѝ напомни Питър. Приличаха си толкова много! Така ли щеше да изглежда след години Питър наистина?

Дивна отпъди мислите си. След като повехналото лице на професор Уайт ѝ се струваше толкова мило и приятно, тя би могла да продължи да обича Питър дори ако се превърне в точно копие на изнурения от житейски премеждия Рейнстон.

— Дивна! — Денис размаха ръка пред очите ѝ.

— Извинявай! Станала съм ужасно завеяна.

— Продължавам да твърдя, че си просто влюбена. — Рейнстон отново стисна ръката ѝ. — Ново място плюс момче, което вълнува сърцето ти, е най-опасната за тийнейджъра комбинация. Добро или лошо, новото изостря сетивата ни. Кара ни да чувстваме и усещаме по-ясно. Е, понякога попресилваме нещата. Това е ужасно объркващо! Прибави и любовта... — Той срещна удивения ѝ поглед. — Разбирам те отлично, Дивна. Всеки човек се е чувствал така, поне веднъж в живота си. — Той отново ѝ предложи купичката за сандвичи, но тя отказа с жест.

— Някой друг път, но ще опитам плодовете.

— Правиш грешка — не се предаваше Рейнстон.

— Дойдох да ви... Да те попитам знаеш ли нещо за Пазителите — смени темата тя.

Денис се задави и разля сока от чашата си.

— Спокойно, Ден! — Рейнстон се пресегна през масата и го потупа енергично по гърба.

— От... къде... — едва си поемаше въздух момчето — ... знаеш... Пазителите... в... Академ...

Денис се отказа. Дивна обаче разбра въпроса му.

— От Питър Верелински. — Името се плъзна по устните ѝ. Не беше съвсем лъжа, а и ѝ хареса как звучи.

— Отказа се от мечтата си да учиш при Файнс, но аз продължавам да си мисля, че мястото ти е именно там. — Рейнстон се почеса по лакътя, приглади ярко оцветената си коса и продължи: — Той се занимава с Пазителите. Доколкото знам, последните му открития потвърждават предположенията, че имаме двама живи Пазители. Единият бил още дете... Нооо, за мен това са просто приказки, Дивна. Лично аз не съм склонен да вярвам в съществуването

на митологични герои. Децата са се побъркали по митове. Тренажорните програми са истински резервати за божества и чудовища, но в реалността е друго...

— Има доказателства за съществуването им — прекъсна го Денис, но се смути и почервения. — Някои трошачи твърдят, че в Академията се укрива жив Пазител.

— Пълен абсурд! — каза Рейнстон.

— Говори се за това — смутено подхвана Дивна. Не ѝ се щеше да си признае, че е подслушала неволно случайни момчета и веднага е хукнала да разпитва. — Не само от Питър знам за Пазителите.

— Виждала ли си подобен феномен? — Рейнстон я погледна с проницателните си очи.

— Да — уверено отговори тя. — Това, което правим с Пит и останалите, много прилича на чудесата, извършвани от Пазителите... Вярата е тайнственият механизъм, задвижващ чудото. Професор Уайт, който ни преподава по религия и древни изкуства, много често ни го напомня. Сам по себе си, той също е Пазител.

— Дивна! — Денис окончателно заряза храненето, защото изля сока си за втори път и обърна един обилно напоен с червен сос сандвич върху панталона си. — Не говорим за такива чудеса, а за истински.

„А нима не е чудо, че Пит оцеля?“ — искаше да каже тя. Така или иначе, трошачите щяха да научат за похищението срещу Верелински.

— Човекът е чудо! Всеки ден с нас се случват чудеса... — каза, колкото да наруши неловкото умълчаване.

— ... а това говори за станция, пълна с малки Пазители — прекъсна я Рейнстон. — Знаеш ли, сега започвам да си мисля, че имаш право. Кой, ако не група истински Пазители, спаси мен самия?!

— Гадост! — Денис усърдно почистваше панталона си. — Толкова много Пазители на една-единствена станция, а аз така да оплескам нещата.

— Ден! — разсмя се Дивна. — Пазителите трябва да са многократно повече, ако очакваме да ни пазят от всяка несръчност...

Тя спря стреснато, защото забеляза някакви дребни черни очички, които я изучаваха.

— Господи! Какво е това?!

Първоначалната ѝ уплаха бързо премина в любопитство. Дивна втренчи поглед в стъклената кутийка, от която я гледаха очичките. Животинчето беше сиво, с опашка, по-дълга от цялото му тяло.

— Опитомен плиш! Вече се е събудил! — гордо обяви Денис. — Хващат се много трудно и са опасни... Разнасят зарази, но не и ако го имаш от бебе...

Рейнстон се подсмихна.

— Не се бързай, Тим — намръщи се Денис. — Архимед е напълно чист и питомен!

Момчето извади животинката и я пусна да ходи по ръката му.

— Ли Китаеца го откри в един от изоставените трюмове. Трампи го с мен срещу скромнен кредит за визофон.

— На Земята ги наричаме плъхове — поясни Рейнстон, тъй като Дивна все още гледаше животинчето с изненада. — Знае се, че оцеляват в почти всяка ситуация, също като хлебарките, но не предполагам, че са ни последвали и в космоса... „Плиш“ идва от плъх. Думата е заимствана от малко известен славянски език.

— Роднини на мишките?! — най-сетне успя да си спомни нещо Дивна.

— Просто мъжка мишка. — Рейнстон се разсмя, но това беше тъжен смях. Дивна си помисли, че точно в този момент може да отгатне мислите му. Беше чувала мнението на баща си по тези въпроси. Новото човечество познаваше животните единствено от колекторите. Ядяха месо от клонирани крави и пилета, създавани за да ги изхранват, а не да живеят.

— Плишите са единствените приятели на човека. — Рейнстон проследи с поглед Денис, който остави животинчето в стъклената кутия, застлана със ситно нарязани цветни хартийки.

Дивна си помисли, че наистина е постъпила правилно, като не им бе казала нищо за Питър. Щяха да ѝ задават много въпроси. Най-вероятно щяха да се притеснят за него, а и за себе си.

— Ако брат ми няма нищо против, и аз ще си взема плиш — изрече неуверено. — Малко вероятно е да го приеме, но...

— Ако решиш, ще ти намеря съвсем мъничък, за да си го дресиращ, като Архимед — веднага обеща Денис. — Като хванеш бебета, възприемат най-лесно.

— Разбира се... Аз май бях дошла да търся Пазител, но и това е вариант. — Дивна въздъхна и се обърна към Рейнстон. — Няма ли начин да намеря трошач, който знае повече?

— Не знам, Дивна. Казах ти, че с този въпрос се занимава единствено професор Файнс.

— Но той самият не би могъл да е Пазител, нали?!

Момичето усети, че е на път да се оплете съвсем. За щастие, Файнс не беше идвал в Академията, нито беше посещавал болничния сектор. Дивна бе проверила списъка на получените спешна помощ в този ден. Мазният преподавател по теоретична физика и старата отровна историчка в никакъв случай не биха могли да са богопомазани чудотворци. Третият преподавател, замесен в странната история, беше Херувим Уайт. Но той е бил приет в сектора ден по-рано. Освен това Уайт не беше асистент, а професор.

— Ще го открия! — зарече се Дивна. — Който и да е той, както и да се прикрива, рано или късно ще се издаде. Трябва просто да наблюдавам по-внимателно.

Дивна искаше да се заяжда. Не харесваше стаята, която делиаха със Стас. Не одобряваше изражението, с което брат ѝ следеше босите ѝ стъпала по пода...

„Как беше? Ти идваш от Земята, нали? Там са перели с прах и вода... в някакви глупави машини. А този шкаф е измислен от студенти. Просто струя въздух и отрицателно заредени йони... Какво ще измислим ние, Стас? Проблеми?!“

— Това наистина не се търпи! Ако ти е забавно, трябва да знаеш, че на мен хич не ми е... Променил си настройките за осветлението — мърмореше момичето, докато подреждаше мръсните дрехи върху активната пластина в почистващия шкаф.

— Знаеш, че се дразня от това, и не преставаш да го правиш — продължи да мърмори Дивна. — Защо непрекъснато променяш всякакви кодове, пароли и настройки?! Някой ден няма да мога да се прибера. Доскоро дори Марти влизаше, без да звъни... Мозъкът ми е претъпкан с букви и цифри! Вече не знам кое за какво е...

— Свърши ли? — иронично подхвърли Стас и се изпъна в леглото си, с ръце под главата.

— Да свърша?! — викна Дивна. — Не, едва сега започвам! Искан например да ти благодаря, че прибираш леглото ми винаги когато го оставя отворено, но тази сутрин си ми скапал два чипа с най-готините реални фантазии, които съм успявала да направя сама... Държах си ги под възглавницата! Писна ми от твоята противна мания да слагаш ред навсякъде. Леглата в стената, шкафчетата — прибрани... Мен защо не ме напъхаш някъде?!

— Наистина ли смяташ, че ще те слушам цяла нощ? — попита Стас, изваждайки слушалките си. — Ако държиш на това, поне се прибирай малко по-рано.

— Писна ми! — изкрещя срещу му Дивна, заряза дрехите и се хвърли яростно в леглото си. — Държиш се като в казарма, а аз, за разлика от теб, не мисля да ставам войник!

— Висш военен пилот — раздразнено я поправи брат й. — С успеха си дотук не би могла да си повече от стюардеса в пътнически кораб, защото едва ли ще преминеш в по-горен курс.

— Зубър! — възмути се Дивна, но ентузиазмът й да спори бързо отслабна. Искане й се да беше останала при Денис и Рейнстон. Идеята да си има плиш наистина беше лошо хрумване. Брат й едва понасяше самата нея!

— Кой го казва — изсмя се Стас. — Може просто да ми се удава.

Тя отвори уста, но изведнъж се отказа. Обичаше брат си и той също я обичаше. Защо тогава се караха за глупости всеки ден, откакто бяха в Академията? Преди да влезе в стаята им, смяташе да поговори с него за Пазителите. Искане й се дори да сподели всичките си впечатления от разговора в „Трошачите“. Но държанието на брат й я убеди, че е най-добре да не казва къде е била и какво е търсила.

— Настроих го на глас. — Стас понадигна глава, за да вижда лицето й. — Освен това промених опциите на информационната система. Вече няма да се включва всяка сутрин, а само когато решим.

— Да гася ли? — отбягна погледа му Дивна.

— Както искаш... Смятах да послушам малко от една много здрава история. — Той се оживи и сякаш забрави за спора. — Действието се развива на Земята в осемнадесети век. Едно момче се опитва да спаси малкия си брат от отвличане. Живеят до някаква прокълната гора. Похитителят навлиза в нея, заедно с детето. Брат му ги следва... Пълнолуние е!

— Кажи направо, кой от всички е върколакът? — разсмя се изведнъж Дивна. Сега брат ѝ си беше същият като по-рано.

— Очевидно е — свъси вежди Стас. — Но оцелява само по-големият брат, макар и ухапан... Адски готино е описано как намушква звяра, разкъсал братчето му, с ножа си... Право в сърцето! А ръцете му са изподрани и нахапани ужасно. Това момче е само на девет години, но в него има някаква специална сила. Едно пророчество за селото му говори, че от там ще излезе цар, който ще възроди славата на народа си. Но този цар ще е опасен човек! Опасен най-вече за хората, които обича и които го обичат...

— Интересно е! — призна Дивна.

— Да го пусна ли през системата? — доволно се усмихна Стас. — Саундтракът на тази книга е велик! Какви звуци се чуват в гората! А като започва да се превъплъщава, можеш да откачиш...

— Пускай го! — съгласи се Дивна. Знаеше, че това е най-добрият начин за помиряване, а и още не ѝ се спеше. — Как се казва героят?

— Теодраг Хама... Наричат го просто Хама — поясни Стас. — Звучи ужасно древно, нали?

— Пускай! — подкани го отново сестра му. — Току-виж утре реша да си запиша нов чип... Ако този Хама върти меча като всички велики царе от древността, наистина ще се вдъхновя. Нямам нищо против да го прави и по пълнолуние...

— Предполага се, че тогава може да върти само опашката си. Загаси! — ухилено заповяда Стас на осветлението и когато мракът изпълни стаята, пусна записа на книгата.

Дивна се поизправи в леглото и потръпна в очакване. От четирите ъгъла на тавана се спуснаха тънки сребристи лъчи. Стаята оживя. Превърна се в мрачна гора, осветена от бледо сияние. Тогава Дивна я видя. Луната. Толкова близка и така ярка. Беше пълнолуние. Вълчи вой се проточи в далечината...

Дивна погледна към Стас. Светлините и сенките на записа правеха лицето му загадъчно.

— Красиво е!

Тя протегна ръка към ситните бели снежинки, които падаха тихо върху дърветата и храстите. Снегът беше едно от нещата, които човечеството След Земята никога нямаше да види на живо. Тя изпъна

пръсти. Знаеше, че не може да докосне нищо от това, което виждаше, ала продължи да опитва. Замисли се за оцелелите след катастрофата. Дали им липсваха тези обикновени неща? Луната, снегът, полъхът на истинския вятър... Тя ли единствена от новото поколение се терзаеше, че няма да ги види? Академията превръщаше състудентите ѝ в машини. Те забравяха да мечтаят, не знаеха как да обичат, бяха толкова сами. В един от уроците си професор Уайт беше казал: „На света няма нищо по-чисто от снега“. Бялата покривка по земята искреше на лунната светлина и момичето усети как нещо я тегли натам. Искаше да се втурне през гората. Да остави босите си стъпки в нея...

Писък на ужас изпълни стаята. Дивна се стресна. Видя почти до леглото си момченце, което се опитваше да се изтръгне от хватката на обезумял мъж. Той беше космат като маймуна. В лицето му имаше нещо вълчо. Започна да се превъплъщава, стенойки. Телцето на детето се мяташе безпомощно в хищните му лапи.

— Стас! — прошепна Дивна.

Прииска ѝ се Питър да беше с нея. Не я беше страх от холографски чудовища. Плашеше я мисълта, че той е сам. Че още е в опасност. Плашеше я и това, че не знае какви са истинските му чувства... Тя отново усети целувката му върху устните си. Дали го беше направил само в момент на желание, или бе нещо повече?

— Дивна, къде си пак?! — стресна я Стас. — Нали искаше да гледаш?!

— Извинявай! А... ти защо гледаш мен?

Тя се отпусна на възглавницата. Пред нея образите на момченцето и вече превъплътилия се върколак се бяха вкопчили в неравна битка. Музиката беше напрегната, а лунните лъчи падаха върху героите като прозрачна пелена.

„Питър! — извика в себе си Дивна. — Не бих те наранила... Не бих сторила нищо лошо, ако ми позволиш да те обичам.“

Задължителната практика приключи. Дивна каза на Стас, че не се чувства добре и ще отиде до медицинския сектор. Той като че ли отгатна желанието ѝ да се спаси от допълнителните часове, но я остави да си тръгне.

„Тревожа го напразно! Сташек, Сташек... не ми е мястото тук...“ Дивна спря и облегна гръб на гладката стена. Повърхността ѝ беше топла, а светлината, извираща от тавана, изсмукваше силите на момичето. Снощи не бе спала добре. В поредица от мрачни просъници бе срещала Питър като мъртвец, като нощен звяр и дори като полудял развратник, който ѝ признава, че само Рая става за жена. „Какво да правя сега? Толкова добре ми беше вкъщи. Зелената стая с бамбука на Стас... Масичката, нашата масичка... а сега съм сред някакъв сив коридор. Няма никой! Крещящи асистенти, опитващи се да те накарат да млъкнеш... Да млъкнеш дори в мислите си! Този безкраен коридор... и Питър... Чувствам се още по-самотна... Питър не ми обръща внимание! Не и както бих искала... както би трябвало, ако... — Тя остави коленете си да се подгънат и седна на пода. — Станала съм...“

— Здравсти! — с усмивка я поздрави минаващото момче.

— Ахъм ... — смотолеви Дивна, оставяйки го да си отиде. Не го познаваше. Всъщност май беше мяркала физиономията му покрай Марти.

„Той има толкова много познати... Горкият Марти! Нямах представа какъв е... А Стас? В какво се е превърнал брат ми? Нищо тук вече не може да ме накара да се усмихна... Как ли е Марти? Къде ли е? Искам да го видя! Искам да се почувствам по-добре. Единственото хубаво нещо тук... По тези сиви коридори е нормално да се изгуби човек...“

Дивна усети, че се унася. Главата ѝ клюмна върху коленете. Мислите ѝ се прескачаха една друга, превръщайки ума ѝ в бойно поле. Една костелива длан се протегна към шията ѝ. Някъде в мозъка ѝ нещо избръмча накъсо. Ръката започна да я души.

„Сигурно съм луда... или сънувам...“ — Дивна усещаше топлината откъм гърба си. Виждаше някакъв много дребен „Типи-смайл“ да се върти близо до нея.

— Ехооооо, има ли някой тук? Ехоооооо...

„Как ще има някой толкова късно? Явно и вечерта ще съм сама, без на никой да му пука за мен. Ще ме оставят тук нарочно... А Питър?!“

Далечен звън се прокрадна в съзнанието ѝ. Шумовете, които се втурнаха след него, също бяха далечни. „Типи-смайл“ заподскача като топка и започна да се смаява.

— Дивна! Какво правиш тук? Галиба!

Момичето подскочи стреснато. Очите ѝ бавно започнаха да възприемат физиономията на Марти.

— Горкото малко диваче. Спинкаш ли? Тихо... шшшт, никой няма да разбере, че спинкаш. — Марти приглади с ръка косата ѝ. После седна на пода срещу нея и се усмихна успокояващо. — Най-големите сме, диваче! Можем да правим каквото си искаме.

— Марти... — Дивна се опита да стане.

— Шшшт, недей! — Той стисна коляното ѝ и отново се усмихна. Този път със зле прикрита тъга. — Остани още малко тук. Аз също ще остана. По-добре е така...

— Ммм... не знам — измънка Дивна.

— Всичко е наред! Не се плаши. Знам какво става... но имам... Имам нещо тук. — Той забучи пръст в къдриците си. — Всичко е сбъркано. Цялата система. Вече не може да се преподава така. Не трябва ние да сме по-долу от тях... учителите. Нали разбираш? Ще променим правилата. Може да не е веднага, Дивна. Може да не е за нас, но следващите ще учат по друг начин. Нашите деца. Те ще искат от учителите нужната им информация. Така мисля, че трябва! Те ще казват от какво имат нужда, какво искат да научат... Вярваш ли ми?

— Не знам...

— Вярвай ми, диваче, аз съм най... — Той се спря и сведе глава. — Глупости!

— Мислиш ли, че аз съм... че ми има... ох...

— Не бе! Като те видях, така де... викам си — какво ли е ставало тука? С кого ли? — Той се разсмя високо и волно. — Галиба! Такива работи!

— Марти! — Дивна скочи на крака. Беше зачервена, объркана. Толкова лесно можеше да си простиш някоя глупост, толкова лесно можеше да разбереш сам себе си, ако Марти бе наоколо. — Ще изпуснем обяда.

— Кой, аз? — Момчето стана непохватно и побърза да я прихване през талията. — Напротив, дори ще отида с дама!

Дивна се притисна в него. За първи път мисълта, че студентите обядват заедно, ѝ хареса. Шумовете в общия стол бяха по-подтискащи и неприятни от тихото бръмчене на „кухнята“. Дивна не можеше да се храни спокойно сред толкова хора и обикновено пропускаше обяда. Но сега се замисли дали това не е грешка. А Марти...

„Как му хрумват такива неща?“ — запита се мислено и се усмихна. Той наистина беше най-големият.

Когато излезе в коридора към сектора на задочниците, Марти се спря и се загледа напред. Там, където изходът се стесняваше.

— Тъмнина в края на тунела... Галиба!

Той се подсмихна, но знаеше, че не му е смешно. Не му се ходеше в „Улея“, нито на поредния купон на Рая. Искаше да види Дивна и Стас... Само Дивна.

— Не мога! — Марти се облегна на стената. Главата му се удари в ръба на илюминатора. Заболя го, но не се ядоса. Опитваше се да пренебрегне болката и всяко чувство. Ако отидеше на свиждане на Питър, можеха да побържат, но какво щяха да си кажат?...

„Трябваше да те следя.“

„Знам, но винаги можеше да измислиш нещо.“

„Можех да измисля нещо... Да замажа положението. Идиот съм! Не исках да замазвам. Исках да им го начукам... с истински. И написах, че си най-големият! Най-добър пилот за курса, отличен ученик, студент с принципи и морал... Ха, на кой му пука за някакъв морал?“

„Добре, Марти, както кажеш.“

„Какво да кажа? К'во да кажа?“

Марти се откъсна от стената и тръгна решително към стаята на Тони. Искаше да говори и мисли за друго. Да спре да си внушава, че не може да се справи навсякъде, че не може да оцелее тук. Знаеше, че може. След ден-два проблемът щеше да избледнее и Марти не само нямаше да се разстройва от него, ами щеше и да го обърне на майтап. Можеше да изчезне още тази вечер. След втората чашка...

„Идиот съм!“

Стигна до стаята на Тони. Той му отвори по пижама.

— А... Най-големият, да те оставя, ако ще спиш... Само минавах наблизно.

— Стига! — Тони го дръпна вътре. — Сам съм. Алекс се прибра да учи вкъщи. Можеш да спиш на неговото легло.

— Виж... Аз наистина не искам.

— Марти, слушах новините.

— Най-големият... И к'во? Новините не ги пиша аз!

— Първият студент в историята на Академиите, изключен от Висшия съвет?

— Галиба!

— Баща ти знае ли?

— А-хам...

— Добре, седни! — Тони му направи място. — Ще пиеш ли нещо?

— Кръвчица, ако ти се намира.

Домакинът се отпрати да поръча един коктейл „Топла кръв“ на кухненския робот. Марти се загледа в брезовата гора, заела мястото на стената срещу леглата. Илюзията, че е истинска, се допълваше от едва доловимото потрепване на листенцата.

— Това няма да го видим на живо — въздъхна той, когато Тони му поднесе коктейла.

— Люк Рамзи е на твоето място, нали?

— По-добре от Стас.

— Стас е наш. Можеше да ни информира.

— За какво? Откакто съм там, все едно и също въртят. — Марти изпи коктейла на един дъх.

— Какво мислиш да правиш? — Тони изглеждаше разтревожен. Той се отпусна назад върху леглото и пъхна ръце под главата си. Пижамата му имаше цвета на морето от снимките в колекторите, също като очите му, но брезовата гора отсреща не навяваше мисли за плаж.

— Нищо. — Марти плъзна поглед към съседното легло. — Това е на Алекс, нали?

— Да.

— Ще поостана, трябва да ти кажа някои неща...

Тони се усмихна разбиращо.

— Не ме изгониха заради Пит. Имаше критики, че не съм си изпълнил задачата. Обвиняваха ме дори, че не съм разбрал повече за покушението... Най-гадното е, че някой се е раздрънкарал за онзи час от допълнителната практика.

— Където замести Грогър? — възкликна Тони.

— Точно.

Конструкторът завъртя глава.

— Било престъпно поведение. Уронвал съм престижа на Грогър... на Академията. Нааай-големите! Това ми измислиха. Кандидат-убиец на отличници ме изкараха накрая. И после татко оправил всичко. Ето за какво говорим... Важно е да имаш *татко*! Виж, изгонването от съвета няма да промени, но за какво ми е тоя съвет?

Тони въздъхна. Надигна се и седна в леглото.

— Може така да е по-добре, Марти — каза замислено. — Вече не си „полицай“. Можеш да правиш каквото си поискаш.

— Това мисля. Искам много неща. Имам идеи...

— Не бързай! — прекъсна го Тони.

— Ха-ха! Не се стряскай. Първо ще направя партия. Като завърша... ако завърша! Няма да е за нас, Тони. За другите ще променя правилата. За тези след нас. Тогава слънце като Дивна няма да се води олигофрен...

— Как? — Тони отново се опули.

— Така... Добрия, чистия никой не го иска. Никой не ще за приятел търсеция, защото е напрегнат, недоволен... Няма купон! Няма *нааай-големия*! Ще създадем програма, подобна на тази от средното образование. Да учим вкъщи. Да се състезаваме не по външност и поведение, а по интелект. Дори... чакай, защо изобщо да се състезаваме. Всеки ще учи каквото му трябва. Да, това отдавна съм го решил. Сам ще избираш. Сам ще търсиш преподавателите и ще получаваш знания според интересите си. Каквото ти трябва. Ако ти трябва. Сам си съставяш учебната програма, после никой не ти е виновен... Който искал — учил!

— Гениален си! — Тони се усмихна. Напрежението изтече от лицето му. — Аз ще те подкрепя, като почнеш... Искаш ли още една „кръв“?

Марти кимна и се спусна по водопада на мислите си.

Трошачите научиха, че някой е посегнал на живота на Верелински, и веднага се затвориха, всеки в най-близкото си обкръжение. В такъв момент никой от тях не би си признал, че познава Питър, още по-малко би се навил да участва в някой от „купоните“ на тайната организация. В мегаклуба витаеше страх. Ако Кал Колосор решише отново да търси изчезналия професор и ако той действително се криеше там, беше достатъчно да се намери един продажник, за да загаят. Всички трошачи затваряха вратите на каютите си, а пред хангарите се въртеше по някой наблюдател, който дебнеше за опасности.

— Можем да пострадаме изневиделица. — Тит се озърташе изпод шапката си. — Разбираш ли, Ник? И без Верелински можем да умрем... но той е готин поне... прави това-онова...

— Аха, значи казваш, че е по-добре да измрем още сега, заради някой готин, който прави това-онова. — Ник остави парцала, с който триеше смазката от ръцете си. Допреди малко беше оправял леглото на Крис, което от няколко дни висеше килнато на една страна.

— Защо непрекъснато се карате? — Момичето го погледна обвиняващо. — Особено пък за Верелин... Той е виновен за всеки проблем! Ето, сега е виновен, че едва не е умрял.

— Да, ако беше умрял, щяхме друго да приказваме — съгласи се Тит.

— Не му отричам нищо! — Ник захвърли парцала. Очите му обходиха одрасканите стени и се върнаха на сивия под, зацапан и осеян с по-тъмни и по-светли петна. — Това, което прави, е... Не знам. Виждам, че е добро...

— Той жертва себе си — напомни Крис. — Винаги е най-отпред. Никога не е оставял някой от нас да пострада.

— На мен не ми е поставял никаква задача — сети се Тит и това като че ли го огорчи. — Уж ми вярва, уж съм от неговите хора...

— Стига бе, само променяш темата!

— Ник, искам да ме чуеш!

— Какво да чуя? Говорим доколко е опасно... Не чаткаш ли, че си вътре повече, отколкото...

— Не съм участвал в нищо сериозно. Аз ли знам или ти? — Тит взе мръсния парцал и започна да го мачка. — Защо не ме искат за сериозни работи?!

— Тит, и аз не съм участвала. — Крис стисна рамото му. — Може би Верелин просто ни пази.

— А прати Жоро и Боби... Да бе, пази ни! — Ник се замисли за момент. — Той решава като машина. Този става за това, оня за онова... Хубаво си прави сметките, но ето че го пипнаха. Искрах да решим нещо...

— А, не! — Крис стана от пода и отупа панталона си. Беше зелен, целият осеян със ситни маргаритки. — Повика ни само двамата, за да решим да се дърпаме следващия път, нали? Искаш подкрепа срещу Верелин. Другия път да му откажем?... И защо? Защото той едва не умря?!

— Да... Що не идете да се понатискате някъде, докато сте още живи? — Ник остана седнал, с крака, скръстени пред себе си. — На кой му пука кога ще умрем...

Тит и Крис излязоха, затръшвайки металната врата след себе си.

Кабинетът на професор Уайт беше просторен и светъл. Марти влезе с несигурна крачка, разлюля ръце и се заоглежда.

— Шаренийка! — ухили се притеснено. — Професоре... Как го правите това?

Той завря ръце в джобовете на униформения си панталон. Хрумна му, че е като хремава, сива хрчка върху осеяния със звезди под.

— Да си поговорим за интериор. — Професорът се надигна иззад бюрото си.

— Как?

Марти седна върху една бледовиолетова банка, измъкна ръце от джобовете и прекара пръсти през косата си.

— Търпение.

— Нима? Само толкова?

Момчето продължи да се оглежда. Топлите цветове се преливаха пред очите му. Кой знае защо си представи Дивна в любимата ѝ синя рокля.

„Понякога я носи в стаята си... Къде другаде може да я облече?“

— Фрайт търсеше изкупителна жертва. Някой, когото да посочи като отрицателен пример. Като враг! — Гласът на Уайт му прозвуча като шепот от отвъдното.

— Ето ме! — Момчето разпери ръце.

— Марти! — тихо и строго го пресече професорът. — Трябва да спреш, докато още можеш.

— Изключен съм! Махнат ли те от съвета, не можеш да продължиш после... Дори да завърша *великата* Академия. Край! Никой няма да ми даде препоръка, няма да...

Той забеляза едно разкопчано копче върху ризата на професора.

„И все пак е стигнал до тук...“

— Не го искаш! — Уайт го прегърна през раменете и приседна на края на банката. — Марти, Марти...

— Знам, Фрайт просто искаше да се отърве от мен. Не мисля, че ми пука, само... — Момчето отново разпери ръце, но този път пресече жеста си. — Не искам да уча повече, професор Уайт. Не харесвам това място. Преструвах се, лъгах приятелите си... Никога не съм бил добре, но исках да съм... нааай-големият!

— Какво си намислил?

Марти отвърна поглед от очите му и се загледа в бледосинята стена отсреща. Усещането за чистота и простор бавно започна да си пробива път към душата му. Този път в съзнанието му изплуваха Тони и брезовата гора от колектора, която обитаваше стаята му. Днес Уайт му приличаше на Тони.

— Както и да е. Професоре, вие чувствали ли сте се някога така? — Марти отново вдигна погледа си. — В непрекъснато безпокойство, непрекъснато очакване... Чакам дните да свършат, един след друг... През нощите, ако остана сам... Кошмари. Не ме изгониха от Академията, но ми подрязаха крилете. Защо всичко трябва да е толкова трудно?

— Защото си избрал само на себе си да се надяваш. — Уайт поклати глава. Посивялата коса над слепоочията му приличаше на перушина.

— Професоре! — Ръцете на Марти пак се стрелнаха нагоре. Пръстите му се забиха в разбърканите му къдрици.

„Като вилици в спагети!“ — помисли си и усети, че е гладен. Не помнеше да е ял днес.

— Какво ако се махна? Ще отида в „Трошачите“. Ще измисля нещо за правене... У дома не искам да се връщам. Татко ще разбере, но той направи достатъчно...

— Това ли е правилният избор според теб? — Уайт го гледаше с пронизателните си очи. Марти сведе поглед, защото усети тръпки по врата си. Все едно сам Висшият разум се бе спуснал пред него, за да му покаже колко е жалък.

— Не знам — отрони.

— Ако си решил вече, ако това е правилният избор, защо си тук?

Марти усети тъга във въпроса на професора. Искаше да му отговори, но не знаеше какво да каже.

— Галиба!

— Очакваш да те разубедя, така ли е, Марти? — Уайт въздъхна и се усмихна. — Няма да го сторя! Дошъл си, защото си се надявал аз да съм човекът, който ще се опита да те спре.

— Дойдох, защото не знаех къде другаде да отида. — Марти не повдигна глава. — Нооо... Да! Вътрешно може би съм се надявал... Знаем ли? Надявах се и на друго. — Той се запъна. — Жалък съм!

Размаха ръка във въздуха, сякаш можеше за изпъди мислите си, като досадни мухи.

— Препоръка по „Защита в близък сблъсък“? — Уайт се засмя. Марти стана да си ходи.

— Най-големият съм! Извинявайте, професоре...

— Неуместна шега. Но виж, за „Религия и древни изкуства“ може. Ще ти трябва малко старание. — Уайт сякаш се поколеба, но продължи. — Униинето подхожда на възрастта ти, но не ти отива... Алкохолът беше приятел на младежите, а и на децата, още на Земята, тук обаче не е така. Нямах оправдание.

— Надявах се да ми измислите нещо такова. — Марти се усмихна конвулсивно. — Ще тръгвам... Мисля, че... вие бяхте подобрият избор от психороботите... медицинския... Знаете!

— Знаем. — Професорът се надигна да го изпрати. — Ако държиш на препоръката, трябва да започнеш да посещаваш часовете ми по религия.

— Заклевам се! — Марти беше стигнал до вратата. Изведнъж се спря, събра палеца, показалеца и средния си пръст в усърден триъгълник и размаха ръка пред професора.

— Три за Света Троица! — После се прекръсти.

Уайт се смръщи, явно тълкувайки поведението му като нелеп опит за шега.

— Заклех се! Ще дойда още утре!

Марти излезе бързо. Стори му се, че Уайт се кани да го догони и да му издърпа ушите.

Дивна беше щастлива. Оказа се, че когато е болен, Питър става по-мил и дори открехва едно съвсем мъничко прозорче към вътрешния си свят. Тя едва успяваше да изтрае до края на последния час, без да има никакви спомени как е протекъл, и хукваше по коридорите към болничния сектор. Лекарите вече я познаваха и я пускаха, макар и по-скоро от страх да не реши да инсценира някой нов пристъп, отколкото от съчувствие.

— Питър! — греиваше момичето още като го видеше, сядаше до него на леглото и започваше да бърбри каквото й хрумне.

— Значи отново съм станал „голямата звезда“?! — поклащаше глава той. — Забавно е, но не е добре за тайната организация. Трошачите ще са изплашени. Ще видиш, че ако отидем в мегаклуба сега, никой няма да ни се зарадва.

— Но те те обичат, Пит! — възразяваше Дивна. — Когато обичаш някого, не се страхуваш от последствията.

— Не знам, ти си специалистът по тези неща — шегуваше се той и двамата избухваха в смях. После Дивна вдигаше щората над илюминатора и се опитваха да открият в небето двата най-големи астероида, останали от Луната. Човечеството ги бе нарекло Ромео и Жулиета. Може би защото траекториите им обещаваха сблъсък някой ден. Млади астероиди, обгърнати в ефирен разноцветен облак от скални отломки, парчета лед и прах. Според учените те бяха скрита заплаха, но като повечето такива неща изглеждаха неописуемо вълнуващи отдалеч.

Днес Дивна дойде по-рано. Питър май веднага забеляза, че нещо я тревожи.

— Какво се е случило? — попита той. — Само не казвай, че Старата отрова ти е отнела още точки по история и ти си се впрегнала.

— Отне ми — тихо отрони тя. — Но не това ме тревожи. Пит, брат ми ще полудее или ще ме убие, ако продължавам така...

Белотата на помещението я ослепяваше, но Дивна не можеше да задържи погледа си върху Питър. Лицето му беше жълтеникаво. Ръцете му, отпуснати върху завивката, изглеждаха като евтини протези.

— Скоро ще оздравея и ще оправим нещата. — Питър се понадигна в леглото, като наместваше възглавницата си под гърба. Дивна му помогна. — Проблемът е никакъв. Мога да се логна към номера на всеки колега и да отговарям от негово име на въпросите. Няма да те оставим да повтаряш предварителния курс!

— Но как... — Дивна се запъна. От една страна знаеше, че е виновна и не заслужава помощ, от друга — не биваше да повтаря курса или още по-лошо — да напусне Академията, защото брат ѝ щеше да се срамува заради нея. Помисли си как ще обясни подобно нещо на родителите си. И как щеше да вижда Питър? Това последното я плашеше най-много. Можеше да опита да живее като трошач, но не ѝ се щеше да скъсва със семейството си, а нямаше друг начин да го направи.

— Няма да си първата — нерешително опита да я успокои Питър.

Не го биваше за утешител, но всяка добра дума, изпусната от него, я изпълваше с надежда.

— Не трябваше да става така...

— Старата отрова е класически цербер, от краката до трите глави... Нужна ни е класическа защита. — Питър отново намести възглавницата си. — Мога да ти пускам готовите отговори по „жълтия канал“, но ако се отнесеш нанякъде...

— Не знам защо...

— Не те обвинявам! — Той допря показалец до устните ѝ. — Казвам, че ще е най-сигурно, ако директно отговарям вместо теб.

— Как го правиш? — Дивна се премести малко по-назад и остана съвсем на ръба на леглото. — Виждала съм те да спиш. Как

отговаряш на въпросите? Никой не те е хващал в грешка, а ти изобщо... Четеш ли изобщо въпросите?

— Ботът ми ги чете. — Питър се поусмихна. — Не ти ли е хрумвало, че ботовете не са само за игри? Ако някакво твое виртуално копие може да те замести в игра като „Галактика“, защо да не те замести и в час?

— Амиии...

— Елементарно е, може би затова много малко студенти се сещат. А възрастните не играят игри... Май не само това им е проблемът.

— Ако се издъним? Виж какво направиха с Марти. — Тя усети как гърдите ѝ се свиват. — Той ли ви накара на онази практика да се състезавате?

— Решението беше наше.

— Питър! Всичко това, което правим, ще ни превърне във врагове. Не си ли се замислял? Един ден може наистина да ни осъдят.

— Или да ни пратят на станцията на олигофрените. — Питър стисна ръката ѝ. — Не се плаши!

Отвън някой извика. Дивна се извърна, послуша се и помръдна устни, за да каже нещо, но в същия момент алармата за тревога извиси оглушителен рев. Паниката се прокрадна на секундата през прозрачните врати. Лекарите и сестри хукнаха във всички посоки. Дивна инстинктивно се вкопчи в Питър.

— Бягай! — опита се да надвика пронизителния звук, но не разбра дали е успяла, затова издърпа момчето от леглото и го повлече след себе си.

Питър не се съпротивляваше. Той също бе уплашен. Една от медицинските сестри се опита да ги спре, но Дивна извади зашеметяващ маркер — подарък от Стас за по-други ситуации, и го натисна в стомаха ѝ. Откъм активирания сегмент на маркера се чу лек жужащ звук и жената падна безмълвно в краката им. Дивна пребледня, но продължи да дърпа Питър към изхода. Той беше болен, слаб и най-вероятно в опасност. В този момент нищо друго не можеше да я впечатли.

— Стойте тук! Къде отивате?!

Този път ги бе забелязал лекарят, който вече имаше опит със странното поведение на Дивна. Но предимството бе на тяхна страна —

бяха по-близо до изхода. Дърпайки Питър със свито сърце, защото въпреки напрежението бе видяла колко нестабилен е той, Дивна зашемети втора сестра с маркера си и успя да достигне изхода. Изхвърчаха навън в мига, в който вратите се затвориха автоматично.

Коридорът пред тях беше изпълнен със синкав дим. Алармата виеше. Чуваха се неясни подвиквания, тропот, писъци...

— Натам! — прошепна Дивна и поведе Питър по най-отдалечения от класните стаи коридор. Той я последва, без да отговаря. С периферното си зрение Дивна забеляза, че щорите на няколко илюминатора са вдигнати. За момент ѝ се стори странно, че който и да е агентатор би се спирал в коридора, за да се полюбува на Ромео и Жулиета, всеки път от различен ъгъл.

На завоя се сблъскаха с дете в син гащеризон. Дивна се извини, подмина го и изведнъж спря толкова рязко, че едва не събори Питър.

— Ли Китаеца?! — възкликна учудено тя.

— Този не го познавам — намръщено отстъпи момченцето, но забеляза Питър и една невинна усмивка озари ангелското му лице. — Питър! Теб търсим, затова сме тук!

От края на коридора дотичаха тризнаците Рост, чиито изражения говореха, че са готови да се бият с всеки, ако приятелят им е изпаднал в беда.

— Питър! — Филип спря и сестрите му го подминаха.

— Ах... Всичко това е в твоя чест — весело обяви Лиа.

— Някои казваха, че си мъртъв. Умирахме от страх и решихме да те потърсим — продължи Ина.

— А и трябваше да изпробваме цветната мъгла за нещо важно — изтъкна Филип.

— Ли настояваше! — обади се Лиа. — Искаше да използваме мъглата за нещо специално и отказа да изненадаме мама и татко с нея... Ама как те хванахме само, а?

— Не беше точно така — оправда се Китаеца. — Родителите ви първи ни изненадаха и идеята за мъглата съвсем пропадна...

— Оттук Ромео и Жулиета се виждат направо убийствено! — побърза да сподели Филип, сочейки откритите илюминатори.

Питър се усмихна едва-едва и позволи на Дивна да го прихване през кръста.

— Бързо! — нареди тя, докато се оглеждаха. — Ще ви скрия в стаята си, макар че аз също съм сред заподозрените... В черния списък съм. Никой не би ни потърсил на най-очевидното място, освен Стас...

Тя ги поведе покрай сервизните сектори. Това беше най-дългият и най-безопасен път. Студентите го използваха много рядко, а в момент на опасност всеки би предпочел по-пряк коридор към аварийните убежища.

Стигнаха до стаята точно когато Питър започна да залита опасно, а тенът му достигна белотата на стените. Той се свлече на леглото на Дивна и пресипнало помоли да му дадат няколко минути почивка.

Тризнаците и Ли се спогледаха притеснено, а Дивна за първи път надви желанието си да се грижи за него. Осъзна, че не може да му помогне по друг начин, освен с това да не позволи някой да го притеснява.

— Всичко ще бъде наред. — Тя се усмихна неуверено към трошачите. Погледът ѝ се срещна с този на Ли.

Момичето го гледаше изпитателно, сякаш искаше да проникне в мислите му.

„Защо го прави... Всички ме зяпат така. Защо?“ — запита се той.

— Тук сте в безопасност. — Тя приближи и се усмихна. — По някое време ще се появи и брат ми... Висок, влиза като „освободител“, ще го познаете. Близнаци сме, но не си приличаме много... даже хич. Казва се Стас.

Тризнаците отвърнаха на усмивката ѝ, но Ли остана сериозен.

— Цветна мъгла! — обади се Питър откъм леглото с глас, който звучеше с няколко тона по-бодро отпреди малко.

— Какво става тук? Кой са тези деца?! — Братът на Дивна нахълта като мълния и изглеждаше също толкова застрашителен. Тризнаците се скупчиха от лявата страна на Дивна, а Ли застана от дясната. — Верелински! — театрално прибави близнакът. — Трябваше да се досетя, че има ли бъркотия, ти си някъде наоколо!

— Всеки е специалист в нещо — отвърна Питър.

— И не смей да го приближаваш! — Филип беше извадил нов флакон, зареден с цветна мъгла, и го държеше насочен срещу Стас, с показалец върху бутона.

Братът на Дивна се разсмя и огледа хлапетата. Очите му се спряха върху лицето на Ли.

— Да-м... май си момче. Е, добре... Ще ви помоля да не ме биете много, все пак сте ми на гости. — Той вдигна ръце, продължавайки да се смее. — Дивна, кажи им да седнат някъде. Аз съм със слабо сърце, а и умирам от глад... Всъщност направо ще повикам „кухнята“ с четири горещи шоколада за децата и някакви сладкиши...

Стас се обърна към кухненския робот.

— Сега е моментът да прегърнете един мъртвец, запазил присъствие на духа — включи се Питър.

Тризнаците и Ли се разсмяха и побързаха да се настанят около него. Стас си дръпна едно столче на колелца и докато „кухнята“ поднасяше горещите напитки, въведе ново желание: леден тонизиращ коктейл за „възрастните“.

— Шейк? — Погледна първо Питър, а след това сестра си. Никой от двамата не отказа. — Опасният отровен газ се оказа нелепа шега. — Стас прехапа долната си устна в пресилено удивление. — Готов съм да се обзаложа, че всички виновници за инцидента са в тази стая.

— Четиринайсет точки при Отровата! — Питър вдигна чашата си. — Добро начало за бъдещ историк.

Тризнаците и Ли се спогледаха.

— Ще си говорим за училище — подхвърли Филип. — Гадост!

— Аз не мисля, че имам какво да кажа по темата. — Дивна се огледа напрегнато. — Ако това ще ви успокои, в Академията съм пълен провал... Мисля, че не ми пука кой знае колко.

Ли се усмихна одобрително.

— И се хвали с това!

Стас подхвана разговор с Лиа и Ина за гащеризоните им, които според думите му бяха подходящо облекло за пакостници, а Питър заобсъжда с Филип химическия състав на цветната мъгла. Филип се оплакваше, че при последния експеримент получил временно увреждане на зрението.

— Виждах четворно...

Питър разроши косата му.

— Ако се наложи, ще преспите тук, а утре сутринта ще ви измъкнем в суматохата. — Дивна внимателно оправи няколко

непокорни кичура от косата на Ли. Той трепна, но не отблъсна ръката ѝ. — Утре е събота — денят за родителски посещения. Никой няма да ви обърне внимание, защото покрай родителите идват и по-малките братя и сестри на студентите.

Ли кимна и започна да оглежда стаята.

— Искаш ли сладки? Или още шоколад? — предложи Дивна.

— Има ли нещо люто? — тихо попита Ли, а след като видя изненадата, изписана на лицето ѝ, добави с дяволита усмивка. — Много люто!

Дивна разбра и кимна заговорнически. Минута след това всички освен тях кашляха и се давеха със зачервени очи. „Кухнята“ им беше доляла питиетата по поръчката на Ли.

— Шейк за истински вампири — смигна Питър на Китаеца, когато успя да успокои кашлицата си.

— Това ти е за „май е момче“ и за сладките и горещия шоколад — смееше се Дивна, сочейки брат си. — Пък и за всичко останало, което наговори преди малко!

Извънредните мерки за сигурност в медицинския сектор бяха разпратени с бюлетина на Академията до личните пощи на всички студенти още рано сутринта на следващия ден. Споменаваше се, че студент, чието име не бе посочено, е използвал непозволено в Академията защитно средство като оръжие срещу медицинския персонал, за да отвлече свой колега. Обяснението беше: „силен пристъп на паника, породен от фалшивата тревога“.

Дивна се усмихна на последните редове. „Пристъпът на паника“ щеше да я оневини. Трябваше да се раздели с маркера си, но брат ѝ щеше да ѝ намери нов само след няколко дни, ако обещаеше да не го използва по подобен начин. Май имаше полза от това да е дъщеря на пръв съветник.

„Не съм предполагала, че ще се радвам на нещо подобно... Колко прав беше Марти! Докато имаме *бащи*, няма да ни пипнат!“

Гостите, които бяха преспали на общо легло, импровизирано чрез свалените от леглата на Дивна и Стас матраци, вече се бяха надигнали от местата си и разресваха с пръсти рошавите си коси. Единствен Филип, който бе подстриган много късо, изглеждаше

безупречно. Дивна се усмихна на Питър, в опит да прикрие тъпата болка в гърба, която я измъчваше, откакто бе станала. Без матрак леглото ѝ беше толкова твърдо и неудобно, че почти не беше спала.

Ли засече усмивките им и се включи с дяволито намигване. Правата му лъскава коса, която стигаше под ушите, вече бе приведена в ред и той отново приличаше на ангелче. Лиа и Ина продължаваха да се оправят и Питър на свой ред прокара пръсти през косата си. Изглеждаше много забавен, когато нещо го смущаваше.

Дивна реши да предложи на Ли и тризнаците да отидат в „Трошачите“ заедно, но Стас я изпревари с друга идея.

— Всички ще останем тук, докато се обади Марти. Бащите ни имат да ни казват нещо важно. — Питър го погледна изпитателно. — Искат да съберем тайната организация и най-вероятно ще ни предложат подкрепа. Вчера направо изключих за това.

— Явно организацията ни вече не е чак толкова тайна, щом двама родители знаят за нея. — Гласът на Питър прозвуча обвинително.

— Всичко е заради теб — намръщи се Стас. — А доколкото разбрах от разговора с Марти, идеята е на баща му. Обсъждали са я миналата събота.

— Вашите бащи са политици!? — извика Филип. — Това може да е уловка.

Ли сбърчи финото си носле и потърси очите на Дивна. Тя му кимна успокояващо.

— Политици, които воюват срещу политиката на Колосор, са ни чиста проба съюзници. — Стас погледна остро Питър. Той му отвърна с непроницаема синева, от която лъхаше хлад.

Дивна се почувства безпомощна. Осъзнаваше, че в отношението си към Питър брат ѝ е повлиян от нейните трепети. Забеляза как Лиа и Ина си шушукат нещо с пламнали очи и в сърцето ѝ се прокрадна завист. Защо не беше възможно да се разбират със Стас както преди? Някога беше готова да се закълне, че го обича повече от всеки друг човек, а ето че сега изпитваше желание да вземе страната на Питър.

— "Кухнята" още ли спи? — Ли застана пред нея.

— И аз умирам от глад — усмихна се момичето. — Стас, помогни ми да изберем подходяща закуска!

Брат ѝ се намръщи, но не посмя да откаже пред гостите. Ли се канеше да ѝ каже още нещо, когато в стаята се вмъкна Марти. Следваха го двама високи мъже.

Дивна не се хвърли срещу баща си, а поздрави сконфузено.

— Надявам се, че не си ми обидена, слънчице — приближи баща ѝ, а Ли побърза да избяга на безопасно разстояние. В сравнение с него, Барозов изглеждаше направо великан.

— Не ям хора, малкият! — опита да се пошегува Барозов.

— Не съм чувал за политик, който говори истината — тихо, но твърдо му отвърна детето.

— Стига, Ли! — Питър го дръпна до Филип и седна между двамата.

— Само така, Ли! Наааай-големият си! — Марти се ухили поощрително.

— Мислят си, че знаят всичко... Мислят си, че ни разбират или че сме пълни глупаци... защото ни е страх, че ще ни спрат въздуха, водата, всичко... Нямаме нужда нито от тях, нито от родители, които посещават децата си веднъж на няколко месеца и им говорят както не се разговаря дори с тъпата „кухня“...

— Ли! — възкликна Питър и се огледа смутено. — Какво ти става? Ще поговорим после, ако искаш.

— Не го дърпай така! — Дивна избута Питър и прегърна хлапето, но то се отскубна яростно.

— Не ме разбирате! Нищо не сте разбрали!

— Аз разбрах, Ли — спокойно започна Барозов. — Изпреварили сте ни много отдавна. — Детето го погледна с искрено учудване. — Никога не лъжа, когато разговарям с човек, когото считам за по-умен от себе си, така че чуй какво ще ти кажа. Ние, възрастните, сме ужасно изплашени, затова се държим по този начин. Децата, родени в космоса, цялото ваше поколение След Земята, ни превъзхожда във всичко. По-умни сте. Разбирате живота по-добре от нас, защото нямате минало, свързано с една унищожена планета. Не сте подвластни на бремето, което носим ние... А най-лошото, принудени сте да се справяте сами с всяка ситуация. Родителите ви или са мъртви, или просто нямат отговори за въпросите ви... — Той пое дъх и приседна на пода, сякаш не желаше да продължава да се извисява над всички в стаята. — Когато населихме първите станции, бяхме твърде изплашени, за да

вършим злини. Осъзнавахме, че оцелелите са по-малко от мъртвите, каквото и да говореха статистиките. Нямаше я сигурността на планетата-майка. Бяхме сами в космоса. Самотни обитатели на изкуствени космически тела, които нямаха голяма полза нито от властта, нито от богатствата си. Мина време, докато се опомним. За съжаление, с връщането на самообладанието се върнаха и злите помисли. Човечеството понечи да влезе в старото трасе. Но никой не включи вас в сметките си.

— Грешка! — вдигна показалец Марти.

— Вие, родените в космоса, първи започнахте да доказвате твърденията, че човешките възможности са многократно по-големи от тези, които познаваме и използваме. Отначало мислехме, че това се получава заради действията, заради импулса, на който давате предимство пред мисълта, но се оказа, че и тук грешим! Вие използвате и ума, и сърцата си достатъчно ефективно! Подлудихте Колосор именно с това.

Барозов млъкна. Ли го слушаше захласнат и удивен. Тризнаците Рост го гледаха по същия начин.

— Първият честен политик — усмихнато повдигна рамене Асов-старши и отпусна гръб на стената. — Ако ми позволите, аз ще опитам да се предложи под номер две.

— Позволяваме! — в един глас извикаха тризнаците Рост и едновременно протегнаха ръце към горещия шоколад, който „кухнята“ беше сервирала, докато Барозов говореше. На малката масичка имаше и цяла купа топли кифлички, от които се разнасяше аромат на ванилия и карамел.

— Ето, хапвайте, докато свършим с лекциите — подкани ги Марти. — Слушането на подобни неща уморява.

Ли се усмихна на Дивна и ѝ подаде една кифличка, докато с другата ръка вземаше за себе си. Питър, Стас и Марти също се нахвърлиха върху храната.

— Може... говорите... докато ядем — с пълна уста избоботи Асов-младши. Питър и Стас се разсмяха. Приятелят им се беше въздържал твърде дълго и наистина само нуждата от закуска би могла да задържи устата му затворена още малко.

— Идеята, която ще споделим с вас, е негова. — Барозов посочи бащата на Марти. — Обмисляше я отдавна и може би щяхме да се

забавим още дълго, ако не беше се случило онова с Питър. — Той сведе поглед за момент. — Противно ми е да си припомням, че де факто хората, които са го поръчали, са ми колеги. Пръв съветник съм на Южния координатор, с когото не вярвам да сте имали проблеми, но за нашите станции той е това, което трябва да бъде Колосор за Севера... Учудващо е, деца! Знаете ли, че в самото начало Кал Колосор беше просто един находчив и хладнокръвен политик, чийто принос за създаването и сравнително доброто функциониране на четирите федерации е огромен!

Марти подсвири тихо, но Барозов го чу и погледна към него.

— Да му се не надяваш! — ухили се момчето.

— Да... Редът, който сега ви се струва твърде строг и несправедлив, тогава беше необходимо зло, за да съхраним останките от човечеството. Колосор създаде общество от нов тип. Общество, в което всеки възрастен на по-отговорен пост е и пазител на реда. Учили сте по история какво е представлявала земната полиция и сами можете да прецените, че тук не е същото. Освен висшите военни и обикновените войници, тук няма други органи, оторизирани официално да бдят за реда. Но от друга страна всеки учител, лекар, управител... всички ние сме скрита охрана. Гениално хрумване! — Барозов сложи ръка пред устата си и се изкашля приглушено. — Най-сигурният начин да накараш някого да не нарушава реда е да му повериш отговорността да го пази лично. Затова и никога не съм се учудвал, че синът на приятеля ми е избран за член на Висшия студентски съвет... Не се изненадах и от новината, че е първият изгонен от него. — Марти се усмихна гузно към Дивна и хлапетата, а Стас се намръщи недоволено. — Но започвам да се боя, че много скоро Колосор ще поиска повече власт! — Лицето на Барозов се изопна и напрежението го състари. — Той ще се опита да контролира и четирите федерации. Всеки един човек! Всяко дете! Учените ни са добри, технологиите непрекъснато се развиват, а Колосор не е глупак. Той замисля някакъв много сложен план, след реализирането на който ще бъдем много по-малко свободни...

— Мислехме, че идвате с конкретно предложение — прекъсна го Питър.

— Да, извинете ме, че се отплеснах. — Барозов говореше най-вече на Ли. Детето го слушаше внимателно, а в очите му се четеше

разбиране. — В новото законодателство все още няма закон, поставящ възрастови ограничения за участие в управлението на станциите. Някога на Земята имаше такива закони за повечето неща, но днешните младежи се отегчават от живота твърде рано и не изпитват тръпка от подобни авантюри... Да, разбирам! — Барозов вдигна ръка срещу протеста, надигащ се едновременно у всички. — Трошачите и някои от студентите са намерили алтернативни методи за намеса в управлението. Дойдох да ви призная слабостите на политическата система, изградена от нас, възрастните. Да подкрепя интелекта и свободата, пред които няма невъзможни неща! Предполагам, че по тези въпроси сме на едно мнение, Ли?

Той разроши тъмната коса на детето, което се бе приближило, но сега побърза да отстъпи.

— Обзалагам се, че не харесваш Академията. Тук се произвеждат и обличат във власт толкова кадри, колкото са необходими на управляващите. Останалата част от студентите и завършилите обучението са необходимият обработен електорат, който само гласува на избори. Ето защо не казах и дума на дъщеря си заради пълния провал в обучението ѝ тук. Асов също не съди сина си за скандалното му поведение.

Дивна почервения до ушите, но успя да запази самообладание.

— Ал стигна до сърцето на идеята ми — неочаквано се намеси Асов-старши. — Нужен ни е печеливш отбор, но говорим за височинен скайбол. Трябват ни наистина най-добрите, за да няма жертви или тежки контузии!

Тризнаците и Ли се облешиха от изненада и веднага след това закрещяха един през друг:

— Къде сте гледали скайбол?! — Това беше Лиа.

— Политиците не идват в „Трошачите“! — тутакси я подкрепи Ина.

— Говори за друго — каза Ли.

— Не става дума за истински скайбол — додаде Филип.

— Но все пак откъде знаят за играта?

— А сега де! — хилна се Марти.

— Добре, добре! Стига толкова! — вдигна ръце Асов-старши. — Знам за скайбола от Марти, изпробва ме през ваканцията и да си призная, станах за смях. А в мегаклуба съм идвал веднъж, макар и за

много малко... Ли и Филип са най-близо до истината. Не става дума за истински скайбол.

— Предлагате ни да се кандидатираме за участие във властта? — спокойно го прекъсна Питър.

— Да, това предлагаме — усмихна се Асов-старши. — Потрудната част ще е осигуряването на гласоподаватели. Макар че професор Файнс и асистентите му със сигурност ще се пораздвижат...

— Професор Файнс?! — Дивна се бе изправила.

— Аз мога да осигуря достатъчно гласоподаватели — сериозно изрече Питър. — Няма да намеря трошач, който да ни откаже подкрепа.

— Трошачите са на наша страна! — намеси се Марти, който бе свършил със закуската си. — Те ни помагат за всичко. Не съм ти казвал за това. — Момчето смигна заговорнически към Ли и тризнаците. — Но предполагам, че никой политик не си дава сметка какъв потенциал събира мегаклубът. Най-големите са!

— Вие имате готов отговор за всичко! — обнадеедено поклати глава Барозов.

Дивна се изключи за думите на брат си, който започна да обяснява, че легалното им участие във властта ще им даде много повече възможности от тези на тайната организация. Бащата на Марти беше посочил, че професор Файнс е готов за съдействие! Възможно ли бе той да е единият Пазител и да се интересува от темата по тази причина? Например, търсейки бъдещи Пазители?!

Марти, Стас и Питър вече спореха за структурата на новата организация. Брат й, който доскоро се цупеше само като чуеше името Верелински, изведнъж се бе оказал доста вещ в политиката. Дивна си спомни, че той бе избирал и политически игри в хамака за реални мечти — тъй нареченото „Легло на сбъднатите сънища“, в което с помощта на малката „нощна шапчица“ въображението ти, атакувано отвън с избраното приключение, се втурва в собствената си необятност. Баща им бе против използването на „хамака“, но той беше лек, заемаше малко място и Стас го криеше добре. Докато родителите им разберат, че голяма част от личните кредити на близнаците са се стопили около закупуването и поддържането на изкуствения стимулатор на фантазии, мина повече от година. Стас отдавна беше успял да завладее и подчини стотици светове, а Дивна бе открила

хиляди нови планети, подобни на мъртвата Земя, на които заедно с професор Файнс и асистентите му създаваха бъдещето на човечеството.

С идването им в Академията Стас вече ползваше много по-интересните тренажори, а Дивна изведнъж бе загубила интерес към игрови преживелици. И без това в собствения ѝ свят цареше хаос.

— Ти няма ли да дойдеш с нас?

Дивна се сепна, видя блестящите очи на Ли срещу си и се засрами. Как е възможно да е станала толкова разсеяна?

— Дааа... разбира се — отговори сконфузено.

— Връщаме се в мегаклуба. Политиците ще ни отведат дотам и никой няма да се усъмни, че сме почтени, богати хлапета, които са ви дошли на свиждане... Пък и с новите ни дрехи!

— Посещение — усмихна се Дивна. — На свиждане се ходи в медицинския сектор.

— "Свиждане" е по-точно определение. — Питър се пресегна иззад гърбовете им и ги раздели, като ги прегърна през раменете.

— Изглеждаш много по-добре — каза Дивна, макар бузите ѝ да пламнаха издайнически. Чувстваше се по-спокойна, докато общуваше с Питър в мечтите си, но от друга страна беше щастлива, че сега той не я отхвърля.

— Добре съм, а и отиваме в „Трошачите“!

Питър разроши косата на Ли, а момченцето заби юмруче в стомаха му. Вървяха последни в групата и никой не им обръщаше внимание, затова Дивна се притисна по-силно в него.

— Ще си направим страхотен уикенд — подхвърли той. Погледите им се срещнаха. Дивна отвърна очи и без да ще, засече за момент тъмносиньото петно на шията му.

— Всички имаме нужда от почивка — въздъхна, за да не се задуши от внезапното задържане на въздуха в гърлото си.

Питър стисна рамото ѝ и отново разроши косата на Китаеца.

Светът на трошачите изглеждаше съвсем различно, когато гид беше Питър Верелински. Първоначално Дивна се почувства объркана. Питър я бе завел в помещение, наподобяващо въздушния бар на семейната им станция, но мрачно, мръсно и претъпкано с посетители. Наричаха го „Улея“. Това, естествено, беше поредният гигантски хангар. Множеството безредно разпръснати маси, столове и сепарета, направени от различни корабни части, създаваха усещането за подреден хаос. Повечето посетители бяха по-големи от Дивна и Питър. Тя си помисли, че тризнаците и Ли нарочно са си измислили, че имат работа другаде, като чува за „Улея“. Сигурна беше, че тук хапчето „фентъзи“ се харчи повече от напитките. Марти също бе отказал да ги придружи, но Дивна го подозираше в съвсем различен мотив — той бе замъкнал Стас почти насила на някакво парти. В последния момент брат ѝ се бе усетил и демонстрира такава неочаквана готовност, че Дивна се разсмя. Но сега ѝ дожаля за него.

— И има защо да се страхува... — отрони несъзнателно тя.

— Каза ли нещо? — подвикна Питър, който поръчваше питиета с особен пурпурен цвят. Музиката кълтеше и рикошираше злокобно в помещението, чийто таван се издигаше на не по-малко от десетина метра над главите им. Дивна трудно би нарекла този монотонен звук „музика“. Според нея това бе просто шум, като от развален вентилационен генератор.

— Какво е? — Тя подуши питието си. — Мирише странно.

— Опитай първо със сламката — насърчи я Питър. — Все пак е за пиене, а не за мирисане.

— Ммм, сладко е! — Тя всмука дълга глътка. В гърлото ѝ се спусна сладостна топлина, която приятно помилва стомаха ѝ.

— Обикновените спекари карат на друсачка, но така се издухваш много бързо, а и не ставаш много по-интересен... — обясни над рамото ѝ едно момиче. След това кимна на Питър и се въртна, отнасяйки в ръка собствения си алкохолен коктейл, разбъркан в дълбока метална чаша.

Дивна повдигна вежди, но не направи опит да коментира жаргона, използван от непознатата, нито мнението ѝ, с което бе склонна да се съгласи.

— Е, тук идват и свестни момчета и момичета — подхвърли Питър. — Виж тези отсреща! Това са „Ветрове“. — Той посочи група

приятни на вид момчета, които водеха оживен разговор. — Последната истинска рок-група. Свирят на старинни инструменти, а вокалът им използва истински микрофон, като тези, които са употребявали на Земята. Много здрава идея! Хората от „Улея“ говорят по свой начин. Отначало ще ти изглеждат малко страшнички... Оправят се сами с всичко, това трябва да им се признае.

— Ммм... браво на тях... — запъна се Дивна, но осъзна, че Питър не я чува, и добави по-високо: — Чудесно е! Изглеждат супер!

— Ако идваш по-често тук, ще свикнеш. Може и да чуеш „Ветрове“. Трошачите ги обожават.

— Хае, Пит! — поздрави момче, чиято коса представляваше тежък сноп от зелени и рижи плитчици. Изглеждаше леко резервирано и като че ли преиграваше с широката си усмивка.

— Хае, Рор! — отвърна Питър. И двамата викаха много силно и това помогна на Рор да прикрие донякъде смущението си от срещата и да подмине небрежно нататък.

— Не признава Общия език — поясни Питър. — Говори на някакъв негов английски диалект. Не го разбираме много, но и той не обича да досажда.

Обаче Питър не можа да прикрие разочарованието си. Рор не се беше зарадвал, че го вижда, а бе побързал да отmine, за да не го забележат с *Верелински*.

Преди Дивна да попита нещо, две набити тъмнокожи момичета, следвани от красива, но учудващо върлинеста японка, спряха пред масата им. И трите имаха на лявата си буза сребристи бижута за лице, изобразяващи астероидите Ромео и Жулиета.

— Загуби се, Пити! Лоши неща дочухме за теб, но ето, че седиш тук, смучеш си коктейла и никой дори не ти се учудва — поде едно от чернокожите момичета.

— А вие защо не сте на стрелбището? Не са ли останали убитащи за трепане? — Питър се ухили иронично и отново се обърна към Дивна. — Учили са задочно в Академията, но направили няколко сериозни гафа и асистентите ги изхвърлили още преди професорите да успеят да се включат в купона. Оттогава правят мишени-убитащи с портрети на всичките ни любимци от Академията. Мисля, че липсва единствено Уайт.

— Разбирам.

Дивна се огледа притеснено. Хрумна ѝ, че би се представила отлично срещу убитак на Старата отрова. Но със сигурност щеше да се чувства по-скоро потенциален убиец, отколкото шампион по стрелба, ако трябваше да използва мерника си срещу такива мишени.

— Е, няма да ти проваляме свалката — смигна другото чернокожо момиче, а японката перна Питър по гърба, докато го подминаваше, и каза:

— И не ни шашкай така друг път!

— Добре е, че са пожалили Уайт — каза Дивна, когато се отдалечиха. Не бе успяла да се поддаде на притеснението, защото името на професора по религия и древни изкуства я върна към някои теми, които я вълнуваха повече от тъмната страна на мегаклуба.

— Тревожи ли те нещо? — попита Питър.

— Чудя се дали Уайт не знае нещо повече за Пазителите и дали би ми казал истината, ако го попитам.

— Предполагам, че знае повече от теб и мен — вдигна рамене той.

— Приятелите ти просто се страхуват, Пит. — Тя докосна ръката му. — Сами са! Няма родители, няма роднини... Това е техният единствен дом. Обичат те, но се страхуват...

— Всеки се страхува от нещо. — Питър отмести ръката си и обхвана чашата както се държи съд с ритуално питие.

— За спасението! — Дивна повдигна своята чаша. Двамата отпиха бавно. — Чуваш ли това?!

*...а въздушната ни шахта
е непразна, няма спор.
Цял поддържащ генератор
да излиза дава зор.*

*Таз аларма иска нещо.
Тичай въздуха да спреш!
Става тежко, става жежко,
време ти е да умреш!*

— Песен на „Чукча“ — усмихна се той. — Текстовете им са адски сдухани, но момчетата са веселяци. — Питър посочи към тъмния ъгъл отсреща. Ръбът на хангара беше използван удачно — рафтове за питиета и грубо сглобени кончета за консуматорите им. — Саша, Игор и Андрей. Седят ей там, в дъното. Не ти трябва да ги познаваш.

Дивна погледна към едричките, гръмогласни момчета, които се надпиваха с прозрачно питие, надигайки малки чашки на екс.

— Иначе бачкат много здраво — додаде Питър. — Изкарват си кредитите като товариачи от татък... на академичната писта.

— Предпочитам да чуя „Ветрове“. — Тя се намръщи към масата на „чукчите“.

— Те пеят само на живо. Казах ти, че имат истински китари, барабани, цялото озвучаване е в хангара им...

— Надявам се да не пеят за бременни шахти и скорошна смърт. — Погледна към момчетата от последната истинска рок-група. Изглеждаха съвсем нормални. Сякаш мястото им изобщо не беше в „Улея“.

— Пеят за неща, в които вярваш, но трошачите имат нужда и от „Чукча“. Това просто са различни стилове, Дивна — вяло отвърна Питър.

В този момент две познати лица, които също не се вписваха в обстановката на „Улея“, привлякоха вниманието на Дивна. Това бяха Любо — малкият скайбол-голмайстор, и заразително жизнената Крис.

— Питър! — Любо успя да надвика музиката дотолкова, че няколко момчета и момичета от съседните маси се обърнаха и ги заоглеждаха с надменно-изучаващи погледи. Хлапето се хвърли върху Питър и го прегърна мъжки, засипвайки го с лавина от думи: — Казвах им, че ще се справиш за нула време. Всички те бяха отписали, но аз си знаех... Вчера вкарах седем гола в твоя чест и помолих Крис да победим, за твое здраве... И победихме, Питър!

— Чудесно. Успокой се сега! — Питър разроши острата коса на усмихнатото момченце и подаде ръка на Крис.

— Виждам, че си жив, но здрав не ми изглеждаш ни най-малко, Верелин. — Тя извади отнякъде една тъжна полуусмивка и побърза да си я прибере.

— Не ти се удава да си сериозна, Крис! — Питър я прихвана през талията, смигна ѝ и дори дръпна леко кичур от водопада кестеняви коси. — Как се поддържах такава без тренажорче под бельото?

— Не ми излизай с опити за хумор! — дръпна се Крис.

— Кажи му онова, тайното — припряно я подкани Любо и заподскача на тънките си, пъргави крачета. Дивна си спомни майсторското му летене върху скайта. Сега, стъпил на твърда земя, ѝ изглеждаше много по-мъничък. Обикновено осемгодишно момченце.

— Марти каза, че ще те открием тук. Носим послание от Денис и Тим. Не знам какво точно означава, но ти трябвало да го разбереш без обяснения...

— Карай направо! — заинтригува се Питър.

— През месеца очакват дете на име Георги. В някои среди бил популярен като Гого. Боя се, че това е прословутият компютърен гений, който работи по някакви сложни поръчки на Южния координатор. Сигурно не си знае кредитите!

— Гого?! — Лицето на Питър просветля. — Трябва да му устроим специално посрещане. Той е славно хлапе! Ще се убедиш сама.

— Сигурно е така — съгласи се Крис. — Тим каза, че ако не сме готови да го посрещнем сега, ще отложим идването му за по-нататък. Предполагам, че се готви нещо специално!

Дивна не успя да попита кой е Гого, но реши, че щом работи за Южния координатор, може да поиска информация от баща си. Той щеше да знае много повече за малкия гений.

— Онзи Стас, който беше с Марти, твой брат ли е? — попита Любо, подсмивайки се.

— Да, близнаци сме...

— Оооо, моята зодия!

— Неее — разсмя се Дивна. — Не говоря за зодии. Родени сме близнаци — в един и същи ден, само с минута разлика.

— Истински близнаци! — извика Любо и престорено се перна по челото. От съседната маса го изгледаха предупредително.

— Всичко е наред, мъжки! — вдигна длан за поздрав детето. С това май спечели одобрението на по-големите момчета и те му отговориха като на равен. — Не си приличате. Той е много откачен.

Каза ми, че не хапе и не вие срещу луната нощем... Е, и аз го гледах доста гадничко, но ние не обичаме разни студенти да се навъртат тук — продължи Любо. — Поне да си беше махнал униформата!

— Питър и аз също сме студенти. — Дивна едва сдържаше смеха си. Виждаше, че момченцето просто си играе. — Казал ти е така, защото като малък обичаше да претърсва колекторите за легенди и митове, а най-много си падаше по истории, в които има върколаци. Дори могъщите дракони не го впечатляваха повече от тях. Сега преследва тези гадости в тренажора...

— И аз съм чел. — Любо не спираше да пристъпя от крак на крак и да се криви. — Но ние нямаме истинска Луна. Имаме си само грозните Ромео и Жулиета. А единственият жив върколак управлява Северните станции. Всички, които познавам, се страхуват от Колосор точно по този начин...

— Той е алчен и безкомпромисен — отговори Дивна. — Много по-лош е... Професор Уайт смята, че героите от страховитите легенди, особено тези, които се превъплъщават в нещо зло нощем, са рожби на страха от звяра вътре в нас. Страх, че опознавайки те, хората може да не те приемат и харесат. Тогава зад привидно милото, човешко лице ще надникне чудовището, в което страховете ти те превръщат нощем. Това усещане е присъщо по-скоро на самотника, отколкото на диктатора.

— Професор ли искаш да станеш, като пораснеш?! — повдигна вежди Любо.

— О, аз едва ли ще премина в следващия курс — изпъшка Дивна.

— Че кой тогава ще премине? — още повече се учуди детето. — Я се чуй каква лекция изнесе... Дракони, върколаци, абе ти ги сложи в джоба си всичките! Никое страшилище не би си подало носа и в най-тъмната нощ, ако си някъде наблизо...

— Чудовищата не си падат по психологически анализи — намеси се Питър. — Интересни теми сте подхванали вие двамата!

— Темата идва от Стас — нацупи се Дивна. — Страховете от звяра вътре в теб са присъщи много повече на момчетата.

— Жалко, аз си мисля, че бих била зашеметяващо изкусен вампир. — Крис се озъби театрално, а след това лудо се разсмя. — За съжаление вече никой на вярва в такива работи. Хората от Земята са си живеели далеч по-интересно! Вашите програми са илюзия, от която

мозъкът се сдухва, а мускулите атрофират... После си слагате онези електронни джаджи... как бяха? Дето ме караш да ги нося под бельото, Верелин! Те ви моделират съвършена физика. Достатъчно приятна за окото... нооо не става за големи натоварвания, нали?

— Оставете това! — отсече Питър. — Идването на Гого може да се превърне в празненство, което отново да обедини трошачите. Знаем, че повечето се страхуват от мен, защото присъствието ми тук носи заплаха, но ни предстоят важни неща! Искам да подготвим шеметен купон, който да се помни много дълго!

— Това е лесно — извика Любо. — Даже ще спретнем един приятелски скайбол! Гого ще е почетен играч в отбора ни и ще бием в негова чест!

— Отпусни се, Верелин! — смушка го в ребрата Крис. — Ще се заемем с купона, а ти върви да се доизлекуваш. Имаш вид на ухапан от вампир...

Дивна трепна, спря очи на бледото лице на Питър и за първи път, откакто го познаваше, си позволи да му нареди със съдържана сериозност:

— Връщаме се в медицинския сектор! Това е единственият начин да оправя кашата, която забърках вчера, да останем извън подозрение и ти да се възстановиш навреме.

— Разбира се! — криво се усмихна той. — Само не знам кой, звярът или човекът в теб, взе това решение?

По пътя се уговориха Дивна да предаде доброволно шоковия маркер и да се признае за виновна. На раздяла баща ѝ бе споменал, че си е поговорил с главния лекар за случая и никой няма да я съди за постъпката ѝ, ако се извини навреме и обясни случилото се като следствие от паниката. Тя се усмихна, но Питър не разбра защо и повдигайки рамене, ѝ направи път към входа за Академията.

През следващите два дни Питър се възстанови напълно. След кратко конско за безотговорното му напускане на медицинския сектор, лекарите му препоръчаха да тръгне на лекции веднага, за да преодолее окончателно стреса от нападението. Те изглежда не бяха чували за стрес от непрекъснато усложняващи се тестове или от страховития вид на професори и асистенти. Дивна често наричаше последните „Има ли живот на Юпитер?“, във връзка с една неуспешна космическа мисия на Западните станции, чиято задача бе да се опитат да населят някой от спътниците на неприветливата планета.

Да я гълташ за страх и среднощни кошмари! — изписа Питър в жълтата линейка, когато преподавателката по история на човечеството От Земята зае мястото си зад големия учителски екран на главния компютър и изпадна в обичайното си назидателно отклонение от лекцията.

Няма да имаш време за кошмари. Тя е бързодействаща Отрова! — отвърна Дивна, подсмиввайки се скрито. От съседната банка Стас я прониза със стоманеносивия си поглед. Тя повдигна рамене, сложи си най-невинното изражение и върна погледа си върху възрастната асистентка. Кокалеста, с остри черти, изпито лице и дълъг, клюнообразен нос, Ан Пуасон приличаше по-скоро на вещица, отколкото на риба, както би трябвало да я наричат според името ѝ. Но наскоро някой находчив студент се бе досетил, че разликата между „риба“ и „отрова“ на френски е само една буква. Оттогава Ан Пуасон стана госпожица Отрова. Някои от „подгответата“ дори не знаеха истинското ѝ име.

Тя беше стара мома. Държеше фанатично на френския си произход и говореше Общия език с отвратителен носов акцент. Амбициите ѝ да стане професор не се бяха увенчали с успех, поради което се опитваше да съсипе шансовете на всеки свой ученик да завърши с достатъчно точки, за да се пробва по-късно на асистентското поприще. Беше невъзможно да преминеш дори във втори подготвителен курс, ако минимумът ти точки зависеше от нейния предмет.

— Очаквах тази година студентите да са малко по-умни, но резултатите от последните тестове на двата курса говорят обратното... Родените След Земята! Специалното поколение космически наследници, възпитани от Робота-клоун и Пеещата бавачка. Мислите

ли, че всичката информация, натъпкана в стоманените ви глави, без подбор и ред, ще ви направи живи хора? Виждам ви, с всеки изминал ден ставате все по-еднакви, общувате все по-малко... Вие сте мъртвородените деца на една мъртва планета. Зомбита, които не могат да мислят!

Много смърт на едно място! — изписа в жълтата линияка Питър. Дивна не отговори. Под целия сарказъм на възрастната асистентка прозираше някаква зловеца истина.

Жива ли си? — изпрати втора жълта линияка той.

Само когато вия срещу луната — написа Дивна. В любимите легенди на брат ѝ върколаците показваха истинското си лице си едва когато се превъплъщаваха. Истинската Луна обаче си бе отишла заедно със Земята. Останали бяха само мъртвородените ѝ деца и изкуственият им свят. Тя се отнесе в мрачни мисли.

— Правилен отговор, господин Верелински. — Гласът на асистентката, остър като скалпел, стресна момичето. Дори госпожица Отрова не би могла да поздрави някого с толкова ехидно самодоволство, подхождащо повече на човек, хванал в беля най-големия си враг.

— Гледате ме удивително тъпоумно, госпожице Барозова, и ще се опитам да ви повярвам, ако настоявате, че не сте замесена.

Дивна отвори уста да попита какво точно се очаква да настоява, но подигравателните погледи и подсмиввания на колегите ѝ я спряха.

Хванаха ме! — бе успял да изпише в жълтата линияка Питър. Дивна го прочете, преди да се скрие, но пак не разбра за какво става дума.

— Знаете ли кой е най-честият отговор, който получавам от студенти като вас, госпожице Барозова?

— Н-не знам — стисна устни Дивна, опитвайки се да не обръща внимание на реакциите на съучениците си.

— Точно така! Първият ви правилен отговор от доста часове насам!

Този път хихиканията изригнаха много по-мощно, но госпожица Пуасон ги пресече с леден поглед.

— Ще предложи и двама ви за Събрание на позора! — Асистентката се усмихна срещу Дивна. Беше се приближила на разстояние, достатъчно да принуди момичето да замижи от тежкия ѝ

дъх. Лицето ѝ беше сивкавобледо. Многобройните козметични процедури го бяха запазили от бръчките, старческите петна и неприятното окосмяване, но бяха изтънили кожата до опасна граница. Дивна прецени, че жената срещу нея не е била красива и като млада. Представи си дългунеста, слабовата девойка с резки черти. Момиче, което не умее да се усмихва. Няма приятели, нито кой знае какви чувства. Стана ѝ жал. Повече за Пит и за нея самата, но малко и за Старата отрова.

— Веднага напуснете часа ми!

Дивна се изправи толкова рязко, че се удари в дясната ръка на асистентката, чийто показалец я сочеше назидателно. Лявата ръка, извита назад, сочеше към Питър.

— За мен беше чест да ви слушам, госпожице — иронично се усмихна момичето и пое с бързи крачки към изхода.

— А за мен ще бъде удоволствие да чуя и двама ви на Събранието на позора! Мисля, че е крайно време да се изкажете там.

Думите на асистентката застигнаха Дивна, която се бе втурнала панически след Питър.

— Ужасно съжалявам! — вече навън заговори тя. — Не трябваше да те замесвам! Можеш да пострадаш много повече от мен. Особено сега. Това, дето разбраха за състезанието ви със Стас, предишното събрание и изобщо... Не биваше!

— Сам се замесих — махна с ръка той, но не успя да се усмихне достатъчно убедително. Второ Събрание на позора за един срок щеше да се отрази фатално на академичната му кариера.

— Пит... — Дивна докосна дланта му. — Не биваше да става така. Може би ако се признаем за виновни...

— Не ме интересува какво ще стане! — троснато я прекъсна той. — Ако се замислиш, можеш да се сетиш, че Отровата не е сама. Тя не може да хване бот! Сигурно не е знаела, че ги има... Фрайт е наредил да ме следят. Аз се издъних, това е!

— Пит, не поемай всичката вина... Аз...

— Отивам да потърся Уайт. Днес не мога да завърша есето по древни изкуства. Обещах му го, но ще го напиша следващия път, ако има такъв... Все пак, той трябва да знае.

— Може ли да дойда с теб? — Дивна видя „не“ в очите му, но той кимна в знак на съгласие.

Вървяха забързани и мълчаливи. Питър искаше да поговори със странния професор, когото в по-спокойни дни окачествяваше като „леко откачен“. Предпочиташе да не среща нито един „нормален“ човек сега. Учуди се, че не изпитва яд или раздразнение от присъствието на Дивна, но го отдаде на нуждата си. „Ненормалната ситуация, в която съм попаднал, изисква подкрепа от ненормални!“ — помисли си той.

Дивна сякаш долови настроенята му. Стараеше се да стъпва почти на пръсти, крачейки до него. Това го ядоса. Как беше позволил да стигне дотук? Можеше ли да се измъкне? Не. Състезавал се беше със Стас и това щеше да е още един минус. Вече бяха използвали тази им грешка, за да изключат Марти от съвета. Толкова глупости бяха станали през последните месеци... Някой едва не го бе убил. А сега — второ Събрание на позора!

Стигнаха до кабинета на професор Уайт и спряха пред вратата, без да се поглеждат. Сигналната пластина светеше в зелено. Това означаваше, че професорът е свободен за посетители. Питър натисна бутона за отваряне с отегчено движение. Вече се съмняваше, че Уайт би могъл да му каже нещо наистина успокояващо. Така или иначе, скоро щяха да го изключат от Академията. Какво значение имаха думите?!

— Питър! — Дивна се вкопчи в ръката му с окръглени от ужас очи. Той се дръпна нервно, но погледът му се вкамени.

Преподавателят по религия и древни изкуства се бе прострял върху бюрото си. Лицето му беше призрачно бледо, очите и устата — полуотворени, а тялото — неестествено застинало.

— Ще повикам помощ! — каза Питър. — Пусни ме! — Дивна пусна ръката му, но ужасът остана на лицето ѝ. — Не влизай вътре! — Той я избута и се промъкна до плота, встрани от бюрото.

Повикването на спешна помощ ставаше без въвеждане на специални пароли. Момчето удари големия червен бутон с цяла длан.

— Ще дойдат веднага — обясняваше гърбом Питър. — Ако не бяха бързи, нямаше да съм жив след... Знаеш, че беше въпрос на секунди.

Той се обърна и видя Дивна, застанала пред бюрото.

— Какво правиш?! — възкликна и се втурна да я издърпа навън.
— Казах ти да стоиш отвън!

— Не ме блъскай! — Дивна се окопити едва когато стигнаха до вратата.

— Не можем да му помогнем с нищо повече! — изкрещя ѝ Питър.

— Затова ли си по-безчувствен от поддържащите системи?!

— Именно с тази безчувственост успях да повикам помощ, докато ти се блещеше глупаво... Чувства! Той има нужда от лекар, а не от съчувствие!

Двамата се отдръпнаха да направят път на сестрата и медицинския робот. Въздушната носилка, която жената управляваше, се плъзна през вратата и много бързо след това полетя обратно, заедно с тялото на Уайт.

— Ще се оправи... Скоро ще е на крака — с помирителен тон се обади Питър. Мъртвешки бледото лице на професора го бе навело на точно обратните мисли и той почувства необходимост да каже нещо успокоително, за да ги разсее.

„Ако не е жив, това е първият труп, който виждам. Представях си смъртта по-различно, но може би защото го познавам.“ Питър усети хладна тръпка през тялото си. Ударила го беше внезапно, като моментен тик.

— Жив е! Видях показателите в екрана на носилката — тихо изрече Дивна. — В началото на годината професор Уайт беше казал, че когато нещастията на едно място зачестят, Бог ни дава знак да се замислим. Да излезем на правилния път, за да не пилеем време и тревоги за празни неща... — Тя осъзна, че няма причина да шепне, и заговори нормално. — Сега като че ли се случва точно обратното. Проверих статистиките. През последните месеци смъртността сред трошачите е сведена до един процент. Няма случаи на починал студент от Академията. Уайт ще се оправи! Убедена съм, че виждаме всичко това поради определени причини. Тази станция е под наблюдение...

— Наблюдава ни някой невидим чудноват Пазител! — с крива усмивка я прекъсна той. — Същият велик спасител на човешки души, който е виновен за кашите, в които се замесваме, защото случайно не сме на местата, които са ни отредени свише... или не правим това, за което сме предназначени.

— Изчакай поне Уайт да оздравее! — срязва го Дивна. — Не ти ли е съвместно да си ироничен към него, след като го видя... в това състояние...

— Почти мъртъв! — извика в лицето ѝ Питър. — Време е да започнеш да назоваваш нещата с истинските им имена, Дивна! Професор Уайт страда от хронично изпадане в кома.

— Питър! — извика Дивна.

— Чуй ме! Всеки път, когато е в това състояние, животът му виси на косъм. Бил е първият опит за трансплантация на душа и доколкото знам — последен!

Дивна разшири очи. Лицето ѝ се изпъна от изненада, но не можа да каже нищо.

— Ето защо Уайт не е съвсем наред, според мен — заключи Питър. Почувства се гузен заради последните си думи и дообясни: — Не ме разбирай грешно. Харесвам го като преподавател и мисля, че е добър човек, но съм убеден, че той самият не знае точно кой е. Бил е на осем години, когато се е случило.

— Откъде знаеш? — отрони тя.

— Татко ми разказа историята миналото лято, когато разбра, че професорът преподава в нашата Академия... Случило се е след една от най-тежките самолетни катастрофи на Земята. Сблъсък между два пътнически самолета, които паднали върху сградата на някакво летище. Цяла седмица в новините говорели само за това...

— Не... — Дивна отстъпи от него.

— Оцеляло едно дете... било нечовешки обезобразено и родителите му се съгласили да участва в експеримент. Давал поне няколко процента надежда за живот. Щяло да се използва тялото на друго момче... Мисля, че в колекторите няма данни за това. Ако все пак може да се намери нещо, то със сигурност ще е свързано с пълния провал на експеримента. Татко знаеше, защото брат му е бил в лекарския екип. Излишно е да споменавам, че това е тайна! — Питър преглътна с усилие. — Според мен, Херувим Уайт е измислено име. Така е трябвало да се нарича първият човек с присадена душа... Име за експеримент.

— Това е нечовешко... — Дивна отстъпи още малко. Беше бледа и като че ли едва се държеше на краката си. Устните ѝ трепереха.

— Добре ли си? Съжалявам, май не трябваше... — Питър се ядоса на себе си. Как беше посмял да ѝ говори за тези неща? Трябваше да предвиди резултата.

— Херувим Уайт — прошепна Дивна. — Не трябваше ли да се почувствам щастлива, когато го открия най-сетне?!

Питър я погледна питащо, но тя разпери ръка, задави се и побягна.

Кал Колосор разтри лениво челото си, усмихна се на младата жена, отпусната в креслото срещу него, и повдигна чашата си.

— Вода с много лед?! — каза дамата. Червената ѝ рокля прошумоля съблазнително, когато се надигна, за да поеме чашата от ръката на координатора. Повдигна я към светлината, разсмя се тайнствено и отпи, впила поглед в лицето на Колосор.

— Артемис... — сладостно въздъхна той. — Трябва да си вървиш. Имам много работа.

— Уважавам трудолюбивите момчета, Кал — бавно изрече Артемис. След това приближи, обви пръсти около шията му и спря поглед върху строгото му чело. Колосор притвори очи в очакване на целувка, но тя докосна с показалец устните му и добави: — Не се преуморявай!

Той отвори очи и срещна изправения ѝ гръб, по който се спускаше водопад от черни коси. Артемис излезе с грациозна походка и остави след себе си смесено усещане за леност и блаженство.

— Напомни ми колко добре се чувствам, след срещата с личния ми олигофрен — обърна се координаторът към големия екран вдясно от себе си. Девствената природа, напиреща да нахлуе в кабинета му, се смени с едно русокосо подобие на Артемис, което за разлика от нея не бе покрило прелестите си с никаква дреха.

— Заповедта е въведена — издекламира приятен механичен глас.

— Ще те видим после как ще ми въведеш прекрасното настроение върху отегчението, което Хил сее след себе си... — Колосор завъртя креслото към другата врата, зад която от известно време чакаше Харисън Хил. — Да те чуем и теб — измърмори, натискайки отварящия бутон.

— Господин Колосор... — Хил се опита да преглътне раздразнението от дългото чакане. — Носех важна новина, която може да ни доведе до Рейнстон...

— Носеше?! — хладно го пресече координаторът. — Ако идваш да ми съобщиш, че си изпуснал новината някъде отвън, ще се наложи да те отпратя, за да си я търсиш.

Хил се смути. Не разбра дали Колосор е доловил недоволството му, но предпочете да подмине конфузията.

— Наемникът се провали, господин Колосор, следователно не му платих нищо. Позволих си да използвам малка част от определените за него кредити... — Той се ухили угоднически.

— Да чуем! — любопитно изви вежди Колосор.

— Намерих едно много свястно момче — Леч. Беден и болен, чудесна комбинация! Той е от онези хлапета, които наричат себе си трошачи, но е готов да ни съдейства. Твърди, че не знае дали Рейнстон се крие в мегаклуба им, затова го поощрих допълнително с намек за много по-добро възнаграждение, ако си отваря ушите...

— А за какво му даде изобило кредити, след като за момента не знае нищо важно? — раздразнено го прекъсна Колосор. — Изгубихме повече от месец, Хил! Хлапетата са живи и ненаказани, а аз държа да знам за какво прахосвате всеки мой кредит...

— Знае нещо, което ще ни свърши по-добра работа от смъртта на Верелински — доволно се ухили Хил. — Любимците на трошачите са някакви съвсем ситни хлапета — тризнаци. Леч твърди, че всички в мегаклуба ги обичат, спомена и за някакво китайче, което върви в комплект с тях... Господин Колосор, ако ми позволите да намеря по-надежден наемник...

— Не позволявам! — отново го прекъсна Колосор.

— Те са съвсем малки — упорстваше Хил. — Ще ги ликвидираме много лесно. Ако подплашим трошачите с нападения на техен терен, сами ще ни предложат услугите си. Сред тях е пълно с мизерници. Те са хитри и ще усетят на кого трябва да подшушнат тайните си, за да не загазят всички. Не нарушаваме нито един закон и хващаме Рейнстон... Южният координатор ще си трае, защото едва ли има желание да насочи вниманието на всички федерации към

прецедент като мегаклуб на станция, предназначена за висше учебно заведение!

— А твоят прегладнял нещастник Леч ще те преследва за още и още кредити, защото храната е необходима всеки ден. — Колосор замислено потри брадичката си. — Всъщност имаш право, но тези деца си падат по истински екшъни... Току-що си спомних нещо, което ще свърши по-добра работа от цял отряд наемници. При това няма да похарчим нито един кредит!

В хаоса от сирени и хора, бързащи да напуснат работните си места, Гого тичаше в обратна на спасителните сектори посока, отблъсквайки с гняв и сълзи опитите да бъде спрял.

— Орландо! — крещеше той. — Орлаандо... Господин Окан, виждали ли сте Орландо?

— Тичай към аварийния изход, Гого! — Дипломатът го сграбчи за ръката и го повлече след себе си. — Ох!... Какво, по дяволите...

Гого го бе ухапал и отскубвайки се, отново хукна в обратна посока.

— Гого, върни се! Нямах никакъв шанс! — извика след него Окан, но момчето му отвърна през рамо:

— Нямам и хиляда приятели...

Следващият коридор беше празен. Осветлението примигваше, а въздухът бе препълнен с алармен рев.

— Орландо! Орлан-доо! — Гого забави задъхано ход, размазвайки сълзите си с опакото на ръката.

— Моля върнете се обратно! Секторът е затворен! Опасност пета степен! — Гласът на поддържащия робот, който бе засякъл човешко присъствие, предупреждаваше с безразличен тембър. Отоплителните системи бяха изключени и въздухът в сектора изстиваше бързо.

— Закъснях — отчаяно прошепна момчето, облегна гръб на стената и приплъзвайки се по нея, седна на пода. Опита да се свие в ембрионална поза. — Сега ще умрем и двамата... Може би така е най-добре!

Гого си спомни теста, който Александър Барозов му бе дал да попълни, когато го взеха като сътрудник към екипа, отговарящ за сигурността на представителството на Южния координатор. На

въпроса „От какво най-много се страхувате?“ той беше отговорил: „От това някой от приятелите ми да умре преди мен“. Този отговор бе впечатлил всички членове на интервюиращата комисия, но момчето така и не разбра защо. Откакто загуби родителите си, за него най-страшното нещо на света беше смъртта.

Способностите му се бяха оказали достатъчно интригуващи, за да попадне в полезрението на Орландо Григ. Младият учен, работещ в областта на регенезис-инженеринга, предложи пред съвета на Южния координатор Гого да се обучава като частен ученик на негова издръжка и да получава възнаграждение за труд, полаган в извънучебно време. Съветът гласува ново перо в бюджета на Южната федерация — за деца с особени дарби. Тогава Гого не подозираше, че късметът му е голям колкото таланта. Но оцени хората, които му бяха подали ръка. Оцени ги и стана техен приятел.

— Гого, слава на Бога! — Врълетелият в коридора Александър Барозов се спря запъхтян, приклекна до момченцето, вдигна го от пода и го притисна към себе си, разтривайки слабичкия му гръб. — Окан ми каза, че си се върнал. Представа нямаш колко ме изплаши...

— Орландо е още там. — Момченцето отново се опита да се изскубне, но Барозов вече тичаше с него.

— Не, глупаче! Орландо беше при мен... Малко е останало да замръзнеш!

— Лъжеш ме... нн-али? — изхлипа Гого. Сълзите задавяха думите му.

— Не бих те излъгал за нещо толкова сериозно! — Барозов стигна до входа на един от спасителните сектори. Червената лампичка на автомата отброяваше последните секунди до затварянето на вратите.

Влязоха и топлината ги лъхна приятно. Барозов пусна детето да стъпи на пода и издишайки с облекчение, доразроши вечно стърчащата му коса.

— Орландо е тук. Дойде много преди нас. Не му казах какво си направил, за да не хукне и той след теб...

Мокрите очи на Гого светнаха.

— Нали не ме лъжеш? — попита с надежда, докато пристъпяше на крака, за да ги стопли.

— Казах, че не бих го направил... — Барозов стисна рамото му. — Понякога ми приличаш на Стас, когато беше съвсем малък. Толкова се страхуваш за тези, които обичаш, че започвам да треперя за теб като за собствения си син... Атаентатите зачестиха и не ми остава много време за децата ми...

— Мама често казваше, че съм странен. — Гого го погледна и се засмя.

— Хайде да видим къде е нашият приятел... Безпокоеше се, че днешното нападение не е обикновен атентат, и е прав. Единственото нещо, което представляваше интерес в лабораторията му, беше телепортърът... Струва ми се, че всички наостриха уши, откакто се чу за мутацията със скакалците.

— Мутиращите скакалци?! — изненада се Гого.

— Орландо не можа да разбере до какви размери стига мутацията — напомни Барозов. — Интересите в тази област са запазена марка на Колосор. Той е бивш военен и се интересува от всичко, което би могло се превърне в биологично оръжие.

— Сетих се! — изръмжа Гого. — Искали са да убият Орландо. Терористите на Колосор могат да убият дори независим учен безнаказано... Никой не може да докаже, че това са негови терористи, а неофициално всички го знаят!

— Светът на възрастните е гадно място, приятелче! — Барозов бащински стисна вратлето му.

— Вярно ли е, че той не е това, което е? — плахо попита Гого. — Преди да дойда тук, го чух от бащата на един хакер... Живях малко при тях. Този човек казваше, че Колосор всъщност е много по-стар... Зареждал се в стъклен ковчег и дори често спял в него. Съвсем като вампирите... Това е малко глупаво, нооо може да има нещо. Ами ако е нано-човек?! Разправяха, че още в първата година След Земята починала сестра му. Той я обичал страшно много. Изпратил с капсулата за последна почит най-скъпите ѝ вещи и двете ѝ камериерки... Живи!

— Това са просто приказки, Гого... — Барозов смръщи вежди. — Зловещи истории, които правят образа на Колосор още по-мистичен и респектиращ. А тъкмо страхът е най-коварният ни враг!

— Ал, търсих те навсякъде! — Мартин Асов приближи с широка крачка. — Как си, Гого? — попита мимоходом и спирайки се пред Барозов, продължи: — Компютрите показват, че цялата лаборатория е унищожена! Разрушенията са отрязали съседните два сектора, там вече няма въздух... Едва ли ще могат да ги възстановят скоро!

— Къде е Орландо? — уж небрежно попита Гого.

— Тук съм, Гого! — Младият учен изскочи иззад широкия гръб на Асов, сграбчи момчето и го прегърна. — Окан ми каза твърде късно... Разбрах, че Барозов се е върнал за теб!

— Отнеси го да си почине! — нареди му Асов и хващайки под ръка Барозов, се запъти с него към административните работи.

— Плакал си. — Орландо целуна челото на Гого и притисна рошавата му глава още по-силно към гърдите си. — Съжалявам, че ти причиних това. Трябваше да те потърся, още при първата сирена...

— Никога не плача — глухо отговори детето, но нито отхвърли ласките, нито се опита да слезе на пода. — Криеше ли нещо важно в лабораторията? — осмели се да попита, когато се успокои.

— Един вирус, който не представлява интерес за никого, и няколко нови идеи за телепортьора, които вече смятам за глупави...

Тревогата за момченцето бе напуснала окончателно Орландо, но на нейно място се настаняваше съмнение. Кой и защо бе нападнал именно неговата лаборатория? Вирус, който причинява безобидни алергии, не би могъл да застраши ничий живот. Не беше логично да се предположи, че някой би инсценирал атентат само за да може след това да украси с неприятни пъпки физиономиите на враговете си. Телепортьорът пък беше безполезна играчка! Орландо се усмихна замечтано.

— Понякога сме склонни да посветим живота си на една детска мечта...

— Мислиш, че е невъзможно да телепортираш човек? — учуди се Гого.

— На този етап мисля, че не мога да телепортирам дори бозайник — разсмя се Орландо и отново притисна главата на момченцето към гърдите си. — Искам да ми обещаеш, че при следващия атентат няма да направиш същото... Мога да се грижа за

себе си, но не и ако подозирам, че ме търсиш на най-опасното място по време на тревога!

— Агентаите станаха ежедневие. — Гого заговори като възрастен. — Вечер, преди да заспя, се моля да не се събуждам, ако на другия ден ще трябва да се задуша... Орландо, мислиш ли, че хората от Земята са били по-свободни, защото не са очаквали смъртта си непрекъснато?! В книгите, които слушам, се случват толкова дръзки неща, че ми настръхва косата...

— Косата ти стърчи по рождение, а и не обичаш много гребените, така че не се оправдавай. — Гого не каза нищо в отговор на смигването. — Сигурно са вярвали, че са по-свободни — замислено продължи ученият. — А може би са били... Въздухът им е бил безплатен... Слънцето и Луната — истински... Небето не е било холографска проекция... Като се замисля, бих се чувствал по-добре в стария свят! — Той пусна детето на пода и хващайки здраво ръката му, добави: — Да вървим да чуем последните новини! Земята я няма. Интересува ни какво става тук.

Госпожица Пуасон се страхуваше. Агентаите в Южните станции ставаха все по-често явление. Деца убиваха деца. Деца убиваха майките, бащите, братята или сестрите си. А училищните ръководства бяха длъжни да потуляват случаите на насилие, за да не прераснат в епидемия. През последните няколко години подобни случаи в тяхната Академия нямаше и това ѝ се струваше странно. Не намираще логично обяснение за такова спокойствие, а неведението я изпълваше с ням ужас.

Старата асистентка въздъхна на пресекулки при спомена за срещата си с последното дете-убиец, което изпратиха тихомълком на станцията за душевноболни. Все още сънуваше празните му сиви очи, безизразни като метални топчета, едрото му луничаво лице, сплетената в строги плитки жилава черна коса. Дебели груби плитки, тежки като стоманени въжета... Имаше нещо нечовешко и злоецо в това малко момиченце, макар на пръв поглед да ѝ се бе сторило обикновено дете от новото поколение. Деветгодишна убийца, застреляла сестра си и майка си в гръб по време на едно от посещенията в Академията.

„Добре, че не се разчу! — потръпна тя. — Беше ги застреляла в главите, за да има повече кръв... Обясни, че раните от лазерен пистолет не са достатъчно ярки... Да, каза «не са достатъчно ярки», ако не пръснеш мозъка на някого... Всичко е от атентатите!“ Тя спря по средата на коридора, за да си поеме дъх и да разсее доколкото може тежките мисли. „Тази гадост започна още на Земята, но тук ще ни довърши... Всеки ден говорим или слушаме за смъртта, срещаме се с нея, децата ни полудяват...“

Не за първи път изпита облекчение, че самата тя няма деца. Тогава забеляза нечий силует и се стегна. Човекът, който пресече коридора в горния му край, или не я забеляза, или не счете за необходимо да ѝ обърне внимание. Ала всъщност той можеше да даде отговор на най-важния въпрос, който я измъчваше в последните часове.

— Професор Уайт! — Госпожица Пуасон го настигна, подтичвайки. В дните, когато се чувстваше добре, Уайт имаше лека и пъргава походка. Вероятно древното бойно изкуство, което беше овладял в младостта си, бе дало своя принос за това.

— Мога ли да ви помогна? — отзивчиво разпери ръце Уайт и за момент тя се подразни от жеста и ведростта на лицето му.

— Унищожили са лабораторията на Григ — предпазливо поде асистентката. — Разбрах, че е било атентат, но не разбирам защо броят на жертвите...

— О, това ли? — Уайт я прекъсна с усмивка на облекчение. — Премълчават имената на пострадалите или съобщават за евентуални жертви всеки път с различен предполагаем брой... Госпожице Пуасон, ако се боите за приятелите си там, искам да ви успокоя... Жертви няма!

— Но как?!

— Проверил съм, имайте ми доверие... Някой ваш близък ли работи там?

— Брат ми. — Тя се сконфузи, като студент, хванат да върши нещо нередно. — Не поддържаме връзка от години. Исках да се уверя, че е добре...

— Знам че звучи странно, но ви казвам истината... Този път не е загинал нито един човек. Има пострадали, но съм сигурен, че скоро ще бъдат добре!

— Откъде черпите убедеността си? — Госпожица Пуасон изведнъж се наежи, защото думите му й прозвучаха като бълнуване на лунатик. — Ако сте разбрали от приятели, че няма жертви, откъде можете да знаете, че някой от пострадалите няма да умре впоследствие?

— Да приемем, че вярвам в това — невинно се усмихна Уайт.

— Вие... вие сте... вие май не сте с... — Тя замълча с мъка. Щеше да е прекалено дръзко да обиди професор.

— Помирете се с брат си, госпожице Пуасон! Тогава няма да се тревожите излишно за него. Понякога гордостта ни играе лоши номера. Нали знаете, че гордостта е любимият грях на Лукавия — спокойно додаде той.

Старата асистентка го изгледа с нарастващо недоверие и се прокле, че е допуснала слабост пред най-малко уважавания преподавател. Беше чувала, че професорът по религия и древни изкуства често има информация за неща, които другите няма откъде да научат. Някои от по-младите асистенти бяха убедени, че той е луд и че като лудите понякога има прозрения за бъдещи събития. Сега тя беше склонна да приеме тези твърдения. Колкото и да не харесваше асистентите, госпожица Пуасон ги предпочиташе пред Херувим Уайт.

В хангара на братовчедите цареше хаос. Всеки ремонтиреше, боядисваше или доукрасяваше скайта си. Правеха го с такъв ентузиазъм, че някой незапознат наблюдател би си помислил, че им е за първи път.

„На майстора винаги му е кеф!“ — помисли си Тит, който тъкмо се бе вмъкнал през дупката, известна на посветените като заден вход на хангара.

Колин все още накуцваше и с двата си крака. След тежкото падане на една уж безобидна скайбол-тренировка той бе оцелял по чудо, а фактът, че съвсем скоро щеше отново да ходи нормално, правеше чудесата две.

— В първия момент си помислих, че „костенурката“ ми се е повредила — непрекъснато повтаряше той. — Няколко навяхвания и една спукана кост... Очаквах да съм се натрошил целият!

Старите медицински роботи, наричани „сканиращи костенурки“ заради слабата си подвижност, бяха пуснати в мегаклуба по лично настояване на Южния координатор. Дрънченето им и по-големите възможности на новите медицински асистенти ги бяха бракували точно навреме, за да се появят сред трошачите. „Тромавки, ама кърпят добре!“

Скайтът на Колин обаче беше пострадал жестоко и ремонтът му щеше да е повече от сериозен. „Е, на Ник определено не му е кеф — Тит се загледа в нервните движения на едрото момче. — Вместо да заработва кредити, поправяйки нещо чуждо, трябва да губи време със собствените им играчки...“

Той се отлепи от стената и се обади:

— Вече стъпваш по-добре.

— Не зяпай, а ела да помогнеш — навъси се Колин. — Както е тръгнало, ще оздравея много преди да съм оправил тази браква... Още ме е яд за черния скайт, който ми свиха миналата Коледа. С него можех да се пребия, без дори да го одраскам... Беше единствен!

— Така си мислиш... — Тит приближи и нахлупи с усърдие пъстрата си шапка. — Кормилото не става. — Той заоглежда повредения скайт със сериозност на компетентен монтьор. — Носещата ска е изкривена на осмица... Колин, ще ни е по-лесно да направим нов скайт! Как успя да го блъснеш така?

— Вземи го! — Колин набута кривото кормило в ръцете му. — Вземи го и го блъсни по-добре, ако можеш!

Боби и Жоро се разсмяха лудо, докато Тит правеше неразгадаема физиономия.

— Ей, професоре, защо не отидеш да се натискаш с Крис? — подвижна Ник, без да вдига глава от работата си. — Предполагам, че те бива само за това...

— Не завиждай! — широко се ухили Тит. — Взех онези кецове от Яромир и ги пробутах на Креш за двойно повече кредити. Хах! Тази седмица мога да не бачкам... Ааа... Преди малко срещнах Габи и Денина... Подозират, че Шенай и Меги си падат по някой от братовчедите. Габи има „нишан“ на челото! Скорпион!

— Ехааа... — не се сдържа Боби, докато един от инструментите на Ник профучаваше на сантиметри от ухото на Тит.

— Мисля да си тръгвам — небрежно пхна ръце в джобовете си Тит. — Колин, ако искаш да ти помогна, ела при мен... Тук е опасно, отколкото в лабораторията на Орландо Григ преди атентат.

— Не се бързай с това! — ревна срещу му Ник. — Утре може да се стовари и върху твоята празна глава, което, ако питаш мен, няма да е кой знае каква трагедия!

Жоро и Боби се разсмяха отново.

— Аз не съм учен. — Тит вдигна рамене, смигна на Колин, с когото обикновено се разбираше без думи, и довърши в свое оправдание: — И няма защо да се палиш толкова... Нямаше жертви. Сега спокойно можеш да свалиш някое гадже, като му кажеш нещо от сорта: „Баща ти сигурно е терорист...“ И тя като те пита „Защо?!“, ѝ викаш: „Защото ти си бомба!“

— Тит, върви да досаждаш на някой друг! — Ник се изправи и избърса с ръкав потта от челото си. — Виждаш колко работа ни чака!

— Идваш ли? — Тит дръпна Колин за дрехата. — Казвам ти, че поне едно от тези момичета си пада по теб... Атентатите не можем да ги спрем. Ако утре ни убият, как ще разбереш коя е била мераклийката? Шенай е ужасно потайна, а Габи няма и дума да обели... За Меги мога само да гадая, но виж, Денина ще ни каже нещичко, ако я попритиснем малко... Помниш ли, че преди време именно тя издаде Банди, когато ти беше хвърлила око?

Колин се усмихна, погледна през рамо към Ник, който се преструваше, че не ги слуша, и забеляза хитрите усмивки на брат си и Жоро.

— Да ви се намира случайно малко лак за зъби?! — театрално попита Боби, но не се сдържа и се разсмяха съвсем истински.

— Случайно имам тук един юмрук за твоите! — Колин повлече скайта след Тит. — Помогни ми! — предаде се накрая.

Тит хвана кормилото и тръгна бавно към изхода. Колин закуцука след него, обяснявайки, че след около седмица ще е напълно здрав, ако не се претоварва.

— Човек не знае от какво ще умре — дълбокомислено прекъсна обясненията му Тит. — Но знам, че напоследък всички се измъкваме на косъм. Ще е хубаво късметът ни да издържи още поне трийсет години...

— Ще ти се — отвърна Колин и усмивката му силно се изкриви.
— Това е твърде голям бонус от съдбата... Може да ни отпусне най-много още десетина.

— Ооооо — възрази веднага Тит. — Отказвам офертата! Ще потърся някой по-надежден партньор от съдбата... макар че десет години са си доста време... Като нищо може да ни писне от живота.

Бяха навлезли в слабо осветения въздушен коридор, който свързваше хангарите. Тит потръпна и стисна по-здраво кормилото на скайта. Дори съжали, че бе предпочел да мине отпред.

— Все подхващаме едни теми — каза с виновна усмивка. — Аз исках да довърша за момичетата... Шенай каза, че Габи...

Нещо изпращя и Тит спря, за да огледат носещата ска отдолу.

— Влачи ли се? — попита Колин.

— Сега не, но не чу ли преди малко...

Следващият трясък дойде отгоре. Беше много по-силен и този път момчетата го чуха ясно.

— Какво става? — извика Тит, и заедно с вика му един голям сегмент от тавана се отпра, люшна се към тях и момчето отскочи назад.

Това щяха да са последните им секунди живот, ако секторът се беше разхерметизирал. Дъхът му спря. Може би започваше да се задушаваша.

— Пълзи обратно! — нареди след малко Колин.

Тит отвори очи в сумрака и забеляза, че таванът виси на сантиметри от тях, но все още не е паднал. Пое си дъх и откри, че диша нормално. Освен това бе започнал да пълзи несъзнателно след приятеля си.

Рамото му се блъсна в нещо. Заболя го, но с онази тъпа болка, която страхът винаги подтиска успешно. Усещаше, че нещо го спира. Беше му все по-трудно да се придвижва напред.

— Колин! — опита се да извика, но го каза много тихо, защото в този момент осъзна, че влачи разбития скайт със себе си. Изправи го с мъка странично и изпълзя покрай него, вече много по-пъргаво. Тъкмо бе решил, че се е измъкнал, когато кракът му се закачи за дръжката на кормилото.

„Господи, ако оживеем, няма да се шегувам повече с това!“ — каза си Тит, дръпна силно крачола си, откъсна част от плата, но се

измъкна от хватката и запълзя колкото можеше по-бързо, оставяйки скайта. Сегментът от тавана се люшкаше леко, докосваше гърба му и проскърцваше, като ревматични кости на гигантски звяр.

— Спри тук! Краката ме болят, ужасно. — Колин се облегна на стената, за да си поеме дъх. Бяха излазили от критичната зона. — Май ни се размина!

— Какво е това? — Тит погледна хилядите тънки и дебели проводници, на които висеше повреденият сегмент. — Стара инсталация? Хангарите не са ли към общата регулация на станцията?

— Не знам, но мисля, че това ни спаси живота... — Колин се усмихна облекчено. — Херметизацията трябва да е само на горния слой. Сега оставаме просто без осветление...

— Колин! Тит! — Ник влетя в тъмния тунел, следван от Жоро и Боби. И тримата носеха мощни прожектори.

— Загубихме скайта — с полуусмивка ги посрещна Колин.

— Но главите ни са още тук — облекчено допълни Тит. — Сега ще се наложи да ме търпиш, докато върнем тавана обратно на мястото му.

Ник насочи светлината от прожектора си нагоре, поклати глава и възпирайки с ръка Боби и Жоро, му нареди без желание:

— Първо ще трябва да доведеш още помощ. Повредата е голяма, а е добре да я отстраним още днес. Мини през дупката и потърси Тим. Той ще събере добър екип от по-големите трошачи.

— Разбира се! — повдигна вежди Тит.

— Мегаклубът е стар колкото Вселената... — мърмореше си притеснено, докато се промушваше през тайната дупка. — Някой ден целият може да се стовари върху главите ни... И все пак не можем да се оплачем от липса на късмет напоследък!

Купонът беше в разгара си. Рая оглеждаше гостите, усмихваше им се, но не забравяше да спусне по някой бърз поглед към пода.

— Ще чистим после — каза към едно момиче, което беше клекнало пред съдържанието на чашата си и се опитваше да го напъха с пръсти обратно. — Не се притеснявай!

Огледа се за място на матраците, но не откри.

„Смешни!“ — помисли си, проследявайки танца на две момчета и едно момиче от горния курс. Смешниците обаче бяха лидери на випуска. Томи имаше суров характер, малко безчувствен, подиграваше се на всеки, когото не хареса за момента, а Лу... Милата, дребничка Лу с очи като цепки, не виждаше някой по-съвършен от себе си.

„Трябват ми!“ — отсече Рая. Притвори очи и видя майка си. Пияна, с чорлава коса, крещяща в истерия. Видя мръсния, лепкав под в дома си и ѝ замириса на спирт.

— Райче, миличка! — Нечий глас я измъкна от спомена и я захвърли във вихъра на купона. — Вдигни си сладкото дупенце от горнището ми...

Рая осъзна, че е седнала върху нещо на пода. Надигна се и го подаде на Марти, който вече се мляскаше стръвно с препило момиче.

— Нааай-голямата! — Той придърпа горнището си, без да я поглежда. Беше лъскава дреха. Твърде цветна за момче, но много подходяща за Марти. Рая изработи една брилянтна усмивка за Томи, който явно си тръгваше в комплект с Лу. После се замисли за Марти. Той беше умен. Беше жив и оригинален...

„Краен!“ — напомни си. Твърде симпатичен и прекалено краен. Давеше проблемите си в безпаметност, а после бързаше да си намери нови. Не, Марти не беше момчето за нея. Мислите ѝ се втурнаха към Стас. Близнакът на порцелановата флегматичка, която успяваше да се почувства наранена дори от въздуха.

„Глезотии...“ — каза си Рая и се завъртя да изпроводи с поглед още едно момче, което си отиваше.

Рая правеше купоните за тях. Някои минаваха само да се разпишат и това я дразнеше.

„Майната им, стаята не е голяма и без това.“

Тя сви устни и кимна за довиждане. Когато завършеха Академията, поне един от тях щеше да си спомни за „момичето с купоните“. Я първо гадже ще си е хванал тук, я на нейното благоволение ще се е надявал...

„Влиятелните познати са най-полезните познати“ — напомни си тя с горчицина.

— К'во е т'ва, Хиро? — Марти беше оставил момичето и се провикваше към момче, стискащо блестяща на синкавото осветление бутилка.

— Саке! — ухили се Хиро.

Рая броеше останалите в стаята купонджии. Изкара ги девет, със себе си.

— Ммм... По-хубаво е от „кръвчица“, честно! — Марти вече бе стигнал до Хиро и бутилката. — Хей, Рая... Ела насам!

Той ръкомахаше бурно насреща ѝ.

— Трябва да го опиташ.

— Честно! — потвърди Хиро.

„Да, бе! — помисли си тя, но ги приближи кокетно. Взе бутилката и пи. — Гадост! Напомняйте ми за майка ми.“

— Уникално! — каза с премерена усмивка.

— Най-голямата! — Марти я потупа по гърба.

— Стас не дойде — небрежно вмъкна тя.

— Джътка из тренажора... Върколаци, т'ва-онова. Нали го знаеш, маниак е! — Марти отново се ухили. Този път Рая забеляза напрежението в чертите му.

— Беше един от кандидатите за твоето място... В съвета.

— О, той отказа... Още като разбра. — Момчето махна с ръка и върна сакето на Хиро. — Не трябваше, но е такъв... Най-добрият... за приятел.

— Какво е казал? — повиши тон Рая, защото новият ритъм заглушаваше думите и тя не беше сигурна в това, което успя да чуе.

— Сам се отказа! — ревна Марти и се разсмя, защото всички се обърнаха към тях. — Не от пиенето!

Той сграбчи Рая и я притисна към себе си.

— Да танцуваме! Не му е време да мислим сега.

— Ще дойде ли някога това време?

Дивна напусна академичната библиотека, тананикайки си тихичко. Сърцето ѝ се разтапяше и сякаш бе започнало да се стича надолу. Бяха слушали с Питър някакво доста кърваво фентъзи, чийто край остана неясен, защото беше в повече от десет части, а вечерта бързо напредваше.

— Добре, че дойдох! — замечтано измърка Дивна.

Питър я бе видял да влиза и я повика, за да чуе началото. Привидно обикновена история, в която смел младеж спасява красива девойка от похитители и с това се замесва в тъмна интрига, изпълнена с магии, насилие и шеметни битки. Разбира се, героят се оказва избраник на времето си и притежател на обичайните скрити дарби. Оказа се и законен наследник на най-жестокия си противник, но за Дивна много по-важно беше, че докато слушаха книгата, двамата с Питър седяха толкова близо, че ръцете им се докосваха неволно. На места той спираше записа, за да сподели въодушевлението си от описанието на някое древно оръжие или мистична постройка. Конете го впечатляваха почти колкото драконите. Говореше разпалено, а лицето му, обикновено бледо и почти безцветно, беше придобило руменина и страст. Питър искрено съчувстваше на героя и беше напълно съпричастен към болките и терзанията му, а Дивна от своя страна изпитваше същото към него самия.

„Затова предпочита да е с трошачите — реши тя. — Вътрешно той не прилича на никого от Академията! Опитва се да се държи като тях, защото и бездруго не го харесват... Но те усещат... Мразят го, защото е различен!“

Дивна се усмихна на мислите си. Докато слушаха романа, Питър се бе държал с нея като с приятел-трошач. „Може би когато осъзнае, че и аз не приличам по нищо на студентите, ще ме харесва повече“ — хрумна ѝ, но от това ушите ѝ пламнаха.

Забрави за всички неприятности, които щяха да ги връхлетят веднага след обявяването на деня за второто Събрание на позора, който Старата отрова умишлено отлагаше. Заподскача из празния коридор като щастливо хлапе. Откри, че в някои случаи ѝ харесва да е сама. Само така можеше да се наслади на преживяното щастие в пълнота. По този начин посрещаше баща си, когато бе на около шест години. Отново се разсмя. Видя мислено Стас, който винаги стоеше спокоен зад нея и търпеливо чакаше реда си.

— Добрият, малък Стас! — прошепна в опит да прогони прокрадващата се тъга.

Колкото повече растяха, толкова по-големи и непреодолими ставаха различията помежду им. Дивна се видя отново като малко момиченце. Протегна длан и докосна бузата на брат си. Той се усмихна, прегърна я и двамата се търколиха на пода. Представи си Питър на неговото място и отново се изчерви. Той би я убил, ако можеше да се види в мислите ѝ!

В същия момент погледът ѝ засече един тестер, който бавно се плъзгаше по стената, близо до нея. Правоъгълното роботче проверяваше уплътнението и налягането в стените. Спонтанно и без причина Дивна го хвана, а той издаде писклив звук и изтръгвайки се от ръката ѝ, побягна като нещо живо.

— Вътрешното ми налягане е високо! — пошегува се тя. Беше се спряла до стената, почти в средата на коридора, и си представи как тестерът води цяла армия малки правоъгълни роботи, за да я накажат за лекомислената постъпка.

Глух шум прекъсна фантазиите ѝ. Тя се сепна и се огледа засрамено.

„Ако ме видят така, никой не би ги убедил, че главата ми е наред! Или... о, не... тестерът е подал сигнал за някаква нередност... Защо ми трябваше да го пипам?“

Тя свърна към кабинета на професор Уайт. Реши, че ѝ трябва специално оправдание за мотаенето в тази част от станцията. Извън занятията студентите нямаха навик да се разхождат без основание в учебния сектор и обратното винаги правеше впечатление. Особено по това време от деня.

„Търсила съм Уайт! — подготвяше се наум Дивна. — А ако е самият Уайт?!... Тогава ще го питам зааа... Ще питам за атентата!“

Идеята ѝ се стори подходяща. Баща ѝ се бе обадил веднага, за да ги успокои, че е добре, и вметна да не се впрягат от слуховете. „На мен ми отива да се впрягам... Уайт няма да заподозре нищо. А и да се досети, че не съм съвсем искрена, ще премълчи. Той не е досадник като Старата отрова. Онази душата ти изтръгва, докато не се признаеш за виновен, дори да не си направил...“

Дивна видя сенките и мисълта ѝ спря заедно с дъха. На няколко крачки пред нея, в съседния коридор, двама мъже пристъпваха

безшумно, един след друг. Сърцето ѝ подскочи и заби учестено, когато сянката на първия мъж се извърна и замръзна в поза, издаваща изненада. Втората сянка светкавично се изви във въздушен шпагат и просна първата по гръб. Дивна инстинктивно пхна ръка в джоба си и стисна новия шоков маркер, който Стас ѝ бе намерил.

— Знаех точно как ще дойдеш... и как ще бъдеш спрян — изрече гласът на професор Уайт.

— Господи! — без глас помръднаха устните на Дивна. — Той ще убие любимия ми професор!

Тя бързо прецени ситуацията и реши, че ако се появи, инсценирайки безгрижие, може да изненада нападателя и да забие маркера в гърба му. „А ако не успея?!“ — помисли си, но тръгна. Нямаше време за разсъждаване.

Няколко широки крачки ѝ бяха достатъчни. Маркерът студенееше в ръката ѝ. Можеше и щеше да го използва! Вече го бе правила.

— Дивна?! — Уайт вдигна учуден глава, но срещайки обичайния му спокоен поглед, Дивна се закова на мястото си, изпусна маркера и втренчи неразбиращ поглед в безжизнения непознат на пода.

— Успокой се, жив е! — усмихна се професорът. — Сега трябва само да внимаваме с бомбата. Не я открих. Този тук най-вероятно е камикадзе. Погълнал я е, нямам друго обяснение... Ще се наложи да повикам помощ.

— Аз... мислех, че вие... — Дивна се наведе за маркера и добави объркано: — Забравила бях, че преподавате и бойно изкуство...

— Това шоков маркер ли е? — изненадано възкликна Уайт, но не понечи да ѝ го отнеме, нито да цитира забраната за притежание на подобни предмети на територията на Академията. — Дивна, нима си очаквала да уплашиш терорист с това оръжие?

— Съжалявам, но не... — Тя отново спря.

— Не се тревожи. — Уайт извади визофона си и набра дълъг номер, без да се обажда. Вероятно това бяха координатите на сектора, в който се намираха, и някакъв специален код за спешни случаи. Тя си спомни, че всеки преподавател беше и полицаи. — Ще дойдат да го приберат... Не е първият, когото хващаме тук, но е първият, който обядва с експлозиви.

Дивна се втрещи окончателно. Професор Уайт говореше за залавянето на терористи в станцията на Академията като за детска игра! Същият мил и смирен преподавател по религия и древни изкуства, с вид на човек, който има постоянен здравословен проблем. Докато през главата ѝ преминаха няколко бързи страховити картини, заимствани от скоро слушания роман, Дивна усети близко движение. Миг след това цял военен отряд със сиви гащеризони и леки бели шлемове нахлу в тесния коридор и повдигайки тялото на терориста, го отнесе с бързина и безшумност, от които можеше да ти спре дъхът. Все едно роботът-чистач се бе върнал за някоя случайно изпаднала троха в стаята ѝ!

— Нищо не разбирам — изпусна задържания въздух Дивна.

— Всички преподаватели са длъжни да сътрудничат на военните, скъпо дете! — Уайт бащински я прегърна през раменете. — Животът ви е поверен в нашите ръце. Преди малко ти също беше готова да рискуваш, за да ме спасиш. Смела постъпка! Все пак ще те помоля да не го правиш втори път.

— Професоре, аз... — Искаше да го попита за Пазителите и за всичко останало, което терзаеше ума ѝ, но усети, че моментът не е подходящ за подобни въпроси.

— Изслушай ме, Дивна! — Уайт спря топлите си очи върху лицето ѝ. Тонът му изразяваше повече молба, отколкото заповед. — Твоята благородна постъпка би могла да струва живота на всички в тази станция. Този човек нямаше да се двоуми, ако бях допуснал грешка, но аз съм правил това стотици пъти... Обучаван съм да го правя!

— Разбирам! — Дивна отново се засрами.

— Не знам нищо повече от теб, Дивна. Само предполагам, че е свързано с атентата срещу Григ — замислено поклати глава професорът. — Каквото и да са искали да направят, целят да раздвоят вниманието ни. Боя се, че неприятностите предстоят тепърва... Този тук дори не беше професионалист! Едва ли и белята му щеше да е много голяма, но никога не се знае предварително...

— Но тогава... Защо ще се жертва за нещо глупаво?...

— Не разбирам психологията „камикадзе“, ако това имаш предвид. — Уайт се поусмихна, но очите му останаха тъжни. — Може би Колосор им дава достатъчно удоволствия... Достатъчно, за да

приемат кратък живот и безумна смърт. Поне на Земята се правеше така и, повярвай ми, Дивна, хората не са се променили чак толкова много.

— Това е безумие!

— Не ми е приятно да го кажа, но се налага да ти забраня да споделяш видяното заради спокойствието на студентите. Трябва да знаеш, че ако се изкушиш да разкажеш нещо на някого, няма да намериш реални доказателства за думите си. Знаем, че не е справедливо! — Уайт беше доловил желанието ѝ за протест: — А ти всъщност какво правеше тук по това време?

— Бях в библиотеката. Слушахме фентъзи роман с Пит — механично отговори Дивна, и прехапа устни. Уайт се разсмя на смущението ѝ.

— Фентъзи роман в учебно време — весело повтори той. — Е, децата също не са се променили чак толкова много. На вашите години и аз правех така, а на следващата сутрин се молех да не ме изпитат точно този ден...

Той зарея поглед някъде далеч, сякаш виждаше през сивкавите стени на коридора. Мисълта на Дивна се втурна към Пазителите. На нейните години Херувим Уайт вече е бил детето-експеримент. Думите заседнаха на гърлото ѝ.

— Аз... тъм, ще тръгвам... — Тя го погледна умолително, а той я пусна без повече въпроси.

— Детството е най-слънчевият период на човечеството! — чу го да казва с носталгия. — Какъвто и където и да си!

Дивна се прибра тичешком.

— Къде се губиш, по дяволите?! — засече я Стас, още с влизането. Изражението му издаваше повече умора, отколкото раздразнение. — Ако не смяташ да учиш, поне дай тази възможност на мен... Старата отрова бави събранието вече цял месец, но не се надявай, че ще пропусне инквизицията ви! Виждам, че не ти пука за нищо, и ми писна да се тревожа за теб... — Момчето заразтрива челото си с пръсти.

— Ами не се тревожи! — Дивна го изгледа косо. Не ѝ беше до спорове. Искаше ѝ се да мисли за Питър, а професор Уайт и случилото

се преди малко не ѝ излизаха от главата.

— Глупава, неблагодарна сестра. — Стас се хвърли по гръб на леглото си и изпъшка приглушено, хващайки се за главата с две ръце.

— Само последната дума е вярна. — Дивна приседна до него, взе главата му в скута си и пренебрегвайки неискрената му съпротива, започна да масажира внимателно челото му. — Много учиш... Тревожиш се за какво ли не, а животът ни се движи със шеметна скорост, Сташек... Не знаем къде ще реши да спре. Просто така, без логика и правила...

— Къде беше? — през въздишка попита брат ѝ.

— При професор Уайт. — Дивна повдигна главата му и започна да разтрива врата му. Стас изохка и се дръпна рязко, но тя притисна горещото му чело със свободната си длан. — Аз също се тревожа за теб...

— Аз се оправям сам... И мразя да ходиш при този откачен професор! Стигат ти часовете, в които го слушаш.

— Прекаляваш с ученето — подмина нападките сестра му. — Озлобил си се и според мен е от напрежението... — Тя положи усилие да го задържи легнал.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто си искам братчето, Сташек! Искам някогашния си добър и отзивчив брат... Ти беше прав, както винаги. Прав беше за Академията... за това, което Марти разказваше, и че аз го разбирах неправилно... Прав си и за Събранието на позора. Отровата знае, че колкото по-късно го направи, толкова по-гадно ще се чувстваме. Опитвам се да не мисля за това... — Дивна разроши косата му и дори се усмихна при мисълта, че би било вълнуващо някой ден в скута ѝ да лежи главата на Питър. Ушите ѝ отново бяха пламнали и тя се изплаши, че брат ѝ може да долови нещо от мечтанията ѝ и да побеснее. — Порастваме... Имаме повече отговорности.

Стас дори не отвори очи. Дивна прокара показалец през челото му, а след това сведе глава и го целуна.

— Имаш температура — каза загрижено.

— Чудо голямо! — Стас се надигна нервно, заоправя косата си и каза вече по-хладно: — Ако не се внедрим в системата, тя ще ни изплюе! На четиринайсет сме. Време е да пораснеш, Дивна.

— И да забравя, че обичам брат си, с когото съм заедно от първия си дъх? — обвинително го изгледа тя. — Да престана да вярвам в нещата, заради които съм живяла досега, само за да съм част от нечия система?!

— Обществената система! — иронично изви устни момчето. — Човек не може да живее сам. Аутсайдерите са интересни само в романите, които слушаме, защото там са главни герои и авторът ни предлага най-вече тяхната гледна точка. Но романите са за забавление. Аз не смятам да ставам клоун, *когато порасна!*

Той изрече последните две думи с двойно по-силна ирония, но Дивна този път не се ядоса. Спомни си казаното от професор Уайт — терористите непрекъснато се опитваха да откъснат и унищожат някоя част от великата обществена система. А вероятно Питър Верелински отдавна усещаше, че цялата тази система не работи. Марти беше излязъл от нея — изплъзнал се бе по своя си начин.

— Клоуните винаги са ми били симпатични — каза тя и се отправи към своето легло.

Течеше последният месец от първия учебен семестър и Дивна знаеше много добре какво я очаква. На няколко пъти се хвана в скрито желание Старата отрова да насрочи Събранието на позора възможно най-скоро. Чудеше се има ли някаква вероятност злобната асистентка да пропусне да го направи, или умишлено чакаше края на семестъра. „За мен е все едно, но резултатите на Питър са убийствени! Сигурно е решил да си тръгне с достойнство — с болка си помисли тя. — Аз го провалих!“

— ...от този текст разбираме, че Достоевски приема за пагубно унищожението на вярата в безсмъртието. Както сами се убедихте, той посочва, че липсата на вяра убива не само любовта, но и всяка жива сила. Рухва световният ред. Нищо вече не е безнравствено. Всичко е позволено...

— ...и всеки от нас е виновен! Виновни сме за всеки човек, за всички и всичко — отрони Дивна, но явно го бе направила достатъчно високо, защото всички глави се извърнаха към нея. Някои от колегите ѝ се подсмихнаха.

— Ооо, вие отново сте с нас, госпожице Барозова! — възкликна асистентът по литературно наследство. Хихиканията се засилиха, а Стас отвърна поглед от сестра си. Питър обаче успя да улови очите ѝ и окуражително ѝ намигна.

— Посещавам часовете по религия и древни изкуства — поясни Дивна малко по-уверено. — Там вече говорихме за Достоевски.

— Професор Уайт несъмнено споделя гледната точка на известния руски писател — хладно заговори асистентът. — Но ние тук, ако сте обърнали внимание, разглеждаме литературните произведения в малко по-различна светлина.

Дивна повдигна рамене, пренебрегвайки явния намек за невниманието си, и хвърли прикрит поглед към часовника на пулта. Оставаха четири минути до края на часа. Тя се усмихна едва доловимо и подаде сигнал, че се нуждае от спешно излизане до тоалетната. Единственият сигнал, на който никой преподавател не можеше да даде отрицателен отговор.

Навън беше пусто. Дивна несъзнателно се отправи към кабинета на професор Уайт. Винаги когато се нуждаеше от утехата или съвета му, той се появяваше отнякъде. Преди да открие тайната му, приемаше тези срещи като случайност, но сега беше убедена, че професорът просто усеща кой се нуждае от помощта му и винаги е на правилното място.

— Аз съм напълно луда — измърмори. — Не си мисля, че ще кажа на Уайт какво знам... Не е възможно да си го мисля! Как ще му обясня откъде съм научила...

Пръстите ѝ се плъзгаха по стената и бяха стигнали един от бутоните за вдигане на щората над илюминатора. Натисна го и познатата звездна карта бавно се отвори пред погледа ѝ.

— Отгук си красив, а не студен и плашещ. Май с всяко нещо е така, когато му се радваме отдалеч! — заговори тя на космоса. — Дори не мога да си представя, че си погребал толкова много хора...

Дивна мушна ръце в джобовете си. Лъскавата ѝ академична униформа отразяваше светлината от вграденото в стените осветление. Така студентите биваха разпознавани лесно, но Дивна се бе убедила, че един свободомислещ хлапак или някой болен ум са способни на доста неприятни изненади. Именно *изненади*, защото тъкмо за тях никой от възрастните не бе готов.

„Колосор има основание да иска повече контрол — помисли си тя. — На този етап не може да стори нищо по-сериозно от това да реши да ни избие един по един, а то си е доста рисковано начинание, дори за координатор.“

Професор Уайт може би нямаше да я познае веднага. С прибрана в украсен със сребристи лентички кок коса и в униформата, която носеха още най-малко тридесет момчета и момичета, Дивна не се отличаваше с нищо. Все пак, не беше нужно да си Пазител, за да се досетиш кой излиза от час, за да се полюбува на космоса, докато мислено се моли да срещне утешител.

— Мислиш си, че звездите са красиви, когато ги гледаме отдалече, и това е така — започна тихо Уайт, когато я приближи достатъчно.

— Професоре!

Дивна поздрави, кимвайки сдържано, макар да ѝ се щеше да се разкрещи от радост. Не само защото бе успяла да го повика мислено. Винаги изпитваше радост, когато видеше Уайт. Той криеше в очите си толкова жизненост.

— Пак си там, където не бива. — Професорът го каза без укор.

— Напротив — отговори тихо тя. Искаше да смени темата, а за това ѝ трябваше малка пауза. — Сутринта говорих с татко. Той изглежда вече знае, че няма да продължа тук. Най-малко два пъти на ден ми напомнят, че съм смахната. — Тя махна с ръка. — Струва ми се, че не бива да ви говоря така. Днес по литературно наследство разгледахме Достоевски и си спомних някои ваши мисли за вярата... Ние сме изгубени, професор Уайт! Безвъзвратно изгубени в собственото си безверие... Аз не се обиждам. Зная, че не съм напълно смахната, просто...

— Смахната?! — Уайт отвори още по-широко светлите си очи. — Объркана и може би малко разсеяна — да, но смахната — в никакъв случай. Кой ти внуши подобно нещо, Дивна?! А и откъде ти хрумна да се тревожиш как ще реагира баща ти? Това е излишно. Бих те разбрал, ако той беше просто политик. — Погледът на Уайт се зарея в чернотата на космоса пред тях. — Александър Барозов беше истинска звезда на Земята! Филмът, в който игра... Шоуто, което правеше преди и след това... Сякаш бяха екранизирана подготовка за сегашния ни живот. — Уайт въздъхна и извърна лице. — Знаеш ли, Дивна, в този

филм баща ти също имаше близнаци, но бяха момчета. Като две капки вода.

— Не знаех, че познавате баща ми — едва сега успя да проговори Дивна.

— Не мисля, че ще срещнеш човек от нашето поколение, който да не е чувал името Александър Барозов. Баща ти беше средно популярен рок певец, но когато Холивуд го направи звездата на най-грандиозната си продукция, той стана много повече от популярен. Стана супергероят на времето ни... Знаеш ли, може би негативното отношение към теб донякъде се дължи и на това. Очакванията към децата на звездите винаги са големи...

Дивна хлъцна и замлъкна. Понякога истината звучеше толкова нереално, че човек не намираще думи да ѝ се възпротиви. Но След Земята нямаше звезди! Много малко хора оказваха почит на когото и да било.

Да, Уайт беше прав. Тя знаеше, че баща ѝ е звезда от някакъв филм, предсказал унищожението на Земята. Филмова звезда на несъществуващата вече планета!

Но и Питър Верелински също беше звезда. По-реална и от по-ново време. Спомни си какво беше открила за него в колектора.

„Апостол Петър или Питър Пан... Горкият Питър!“

— Не унивай! — Уайт стисна рамото ѝ. — Баща ти стана звезда, без да го търси и иска. След този филм той се отказа от киното и захващайки се с политика, се посвети на една Богоугодна кауза. Там срещнал майка ти. Будно момиче, което било негова почитателка... Вестникарите се избиваха да пишат. — Уайт се усмихна замечтано и очите му възвърнаха живата си пронизателност. — Ще ти прозвучи странно, но аз вярвам, че това е мисия с продължение.

— Благодаря — едва чуто изрече Дивна. — Не е най-подходящият момент, но исках да знаете, че само при вас изучаваме нещо наистина важно. Не разбирам защо предметът ви не е задължителен! Нима хората могат да правят каквото и да било, без преди това да са открили откъде идват, защо са тук и накъде са се запътили?

— Мъдри мисли за един смахнат ум — подсмихна се Уайт. — Който търси истината за предназначението си, Дивна, той я намира.

Рано или късно... Не е нужно някой да го кара да прави това в посочен в задължителната програма час.

— Не разбирам! — възпротиви се Дивна. — Вие сте... вие ни учите. — Тя се изчерви още по-силно. За малко да се издаде, че знае тайната му. — Учите ни на нещата от истинския живот...

— О, разбирам затруднението ти. Но животът не е съставен от формули. — Уайт погледна към тавана, откъдето се разнесе познатият звън на алармата за край на часа. — Използвай междучасието за нещо по-приятно от философстване с един старец! Има време за всяко нещо.

Дивна стисна устни в гримаса. Искаше да каже на Уайт, че той не е старец, но подобно отношение ѝ се стори твърде непочтително след този разговор.

— Много благодаря — измърмори тя отново не на място и след като осъзна, че изглежда още по-глупаво, хукна обратно към аулата, откъдето вече се изсипваха цял поток студенти от двата подготвителни курса.

— Забави се, Дивна! — строго я изгледа брат ѝ и продължи разговора с приятелите си оттам, където го бе прекъснал: — ...а Лиъм ще разплаче Старата отрова. Боя се, че не може да го понася.

— Хосе! — гръмко обяви Пол и сладникава усмивка украси злобното му лице. — Хосе е триста пъти по-голям глупак... Как въобще са приели такъв идиот в Академията?!

Дивна се нацупи и обърна гръб на Стас и приятелите му. Да обсъждат по този начин колегите си ѝ се стори цинично и недостойно. Освен това въпросният Лиъм беше симпатично и благородно момче, поне в нейните очи, а Хосе беше негов приятел.

— Добре ли си?

Питър бе засякъл погледа ѝ и приближи с достатъчно загрижен вид, за да преобразува недоволството ѝ в искрена радост. Макар и с известни угризения, тя си помисли, че ако мисията на баща ѝ наистина се предава генетично, няма начин избраният продължител да е Стас. Той щеше да остане отличник на випуска, а тя и Питър много скоро нямаше да са тук. Тогава сигурно щеше да открие и предназначението си.

— Добре съм — отговори, докато очите ѝ шареха свенливо настрани. — Толкова добре, колкото може да бъде човек, на който му предстои час при Старата отрова!

„ВСЯКА СЕКУНДА ЖИВОТ УВРЕЖДА НЕПОПРАВИМО ВАШЕТО ЗДРАВЕ!“

Йо прочете новото послание, което Ли и тризнаците Рост бяха издраскали с разноцветен музикален спрей, с допълнителни примигващи ефекти. Би било интересно да се изпише нещо върху носещата ска на скайт с подобни букви.

— Музикалният мотив е крайно неподходящ — опита се да възнегодува, но и тя, като всички останали, се радваше на всеки щрих от известните беладжии.

— Готинко е! — приближи Мариуча, следвана от хихикащите Стела и Вики, които бяха навлекли тренировъчните си екипи, макар да беше късно за репетиции.

— Йо, измислихме няколко нови движения. Вики мислеше, че са опасни за изпълнение върху скайт, но вече ги пробвахме няколко пъти. — Стела бе станала сериозна.

— Изглеждате живи и без видими контузии — усмихна се Йо. — Ще ми покажете ли?

— Веднага! — гордо се изпъчи Вики.

— Къде остави Кристъл? — мимоходом попита Мариуча. Йо се сепна.

— Кристъл?! — извика тя. — Не е ли с теб?

— Мислех, че е с теб — обърка се Мариуча. — Всъщност, не... Видях я да говори с Ли, когато той и тризнаците минаха отгук. Сигурно тогава са направили и надписа. Много са бързи...

— Просто си я видяла?! — викна Йо. — Тя е само на пет години, Мариуча! Трябваше да я пазиш!... И защо ще тръгне с Китаеца и тризнаците?

Родителите на Кристъл, най-малката им балеринка, бяха пилоти, на които им предстоеше дълъг полет, и я повериха на Йо. Момиченцето не говореше добре Общия език. Интересуваше се живо от скайт-балет, а първият ден в „Трошачите“ я бе впечатлил дотолкова, че балерините решиха, че няма да имат проблеми с нея. Кристъл беше кротка, не хленчеше и се радваше на всяка малка новост. Много скоро момичетата престанаха да гледат на нея като на петгодишно дете.

— Да се надяваме, че е останала с Ли и тризнаците. — В гласа на Йо имаше повече оптимизъм, отколкото усещаше отвътре. — Мариуча

ще дойде с мен! Ще ми покажете новото, като се върнем. Наистина много съжалявам, че не мога да го видя веднага.

— Всичко е наред! — усмихна се Стела.

— Трябва тръгва! Късно! — тревожно обясняваше Кристъл.

— Да, късно е!

Ли, който обикновено не общуваше с непознати, бе поел изцяло грижата за момиченцето. Кристъл беше тръгнала подир тях заради музикалния спрей. Пеещите букви я развеселяваха. Тя се смееше звънко на надписите, които все още не можеше да прочете, а Ли ѝ повтаряше поотделно всяка буква. Дори бе изписал името ѝ с блясък и триумфална музика, от което Кристъл наистина много се впечатли.

— Ще те заведа при Йо, но искам да се постарая да запомниш пътя — обясняваше Ли.

— Да — миличко произнесе Кристъл, без да сваля поглед от лицето му.

— Трябва да се научиш да се пазиш сама. — Ли говореше тихо и сериозно. — Тук има лоши момчета. Напиват се, а след това се бият... Понякога го правят дори момичетата, които са много по-големи от нас. Опасно е да си покрай тях в такъв момент.

— Много лъоши! — въздъхна Кристъл и разпери ръчички, в невъзможност да каже нещо повече.

— Да, Кристъл. Има лоши хора. Трябва да се научиш да се справяш сама. Сама да преценяваш... Аз харесвах майка си, но я виждах рядко. Отначало това ме плашеше и бях слаб. Мечтаех да имам по-голям брат, който да ме пази, но се научих да се оправям сам...

— Едно какичка казвало така — съгласи се Кристъл.

— Виж това. — Ли сочеше момче във виолетов гащеризон, изпъстрен с големи и малки светлозелени точки. — Вчера го гледах при Яромир. Хареса ми, но беше много голям...

— Харесва точки.

Бяха излезли от хангара и понечиха да се слоят с тълпата, когато Ли забеляза Йо и Мариуча.

— За убиване си, Китаец! — подхвана го примабалерината.

— Как можеш да се шегуваш с такива неща, Ли?! — зачервена от гняв викна Йо.

— Какво ви става? Да не сте се побъркали? — объркано отстъпи момчето.

— Аз искам тръгва! Той не виновен... Искал види букви от мое име — намеси се Кристъл в защита на Китаеца. Мариуча се разсмя.

— Аз пък искам да те набие — с полуусмивка Йо хвана Кристъл за ръчичката. — Но ще го направя следващия път.

— Не й досаждайте с прекалено много грижи! — изпрати ги Ли и тръгна обратно, връхлетян от усещането, че е загубил нещо важно. С Кристъл се бе почувствал голям и силен. Тя слушаше съветите му с особено внимание, гледаше го с възхищение и очакваше закрила.

„Ще стана висок, силен и няма да се страхувам от нищо!“ — мислено се заканваше детето, когато една огромна крилата сянка се появи на отсрещната стена и се изгуби някъде навътре в помещенията, които трошачите използваша за лични стаи.

В едно от тези помещения трябваше да са тризнаците Рост. Ли усети спазъм в стомаха си. Сърцето му заблъска в гърдите. Продължи с бързи стъпки.

Можеше да избяга и да потърси помощ. Беше сигурен, че наистина е видял нещо голямо и зловещо. Но ако се върнеше назад, за да потърси някое от по-големите момчета, тризнаците оставаха в капан. Само той можеше да привлече вниманието на нежелания посетител обратно навън!

Ли се стегна. Съседите му притичаха покрай него с викове.

— Парис, Миноа... Какво става? — Ли разпери ръце, за да ги спре.

— Бягай! — викна насреща му Парис, който не беше по-голям от Кристъл.

— Гигантски насекоми... Чудовища! Два метра са... — поясни Миноа и тревожно погледна през рамо. — Не бива да влизаш вътре, Ли!

Китаеца стисна юмруци, а лицето му прие хладно изражение.

— Тризнаците са там, нали? Никой от вас не се е сетил да ги предупреди!

— Парис, ти ще останеш тук! — напрегнато нареди Миноа. — Ще се върна с теб, Ли. Не ме е страх, но първо трябваше да помисля за брат си.

— Не ме оставяй сам, Миноа! — Парис се вкопчи в ръката му, а по-голямото момче, което беше с половин глава по-дребно от Китаеца, се помъчи да отскубне пръстчетата му, без да вдига допълнителен шум с викове.

— По-добре доведете помощ — изкрещя Ли и се втурна стремглаво към вътрешните помещения.

— Побързай, Парис! — Миноа задърпа припряно братчето си, докато погледът му се връщаше със съжаление към ъгъла, зад който зави Ли.

— Ох, боли ме! — изпъшка Парис на самия изход.

Миноа срещна тъмните му очи, отпусна потната хватка, в която стискаше ръчичката му, и се огледа за познати сред по-големите момчета. Не биваше да се бави, а не виждаше никого, когото би могъл да помоли за помощ. Безсилието овлажни очите му.

— Помощ! — извика момченцето, но като че ли никой не го чу. — Помогнете ни! Моля ви, помогнете! — Миноа повлече Парис към тълпата от трошачи. — Моля ви, някой трябва да ни помогне! Хей! Тони... Тони!

— Спокойно, тук съм! — Тони Герг се втурна към тях. — Кой ви тормози? Покажете ми го веднага!

— Не... н-нничкой... — Миноа заекна, но се съвзе бързо. — В хангара има гигантски скакалци... Живи... Съвсем истински... Тризнаците и Ли са вътре...

— Спокойно, хлапе! — усмихна се Тони. — Вие останете тук! Аз ще отида да стъпча големите буболечки и се връщам веднага след това.

— Не си измисляме — извика Миноа. — Там е опасно... Парис, ще останеш тук, а аз ще го заведа...

— Не, Миноа... Не ме оставяй! — вкопчи се в дрехите му момченцето.

— Мога да се справя и сам с няколко насекоми, дори да са с големината на космически кораби. Изчакайте ме тук!

— Стас ще ме убие! — Дивна пристигна запъхтяна в беседката до аулата по теоретична химия, в която Питър ѝ бе определил среща чрез спешно съобщение. Маркирал го беше като писмо от студентския съвет, за да може при нужда тя да излъже брат си, че е получила някое обичайно мъмрене за лошо поведение или нисък успех. — Ако ме

беше засякъл, не знам как щях да му обяснявам внезапния си интерес към академичната поща.

— Не те викам за „купон“ — посрещна я Питър. — Старата отрова ще насрочи Събранието на позора утре...

— Как разбра?!

— Съобщи ми го днес. Не помниш ли, че във втори подготвителен имаме два часа история повече в седмицата... Все едно се избиваме да учим при Старата отрова! — Той сведе поглед.

— Пит, ще направя всичко, което би могло да те спаси! — Дивна докосна рамото му. — Позволи ми да ти помогна, ако има начин...

— Това са глупости! — спря я той. — Никой не може да ни помогне.

— Не говори така. Професор Уайт често казва, че няма невъзможни неща. Защо не опиташ дааа... да се помолиш...

— А дали да не повикам някой Пазител на помощ? — нервно се отдръпна Питър. — Дивна, живеем реален живот. Нещата не се подреждат така, както ни се иска, защото не зависят само от нас! Утре Отровата ще насрочи събранието, а след него аз ще напусна Академията. Не исках да говорим за други варианти. Извиках те, защото всичко това е наша история...

Той погледна към Дивна и забеляза, че устните ѝ потрепват в невъзможност да намерят точните думи.

— Ще го преживеем! — добави объркано. Дивна не можеше да му помогне. Тя самата имаше нужда от подкрепа в момента.

— Бих искала да станем трошачи след всичко това — тихо изрече момичето.

Питър я погледна замислено. Осъзнаваше, че все още не може да ѝ се разсърди истински. Идеята да ѝ помогне да оправи успеха си, използвайки бот, беше негова. Ако тя имаше вина за нещо, то това нещо беше любовта ѝ. Дивна го обичаше твърде открито и това го гневеше. Дразнеше се или просто се объркваше, но понякога му беше и приятно. Тя изглеждаше толкова чиста.

— Да, ще е глупаво да се разделим след всичко, което планирахме заедно — кротко отговори той. Погледът му проследи два тестера, които се плъзгаха по тавана. Те вършеха работата си безшумно и безстрастно. Прииска му се да може да приема живота по този елементарен начин.

— Хайде да отидем в мегаклуба — спонтанно предложи Дивна.

— Защо не? Тони ме викаше там преди час. Тъкмо ще планираме следващия „купон“. Като се махнем от Академията, всичкото време на света ще е наше! — Питър се усмихна кисело.

— Знам, че това не е важно, но искам да ти кажа... — Дивна поруменя, но продължи. — Благодаря ти, че ме повика тази вечер, Пит.

— Аз ти благодаря, че дойде. — Той сведе поглед и тръгна по коридора, който щеше да ги отведе до въздушния ескалатор към мегаклуба. — Не исках да се видя с някой, който ще ми дрънка глупости... „Всичко ще се оправи.“ „Не е свършил светът.“ Такива ги слушам вече цял месец и все още ме вбесяват всеки път, когато някой ми ги пробута. Все пак само ние ще напуснем Академията! Макар че за теб все още има шанс, ако си оправиш успеха...

— Не! — изплашено извика Дивна. — За нищо на света не бих останала тук!

От кръглите ѝ тъмни очи изплува паника, а сърцето на Питър се сви като юмрук. Той стисна рамото ѝ и каза тихо:

— Ще се оправим... обещавам!

Усети горещина около шията си и побърза да разкопчее яката на униформата.

Дивна се умълча. Свободно разпуснатата ѝ коса почти скриваше лицето, но това, което се виждаше от него, сивееше от тревога. Питър изведнъж се почувства привлечен от уязвимостта ѝ. Прииска му се да зарови пръсти в косите ѝ и с този единствен жест да прекърши всяко страдание.

— Дивна... — Той ѝ подаде ръка и се усмихна гузно.

— Да. — Тя стисна пръстите му и топлината от дланта ѝ се разля по тях. Втурна се през вените му и се взриви в стомаха.

— Ето че открих и една добра страна. — Питър пое дъх и успя да задържи погледа си на лицето ѝ. — Младежката организация, която ще се появи на следващите избори, няма да е чисто студентска. Ние двамата ще представляваме трошачите. Можем да убедим и някои от тях да се включат!

Дивна потопа поглед в синевата на очите му.

— Ще ми позволиш ли да те целуна?

Питър я дръпна към себе си, впи светкавично устни в нейните, а когато я пусна, отговори развеселено:

— Не се пита за такива неща.

В този момент госпожица Пуасон изникна иззад гърбовете им. Осъзна, че те не са я усетили, и се дръпна назад.

— Ето каква била работата — промърмори тя под носа си. — Любовници! Ще ви видя как ще се обичате след Събранието на позора! Натискат се по ъглите да се смучат... Толкова противно! Низките страсти никога не са ме привличали.

Тя реши, че ако проследи Питър и Дивна, ще види достатъчно, за да ги обвини в непристойно поведение. Събранието на позора щеше да придобие особен колорит. Представи си жестокия присмех на съучениците им. Не случайно Фрайт я бе посъветвал да изчака края на срока! Сега можеше да дискредитира не само Дивна — провала на випуска, а и Питър.

„Татенцето вече не може да те спаси, малка пикло!“ — каза си със задоволство госпожица Пуасон. Дивна си беше позволила достатъчно своеволия, за да бъде изхвърлена от Академията. А Питър Верелински...

— Отнесенният герой на човечеството След Земята! Прословутият Питър Верелински, хванат да се натиска с кльощава блондинка с анемични учебни познания — доволно си мърмореше тя. — След като спаси станцията на олигофрените от данъци, младият Верелински ще напусне Академията заради опит да помогне на олигофрена на випуска. Колко трогателно!

Питър и Дивна стигнаха до входа на някогашната стартова площадка. Хангарите до нея бяха пусли. Трошачите избягваха да се навъртат толкова близо до Академията.

— Кой знае откога са тук. — Дивна посочи с глава купищата прашни корабни сандъци. При първото идване беше минала покрай тях тичешком.

— Не питай! — Питър се смръщи. — Вентилационните шахти със сигурност не са били на профилактика от години... Минимум шест месеца.

— Да, на всичко отгоре нашият координатор плаща допълнителни кредити на работниците от Академията. Баща ми каза, че всички се записват за извънредните смени, но никой не си върши работата.

— По-нататък въздухът е поносим — напомни Питър. — В самия клуб се прави профилактика, но в този отсек... Ако някой много пиян трошач се запилее насам, ще пукяса като хлебарка в буркан. Въздухът има цвят и мирис, погледни!

Той духна жълтеникавия прах от най-близкия сандък. Дивна се закашля и размаха ръка пред лицето си.

— Това е! — възкликна Питър.

— Мирише на изгоряло масло. Не точно, но...

— Гранясало масло в затворено помещение. Да вървим! Не смяташ да си ближем раните точно тук, нали?

Дивна отзивчиво поклати глава.

— В „Улея“ ли ще отидем?

— Миналия път ти хареса! — усмихна се Питър. Светлините пред тях хвърляха загадъчни отблясъци върху лицето му. Стори й се, че прилича на елф от някоя „фантазия“. Скоро не си беше правила чипове. Трябваше да опита, като се прибере.

В последната книга, която беше изслушала през една безсънна нощ, любовта на Земята обаче беше представена много по-различна от тяхната. Земните тийнейджъри й се сториха невъздържани и цинични, повече и от най-разюздания трошач. Това я подсети и за една доста шокираща статия, която преди време бе открила случайно в колектора. В последните години на Земята сексът масово проникнал в леглата на десетгодишни деца.

„Това не мога да си го представя... Каква бях аз на дванайсет? Каква съм сега? — запита се Дивна. — Все пак, не искам да съм като тях!“

Според статията тоталното отчуждаване превърнало земляните в перверзници, търсеци удоволствие единствено в извратени актове.

„Не, не трябва да помня това!“

Дивна притвори очи и мислено благодари на Бог, че След Земята не беше така. Съвременниците й бяха доста сковани. Емоциите им се проявяваха по-трудно и винаги имаха някаква граница. Страхът от самотата сред безкрая и зависимостта от поддържащите системи

неусетно бяха укротили човечеството. За първи път това ѝ се стори хубаво.

— Странно, че тази дупка предразполага към романтика — гласно разсъди Питър. — Виждал съм толкова много влюбени в „Улея“.

— Важно е да ги има, Пит. Какво ако са в „Улея“? Може би няма къде другаде да отидат.

Той ѝ се усмихна меко. Тя се беше загледала в лицето му, без да примигва.

— Какво?

— Рая... тя не те познава такъв — каза Дивна и се засрами.

— Никой не ме познава. — Питър отново стисна ръката ѝ. — Дори аз... освен когато съм с теб. Мисля, че тогава се разпознавам... Глупаво е! Не знам как да ти го кажа...

— Не казвай нищо...

— Помощ!...

Дивна и Питър подскочиха и се извърнаха назад, откъдето дойде викът. Това, което видяха в сумрака, ги смрази. Госпожица Пуасон се мъчеше да се откопчи от хватката на гигантски крайник, който я влачеше и търкаляше по пода. Крайникът принадлежеше на нещо, което много приличаше на скакалец. На слабата светлина съществото изглеждаше напълно органично.

— Не можем да я оставим така! — извика Дивна.

Питър се огледа. Явно търсеше нещо, което би могло да му послужи за оръжие.

— Можем... ще минем без Събрание на позора!

Дивна се разколеба.

— Моля ви, направете нещо! — грозно изплака госпожица Пуасон. Съществото я бе вдигнало във въздуха с главата надолу, а полата ѝ се обърна наопаки и откри неприятна гледка.

— Не можем да я зарежем, Пит! — отчаяно прошепна Дивна. — Тя е човешко същество!

— Нима?!

— Питър!

Той се бе покатерил върху купчина метални сандъци, стискайки тежък, конусообразен вал, осеян със зъбни колела, и замахна с усилие

в момента, в който скакалецът захвърли възрастната госпожица върху една изоставена спасителна капсула.

— Браво, Пит! — Дивна плесна с ръце. Валът беше отнесъл един от горните крайници на гигантското насекомо, а от отворената рана бликаше гъста тъмна слуз.

Поокопитила се от стреса и пренебрегвайки натъртванията, госпожица Пуасон се изхлузи по гладката стена на капсулата и се опита да побегне, но скакалецът я сграбчи с другия си преден крайник. Питър се засили и скочи отгоре му. Вкопчвайки пръсти в твърдите косми по хилавите гърди на чудовището, той успя да го разконцентрира. Скакалецът изпищя пронизително и падна назад, повличайки нападателя и жертвата си.

За момент на Дивна ѝ се стори, че чудовището просто се опитва да се вкопчи в нещо, за да се задържи. Поведението му беше някак странно. Приличаше на умиращ звяр, който руши всичко наоколо си, опитвайки се да си поеме дъх.

— Пит, бягай! — Дивна се втурна да го издърпа, спъна се в отсечения крайник на гиганта и се озова по очи върху това, което трябваше да е коремът му.

— Помощ! — хлипаше Старата отрова.

— Махни се оттук, Дивна! — викна Питър.

— Бягай, Пит! — повтори Дивна и се претърколи, за да го вижда.

Питър изкреця и със засилка заби показалци в очите на чудовището. Беше замижал, сякаш отказваше да види последствията, но изведнъж се оказа по корем на пода. Сигурно вдиша прахоляк, защото се задави, разкашля се неудържимо и отвори очи едва когато Дивна обви ръце около врата му.

— Какво става? — Питър я отблъсна и се огледа объркано.

— Свърши.

На слабата светлина, нахлуваща отвън, скакалецът изглеждаше неподвижен. Старата отрова лежеше не много далеч от него и подсмърчайки приглаждаше косата си.

— Кой уби чудовището? — Питър скочи на крака и се заоглежда трескаво.

— Пит... — Дивна се изправи след него. — Ти беше, Пит... Не знам как го направи, но го победи...

— Аз само му бръкнах в очите! — Питър отблъсна протегнатата ѝ ръка и продължи да се оглежда.

— Тук няма никой друг, освен нас — със задгробен глас проговори госпожица Пуасон.

— Невъзможно! — изкрещя срещу ѝ Питър. — Това не е сън... Беше жив организъм... Погледнете трупа!

— По-умен си от другите студенти... Оказа се и по-смел — с въздишка се надигна възрастната асистентка. — Няма да има Събрание на позора, Верелински... Победи не само чудовището. Отпусни се и върви да почиваш. Заслужи си го.

Питър и Дивна изпратиха с погледи госпожица Пуасон, която се отправи накуцвайки към Академията.

— Нищо не разбирам — повдигна рамене той.

— Чудовището е мъртво, а Старата отрова ни прости. — Дивна плахо се усмихна. — Нищо не става случайно.

— Трябва да е дошло откъм мегаклуба — притеснено изстреля Питър. — Да проверим какво става там!

Тони влезе тичешком в хангара и се огледа. Не се виждаше, нито се чуваше нещо, което би могло да потвърди думите на двете хлапета.

— Изпокрили са се гадните буболечки — измърмори си той под носа.

Реши да отиде при Ли и тризнаците и да провери дали и те не са срещали нещо необичайно. Очакваше паниката да е породена от някакви дребни гадини, които трюмовете развъждаха от време на време. Някои от тях бяха противни, а множеството им крака и пипала събуждаха неприятни усещания.

— Филип!

Тони се сепна от писъка. Това със сигурност беше гласът на една от сестричките Рост.

— Тичайте към изхода! — чу се нов вик. Този път беше Ли.

Тони хукна по широкия коридор, който водеше към вътрешните стаи, стигна до стаята на Ли и тризнаците и застина на входа. Гигантското, подобно на скакалец същество, което се извисяваше до тавана, беше вдигнало Филип за гащеризона, докато Ли скачаше яростно по дългите пръсти на краката му.

— Пусни го! Веднага... го... пусни!

Лиа и Ина хлипаха ужасени встрани.

— Това пък откъде се взе?! — измърмори Тони и се огледа за нещо достатъчно тежко, с което да замери скакалеца. Съществуващото нададе грозен писък и изпусна Филип, когато Ли все пак успя да счупи един от пръстите на крака му.

— Бягайте! — извика Китаеца, но в този момент скакалецът го сграбчи за врата и го запокити с ярост в една от стените. Детето падна на пода.

Филип се държеше за коляното, без да може да помръдне. Тони се нахвърли срещу чудовището, стиснал някаква метална кутия с остри ръбове. Скакалецът го сграбчи с двата си предни крайника, но той успя да забие един от ръбовете на кутията между очите му. Гигантското насекомо изпищя, вдигна крайници към удареното място и изпусна плячката си. Тони ловко отскочи от тялото му и се изхлузи долу.

— Още ли сте тук? — извика към момичетата и Филип. — Вземете Ли и се махайте!

— Майчице! — възкликнаха едновременно тризнаците. Той се обърна, с намерение да се предпази от ново нападение на скакалеца, и откри, че зад него лежи неподвижен труп.

— Сега пък какво... Кой размаза голямата буболечка? — изненадано се завъртя той.

— Сгърчи се иии... — вдигна рамене Лиа.

— ...просто падна — допълни Филип.

— Наистина — подкрепи ги Ина. — Сякаш се задушаваше...

— Задушавала се е?! — По лицето на Тони изведнъж се разля разбиране. — Невероятно! Това ще да е работа на Колосор.

— Колосор произвежда чудовища?! — Филип се надигна и заотстъпва към сестрите си, куцукайки болезнено.

— Нарича ги „биологични халюцинации“. — Тони зарови пръсти в безредните си тъмни къдрици, докато си поемаше дъх. — Само бивш военен може да измисли такова безумно определение!

— Халюцинации, които нападат и убиват? — Лиа сложи длан пред устните си.

— Глупости! Халюцинациите са субективни сетивни възприятия. Не се провокират от реален дразнител — опита се да я успокои той, но усети, че никое от децата няма да го разбере така. — Ще схванете по-

лесно, ако знаете, че това тук... — той посочи грозния труп на пода — ...няма нищо общо с халюцинациите. Идеята е открадната от Орландо Григ. Той прави опитите си със скакалци... При телепортация те се деформират до гигантски размери. Разбирате ме, нали? Насекомите, за разлика от нас, нямат бял дроб. Те получават кислорода си през множество фини „бронхи“... Дишат с кожата си! Тази система работи само при малките размери на насекомите. Мутиралите умират от кислороден глад за не повече от две минути... Достатъчно е, за да свършат някоя поразия, а и минутите преживян ужас изглеждат като часове.

— Май веднага след това започват да вонят — намръщи се Филип.

— Вонеше си още приживе, но тогава бяхме заети с друго. — Тони се усмихна криво. — Всъщност, миризмата им е още един довод против налудничавото определение на Колосор...

— Тони!

— Ли...

Дивна и Питър влетяха задъхани. Гигантският труп на пода обясняваше всичко.

— Тук приключихме — посрещна ги с полуусмивка Тони.

— Навън има още трупове. Не завиждам на тези, които ще разчистват! — Питър избърса с ръкав слепоочията си. — Онези хлапета... Парис и Миноа, едва не пострадаха... По-големият се опита да се прави на герой. Добре, че бяхме наблизо, а и всичко свърши бързо...

— Миноа просто се грижи за братчето си, Пит — намръщи се Тони. — На неговите години това е равносилно на геройство.

— Какво му е на Ли? — подскочи Дивна.

— Забравихме Китаеца — втурна се към детето Тони. — Онази гадост го подхвърли! Мисля, че се е ударил лошо...

Той се надвеси над Ли и отмахна косата от лицето му.

— Тони... Как е той?

Тони не отговори. Очите му се бяха приковали в детето.

Ли приличаше на заспал ангел. Струйката кръв, пресякла брадичката му, изглеждаше като целувка с червило.

— Тони?! — пресипнало изрече Филип.

— Съжалявам... — Конструкторът се извърна към тях и сведе глава.

Питър успя да дръпне навреме Дивна към себе си и да сподави вика ѝ в прегръдката си.

Изстрелването на капсулата за последна почит беше обявено за вечерта. Инцидентът породи неприятни спорове и подмятания към виновниците за лошото отношение на координатора Колосор към трошачите.

„Пазителят ни вероятно отново е в кома! Може би многото тревоги влошават състоянието му. Трябва да бъдем внимателни! Пазителят ни не може да ни защити... Господи, ако Ли е бил детето Пазител... — Дивна захапа показалеца си и се опита да се помоли така, както ги бе учил професор Уайт. — Зрънце вяра може да премести станция... Не позволявай повече жертви, Господи! Ако имах това зрънце, аз... Дали Уайт би могъл да възкреси Ли, ако не е в кома?! О, Господи, аз не знам отговора на този въпрос, но не искам... не искам да го узнавам никога... Ако чуваш молитвата ми, върни ни професор Уайт!“

— Ще се справиш. — Питър стисна рамото ѝ и Дивна едва сега забеляза сивата тъга, променила цвета на очите му.

Всички обвиняваха него. Ник дори бе казал, че би било по-добре той да беше умрял, а не дете от трошачите.

— Не им вярваш... Не приемаш, че вината е твоя, нали? — Дивна го погледна и разбра отговора, преди да е отворил уста. Той мислеше, че Ник е прав, и предпочиташе да е на мястото на Ли, за да престане да бъде виновен за бедите, сполетяващи другите.

— Загуби се, Пит... Срещаме се в кофти момент, затова няма да те критикувам. — Рая, хванала под ръка Марти, ги приближи наперено. Не изглеждаше да страда много за Ли и това вбеси Дивна повече от факта, че въобще я вижда. Как беше възможно това момиче да използва всяка ситуация като грим, допълващ натрапчивата ѝ хубост?! Дори искрящо бялото ѝ облекло, което не подходеше за случая, не можеше да направи лошо впечатление на нито едно момче. Те биха приели, че Рая е винаги „красива“.

— Искрено съжалявам за Китаеца, но... О, не, Пит, не ми казвай, че ти си виновен. — Рая го доближи кокетно, погледна го с неподражаемо състрадание и прошепна: — Никой не може да избяга от съдбата си. Ли би се обидил, ако разбере какво си мислиш... Той те обичаше толкова много!

Дивна неволно се усмихна на думите ѝ и веднага след това осъзна, че тя самата никога не би могла да каже нещо толкова на място.

— Най-добре ще е да дойдем довечера. — Марти плъзна поглед далеч над главите им. Денис и Рейнстон организираха групи от поголемите трошачи, които щяха да се погрижат за трупове на скакалците.

— Искаш просто да избягам? — изръмжа Питър.

— Не... най-големият си. Не за това. Виж, Пит, след малко всички тези ядосани момчета и момичета ще се заемат да разфасоват и натъпчат в капсули онази смрад. Не е желателно точно ние да се мотаем в краката им, преди да са си измили ръцете...

— Няма да бягам.

— Разбирам те, но виж, правиш грешка, галиба! Гого ще пристигне късно. Ако е нещо заради него...

— Не.

— Марти е прав — сухо добави Рая. — Ще дойдем довечера за... изпращането.

— Няма да ме убедите да се крия! — гневно отсече Питър. Дивна стисна лакътя му и се огледа безпомощно.

— Не, чакай, Пит, чуй ме! — Марти вдигна ръце срещу му. — Посрещаме Гого вечерта... Тогава изпращаме Ли. Не виждам смисъл да стоим тук и да дразним трошачите.

— А те определено не се радват особено, че сме живи — горчиво се подсмихна Рая.

— Това беше гадно! — озъби се срещу й Питър и повличайки Дивна след себе си, се отправи по най-прекия път към Академията.

— Не ме разбра правилно — извика мулатката след тях. — Питър!

Питър обичаше Ли. Дивна бе сигурна, че ако има начин да върне последните няколко часа назад, би рискувал всичко, за да го спаси. И в момента бе готов да се откаже от собствения си живот, ако можеше да го смени срещу този на детето. Колосор искаше него и рано или късно щеше да го получи.

— Онзи тъп наемник трябваше да си свърши работата още тогава — измърмори Питър, докато се разминаваше с две доста враждебно оглеждащи го китайки. — *К'во зяпате?!* — кресна им.

— Питър! — опита се да го спре Дивна.

— Съжалявам, но днес не ставам за утешител! — изръмжа й той. — Връщаме се в глупавата Академия и всеки си отива в стаята...

Дивна преглътна с мъка и с още по-голямо усилие задържа напирашите сълзи. Забеляза Крис и Любо и ѝ се прииска да се затича към тях, но в последния момент се усети. Днес всичко беше различно. Ако продължаваха да вървят направо, щяха да се засекат с двете деца и тя прецени, че това може да докара допълнителни неприятности.

— Почакай! Моля те, по-бавно... Кракът ми. — Момичето се хвана за прасеца с болезнена гримаса. Не можеше да спре Питър по друг начин. От общуването си с него беше наясно само с едно: поискай помощ и Верелински няма да откаже.

— Какво ти стана? — Обидата и гневът в очите на момчето отстъпиха място на искрена загриженост.

— Не знам. Схвана се изведнъж... Ужасно боли! — Питър я прихвана през кръста и тръгнаха съвсем бавно. Той предложи да използват въздушния ескалатор.

— Съвсем скоро ще излезем от мегаклуба — говореше ѝ успокоително.

Тревогите и болката по загубата на Ли явно бяха изострили чувствителността му и Дивна се почувства виновна, че се възползва от това. Затова пък успяха да избегнат срещата с Крис и Любо, Питър дори не ги забеляза. От друга страна, той като че ли наистина прояви загриженост за нея, а това го отвлеche от мрачните му мисли.

— Съжалявам, Пит, не исках да те бавя... Стигнем ли до спалния сектор, ще се прибера веднага. Стас ще се погрижи, ако има нещо... — каза вместо извинение тя.

— Ще се почувствам по-добре, ако спася поне твоя живот — каза с горчива ирония Питър.

Пълната жълта луна светеше ярко в изкуственото небе. Дивна усещаше немите погледи на тълпата. Тежаха ѝ като оловна раница, която не може да задържи на гърба си. Ако мръднеше дори кутрето си, раницата щеше да я смаже.

— Минаваш, сбогуваш се и не поглеждаш към никого. — Рейнстон стискаше раменете на Питър и шепнеше в ухото му. Дивна се напрягаше да чуе още, но долови само ръмженето на момчето. Искаше ѝ се да мине отпред. Така щеше да вижда лицето му.

„Какво правя, Господи? За какво си мисля!“

Капсулата вече се виждаше, въпреки множеството. Беше поставена върху два метални сандъка и изглеждаше мъничка, все едно изпращаха новородено. Подредени в колона, един по един, трошачите минаваха, докосваха я и се откъсваха от нея като опарени. Светлината на изкуствената луна се отразяваше с ледени отблясъци от гладката ѝ повърхност. Лиа, Филип и Ина стояха изпънати, като на пост от едната страна, положили длани върху капсулата, там, където беше главата на Ли.

— Верелински! — извика някой отзад. — Не ти личи да страдаш много.

Дивна трепна.

— Не отговаряй! — Рейнстон отново сграбчи раменете му, но Питър го отблъсна гневно.

— Пукало ли ти е някога за някой от нас, Верелински? — продължи провокаторът. — Не ми казвай „да“... Защото наистина не ти личи.

— Не разбирам... винаги ли е необходимо да направиш нещо глупаво, за да проличи, че ти пука? — вдигна очи Питър. Чертите му бяха застинали в непроницаема маска. — И трябва ли задължително да ти личи?

Той продължи напред, а Дивна се опомни едва когато видя двете си ръце върху прозрачната повърхност на капсулата. Погледът ѝ се засече с този на Филип. Сълзите в очите му събудиха нейните. Тя изхлипа, сведе глава и видя лицето на Ли. Той изглеждаше просто заспал.

— Не може да си мъртъв... Станала е грешка... Няма ли кой да провери?...

— Хайде! — Питър и Рейнстон я прихванаха от двете страни и я откъснаха от капсулата. Тя усещаше как я влачат през тълпата.

— Трябва да се махнете оттук! — говореше Рейнстон. — Гого ще се забави, може да дойде чак утре, а ти... Трябва да я отведеш оттук, Пит! Това е най-доброто и за двама ви.

— Добре съм! — Дивна спря, изчака да я пуснат и се обърна назад. Трошачите, с техните пъстри облекла, бяха скрили това, което искаше да види: капсулата и лицата на тризнаците Рост. Искаше да продължи да плаче, за да не експлодира.

— Дивна! — Питър застана пред нея, сграбчи я и я разтнесе. Погледът ѝ потъна в очите му и започна да пропада. Тя се отпусна в ръцете му и заплака.

Стас влезе в стаята малко след Дивна и за първи път не се развика. Все едно не седеше пред сестра си, а пред някой непознат.

— Добре е, че поне си тук. Днес Патриша не можа да отговори навреме. Асистентът по теория на физиката ѝ каза нещо гадно и тя полудя. Не знам какво става в тази Академия. Първо ти, сега Патриша... Мина ми през ума, че може да дойде и моят ред някой ден. — Стас мъчително се усмихна. — Трябваше да я видиш. Обърна няколко банки, счупи екраните на два монитора и крещеше като обезумяла, че нищо и никой не я интересува. Когато излезе, асистентът затвори вратата и продължи урока оттам, където беше спрял. Със същия тон! Не каза и дума на Патриша, нито по-късно нещо по неин адрес... Нечовешко самообладание!

— Обикновен дебил! — Дивна погледна брат си обвиняващо. — Нямахте ме цяла нощ. Отсъствах и от училище... Не ми изглеждаш много разтревожен!

— Марти, Тони и Пит също ги нямаше. Вчера Рая дойде да ги търси при мен, а след това се сети, че Тони я е викал в „Трошачите“. — Стас вдигна рамене. — Дивна, аз разбирам, че покрай Събранието на позора и всичко останало сте решили да се махнете. Предполагам, че двамата с Верелински ще станете трошачи. Не го одобрявам, но вече го приех.

В този момент Стас изглеждаше победен. Беше слаб и уязвим, но кой знае защо това ужасно раздразни Дивна.

— Няма да има събрание — хладно отговори тя.

— Охо, кой успя да умилюсти Старата отрова?! Поздравления, това е повече от подвиг!

— Ли е мъртъв! — Дивна приседна на леглото си.

— Китаеца?!

— Трошачите бяха нападнати от онези неща, които хората на Колосор наричат „био-халюцинации“...

— Чакай малко. — Стас отпусна безпомощно ръце. — Вече наистина нищо не разбирам...

— Колосор иска Рейнстон. Той предполага къде се крие професорът, но не може да стигне до него. Сега вече ми е ясно защо е бил онзи атентат в лабораторията на Григ. Обрал го е, а може би е искал и да го убие...

— Няма реални доказателства за съществуването на „биологични халюцинации“, Дивна — прекъсна я брат й. — Самото определение звучи абсурдно!

— Каквото и да беше, видяха го твърде много хора! — повиши глас Дивна. — Повечето от тия неща дори успяхме да ги пипнем... Може би ще повярваш по-лесно на госпожица Отровата?! А освен това Ли... Стас... снощи изстреляхме капсулата му...

Момчето погледна сестра си със сподавен гняв, който не беше предназначен за нея. Напоследък Дивна все по-често виждаше този му поглед. Той се появяваше винаги, когато някой я наранеше, и доста често след споменаване на Питър Верелински. Сега обаче поводът бе друг. Смъртта, която и най-добрият студент в Академията няма власт да спре.

„Ако дълбоко в подсъзнанието на брат ми спи някое чудовище, то със сигурност аз ще бъда тази, която един ден ще го събуди“ — помисли си тя.

— Не ми обяснявай нищо повече днес — с усилие изрече Стас.

— Би било добре да проверим какво става с професор Уайт... Стас, знам, че по отношение на него с Питър сте единомисленици. — Дивна пресече опита му да протестира. — Моля те да дойдеш с мен, защото се страхувам да остана сама... Не мога да ти обясня сега... Много е важно да се убедя, че професор Уайт е добре. Помолих се да излезе от кома и се надявам това да стане скоро!

— Обучението при Уайт не ти се отразява добре, Дивна — меко каза Стас. — Нека ти напомня, че не одобрявам извънкласните ти срещи с него. Не че му желая нещо лошо, но напоследък проблемите му го спохождат все по-често. Надали може да ти помогне.

— Искам да се убедя, че е добре — твърдо повтори Дивна. — Не съм казала, че ще обсъждам с него последните събития.

— Но какво общо има Уайт?! — извика Стас. — Познавам те отлично! Не ми казваш цялата истина. Вярваш или си открила, че смахнатият професор по религия има някаква връзка с цялата бъркотия!

— Обичах Ли — хладно го прекъсна Дивна. — Силно съм привързана и към професор Уайт, който единствен не се държи с мен като с идиотка. Искам да се убедя, че е добре, Стас! Колко пъти трябва да ти повторя очевидното, за да престанеш да търсиш някакви скрити мотиви?

— Напоследък ти вярвам все по-трудно — намръщи се Стас, но се отпрати към вратата. — Да вървим да проверим как е любимецът ти... Но те предупреждавам, Дивна, не желая да се забърквам в никакви странни истории! Дойдоха ми в повече тоя срок. Ако държиш да те разбирам, опитай се и ти да ме разбереш.

Той се обърна рязко и излезе.

— Сташек! — Дивна го настигна, подтичвайки. Стъпките ѝ отекваха подтискащо в тесния коридор. — Не искам да ти преча. Може би не бива да се тревожиш толкова за мен. Аз съм удовлетворена от това, което правим с Пит... — Тя се запъна. Спомни си красивото изстинало лице на Ли. — Понякога е тежко... Да, сега е много тежко и за двама ни, но Пит ще успее да прокара нов път за човечеството! Той е специален човек, Сташек. Радвам се, че въобще ме допуска до себе си...

— Всеки, в когото се влюбиш, става специален — гърбом отвърна Стас, който продължаваше да върви на една крачка пред нея. — А като не ти отвърне със същото, което си му дала, започва да изглежда мистичен и неповторим... Уау!

— Стас!

— Питър! Да бе, защо не го видя на състезанието? *Великият* Верелински ми ядеше лаврите... Движеше се като костенурка. На финала кашляше пеперуди... Питър може само да си мечтае да ми хванее... — Стас изпъна среден пръст пред лицето си.

— Прекали! — викна Дивна.

— Но съм прав.

— Циничен си... иии, Стас, не искам...

— И Марти е циничен, но ти харесва.

— Не говорим за Марти.

— Попитай разума си, Дивна. Ще ти каже, че всеки човек е специален. Работникът, който проверява редовно поддържащите системи, също е толкова специален, колкото *геният* Верелински, спасил от данъци някаква станция. Нима трудът на този работник не

ни спасява от сигурна смърт всеки път, когато открие предпоставка за авария и я отстрани?! А дори не знаем името му...

— Защо мразиш Пит толкова много? — Дивна спря задъхана. — Всеки от нас е важен, вярно е, но работници по поддръжката има много, а великите умове не се раждат всеки ден!

— Велики умове?! — Стас продължаваше да върви напред и на Дивна отново ѝ се наложи да го догонва. — Изпаднала си в огромна заблуда, сестричке! Питър е талантлив студент, но в сравнение с такива като теб, които си губят времето да въздишат по него. Виж, мен обаче не ме превъзхожда с нищо! Успехът ми от първи подготвителен курс е колкото неговия. Много по-добър пилот съм от него. Знаеш, че академичните тестове не могат да отчетат възможностите ми! Просто не ги хващат!... Ако не се тревожа за теб, бих могъл да бъда и по-добър. А за кого според теб се тревожи великият Верелински? Нали го виждам, той мисли за успеха на цялото начинание. Вярно е, че подрежда добре нещата. Всеки е на мястото си. Всичко е изчислено и премислено до съвършенство. Но, Дивна, едно е да се тревожиш за събитията, съвсем друго е да ти пука за хората, които участват в тях...

— Как смееш? — Дивна се нахвърли върху Стас.

— Спри се! — Той хвана ръцете ѝ.

— Мразя те! — Тя се задърпа яростно.

— Къде спа снощи? Каза, че сте изпратили Ли вечерта.

— И мислиш, че след това можех да се върна при теб?

Стас рязко изви ръцете ѝ и ги пусна.

Някой се изкашля съвсем наблизко. Двамата се обърнаха стреснато.

— Дивна, ти отново си първият лъч светлина, който виждат очите ми. — Професор Уайт се носеше бавно в бялата инвалидна количка, която медицинският сектор осигуряваше на всеки пациент, прекарал по-тежко заболяване. — Разбира се, не броя лекарите, с чиито лица вече съм привикнал...

— Аз... се радвам... — Дивна се сепна, но на лицето ѝ се разля усмивка, която говореше много повече от всякакви думи.

— Сякаш слънцето надникна през тежки облаци и набирайки сила, ги помете изведнъж — развеселено продължи професорът. — Този младеж трябва да е брат ти?

— Стас Барозов — представи се с неохота момчето.

— Поверено ти е истинско съкровище, Стас. — Уайт го гледаше изучаващо. — Пази го!

— Тъкмо се опитвах да убедя сестра си, че всеки човек е еднакво ценен — натърти Стас.

— Така е! В часовете по религия сме се занимавали с този проблем... Всички хора са еднакво ценни за Бог. Разбира се, всеки от нас е дарен с различни дарове. На когото е дадено повече, от него повече се изисква... Смирението е висша ценност, Стас. Знам, че в този момент не си готов да приемеш думите ми, но не го и очаквам от теб. Опитай само да помниш, че гордостта е любимият грях на Лукавия.

— Съжالياвам, но не съм религиозен — троснато отвърна Стас и се обърна към сестра си. — Видя го, сега предлагам да си ходим!

— Да, разбира се... — Дивна се изпоти от неудобство.

— Върви, Дивна! Аз съм добре, наистина. Съвсем скоро ще започна да ви приемам отново... Може би още утре.

— Молете се за нас и за мегаклуба, професоре — тихо изрече момичето. — Днес изпратихме приятел... Искях да ви видя в съзнание, за да съм спокойна...

— Дивна! — строго подвикна Стас.

Момичето видя сянката, преминала през очите на Уайт.

— Познаваше ли добре покойния? — попита професорът.

— Беше мой приятел... Осемгодишно момче, от трошачите. — Дивна се замисли за момент, но добави почти шепнешком: — Ли Китаеца?... Той ли беше другият Пазител?

Уайт се засмя през болезнена гримаса. После погледна към отдалечаващия се гръб на Стас.

— Върви! Брат ти те обича и не бива да плаща за това единствено с разочарование...

— Ще изберем най-прекия път до убежището на Денис и Рейнстон, нали?

Загрижеността на Дивна прозвуча малко пресилено.

— И ти ли мислиш, че трябва да се крия?! — Питър я изглежда остро. — Гого ми е приятел! Чаках тази среща твърде дълго. Отивам да го видя, а след това, ако се наложи, няма да стъпя в проклетия мегаклуб... Виновен съм, че съм жив, но не и че не мога да ставам невидим!

— Пит, знаеш, че не исках да кажа това.

— Разбрах, че професор Уайт е по-добре... Можем да минем да го видим — смени темата той.

— Аз го видях — каза Дивна. — Поговорихме си и сега съм сигурна, че всичко ще бъде наред тази вечер... Жалко, че професорът няма да може да дойде с нас в мегаклуба. Беше в инвалидна количка...

— Ти наистина ли го подозираш? — Питър се подсмихна. — Мислиш, че той е Пазителят?!

— Пит, омръзна ми да ме подигравате за това. Всеки избира в какво да вярва... Не се опитвам да те убедя!

— А ако и аз съм се поразровил в колекторите и съм открил някои неща? — хитро присви очи той. — Последният жив Пазител, който, кой знае защо, вече се води мъртъв, е свързан с Херувим Уайт... Или по-точно с експеримента за трансплантация на душа.

Питър дръпна Дивна към правилното разклонение в коридорите, тъй като тя вече не гледаше накъде върви. Мисията на Пазителя беше много повече от обикновена загадка, която те гъделичка да я разкриеш. И някъде дълбоко в себе си, тя се надяваше, че тази загадка е свързана с момчето до нея, а може би и с нея самата. Защо иначе се случваше всичко това?...

— Ли загина, докато Уайт беше в кома — продължи Питър. — Шантаво е, но... Съвпаденията стават твърде много.

— Не вярваш ли, че Христос е правел чудеса? — изненада се на свой ред Дивна. — Ако приемем, че Бог е свършен, за него би трябвало да няма невъзможни неща, а ако ние сме образ Божий, защото душата ни не е от този свят, следва да можем да правим същото... Не без помощ, разбира се.

— Дивна! Ако учеше и по другите предмети както при Уайт, нямаше да ни се налага да надничаме под полата на Старата отрова,

докато ѝ спасяваме живота! — Питър се разсмя, но веднага след това стана сериозен. — Да, вярвам, че за Висшия Космически Разум няма невъзможни неща. По-трудно ми е да приема, че има хора, дарени да общуват с Него по начин, който не разбираме... Сега, като се замисля, Гого е нещо подобно. Той е толкова гениален и естествен едновременно, че се чудиш как оцелява в нашия свят! Понякога съм си мислил, че дори кожата му е направена от талант, позитивност и смирение... А е едно толкова мъничко момченце, да се чудиш човек ли е, или жива играчка...

— Детето Пазител! — извика Дивна. — Мислех, че е Ли, но той... — Тя се запъна, преглътна с усилие и продължи: — Детето Пазител би трябвало да е живо, дори Уайт да не е в състояние да го пази. Според прогнозите на професор Файнс и асистентите му, то има специална мисия...

— Гого! — замислено повтори Питър. — Не ми беше хрумвало, но звучи логично. Прилича на дете със специална мисия.

— Сигурно условието не е само това — досети се Дивна. Според нея самият Питър беше човек със специална мисия. А за професор Файнс той също беше още дете.

„Пит — Пазител?“ — хрумна ѝ за момент, но веднага отхвърли мисълта. Той не вярваше в такива неща, а оръжието на Пазителите беше именно вярата им.

Тя се препъна в нещо тежко и откри, че това е валът, който Питър бе използвал срещу гигантския скакалец. Потръпна и се огледа, но трупа на чудовището го нямаше. Бяха стигнали в „преддверието“ на мегаклуба. Хладният, ала тежък въздух ги лъхна неприятно. Днес тя го усети много по-осезаемо.

— Добре подредих онзи изрод — каза Питър с полуусмивка. Напрежението от срещите, които им предстояха, явно се беше върнало. Той сбърчи чело.

— С теб съм!

Дивна го хвана за ръка и му кимна несигурно. Бяха в мегаклуба и тя бе готова да убие с поглед всеки недоброжелател.

— Ще се справим — смигна ѝ Питър.

— Знаем!

Прииска ѝ се да има начин да се телепортират при Денис и Рейнстон, по възможност без да се превръщат в мутанти.

Клубът изглеждаше опустял.

— Трошачите са се изпокрили по дупките си — отбеляза язвително Питър.

— Повечето от тях са видели, а сигурно всички вече са чули за скакалците — напомни Дивна. — А и изпращането на Ли...

— Тези, които само са чули, в момента насаждат истинските кошмари... Ако се съгласим с поговорката, че очите на страха са големи, то ушите му са мегаогромни!

Питър се смръщи. Насреща им неочаквано се бе появил Тит. Съвсем леко прибраната усмивка, която сякаш вървеше в комплект с шарената му шапка, разсейваше всякакви съмнения относно настроението му.

— Цял ден те търся, Пит! Мислех, че ще си тук от сутринта — ентузиазирано заговори момчето. — Този Гого е страхотно хлапе. Бях при Ден, когато Рейн... опа, исках да кажа Тим, го доведе. Голяма работа, а е толкова дребно момченце... Значи пристигнал е сутринта по тъмно и аз, както се бях забързал по една работа... Нали знаеш, Ник винаги ме праща да свърша някоя задачка... Та така де, отивам аз и...

— Спри, ще се побъркам! — извика в лицето му Питър. Тит се стресна, облещи се глупаво, но побърза да се усмихне помирително.

— Мислех, че нося добра новина... Ако нямате нищо против, ще дойда с вас. Братовчедите са се вкиснали ужасно и Ник си изкарва всичко на мен. Проблемът е, че си пада по Крис, а тя е мое гадже, макар да съм малко по-малък... — Хлапето се почеса притеснено зад ухото, но усмивката му остана непокътната. — Всъщност, днес се скарах и с нея...

„Той й е гадже?! — сепна се Дивна. — По-нисък е с цяла глава и сам си призна, че е по-малък... Сигурно са най-сладката двойка във Вселената!“

— Нищо не разбирам! — не млъкваше Тит. — Шенай харесва Ник, а може би и той я харесва... Вярно е, че не съм сто процента сигурен, но Габи и Денина се навъртат все по-често натам. Меги също, та дочувам това-онова... Нооо, като е решил да ми прави напук! — Той спря смутен. — Извинявай Пит, но това с Ли... Аз мисля, че никой от нас няма вина...

— Тиит! — Питър сграбчи момчето за дрехата. — Млъкни или се разкарай някъде!

— Недей, Пит! — Дивна се втурна да защити трошача. — Той не го прави нарочно.

— Какво пак съм направил?! — завъзмущава се Тит. — И на мен ми е криво за Ли... Всички са увесили носове, но това е защото се страхуват за себе си. Китаеца го няма! Не можем да го върнем. Страх ги е, след като видяха скакалците, и си внушават, че тъгуват за Ли, за да избягат от истинските си страхове... Е, убеден съм, че всички го обичаха и наистина им е тъжно, но не можем само да седим, да мълчим и да се репчим на приятелите си... Бас хващам, че ако сега умра, утре Ник ще се съсипе от вина, че ме е разкарал, но какъв ще е смисълът?!

— Защо не каза веднага, че братовчедите не те оставят да бърбириш на воля? Всеки избива напрежението по различен начин...

— Ами... Стига де, Пит! — Тит се усмихна облекчено. — Криво ми е и ми е скучно... За бърбенето, мога и да помълча, ако...

— Идваш с нас! — дръпна го Питър.

— Точно от някой като теб имахме нужда — вмъкна Дивна. Искаше да добави още нещо, но един скайтър профуча над главите им. Жълто-синята ска на скайта му привлече погледа ѝ. Момчето отлетя, сърфирайки зигзагообразно, а Дивна се опита да си представи живот сред трошачите. Беше взела решение да се премести тук, ако Старата отрова обяви Събранието на позора. Вярвала беше, че Йо и балетът ще станат новото ѝ семейство.

— Някои родители настояват децата им да говорят на старите земни езици — казваше Пит.

— Точно... И затова мисля, че се затруднява с Общия език, но като говори, не личи акцент. — Тит обясняваше съсредоточено. — Попитах го нещо, а той се замисли и мълчи... Реших, че е затворен като Ли и не желае да говори с непознати, но точно тогава Гого отговори на съвсем правилен Общ език. Все едно му трябваше време да преведе въпроса ми в главата си, да потърси думите за отговор и тогава да говори...

— Колегите на баща ми говорят на стар земен език — обади се Дивна. — Доколкото знам, Гого сътрудничи на Южния координатор, на който татко е пръв съветник. Сигурно говори същия език, който родителите ми настояваха да използваме у дома.

— Сигурно на Земята Гого щеше да ти е сънародник — констатира Питър. — Фамилията му прилича на тези, които са пренесени на станциите от твой народ.

— Твоята също — изтъкна Дивна.

— А, аз съм с някакъв неясен руски корен — объркано разпери ръце Тит. — Като онези момчета от „Чукча“, но много по-смесена история...

— Предците ти са били прекрасен, бърбърив народ — тупна го по врата Питър. — Не се оплаквай... Влизаш пръв!

Неусетно бяха стигнали до входа-пързалка и Дивна се успокои. След миг щяха да се скрият от евентуални недоброжелатели.

— Скачай, Дивна! — побутна я Питър, след като Тит се спусна подвиквайки, с главата напред. Дивна се престраши и последва примера му.

— Откачалки! — втурна се след тях Питър. — Па-зе-те-сееее!

Долу го посрещна Тит, зачервен и широко ухилен. Той не беше правил опити да намали скоростта на спускането си и го бе завършил с импровизирано кълбо напред, от което имаше червена ивица одрано на дясната ръка. Въпреки че я тръскаше енергично, за да отпъди болката, изглеждаше доволен. Дивна се бе приземила нормално.

— Трябваше да си фраснеш главата — подхвърли Питър към бърбъривия трошач. — Ударът можеше да рестартира харда ти и току-виж си се пооправил.

Той тупна с показалец челото си, а Дивна и Тит се разсмяха толкова бурно, че забелязаха Денис чак когато той изскочи иззад тях.

— Очаквах скърцане на зъби и злостни ругатни — театрално обяви хакерът и вирна брадичка, за да придаде допълнителна тежест на думите си. — Тит, вероятно доброто настроение върви в комплект с твоята особа...

— Аха, мистър Шакир! — възкликна Тит.

— Казвал се е Шекспир, ако това имаш предвид — с укор каза Денис и се обърна към другите двама. — Гого се надяваше да дойдете по-рано!

— Ще останем повечко — поведе колоната Питър.

Дивна откри, че бърбъривият трошач ѝ напомня Марти. Сети се, че за последно беше видяла приятеля си в кокетната компания на Рая, и му се ядоса.

„Никое момче не може да устои на чара й... Не разбирам! Обикновена фръцла, която Крис винаги би могла да сложи в джоба си. Но Крис е момиче с характер, а Рая — кукла от типа на работа-клоун, която казва това, което момчетата искат да чуят. Интересува се от техните проблеми, защото няма свои... Всички сме пораснали с «Типи-смайл!»

— ...и Дивна. — Ръката на Пит докосна лакътя й и тя осъзна, че в момента се запознава с Гого.

— Георги! — подаде малката си длан слабичко момченце, с будни тъмни очи и уши, които стърчаха закачливо.

— Дивна Барозова — усмихна се момичето, стискайки ръката му. — Предполагам, познаваш баща ми?

— Александър Барозов е единственият готин политик, когото познавам — отговори момченцето, след кратка пауза.

— Сега да не излезете роднини — намеси се професор Рейнстон, който редеше трапеза с много плодове, фини мезета и сандвичи за топене. — Нападайте!

Дивна си спомни, че баща й беше предложил на професора прилична работа и защита от страна на Южната федерация, за да не живее като изгнаник. Рейнстон бе отказал, възразявайки, че не е изгнаник, а трошач.

— Къде пак се отнесе?! — побутна я Денис. Тит разказваше нещо много забавно, ако се съдеше по реакциите на останалите.

— ...а «чукчите» какво мислите направили? — хилна се дяволито хлапето. — Отишли при собственика на кораба с цяла кутия, пълна с най-гадните трюмни буболечки, онези с по многото крака, а Саша казал: «Искаше да оставим каютата такава, каквато сме я получили. Ето на, правим го!» и изсипали цялата гадост на пода...

— Много здраво! — възкликна Гого с тъничкото си гласче и без да иска, пресече засилилия се да избухне кикот.

«Малък е за Пазител! — помисли си Дивна. — И да е той, засега не му личи... А Ли беше като истински! Всъщност, той беше още по-малък...»

— Не се натъжавай! — Денис поднесе към нея купичка сос, който ухаеше приятно. — Знам за какво си мислиш. Днес всички ще се връщаме към това много често... Но той заслужава да се държим по мъжки!

Дивна пое купичката, потопа края на филийката си в нея и се опита да отхапе, без да се окапе.

— Никой не успява от първия път — ухили ѝ се Тит, когато няколко капки се плъзнаха по якето ѝ. — А след това започва да ти харесва.

Гого се подсмихна и захапа своята филия, от която сосът течеше обилно. Тъмносиният му екип не поемаше капките, а ги оставяше да се стичат на вадички към пода. Беше стилиен, практичен и удобен. Детето явно не носеше дрехи за преобличане и щеше да остане както си беше.

— Май не си топил скоро? — Питър го погледна с любопитство.

Едва сега Дивна откри промяната в синьото на очите му. Светлината в тях беше станала мека. Излъчваше топлина, загриженост и може би някаква далечна обич.

— Ето го и добрия стар Орландо! — сепна я възгласът на Рейнстон, миг след като визофонът му изписка пронизително. — Отивам да го посрещна и ще си направим малко стегнато парти в чест на двамата гости... добре е трошачите да ги видят, въпреки трагедията. Всъщност «въпреки» не е точната дума. Именно заради това, което се случи, Гого и Орландо трябва да говорят с лидерите на отделните тайфи...

Питър се намръщи и изпрати с недоволен поглед гърба на Рейнстон.

— Пак ли ти си виновен за всичко? — ненадейно попита Гого.

Питър трепна, овладя се и успя да се усмихне.

— Винаги съм аз.

— Тайните политически движения обикновено носят повече вреда, отколкото полза на поддръжниците си. — Гого примигна срещу учудения поглед на Питър и допълни: — Цитирам Барозов. Той ми разказа някои работи за вас... Всъщност затова поисках да дойда. Каза, че ти си тук и движиш всичко.

— А на дъщеря си дори не е споменал, че те познава толкова добре — обидено констатира Дивна.

— Не знам. — Гого повдигна рамене. — Често говори за теб, но напоследък се тревожи за брат ти... Той къде е?

Дивна толкова се изненада от думите му, че не успя да отговори. Защо баща ѝ би се тревожил за Стас?! Откакто бяха в Академията,

брат й наистина беше променен, но това едва ли би могло да е повод за тревоги. Успехът му беше завидно висок и не се забъркваше в кашите, от които сестра му въобще не излизаше. Тя самата се бе разтревожила от все по-честото му главоболие, но знаеше, че брат й е здрав и силен. Обикновеното учебно претоварване не би му причинило кой знае какво.

— Чудесна компания! Здравей, Гого!

Един усмихнат млад човек нахлу в помещението.

— Орландо Григ — представи го влезлият след него Рейнстон и учудването се превърна във възклицания.

— Посрещане, достойно за координатор! Купонът ще е в «Улея», където му е мястото според «чукците»! — Младият учен се усмихна, настани се до Гого, чукна с показалец лявото му ухо и подхвърли: — Как е, малък приятелю? Виждам, че сте се намерили с Пит и сега остава да откриете за какво да си говорите... Когато си дете, пет години раздяла са страшно много време и за най-доброто приятелство!

Някой беше успял да уведоми всички по-известни трошачи за сбирката в «Улея». Няколко яки тъмнокожи момчета стояха на входа и отпращаха непоканените с обяснение, че вечерта ще бъде частно парти по повод рожден ден.

Дивна се оглеждаше притеснено, подтисната от присъствието на толкова много хора. Тревожеше се за Питър, тъй като братовчедите, балетът на Йо и всички останали трошачи, с които се бе запознала, бяха тук. Само тризнаците Рост ги нямаше. Гого се беше сконфузил, оглеждаше се стреснато и следваше по петите Орландо Григ. Най-вероятно още не беше решил какво иска да каже на Питър.

— Не обичам «Улея» — сподели Дивна с детето, когато седна до него.

— Мрачно е и има прекалено много хора — съгласи се Гого.

— Повечето от тях смятат, че Пит е виновен за смъртта на Ли, но Колосор просто търси Рейнстон и няма да се откаже скоро. — Дивна отметна кичура коса, който беше паднал през лицето й, и продължи: — Не разбирам защо винаги търсят виновник. Професор Уайт беше в кома. Не можем да очакваме винаги да е във форма, за да ни пази.

— Професор Уайт? — Момченцето се усмихна едва доловимо, но цялото му внимание сякаш се изостри.

— Преподавателят по религия и древни изкуства. Той много ни помага. — Дивна беше доволна, че събуди интереса на Гого. Сега спокойно можеше да провери дали той знае нещо за Пазителите.

— Познавам го — кратичко каза детето.

По масите вече сервираха груби чаши със слаб и по-силен алкохол, който се разпределяше според възрастта. Питър се суетеше да забърка някакво пожелано от Орландо питие и явно не успяваше да се справи.

— Уайт вече е по-добре. — Дивна погледна изучаващо момченцето. Макар и едва доловимо, то продължаваше да реагира на думите ѝ и пролича, че новината го успокои. — Чух, че си ненадминат хакер. Върху какво работиш при координатора? — Тя усети, че Гого се стегна, и додаде: — Не казвай каквото не ти е позволено. Просто си бърбим...

— Баща ти би могъл да отговори на този въпрос. — Гого се усмихна искрено. — И аз искам да поговоря с някого... Скучно е, като седим и чакаме нещо да се случи.

— Да — смути се за момент Дивна. — Ужасно несъобразителна съм. Ти не познаваш никой тук, а аз те подложих на разпит.

— Исках да помогна на Пит за студентската партия. — Момченцето замълча, отпи глътка от чашата си и проследи с поглед Питър, който все още обсъждаше с Орландо нещо по организацията. — Разбрах, че трошачите харесват това, което правя. Отначало исках просто да видя Питър. После Орландо и баща ти ме убедиха, а покъсно говорих и с професор Уайт. Уча при него религия като частен ученик. Той идва при мен веднъж седмично.

«Просто ученик!» — разочаровано си помисли Дивна, но каза:

— След това, което се случи вчера, помощта ти наистина ще е много важна.

— Затова дойде Орландо. — Гого изкриви безпомощно устни. — Той умее да говори. Може да те убеди във всичко... Аз не вярвам много в политическите партии. Те не променят нищо, освен имената и лидерите си... — Дивна повдигна вежди. Гого продължаваше да цитира баща ѝ, но го правеше от желание да изрази по-добре собствените си чувства и мисли. — Религията ме интересува повече от

политиката — додаде момченцето. — Интересува ме това, което ще се случи, след като се махнем оттук.

— Не е ли малко рано да мислиш за другия свят? — Дивна повдигна вежди. Думите на Гого я бяха объркали. Сигурно едно дете Пазител би могло да разсъждава по подобен начин.

— Понеже почти всичките ми близки са там — спокойно отвърна момченцето, след обичайната кратка пауза.

— Купонът започва! Всички поканени са дошли — извести ги Питър. — Днес няма да се пее на живо и музиката ще остане тиха, както сега... В памет на Ли...

— Нали няма да ме караш да говоря? — плахо попита Гого. — Така, на парти, не бих могъл...

— Орландо ще свърши тази работа, а за теб само ще съобщим, че си тук. Ако някой има въпроси, може да дойде да ти ги зададе на място. — Питър го приближи и стисна рамото му. — Не се притеснявай! Няма да позволя на никой да ти досажда.

— Не се тревожа! — твърдо отговори Гого с тъничкото си гласче, но се огледа неспокойно.

Орландо също приближи и му смигна. Имаше живи, неспокойни очи. Толкова тъмни и завладяващи, че Дивна неволно се загледа и едва в последния миг забеляза приближаването на Рая и Марти, следвани от вечно отнесеня в мислите си Тони.

— О, това е Григ, галиба! — Марти подаде ръка на младия учен. — Мартин Асов-младши!

— Точно копие на баща си, приятно ми е... иии Антъни Герг, ако не се лъжа! — Орландо подаде свободната си ръка на Тони, който само му кимна в отговор. Рая пристъпи кокетно от крак на крак, изчаквайки да се освободи място и за нея.

— Прословутият Орландо Григ! — Тя се усмихна съблазнително, но не пропусна да хвърли преценяващ поглед на скромния му черен гащеризон. — На какво дължим честта?!

— Вероятно на това, за което и ти си тук — отвърна той.

Рая го изгледа.

— Твоята подкрепа ще придаде друго измерение на нещата, които правим — каза тя загадъчно. — Но открита подкрепа те обрича на недоволство от страна на Северния координатор, с всички неприятни последствия... Знае се, че все повече неща зависят от

отношението на Колосор към тях. Президентът на федерациите е фиктивна фигура. Луут Лоутъм... Едва си спомних името му. — Рая се подсмихна самомнително. Като че ли изобщо не се притесняваше, че говори неща, които са известни на всички. — Истинският президент е Кал Колосор! А той не е във възторг от заниманията ни.

— Добре казано. — Орландо си направи път между нея и Марти и отново не я погледна. — Но за момента не означава нищо. Последствия има след свършена работа. Ние едва сега започваме.

Дивна се подсмихна, като видя киселата физиономия на мулатката, и реши, че Орландо Григ е новият ѝ любимец сред учените.

— Не я харесваш. — Гого я погледна хитро, като Питър, когато се канеше да каже нещо непредвидимо.

— Да, но не се гордея с това... Не мога и да го променя...

— Подари ѝ огледало — смигна момченцето.

Дивна повдигна неразбиращо вежди.

— Малко, сгъваемо огледалце, което да носи със себе си... Така винаги, когато пожелае, ще вижда, че е хубава, а ти ще си напомняш, че всеки залага на това, което има. — Гого се усмихна невинно.

— Още един философ сред хакерите! — възкликна Дивна.

— И баща ти говори така понякога... Виж този «нишан», огромен е! Има и още.

Двамата се загледаха в движещите се татуировки на единия «чукча», който беше дошъл да чукне петица с Орландо и Питър. Върху черната му фланелка светеше електриковозелен надпис на Общия език: «С истинската любов е като с призраците — всеки говори за тях, но малцина са ги виждали!» Дивна се подсмихна и се обърна към Денис и Рейнстон:

— Не е ли опасно да си имплантират толкова големи фигури?

— Опасно е, разбира се — отговори професорът. — Движат се с кръвта. Ако не ги махнеш навреме, доста често причиняват тежък алергичен шок, способен да убие дори много силен възрастен организъм... Е, това също е опасно, но всички го прием!

Рейнстон вдигна чашата си, а Дивна се намръщи и поотмести своята по-далеч. Алкохолът, който използваше човечеството След Земята, беше по-скоро лек наркотик, към който се пристрастяваш само емоционално. Но това невинно удоволствие бързо можеше да се

превърне във врата към ада. И минеш ли веднъж от другата страна, излизаш само в капсула за последна почит.

— Виждаш ли този кредит? — Гого показва на Дивна карта с доста солиден кредит за визофон.

— Големичък е. — Тя не разбра дяволитата усмивка на детето и ахна изненадано, когато Гого подхвърли картата на пода.

— Само гледай! Ще го забележат бързо.

— Да не смяташ да правиш благотворителност точно тук?! — отново не схвана Дивна.

В този момент едно кльоцаво момиче с рехави плитки и кривозъба усмивка се хвърли с вик към картата, сграбчи я като плячка, за която се бои да не избяга, и се усмихна, показвайки цялото безредие в устата си. Миг след това ръката ѝ се взриви в пламъци. Момичето отскочи изплашено, разпищя се, но очевидно не от болка, защото имитацията на пламък изсъска и се стопи, оцветявайки ръката на жертвата в яркочервена боя. Момчетата от най-близката маса избухнаха в лудешки кикот.

— Боядисващ, гърмящ кредит — широко се усмихна Гого. — Имам още няколко вида, но всички оставят петна от боя... Най-гаден е този, който се лепи за дрехите и не можеш да го махнеш...

— Господи! — Дивна също се усмихна, но веднага след това усмивката ѝ се спаружи и повехна. — Ли измисляше подобни неща — поясни тихо. — Беше толкова жив, че сега не мога да приема... Не мога да приема, че ще има още много смърт. Стига да поиска, Колосор ще унищожи мегаклуба. Ще избие всички ни!

— Затова ви е нужна легална организация. Баща ти иска да се явите още на тези избори, а те са близо. — Гого се замисли, после махна на младия учен. — Орландо!

— Казвай, че след минута ще се правя на звезда! Питър мисли да започнем с приказките, преди трошачите да са се напили.

— Кажим за Играта! Това, за което си мислехме, че не става! — Гого примигна убедително срещу му. — Кажим им го както сме си го говорили. Знаем, че ще се получи!

— Мислиш ли? Тези тук са много големи. — Орландо сбърчи нос като малко момче.

— Просто го направи! — настоя Гого.

— Ще бъде както ти искаш, приятел — съгласи се ученият. — Дойдох тук най-вече заради теб... Ще говоря и за двама ни, а след това ще си направим купона!

Гого сви юмруче и чукна юмука на приятеля си.

— Всички чакат теб! — Питър застана до Орландо и добави малко неуверено: — Ако искаш, ще кажа няколко думи, но май е по-добре да не се обаждам въобще...

— Сценичната треска е ударила всички ви, така че тази вечер аз ще съм единствената звезда на небосклона! — Орландо се метна с лекота върху една от масите, огледа събралата се тумба, която заплашваше да пръсне «Улея» и да се излее навън, и се провикна с ясен глас: — Моля за малко внимание!

Шумът постепенно премина в напрегнато шушукане. Музиката затихна, а някои от по-наперените трошачи подвигнаха по нещо предизвикателно, на което младият учен не обърна внимание.

— Работил съм за правителствата на четирите федерации. Печеля достатъчно и живея така, както мнозина от вас мечтаят... Мислите ли, че съм щастлив?

— И още как! — провикна се рижо, луничаво момиче. Мнозина се изхилиха, но реакциите секнаха бързо.

— Отговорът е *не*! Не може да си щастлив сред нещастници, нито богат сред бедняци... Не можеш да останеш човек сред зомбита. Отлично разбирате за какво ви говоря! Децата загубиха способността си да играят и се научиха да оцеляват ден за ден, кой докъдето издържи. Бавно, но сигурно един известен на всички ни координатор започва да управлява човечеството, използвайки го за свои планове. Който му се изпречи на пътя умира внезапно, при неизяснени обстоятелства!

Тук той спря, за да си поеме дъх. Дивна гледаше поаленялото му лице и си мислеше дали чувството за вина не го подтиква да им признае, че Кал Колосор се е възползвал от неговия неуспешен експеримент, за да накаже тяхната дързост. Но това щеше да бъде грешка.

— Никой не би тръгнал да разследва смъртта на приятеля ви трошач или нападението над Питър Верелински, защото мегаклубът е нелегитимна общност, а нападението над студента е станало при липса на свидетели... Колосор иска диктатура и ще я получи! Много скоро

след това свободните общества като трошачите или по-малките, които се сформират по другите станции, ще изчезнат. Тези от вас, които са чели историята на Земята, сигурно са забелязали, че забраните не носят нищо добро. Едно дете, лишавано от право на избор, изкуствено предпазвано от всяка опасност, без необходимите обяснения, не познава истинския живот. То се превръща в личност, удобна за манипулиране. Кривне ли веднъж от правия път, няма връщане назад, защото не познава средно положение на нещата... Колко от трошачите пият или са пробвали дрога още на девет-десет години?! Много! Но колко от вас са алкохолици, наркомани или потенциални жители на станцията на олигофрените? Много малко! Толкова малко, че май не се сещам за нито един случай... Деветдесет процента от изпратените на онази станция са бивши академици! Ето какво иска да направи от вас Северният координатор... А вие нямате избор. Или оставате без бъдеще, или някой ви програмира такова.

— Не можем да се борим с Колосор! — гневно извика някой.

— Ще ни избие всичките — обади се Ник, който изглеждаше ужасно недоволен от чутото дотук.

— Ще пострадат и най-малките — подкрепи го красива китайка.

— Те вече страдат! — Орландо обходи с поглед цялото мнозинство под себе си и се усмихна тъжно. — Няmate мечти, нито надежди... Няmate *бъдеще*! В какво може да очаква да се превърне един необразован беден трошач, израснал в кабина за резервни части?! Земните деца са пораствали играейки... Играейки са опознавали света около себе си. Преоткривали са го по свой начин, за да намерят пътя и мястото си във Вселената... Колосор е пораснал на Земята. Той владее играта до съвършенство и подчинява Новия свят на своите правила. Ако не заемем своето място от другата страна на игралната дъска и не се изправим легално срещу него, нашата игра е обречена на неуспех, още преди да я започнем...

— Как ще излезеш легално срещу политик? — отново извика някой. — Повечето нямаме кредити да си пуснем дори визофоните!

— Не се тревожете за кредитите и комуникацията... Срещу политик от такъв ранг се излиза с легална политическа структура, естествено — усмихнато му отговори Орландо. — Ръководството на Южните станции е на ваша страна! Имате необходимия електорат, за да влезете в управлението... Вместо да оплаквате още мъртви

приятели или да обвинявате живите за неща, които не е в тяхна власт да спрат, излезте на сцената и играйте! Там, пред всички, Колосор няма да извади оръжие. Ще бъде сблъсък на интелекти! С мен е приятелят ми Гого, за когото сте слушали Бог знае какво и колко... Нека да ви кажа още само едно нещо. Това десетгодишно момченце работи за Южния координатор така, че никой от северните хакери, наети от Колосор, не може да прочете от кореспонденцията ни онова, което ние не искаме да покажем. От своя страна, вашата тайна организация черпи информация от тяхната кореспонденция и от секретните им линии! Считаю коментара за излишен...

— Не знам какво да кажа! — задъхана от възхищение, Дивна проследи лекия скок, с който той освободи масата, за да се присъедини към компанията им.

— Казах ти, че умее да говори — усмихна се Гого, но веднага след това се сконфузи, тъй като тумбата около тях нарастваше с всяка секунда. Трошачите бяха вдъхновени от думите на младия учен, но имаха много въпроси. По-голямата част от тях държаха да се запознаят и с прословутия малък хакер.

— Тръгнахме добре! — Орландо се настани до Дивна и пресягайки се да стисне вратлето на Гого, подхвърли: — Сега се дръж прилично, за да не сгафим нещо! Никакви фалшиви кредити и щуротии на чужд терен!

Когато приключи с подготовката си за понеделник, Дивна установи, че Стас ще се забави поне още час, тъй като той и приятелите му най-вероятно току-що бяха влезли в тренажора. Беше събота вечер. По това време учеше само тя. Предпочиташе неделята да ѝ остане свободна.

И сега какво? Искаше да мисли за вечерта в «Улея». Да си представя отново и отново светналото от надежда лице на Питър.

Спомни си думите на Гого: «Твоят баща, а също и моите родители, са живели в една вълшебна страна! Била е много малка, но все пак там е имало море, планини и гори, каквито в много по-големи страни е нямало. Хората в тази страна се отличавали от всички останали хора. Татко казваше, че били умни и талантливи, но всеки работел сам за себе си. Не уважавали колектива, нито мнението на другите.»

— Май са се подготвяли за бъдещето!

Гого беше разказал надълго и нашироко всичко, което знаеше от родителите си и от Барозов. Бащата на Дивна му бил показвал дори записи от колекцията си.

«Аз имам чип! — сети се тя. — Татко ми го даде на тръгване.»

Баща ѝ беше споделил, че това е духът на неговия народ.

«Народ!»

Липсата на родова принадлежност спестяваше на новото поколение носталгията. И все пак, Дивна усещаше носталгия по светлия си просторен дом. В спалнята и особено в банята на Академията се чувстваше като в килия. А разказът на Гого я бе впечатлил именно с непреодолимото желание да докосва отново и отново вълшебството на стария свят. Нима това не беше именно носталгия?! Макар и носталгия по нещо, което никога не си имал.

— Да видим... — Дивна стана да потърси чипа. Намери го на шкафчето си. Пусна го през системата и настрои екрана на цяла стена. Обичаше да гледа старите записи по този начин.

В стаята връхлетя водопад от звуци и цветове. Момичето замаяно приседна на леглото си. От стената напираше да излезе девствена гора, разположена в подножието на величествена планина. Музиката се изливаше, въздействайки като енергиен стимулатор. Дивна се почувства превъзбудена и силна. Сякаш звуците и картините се вляха през порите на кожата ѝ и потекоха по вените ѝ заедно с кръвта. Кръв

на един древен народ, който тя не познаваше, но към който принадлежеше.

— Кавал! — прочете гласно, когато успя да се опомни дотолкова, че да провери за името на музикалния инструмент.

На стената се появи момиче с бяла роба. Тъмната ѝ коса се пръскаше на къдрици по раменете. Сините ѝ очи, чисти като езерото зад нея и небето над главата ѝ, придаваха жизненост на бялото ѝ лице. Това не беше познатата анемична бледност на академиците. Песента се плисна из стаята, завладяваща със силата и тъгата си. Жива и могъща песен. Несъзнателно Дивна протегна ръка към момичето от записа. Ехото, което създаваше планината, и небето, свършващо пред нозете на Бог, наистина спираха дъха.

— Руфинка болна легнала — родопска песен — прочете Дивна, щом си спомни, че макар да не разбира добре езика на песента, знае отлично Общия език, на който бяха написани заглавията на отделните записи.

— Татко казваше, че идва от Родопите — каза си. — Най-вълшебното място от стария свят, така го наричаше... Но аз съм продължение на моите родители! Малка част от великата магия, заложена в този древен народ...

Дивна си легна, но дълго не можа да заспи. Мислеше за вълшебната песен на красивото древно момиче, за музиката, за планината и за Земята, която никога нямаше да види. Гого, малкият гений с щръкнали уши и очи, които сякаш не спираха да търсят някаква всеобща истина, не излизаше от главата ѝ. Накрая, когато заспа, сънят ѝ извика отново напрегнатото лице на момченцето. Тя си мислеше в съня си, че всичко във Вселената е свързано, а връзките са сложни и всички имат различен цвят. Виждаше Питър с ореол от жълта светлина. Ли, който имаше ефирни бели крила. Стас, сериозен и тъжен, целият в черно... После сънят ѝ се превърна в безконечна шарения и звуци. Стресиращо силни звуци...

— Остани на мястото си, Дивна! — нареди Стас, докато сирената пицеше, а сигналната лампа над вратата пулсираше в жълто. — Запази спокойствие! Най-вероятно това не ни касае.

Дивна, която се бе надигнала в леглото си, неуверено се отпусна обратно. Едва си поемаше дъх. Част от съня ѝ бе реалност. Жълтата лампа означаваше проверка. При този вид тревога студентите бяха

длъжни да намерят най-краткия път до стайте си и да останат в тях. Но в три часа през нощта в неделя едва ли имаше някой в тренажорите.

— Малко е късно да ходя до библиотеката — опита да се пошегува тя, стискайки меката завивка.

— Питър умее да се пази — разобличи я Стас. — Каквото и да се е случило, едва ли е свързано с него!

— И аз мисля така... — Дивна намести възглавницата си и се поизправи. Усещането от съня ѝ все още беше много реално. — Все пак, какво ли може да е?...

— Някой нещо е скрил — предположи брат ѝ. — Събота беше ден за посещения.

— Няма начин да го забравя — язвително отвърна Дивна.

— Не бързай да се сърдиш на нашите! Просто си вършат добре работата...

— Стас, работата на родителите е преди всичко да знаят какво става с децата им — разпалено го прекъсна Дивна. — Нашите се обаждат да ни кажат, че са превели по някой кредит и да се уверят, че сме живи...

— Ние не сме деца! — Стас засили осветлението, сякаш настояваше сестра му да види гневния му поглед. Отново беше променил настройките и сега осветлението се включваше чрез допир до кръгъл бутон в таблата до леглата им. Двамата можеха да контролират силата и цвета само с мързеливи кръгове с показалец върху пластината на бутона.

— За тях би трябвало да сме точно деца — присви очи Дивна. — Не забелязват кога се променяме и накрая започват да се държат с нас като с непознати!

— Знаеш ли, прекалено много се вживяваш във всичко — отсече Стас. — От една глупост направи цял семеен проблем.

В този момент вратата на стаята им се отвори. Два робота от охраната на Академията нахълтаха, извинявайки се с механични гласове, сканираха помещението и след като не откриха търсеното от тях, излязоха с пожелание за «спокойна нощ».

— Спокойна нощ! Каква идиотщина! — възмути се Дивна.

— Е, на мен идиотски много ми се спи. — Стас загаси осветлението и се зарови в завивките си. Дивна се опита да направи

същото, но знаеше, че ще остане будна още дълго. Прекрасното усещане от съня ѝ беше безвъзвратно изгубено.

Като изключим посетителите на «Улея», в три през нощта повечето трошачи бяха в хангарите си. Братовчедите и новонанеслите се при тях Любо и Тит играеха някаква странна игра с цифрови зарове, плот и пионки. Крис, Тит и Любо образуваха четворка с едно малко момченце, което братовчедите бяха намерили на пистата късно тази вечер. То изглеждаше толкова щастливо, че очите му светеха, докато говореше, а Любо непрекъснато го потупваше по гърба и му обещаваеше, че ще смачка всеки, който се заяде с него.

— Направо да си го вземем при нас — предложи Тит.

— Ени остава! — Любо го прегърна през раменете, а Крис му смигна дяволито.

— Искам да се бием пак с мечовете. — Ени погледна към Тит, който криеше под леглото си два лъскави метални лоста със специално пригодени гумени дръжки. Лостовете бяха кухи и леки, много удобни за импровизирани дуели.

Тит ги извади и миг след това в тясното помещение се развихри такава битка, че Жоро и Боби зарязаха своята игра. Звън на метал изпълни въздуха и приглуши коментарите и виковете на кандидатите да се вредят за следващия дуел.

— Хей, я по-тихо! — Ник също стана, но се отправи към ъгъла, в който беше леглото му. — Късно е. Тит, прибирайте си играчките и измислете къде ще спи хлапето!

— При мен има място — веднага предложи Любо и побърза да чукне петица с леко смутения от забележката Ени.

— Всички разбирате, че утре трябва да го върнем. — Ник се намръщи. Уплахата, изписана по лицето на госта, след като беше почнал сериозният разговор, не му хареса. Беше му омръзнало все той да бъде лошият. — Ени идва от Академията! — напомни строго. — След като не го намерят там, ще дойдат да го търсят в мегаклуба. Той дойде сам, но познайте кой ще пострада?! Детето е само на шест години!

— И дори не е академик — викна Любо.

Момченцето побърза да застане между него и Тит.

— И да търсят тук, какво ще намерят? Знаете как търсят. Той е малък. Ще го скрием някъде за ден-два... — Тит изглеждаше съвсем спокоен и Ени отново се усмихна.

— Абе ти нормален ли си?! — ядоса се този път Колин. — Знаеш ли колко трошачи го видяха с нас, докато дойдем тук?

— Но той не е академик! — повтори Любо и прегърна детето през раменете.

— Бил е на посещение на академик — викна Ник. — Това е почти същото.

— Защо не питате него? — Жоро посочи детето. — Ени, кажи какво искаш ти?

— Искам мама и татко да ме вземат — въздъхна детето. — Искам да ме водят тук да си играя с вас. Няма ги по цял ден, а на станцията има само едно гадно момче, което ме обижда... Казва, че съм много дребен и не ставам за игри.

— Дай го тук и ще види — закани се Любо.

— Ще го направим по-дребен от теб — усмихна се Тит.

— Още ли не сте решили какво ще правите? — Крис се върна с мокри ръце от помещението, което използваша за баня, размаха ги нарочно и изпръска всички. Никой не се разсмя.

— Ени, ако останеш тук, ще ни докараш много проблеми, а и никога няма да видиш мама и татко. — Ник беше клекнал пред детето и го гледаше с тъжен укор. — Утре ще те върнем в Академията, а когато пораснеш още малко или имаш някакъв неразрешим проблем, ще знаеш, че тук те чакат приятели.

— Помниш пътя, нали? — тревожно попита Любо.

— Да.

— Ще ти дам номера на визофона си — продължи Ник. — Обикновено го зареждаме колкото да могат да ни търсят, макар че тук почти няма кой да го прави... Поне за теб няма да е проблем.

Ени кимна отново.

— Моя го хвърлих... но ще ми вземат нов...

— Ще ти спусна един матрак и ще спиш между мен и Любо. Крис също ще е до нас — усмихна му се Тит.

Очите на детето отново светнаха щастливо. То погледна Любо и тръгна след него.

— Сигурен ли си, че искаш да те намерят? — прошепна Любо, когато се наместиха по матраците.

— Не знам — също шепнешком отговори Ени. — Искам да се върна у дома... Не искам да ходя в забавачницата!

— Какво е забавачница? — тихо се включи Тит.

— Училище за бебета. — Гласът на Ени трепереше. — Аз вече съм шестгодишен!

— Защо те водят там? — заинтригува се Любо и се обърна на хълбок, така че да го чува по-добре.

— Мама няма време да ме гледа...

— Не казах ли, че е престъпление да се раждат деца След Земята? — възкликна Тит. Любо се изсмя.

— Престанете да се лигавите! — провикна се от своето място Ник.

— Шъбът! — Крис смушка Тит. — Изчакайте го поне да заспи!

— Обясни ми за забавачката. — Любо се надигна и прошепна думите почти в ухото на Ени.

— Там децата са гадни. Малки и големи... През ваканциите идват и по-големи от мен. — Ени пое въздух и се ослуша.

— Не те чуват, продължавай! — насърчи го Любо.

— Най-гадни са госпожите! — с ужас изшептя детето. — Моята е почти два метра и е много, много стара. Има бяла опашка, чак до кръста... Тя не се кара, а само скърца със зъби, поглежда те и те щипе... ужасно боли. Трябва винаги да я слушаш...

— Майчице! — Любо сложи ръка пред устата си, но беше късно.

— Изобщо не сте оригинални! — викна този път Колин. — Чувам всичко.

Ени се сниши още повече в меката завивка.

— Не му се връзвай, той така си говори — успокои го Тит.

— И какво правите там... в забавачката?

— Седим — тъжно прошепна Ени. — Седим на столове и редим пъзели. После стоим няколко часа в тренажора и играем образователни игри... Най-гадно е, когато се учим да се грижим за животни. Последния път милвахме персийска котка...

— Истинска!? — изненадано попита Любо.

— Не. Госпожата я нарича «проекция». Галехме я с курсор, но ми се стори малко женско занимание.

— Гадост — тихо въздъхна Крис.

— Преди да се махна, чух госпожите да си говорят, че са донесли нова игра... Тази, най-страшната, се хвалеше, че сега ще стоим в тренажора по цял ден и те ще са спокойни, че имаме безопасно занимание и не вдигаме шум.

— Защо не я уволнят? — попита Жоро откъм своето място. Ник за пръв път не му направи никаква забележка.

— Тя е «екс-перт» — неразбиращо отвърна детето. — Мама каза, че трябва да знае какво прави, защото е много учена. Аз обаче мисля, че само чака да ѝ мине времето, за да се отърве от нас. Преди да ни вземат, тя ни кара да пеем една песен. Все едно сме много радостни, че сме на забавачницата. Винаги е една и съща... «Зайче тича във горичка, а насреща му лисичка...» — Ени се опита да го изпее шепнешком. Любо обаче се разкикоти толкова шумно, че Ник хвърли обувката си към техния ъгъл.

— Ако не престанете, той ще стане! — заплаши някой близо до него и също се изсмя.

— На другите деца харесва ли им? — след кратка пауза попита Любо.

— Не знам — отговори Ени. — Само аз плача всеки път, когато ме водят. Госпожата казва, че съм разглезен и не съм мъж...

— Да пукне дано! — възмути се Тит.

— Престанете де! — Крис отново го смушка, този път по-силно.

— Това е психологическо малтретиране на малолетни по желание на родителя — продължи да се възмущава Тит.

— Остани при нас, Ени! Аз ще се грижа за теб. — Любо протегна ръка през завивките и спонтанно прегърна момченцето. — Ще се бия с всеки, който поиска да те върне. Дори с Ник!

— Изхвърли се този път! — обади се Крис.

— Какво ви става? — Любо подскочи като ужилен и седна върху матрака. — Той е само на шест години! Кой от вас би живял така?! Кой...

Той изхълца и спря.

Ник пусна осветлението и предупредително стисна рамото на Колин, който тъкмо беше отворил уста.

— Знаех, че ще стигнем дотук — каза с болка. Отиде до децата и коленичи пред Любо. Тит мълчеше, хванал ръката на Крис.

— Поплачи си! — Ник прегърна малкия си приятел и скри лицето му в гърдите си. После протегна свободната си ръка и почна да роши косата на Ени. — Загубихме приятел, който обичахме — заговори успокоително. — Не исках да ти казвам, че не можеш да останеш, но не бива, хлапе! Твоята гадна забавачница явно не успява да смачка духа ти. Само след година ти ще излезеш оттам и богатите ти родители ще ти осигурят образование и бъдеще... Ние никога няма да получим тези неща. Ли Китаеца знаеше, че няма да ги получи...

— Искам Любо да дойде с мен. — Ени сбърчи устни и също заплака. — Никога... никога... не съм... имал... приятели...

Ник притисна двете малки глави към гърдите си.

— Можеш да останеш, Ени! — каза той. — Можеш, но аз не мога да ти бъда баща, нито майка...

По пътя към залата за тренировки по древни бойни изкуства Стас се чудеше на сходните чувства, които и Марти, и Дивна питаеха към професора. Колкото повече приближаваше сектора обаче, толкова повече го обземаше необяснимо неприятно усещане. Миналата седмица беше срещнал Уайт в инвалидна количка, а ето че днес той отново бе преподавател!

«Какво толкова ги учи този анемичен професор?! — питаше се момчето. — Не го виждам в ролята на учител по бойни изкуства!»

Стас се намръщи и проследи суетнята на един робот-чистач, който се въртеше в кръг около собствената си ос, докато се опитваше да събере разпръснатите по пода разноцветни бонбони.

— Стас!

— Здравсти, ще идваш ли днес в тренажора?

Двамата му съученици Пол и Албърт, които влетяха от десния коридор, почти се сблъскаха с две момичета от курса на Питър Верелински, идващи от левия.

— Казах ти, че коридорите са прекалено тесни да се натискаш с някого в тях, Грейт — усмихна се на приятелката си по-високото момиче.

— Направени са такива от съображения за сигурност — напомни им Стас. — Така е по-лесно да се отцепи даден отсек при авария в някоя от залите.

— Знам такъв случай! — прекъсна го Албърт. — Нали си спомняте коридора, който продължава наляво от кабинета по биохимия...

— Коридорът без изход — поясни Пол.

Момичетата кимнаха.

— Казват, че по-нататък е имало лаборатория. Стените ѝ се разхерметизирали от някакво вътрешно напрежение...

— Двата асистенти, които работели там — отново се включи Пол, — буквално се жертвали, за да отцепят мястото... Искате ли да мога да си представя истински жертвоготовен асистент, но нещо не ми се получава!

— Благодарим за инфото. — Високото момиче се усмихна презрително и побутна другото да си вървят.

— Но нямаше нужда — почти със същия тон и усмивка добави Грейт, докато ги подминаваха.

— Тъпачки! — намръщено изкоментира Стас.

— Чудя се само на Грейт. Къде е хукнала да се натиска с този нос?! — изшептя Пол, поставяйки показалеца си като клюн пред своя.

— Ако реши да целуне някого, може да му извади очите! — изхили се Албърт. — Пол, ако говорим за красота, ти си една идея повече жена от нея... Хааа-ха-ха!

— Аха... Вървете, аз ще дойда в тренажора по-късно, дори имам наум една нова програма, но сега трябва да намеря Марти...

— Вампири или върколаци? — ухилиха се двамата.

— _Лов_ на върколаци! — Стас примигна от задоволство. — И нещо още по-добро... Специално участие на граф Влад Дракула! Почти реален сблъсък на сила и интелект!

— Здраво! — възкликнаха в един глас те. — Ще те чакаме!

Стас се вмъкна в залата за тренировки, старайки се да остане незабелязан. Професор Уайт, облечен в поизбелял спортен екип, обясняваше нещо на Марти и близнакът с нежелание приседна на тясната пластмасова пейка, която беше монтирана по цялата дължина на стените. Марти кимаше енергично, но професорът стисна ръкава на

сребристия му екип, поведе го към едно дребно момче с очебиен китайски произход и го застави да гледа внимателно.

— Лин, искам само отбрана! — нареди Уайт.

Момчето зае позиция, а Стас стана от пейката и дори се понадигна на пръсти, за да вижда над гърбовете на Марти и наобиколилите го момичета и момчета.

«Луда работа!» — едва успя да си помисли той, когато Уайт и китаецът се завихриха из залата.

— Айде бе! — отрони Стас. В този момент Уайт направи най-малко четири крачки по вертикала на стената срещу себе си, превъртя се във въздуха и повали момчето със светкавичен удар. Само задъханите усмивки на двамата спаринг-партньори издаваха, че боят не е истински.

— Действието изпреварва мисълта! — Професорът се обърна към Марти. — Престани да се гледаш отстрани и да премисляш какво искаш да правиш. И не се стягай! Тялото трябва да е отпуснато... Пружинираш на пръсти. Точно така! — Марти беше почнал да подскача доста комично.

— Най-големият съм!

— Бъди готов да посрещнеш удара! — продължаваше Уайт. — Ръцете минават една зад друга... Казах «зад», Марти! Това, което правиш, е «пред»...

Марти се подсмихна, но не изглеждаше кой знае колко смутен от нелепите си движения. Стас не за пръв път забеляза, че приятелят му е малко тронав. Беше сигурен, че може да се справи още от първия път с демонстрираната защита, независимо че не бързаше да става ученик на Уайт.

— Хайде, опитай още веднъж! — подкани професорът. — Без напрежение! Тялото трябва да е отпуснато. Силата се концентрира в момента на удара...

— Ох! Извинете ме, професоре... Галиба!

Докато слушаше инструкциите, Марти бе почнал да подскача отново, но неволно стъпи накриво и сега подскоците му бяха на един крак. Стас едва се сдържа да не се разсмее шумно, когато Уайт поклати разочаровано глава и отпрати приятеля му да си почива.

— Не е толкова просто — въздъхна Асов-младши, забеляза Стас и добави: — Но след малко ще опитам отново...

— Не очаквах да видя Уайт в толкова добра форма — отбеляза Стас, когато Марти го приближи достатъчно.

— Най-добрият е! Жалко, че «подответата» нямате право на тези часове.

— Не се и натискам — навъсено възрази Стас. — Казвай за какво съм ти?

— “Тоху вавоху”! — Марти се изплези и изкриви устни в многозначителна усмивка.

— Трябва ли да знам какво означава? — с леко раздражение попита Стас. — Звучи ми като индиански...

— По-скоро е на арабски или староеврейски — сериозно отговори Марти. — Това е най-новата програма за тренажор. Никакви вампири, духове, демони... Съжалявам приятелю, няма и върколаци!

Стас се намръщи отново.

— Значи игра със сдухано име и без интересни герои...

— Най-големият! Приказваш ми ги и ти едни! — прекъсна го Марти. — Това е почти реалност, Стас! Истинска тренировъчна програма, но разбира се, много по-интересна от тези, които познаваш от училищните практики... Стратегия, тактика, оцеляване... Всичко е в твои ръце и повярвай ми, макар да няма опасност за живота ти, докато не станеш „себед“, не ти е гарантирано, че няма да си строшиш някоя кост...

— Себед?

— Получаваш специални пълномощия... нещата просто ти се случват. Зависим си от психиката и знанията си... от хладнокръвието и бързината на реакциите. При всеки резултатът е различен и строго индивидуален... приключението също. Когато се пробвах първия път, едва не умрях от жажда в пустинята... Истинска, унищожителна жажда, приятелю! Добре че ми хрумна да копая в пясъка за подпочвена вода... Уникална програма е! Освен ако не ми докажеш, че някое от твоите виртуални чудовища те е ръфнало наистина за шията...

— Не би могло, при липсата на истинско пълнолуние — криво се усмихна Стас.

— На вампирите и зомбитата луна не им трябва! — Марти го тупна дружески по рамото. — Но и те, като всичко останало в тренажорите, не съществуват. Не само сега, никога не ги е имало...

— А имало ли е „себед“? — заяде се Стас.

— Това е без значение. — Марти отново се въодушеви. — След като сега може да го има! Не ме ли чу?! Индивидуална програма... Най-големият!

— Ще те изчакам в тренажора — въздъхна Стас. — И без това отивам там, да демонстрирам нещо, което допреди малко смятах за откритие.

— Рая, красива мръснице! — Марти я прихвана през кръста. — Накъде?

— Не се опитвай да ме сваляш в отсъствието на Пит Верелински... — в същия дух отвърна мулатката.

— Знаеш, че те обичам, но не умея да деля своето с приятели. А и да нараня чувствата на Верелински... — Марти примигна с добре изиграна свенливост. — Не, не мога да сторя това. Той е най-големият!

— Чувства?! — кокетно се изсмя Рая. — Питър не е обременен с подобни излишества! Но пък е много популярен сред трошачите, въпреки всичко...

— Рая! — престорено я смъмри Марти. — Дори красавиците трябва да проявяват деликатност от време на време... Това изявление ми се стори грубичко.

— Деликатна съм пред когото е необходимо — отвърна му момичето. — Не смятам, че трябва да крия нещо от теб — добави, за да му прехвърли топката.

— Ласкаеш ме! — възкликна Марти, целуна я бързо по бузата и веднага продължи: — И го правиш като по учебник... Напоследък Пит ти се изплъзва, а красивите момичета не си падат по самотата. При това тя също е жена, не би могла да те оцени по достойнство... Как го казах, галиба! Ще дойдеш ли до тренажора?

— Ако ми предложиш нещо със самодиви, нестинарки или някой безобиден полтъргайст. Програмите с много хумор ми допадат повече...

— Самодиви?! Извинявай, но това би отегчило дори покойната ми баба! — Марти изхлузи ръката си от талията ѝ. — Аз съм дотук! — Той спря пред входа на тренажора и добави със силно преигран укор: — И не забравяй, че моите чувства са по-забавна играчка от популярността на Пит!

— Мааарти! — с кокетна чупка в кръста Рая се извърна и продължи по пътя си.

— Добър ли съм? — Той я изпрати с показалец, насочен като пистолет към гърба ѝ. После влезе в тренажора и без колебание се запъти към зала 13. Стас я беше предплатил за целия семестър, защото фатализмът силно го привличаше.

— Стаааас!

— Стреляй, Албърт!

— Ухапа ме!

— Убий го, Пол! — Стас зареди още няколко точки в оръжието си, прескочи на косъм огромен трап и стреля по Албърт. Системата го изхвърли.

Албърт гневно свали шлема си и забелязвайки Марти, спонтанно се заоплаква:

— Защо ме гръмна?! Имаше еликсир, а аз и без това щях да се превъплътя чак през следващото пълнолуние...

— Погледни колко са смешни! — Марти му посочи двете момчета, които се хвърляха в различни посоки из празното помещение, крещяха си и се премятаха като полудели.

— Свалиш ли шлема, винаги е така — съгласи се Албърт.

— В тези безсмислени митологични игрички — да... Но има програми от ново поколение. Такива, които са създадени буквално преди дни... — Марти показва миниатюрен диск, който проблесна в ръката му.

— Какво е това? — попита Албърт.

— По дяволите! — Пол също свали шлема си.

— Победих! — Стас се усмихна доволно и на свой ред махна шлема.

— Играеш брутално! — отново се ядоса Албърт. — Убиваш ни, без да ти мигне окото.

— Разбира се! — Стас се ухили още по-широко. — Не смятам да чакам, докато ме ухапете... А и вече бях преминал на страната на стария граф...

— Е, май е време да опитате това! — Марти вдигна високо диска. — Шлемовете няма да ви трябват, момчета! Тук, ако искаш да излезеш от играта, трябва да се оставиш тя да те изхвърли.

— Да се включа в подобна програма със Стас... — нацупи се Пол — ...само това липсваше.

— Тук отказът на помощ отнема точки и обратно — ако спасиш партньор, по-лесно ставаш „себед“... — Марти отиде да постави диска в устройството. — Ще ми се да видя доколко смелите ловци на чудовища могат да се справят с реални предизвикателства... Аз станах

„себед“ на третия опит. Сега ще играя за удоволствие, но предупреждавам, че тук и радостта, и болката са реални!

Изведнъж залата се завъртя. Стас усети, че пропада. Извика. До съзнанието му достигнаха и други викове. „Само програма! — напомни си той. — Съсредоточи се и ги разбий!“

Да изпълнява собствените си заповеди бе едно от нещата, които му доставяха удоволствие. Надигна се и се огледа. Беше в тясна стая, без врати и прозорци. Светлината нахлуваше през малък люк по средата на тавана. Стас направи премерена крачка към една от стените и спря, защото усети странна вибрация.

— Какво, по... — Той прекъсна проклятието си, защото почти веднага откри причината за вибрацията. Стената срещу него се движеше, а от нея стърчаха безброй метални остриета.

— Спря! — Стас се изненада от това точно толкова, колкото от движението, но му хрумна нещо, което го накара да хвърли обнадяващ поглед към тесния люк над главата си. Направи крачка вляво и отново спря. Лявата стена се придвижи към него. Преместванията копираха големината на крачките му.

— Гениално! — извика той.

Реши, че ако движи стените последователно и равномерно, ще се измъкне, защото можеше да се изкатери по металните шипове, без да се нарани. Но трябваше да го направи бързо, тъй като катеренето също можеше да бъде отчетено като крачки.

— Да... това са стъпки към поне две от стените — измърмори той.

С две оттласквания стъпи върху гладката повърхност на шиповете. Ръцете му се вкопчиха в люка. Той се набра на мускули. Изпънат, с прибрани крака и без излишни движения, се плъзна навън като змия.

— Хайде пък сега! — възкликна нервно и притисна лице към пода.

Цялата площ на широкото помещение, в което беше попаднал, бе заета от кръстосани в неразгадаема мрежа светлинни лъчи. Едва доловимото им жужене подсказваше, че съприкосновението с тях, ако не те изхвърля от програмата, поне отнема точки. Стас притисна

дясната си буза към хладния под и огледа помещението с лявото си око. Не откри изход, затова се извърна много внимателно, за да има видимост за дясното си око. Един от лъчите леко облиза лакътя му. Заболя го. Беше готов да се обзаложи, че мястото е наистина изгорено и ще му остане белег. Но не смяташе да се разсейва с подобни дреболии.

Първото, което забеляза, беше поставка с оръжия на стената срещу него. Долната ѝ част свършваше на пода. Той можеше да си вземе каквото пожелае, без да се изправя. Трябваше само да стигне до стената.

„Пълзи дотам и си избери оръжие!“ — заповяда си момчето.

Отново трябваше да действа много бързо и внимателно. Не знаеше дали в програмата не е заложено определено време, в чиито рамки трябва да се справи.

Достигна оръжията. Избра Косач МВ19: лек военен автомат, който можеше да се използва ефективно дори срещу бързо движещи се обекти. Снопът концентрирана енергия, който изстрелваше, се регулираше от смъртоносен до леко зашеметяващ. Стас стреля напосоки срещу предполагаемите клетки на лъчите и си освободи достатъчно място, за да се изправи. Точно пред него се отвори врата.

— Охооо! — зарадва се той. — Вече имам актив! Пускат ми бонусчета.

Вратата се оказа вход към нещо, което приличаше на град От Земята. Само че този град беше от сив метал и из него се рееха роботи във форма на гигантски медузи. Стас стисна Косача си. Беше забелязал Марти и Пол да стърчат на близките метални рампи. Реши да им подвигне, но преди да му хрумне някое добро предизвикателство, видя как вратите зад гърбовете им се затварят едновременно, рампите се прибират и момчетата политат надолу в свободно падане.

— По... аааааа... — Летейки, Стас вкопчи пръсти в Косача, мислейки единствено за това, че трябва да го опази.

Падна на твърда повърхност. Болеше. Коленете и лактите му изтръпнаха. Стас се повдигна пъшкайки, огледа се, инстинктивно стреля срещу една метална медуза, която се осмели да го приближи, и се шумугна в първия отворен люк, мярнал се пред очите му. Отвън се чу вик за помощ, но момчето стреля срещу бутона за затваряне и вратичката на люка се плъзна зад него. Едва след това си спомни, че в

тази програма да помогнеш на изпаднал в беда носи точки, но не съжали.

— Ще наваксам с друго! — каза си уверено.

Беше попаднал на обикновена градска улица от миналото. Светлината бе слаба. Не се мяркаше жива душа. Всичко беше от метал. Мъртъв механичен град, криещ непознати опасности.

Изведнъж го нападнаха от всички страни. Летящи медузи, наземни машини, които бълваха огнени струи, и някакви дребни кръжащи около него роботчета, които го жилеха с тънки игли навсякъде по тялото. Стас стреляше настървено, но погледът му не пропусна един тесен вход към някакъв тъмен коридор и той се хвърли в него.

— Надявам се, че това не е истинска кръв — намръщи се, изтривайки дланта си в панталона. Надяваше се и че е успял да спечели още някоя точка.

Коридорът се спускаше надолу. Приличаше на тунел. Стас си помисли, че сигурно води право към ада, и съжали, че не е в някоя от програмите с любимите му митологични чудовища. Натъртената при падането страна още го болеше, засъхналата кръв по ръката му не изчезваше, а жаждата, която бе започнал да изпитва, си беше напълно реална.

— Температурата се покачва — измърмори, бършейки потта от челото си. Марти му бе казал, че едва не умрял от жажда. — Той е бил в пустиня! — спомни си Стас. — Следователно програмата копира някакво лично усещане за конкретното изпитание...

Догадките му не направиха болката или жаждата по-малко осезаеми. Той се огледа за капаци на вентилационни шахти, но не откри нищо такова. Стените бяха изградени от масивни каменни блокове. Подът бе твърд и неравен. Усети, че започва да се обърква, но не искаше да си признае, че е малко уплашен.

— Проклятие! Марти винаги ме забърква в някакви безумия... — изръмжа, докато събличаше блузата си, без да изпуска неизвестността пред себе си от поглед. — Скоро трябва да започна да пия потта си, за да не пукна от жажда...

Предвидливо завърза блузата си на кръста. Пожела си следващото препятствие да се окаже хладилна камера.

— О, не! — Забеляза свистящите огнени кълба, които се търкаляха срещу него, в мига, в който погледът му фиксира един леко хлътнал в стената камък. Светкавично настрои Косача си на пълна мощност и стреля в камъка. Стената се завъртя с грубо престъргване и отрязва пътя на кълбата, откривайки нов вход. Стас се изтърси в него, вкопчил пръсти в оръжието. С другата ръка успя да стисне някакъв метален прът. Завъртя се около него и намали скоростта на падането, но продължи да се спуска, докато краката му не срещнаха опора.

Увиснал така над пропаст, от чието дъно блещукаха милиони светлинки, Стас поизправи тялото си. Металният кръст, на който се беше задържал, му позволяваше да приседне и да се огледа. Прецени, че ще може да се покатери обратно и трябва да го направи, преди да го открият медузите, които се рееха в далечината. Затегна ръкавите на блузата около кръста си, подпря Косача с брадичка и след това го закрепил здраво между възела и колана си.

— Поомооооц!

Това беше гласът на Пол. Веднага след това се появи самият Пол, летящ с главата надолу във въздуха. Една метална медуза беше стиснала ходилото му и го отнасяше нанякъде.

— Убий я, Стас! — Пол се вкопчи в металния кръст и Стас сигурно би могъл да стреля, за да го спаси, но се уплаши, че опората му няма да издържи двама души. В колебанието си изпусна момента и медузата отнесе Пол, заедно с лавина от проклетия.

— Тъпа програма! — изруга Стас, вмъквайки се обратно в каменния тунел. Сега ясно видя, че е имало и втори вариант — да продължи през тесен, нисък коридор в тавана.

— Трябва да се измъкна от този лабиринт и да спечеля малко точки, преди да съм загубил целия си актив — недоволно измърмори той. — Ако бях спасил Пол, сигурно вече щях да съм „себед“!

Спря пред някаква метална врата, вградена в стената, и реши, че предпочита да излезе през нея, каквото и да го чака отвън. Резето беше тежко и ръждиво. Той го обхвана с две ръце, опитвайки се да го изтегли. Дочу бързи стъпки от другата страна. Някой бе стигнал до вратата и я заблъска яростно.

— Не можеш да отвориш оттам!

— Стас?! — зарадвано извика Марти от другата страна. — Отвори, преследва ме цял легион... Галиба!

— Останахме само двамата. — Стас се подсмихна. — Ако те убият, аз печеля...

— Нямам време... Стааааас...

Отвън се чува изстрели.

— Марти?! — Стас отново стисна резето, напъна се да го отмести, но спря. Беше опасно, а най-вероятно беше и късно. Той се обърна с гръб към вратата и избърса с лакът челото си.

— Победих! — прошепна без радост. — Оцелях в най-глупавата програма, която съм виждал...

Беше уморен, чувстваше се обиден, но не можеше да определи защо.

— Сташек...

Дивна стоеше на няколко крачки от него. Лицето ѝ беше обляно в кръв. Той подскочи от изненада и удари глава в ниския таван. Не обърна внимание на болката. Главата го болеше всеки ден, откакто бяха дошли в Академията.

— Помогни ми! — протегна ръка сестра му. Гласът ѝ беше далечен. Не звучеше като тези на Марти или Пол.

— Какво правиш тук, Дивна? — Момчето се затича към нея и хвана ръцете ѝ, треперейки от напрежение. Последва оглушителен взрив.

Стас се опомни на пода на зала номер 13. Първото, което забеляза, беше засъхналата кръв по пръстите си.

— Дивна! — изкрещя той и скочи на крака.

— Не е тук — намръщено го приближи Марти. — Нааай-големият! Как можа да играеш толкова егоистично?! Три пъти си отказал помощ... Въпреки убийствения актив, който беше натрупал, не можа да станеш „себед“, а Пол успя, макар и за кратко. — Марти се обърна към Пол. — Ако не се беше изкушил от видението на онова езеро, орелът нямаше да те докопа... Видя ли го в прегледа на активите?

— Чакай, чакай! — нервно го прекъсна Стас. — Кое там беше езеро?! А орли не помня да съм срещал... Него го уби медуза. Бяхме в някакъв тъп механичен град, което изобщо не е оригинално!

— Ти го каза! — ухили се Марти. — Май забрави, че всеки вижда различно. Казах ти още в началото, че е почти реално преживяване. Провокира се от собственото ти съзнание, Стас. А ако си

„себед“, ставаш специален пълномощник на програмата. Откриват ти се неща, които другите играчи не знаят или не могат да видят. Но ти не помогна на никого! Как можа да изоставиш всички ни, Стас?! Мислех, че си ми приятел. Мислех...

— А сестра ми? — яростно го прекъсна Стас. — Видях Дивна вътре в програмата! — Той заби показалец в гърдите на Марти. — Какви игрички си играеш с нас?

— Дивна? — Марти махна ръката му и се замисли за момент. — Най-големият! Така де... нищо чудно...

— Какво означава това?! — отново викна Стас, докато двамата му съученици безмълвно се отправиха към изхода.

— Ако три пъти откажеш помощ, не можеш да станеш „себед“, дори да си минал през всички изпитания по пътя си. Тогава програмата те изхвърля... Прави го, вадейки от съзнанието ти някой, на който наистина държиш, или някой, за чиято безопасност се страхуваш.

— Какво безумие! Никога повече не ми предлагай програмите си, Марти!

Стас тръгна, плюейки настървено върху дланта си, за да изтрие най-сетне засъхналата кръв. Натъртеното място още го болеше, а главата му се пръскаше от натрапчиви мисли. За първи път, откакто беше в Академията, му се прииска по-бързо да стигне до стаята си и да се затвори там за дълго.

— Добър ден, Дивна! — Професор Уайт вдигна усмихнато лице към момичето. — Седни!

Дивна пристъпи и седна на най-близкия стол.

— Алфонсо Крето... — развеселено поклати глава професорът. — Ела по-близо... Знам, че това име не ти говори нищо, и толкова по-добре, но около Крето беше пълно с интересни събития. Току-що преглеждах новините и го видях... Сега е като жив пред очите ми. Все едно е тук, в кабинета. — Професорът отново поклати глава. — Беше глупав, но хитър! Въпреки това никога не съм се съмнявал, че ще се прочуе именно с престъпление... Откраднал е кредити от координатора на Южните станции, представяйки се за странстващ мисионер... Мисионер След Земята! Интересно на чия мисия е избрал да бъде вестител? На глупостта или на безчестието?

— Кой е Алфонсо Крето? — плахо попита Дивна, като използва паузата да се премести на първата банка. Не беше дошла да се запознае с досието на поредния дребен престъпник, но уважаваше професор Уайт достатъчно, за да му достави удоволствието да разказва.

— Виждам, че нещо те тревожи, и ще ти отделия толкова време, колкото ти е необходимо... Сигурно помниш „терориста“, когото залових? Предишната нощ го сънувах точно на това място. Не знаех какви са целите му, нито че това е Алфонсо. Нямах начин да го позная след толкова години, дори след като видях лицето му. Сега вече знам, че е бил той. Не е искал да ни взриви. Най-вероятно е искал да стигне до трошачите. Качил се е нелегално на някой кораб за Академията, много ги умееше тези неща... — Уайт се усмихна отново. — Историята е наистина весела, затова държа да я чуеш, Дивна... По онова време бях асистент в Академията на Източните станции. Алфонсо беше студент в първи подготвителен курс. Не стигна много по-далеч, а и никой не разбра по каква ирония на съдбата е бил приет във висше училище. Професорът по астронавигация беше зъл и необщителен. Практическите занятия при него бяха истинска инквизиция за студентите, а както сигурно се досещаш, Алфонсо нямаше представа от пилотиране. Не умееше да си сложи дори шлема, без да ожули ухото си... Истински непохватен и глупав хлапак, който разчита единствено на дребни остроумия. Професор Райд, така се казваше преподавателят по астронавигация, отделяше най-малко пет минути от всеки час с курса на Алфонсо в опит да излее върху студентите поне една десета от злостата и отвращението, с които работата му го изпълваше. На края на първия семестър Райд повикал Алфонсо в кабинета си. Казал му, че ще му зададе само един въпрос и ако момчето отговори на него, ще получи необходимия минимум точки, за да премине в следващия семестър. Алфонсо се съгласил. Така или иначе, нямал какво да губи, а още няколко подигравки при провал не биха му навредили с нищо... Тогава Райд задал въпроса си, вероятно с подobaващата за случая и характера си ирония: „Колко стълби има от пистата до кабинета ми?“ — попитал. Тук трябва да поясня, че кабинетът на Райд представляваше нещо като наблюдателен пункт на върха на най-високата кула на станцията. Оттам професорът следеше движението на метеорните потоци, наблюдаваше комети и други небесни тела и най-вероятно се е чувствал напълно в кожата си,

високо и далеч от всички останали. Може да ти прозвучи странно, Дивна, но въпреки всичките си недостатъци, Райд беше гений в областта си и аз го уважавах дълбоко заради това...

Уайт потри длани и се усмихна тъжно.

— Алфонсо се стъписал от въпроса — продължи той след тиха въздишка. — „Това въпрос от астронавигацията ли е?“ — опитал да се направи на забавен. „Да! За «светъл ум» като теб“ — отговорил Райд. Алфонсо се замислил за момент и главата му родила следното: „От пистата до кабинета ви има толкова стълби, колкото от кабинета до пистата.“ „И колко точно прави това?!“ — попитал Райд и предполагам, че го е сторил доста грубичко... — Уайт се подсмихна на собствените си мисли. — „Но това е втори въпрос, професоре!“ — нагло отвърнал Алфонсо, осъзнавайки, че в този момент създава виц, който ще се помни и разказва години наред.

— И Райд... — Дивна затули с длан устните си, но не успя да спре напирания кикот — ... Райд го пуснал да премине?!

— Разбира се! — отговори професорът. — Беше злобар, но имаше принципи... Дълбоко в себе си Райд беше талантлив, саможив самотник. Хората го дразнеха още преди да са го заговорили, а глупостта им го превръщаше в зъл гений на сарказма.

Дивна присви устни, мислейки си, че пред подобен ужас дори Старата отрова е мила и добра учителка.

— Героят в тази история е Алфонсо, а не Райд. — Уайт бе станал сериозен. — Разказах ти я, за да разбереш, че човек е това, което сам реши да направи със себе си. Това момче се спасяваше с дребни хитрости. Сетне живя от дребни кражби... Тези малки завоевания го правеха популярен по особено неприятен начин, с който той обаче се гордееше...

— Прав бяхте, като казахте, че няма нищо случайно — отнесено промълви Дивна. Беше се замислила какво ще излезе от нея, ако продължава в същия дух.

— Казвам го всеки учебен час — заинтригувано я погледна Уайт.

— Този Алфонсо... — обърка се изведнъж Дивна. Знаеше, че това е първият удобен случай да поговорят открито за Пазителите. Искаше да пита за Гого. Искаше да научи нещо повече за самия Уайт. Но в този момент разбра, че ще намери смелост да зададе само

въпроса, с който беше дошла. — Историята му има нещо общо с това, за което дойдох... — изтърси неволно.

— Крадец в Академията? — повдигна се от мястото си Уайт.

— О, не... — още повече се обърка Дивна.

Професорът се отпусна и притвори очи.

— Нещо по-сериозно ще да е...

— Нормално ли е всички да се интересуват от демони, върколаци и вещици, професор Уайт? — на един дъх изрече Дивна. — Искам да кажа... ъъм, от гледна точка на психологията... и на религията това...

— ...означава, че в света ни вече няма много място за светлина — със заглъхнал глас отговори Уайт. — Човек прегръща кошмарите си, за да избяга от страха... Но човекът е това, което са страстите и мечтите му, мило дете... Те определят най-важното — нашия избор! Не съм ти разказвал за Фрида Линд, нали?

Дивна само повдигна рамене. Не знаеше дали е готова да изслуша още една история.

— Майка на седем деца, която само за седмица преживява личния си ад на Земята. Губи съпруга си в катастрофа, а в болницата, където се лекува от незначителни наранявания, научава, че е болна от рак. В напреднала фаза. — Уайт разказа всичко това на един дъх, сякаш за да покаже на Дивна, че не смята да я затрупва с подробности. — През времето, което ѝ оставало, Фрида Линд успяла да намери осиновители за всичките си седем деца. Сбогувала се с тях и избрала да умре сама, понасяйки цялата болка... За да постъпи правилно, Фрида се подложила на най-жестоките за едно човешко същество страдания. Самотна, болезнена смърт и още по-болезнена раздяла с децата си.

Дивна стисна устни. Дори не можеше да проумее казаното от Уайт. Не почувства нищо, защото не познаваше този род чувства. Но сърцето ѝ се изпълни със смут.

— Лесно е да обичаш някого, докато всичко е наред! — Професорът каза това по-скоро на себе си. Светлите му очи погалиха преbledнялото ѝ лице с бащинска обич. В този момент Дивна разбра, че не ѝ трябва да знае какво точно е Пазителят, след като може да го почувства. — Човечеството се подхлъзна към сърцето на мрака още когато Земята беше жива... Но мракът няма собствено битие, Дивна! Той е просто липса на светлина!

Колосор завъртя креслото си към стола за арестанти.

— На колко години сте, господин Григ? — попита с хладен тон.

Орландо въздъхна едва доловимо. Металните пластини, стегнали ръцете, краката и гърдите му, убиваха ужасно.

— На двадесет и три — отговори спокойно.

— Двадесет и три — повтори Колосор с престолено съчувствие.

— Колко жалко. Предполагам, досещате се, че нямате шансове да си тръгнете жив отгук, освен ако не споделите с мен къде отведохте Рейнстон?

— Рейнстон?! — Орландо се усмихна изненадано. — Ако говорите за професор Рейнстон, няма да отрека, че го познавах в близкото минало, но не съм го водил никъде, защото нямам представа къде е в момента и с какво се занимава.

— Та-каа! — Колосор преплете пръсти с коварна усмивка. — И сигурно имате идиотски невинно обяснение за присъствието си в мегаклуба на Южните станции, където доскоро се укриваше същият този професор?!

Младият учен отново се изненада, но този път неприятно.

— Информират ме добре, както забелязваш — небрежно подхвърли Колосор, забравил учтивата форма.

— Ако обикновен рожден ден вече минава за идиотско оправдание, да... Не мога да кажа друго.

— Рожден ден! — Колосор разплете пръстите си и потри замислено длани. — Така сте казали на непоканените, чух и за това... Господин Григ, няма да си губя времето да ви убеждавам. Ще умрете много скоро. Преди това ужасно ще ви боли... А най-трагичното е, че никой не знае, че сте тук! Няма да ви търсят. Няма да открият тялото ви. — Той отново бе преминал на „вие“, сякаш за да подчертае дистанцията.

— Всички ще умрем, господин Колосор — гневно склучи вежди младият учен. — Заплахите ви звучат първобитно и не виждам смисъл да споря с вас, но след като сте така добре осведомен за посещението ми в „Трошачите“, не разбирам откъде е дошла заблудата ви, че съм отвел някъде Рейнстон. Информаторът ви е допуснал съществени неточности, ако е докладвал, че не си тръгвам от мегаклуба сам.

— Забелязал е, че си тръгвате с малко момченце! — Колосор се подсмихна. — Но информаторът ми е следил вас, а не кораба ви, където вероятно ви е очаквал Рейнстон.

„Вероятно!“ — Орландо изпусна част от напрежението с лека въздишка. Колосор беше направил малка грешка, която не бе забелязал. Думата „вероятно“ подсказваше, че противникът му се опитва да налучка част от събитията. Информаторът, явно трошач, непоканен на сбирката в „Улея“, беше свързал присъствието на професор Рейнстон там с пристигането на гостите от екипа на Южния координатор. Събрал бе две и две, а резултатът, макар и различен от действителността, беше правдоподобен. „Тръгнах си с Гого, а Рейнстон остана в «Улея». Предателят е сметнал, че е излязъл от друг вход и се е скрил в кораба ми. Дотук Гого и планове ни са в безопасност!“

— Искам само да напомня, че търпението ми има граници. — Колосор явно беше изтълкувал замислянето му като уплаха.

— Ще се наложи да ми повярвате или да ме убиете — спокойно отговори ученият. — Не знам на кого сте се доверили и какво очаквате от мен, но както вече споменах, не поддържам връзка с професор Рейнстон и посещението ми в мегаклуба на Южната академия няма нищо общо с него.

— И аз споменах, че съжалявам! — Колосор натисна един от бутоните на плота пред себе си и Орландо усети стотици метални пиявици да се впиват в кожата му. Пробиваха я, плъзгаха се под нея и тръгваха по кръвта му, взривявайки я в огнена треска.

— Можеш да викаш колкото си искаш! — подкани го координаторът.

Орландо сгърчи още повече лицето си. Потта се стичаше на вадички по слепоочията му, капеше от буйните му къдрици, полепнали в безпорядък по челото.

— Нищо... нищо не знам — процеди през зъби.

— Но знаеш, че смъртта, която ти предлагам, е от най-гадните — изсъска в лицето му Колосор. — Дай ми Рейнстон! Спаси младия си живот и го живеи!

— Спри го! Спри... това! — изкрещя младият учен.

— Знаех, че можем да се разберем. — Колосор се завъртя в креслото и натисна друг бутон. Металните пиявици напуснаха тялото на Орландо със съсък и се посипаха безжизнени на пода. Само

стотиците кървави точки по откритите части на тялото му останаха да напомнят за случилото се.

— Да започнем отначало! Става ли? — тихо попита той след дълга пауза.

— Отдъхна си и пак започна да ме ядосваш! — гневно отсече Колосор. — Ако не получа Рейнстон, ще умреш. Това е последната ми дума!

— Не съм отказал съдействие... Помолих да започнем на чисто. — Орландо пое шумно дъх. — Какво точно очаквате от мен? Какво ще получа аз, освен свободата си?

— Размътиха ни главите и отлетяха в своите спокойни, просторни жилища — негодуваше Ник. — Сега не мога да изиграя един тренировъчен скайбол, без да си напомня, че съм обречен...

— До голяма степен Григ имаше право — унило поде Колин. — Какво ще стане с нас, като пораснем... ако въобще пораснем? Не можем винаги да играем скайбол.

— Защо пък не?! — ухили се Боби, но усмивката му беше изкуствена и бързо се стопи.

— Ами защото не може — обади се Тит. — В един момент всичко това ще ни омръзне... Още когато Ли... когато той, такава...

— Ли е мъртъв! — нервно го прекъсна Ник. — Кажете „умря“ и толкова!

— Още тогава ви казах, че се крием зад смъртта му. — Тит се огледа, очаквайки някой да му се развика, но всички мълчаха. — Мразим академиците, защото след няколко години те ще се дипломират и няма да им се налага да работят най-черната и опасна работа... И аз като вас виждам недостатъците им, но мисля, че и ние, трошачите, имаме сериозни проблеми...

— Докога ще говорим само за това? — язвително го прекъсна Крис. — Живеем кофти, губим си времето с опасни игри, за да не мислим за сериозните опасности... И какво друго предлагаш да правим? Нямаме кредити. Нямаме никакви спестявания... Кой от вас е ползвал визофона си тази година? Като се наложи да потърсим спешна помощ, търчим като луди, за да открием трошач със зареден апарат. Добре че имаме поне „костенурките“... Пестим от всичко, но продължаваме да ядем боклуци.

— Но сме живи! — намеси се Жоро. — Живи сме и оцеляваме, напук на всички.

— Това ли е всичко, което искаш от живота си? — замислено попита Колин.

— За себе си мога да кажа, че не искам да се забърквам повече с никакви тайни организации — отсече Ник. — Загина дете от трошачите! Колосор и глупавите му скакалци не нападнаха Академията, а мегаклуба! Не разбирате ли, че за всичко което се случва, плащаме ние?! Ако хората на Колосор се ядосат прекалено много, могат да ни унищожат... Той ни държи, защото му служим за оправдание. Винаги може да ни посочи като „врагове“ пред съвета си,

за да прикрие някое свое престъпление. Но един ден могат да се споразумеят с координатора на Южните станции и да го накарат да закрие мегаклуба. Ако ни прогонят оттук, ще бъде по-ужасно от това да ни убият... Всички деца, ненавършили четиринайсет, ще бъдат пръснати по станции-приюти. Ще ни разделят с по-малките ни братя и сестри... Може никога вече да не ги намерим.

— Това е гадно! — Боби потрепери.

— Но е единият вариант за бъдеще — намръщи се Колин.

— И аз съм оптимист — нервно се усмихна Тит.

— Но изобщо не си оригинален — озъби му се Крис.

— Какво предлагаш, Тит? — Ник се изпъчи срещу му. — Винаги си опозиция, кажи сега, пред всички, какво предлагаш?

— Не сме всички, Любо отиде при тризнаците, да вземе женски плиш... И защо изобщо да предлагам? Той предложи да задържим Ени, но няма ти го чу?

— Ени не можеше да остане с нас! — Ник се смръщи, но не се ядоса. — Харесахме го, защото е готино хлапе... но и защото съвсем наскоро изпратихме Ли...

— Той също ни хареса. Искаше Любо да му бъде брат — напомни Тит.

— Не можеш да искаш подобно нещо от някого. Ще кажеш ли какво предлагаш, или предпочиташ да млъкнеш, поне за малко?!

Тит се почеса неспокойно по главата.

— Предлагам да подкрепим студентската партия. Нещо повече... трябва да навием всички трошачи да отидат да гласуват... Аз, мхм... аз и без вас смятам да го направя...

Няколко секунди никой не проговори.

— Става все по-сложно — въздъхна Крис.

— Послушай сърцето си! — призова я Тит. — Познаваш Питър... Видя и чу Орландо Григ и Гого, който е само на десет години... Те са открили път. Трябва само да съберем смелост, за да тръгнем с тях!

— Красиви глупости! — гневно го пресече Ник. — Доста авантюри звучат красиво и героично, но няма никаква романтика в това да си счупиш врата, подхвърлен от мутирал скакалец... Как умря Ли?! Той умря нелепо! Глупава и ненужна смърт!

— Умря, спасявайки приятеля си! Това е подвиг, а не нелепост! — натъртено отсече Крис. — Но ние не търсим слава, а спасение. Мисля, че Тит има право.

— Докато си влюбена в него, Тит винаги ще има право! — Ник изглеждаше готов да се предаде. Сякаш спореше заради самия спор.

— Глупости. — Крис тръсна тежката си грива и му обърна гръб.

— Аз също смятам, че трябва да подкрепим Пит — плахо се намеси Боби.

— Тебе пък кой те пита? — дръпна го назад Колин. — Много си малък. Аз съм отговорен за нещата, които правиш, и аз ще решавам и за двама ни...

— Това не е честно! — изплака Боби. — Когато ти потрябва помощ, забравяш колко съм малък. Забравяш и че се справихме с онази мисия. Двамата с Жоро оцеляхме и без вашата помощ!

— Не съм свършил! — Колин погледна Ник и продължи твърдо: — Всички се страхуваме. Не мисля, че можем да направим много за защитата си, и не се заблуждавам, че каквото и да решат трошачите, то ще е безопасно и ще ни гарантира спокойствие... Колосор вече ни е взел на мушка и ще се цели в нас при всяка възможност. Много мислих и за себе си вече знам, че каквото и да направим, животът ни ще се промени много скоро... Аз ще подкрепя студентската партия!

— Ура! — извика Боби. — Аз съм с теб, разбира се, нали съм ти брат.

— Не исках да си помислите, че съм страхливец или враг на Верелински — тъжно поклати глава Ник. — Готов съм да тръгна с вас навсякъде и ако всички единодушно решим да подкрепим студентската партия и да ѝ осигурим гласове, аз съм с вас... Исках просто да ви чуя. Исках решенията да бъдат ваши, защото, повярвайте ми, по един или друг начин трошачите ще си платят за дързостта да гласуват за своя партия. А и „своя“ все още не можем да я наречем, защото, ако приемем, че вярваме на групата на Верелински, кой ще ни гарантира, че останалите студенти няма да ни забравят веднага след като влязат в управлението?

— Пит ще избере свестни хора — повдигна рамене Жоро. — Ако вярваш на него, ще приемеш и тях... Григ спомена, че може да се включат и трошачи, защо не опиташ да говориш с Пит?

— Всеки трябва да си знае мястото. Аз не ставам за политик... И съм ти казал да не се обаждаш, когато говорим за важни неща! — Ник свъси вежди и огледа останалите. Никой не можеше да отговори на въпросите му. — Това са тревогите ми — завърши той. — Но засега се присъединявам към вас. Ще поговорим и с други трошачи. Питър и партията му ще имат необходимите гласове! Дано подозренията ми останат напразни.

Останалите се съгласиха мълчаливо. Сериозните разговори напоследък им бяха дошли в повече.

— Един скайбол ще ни се отрази добре. — Колин смигна на Крис, а тя му се усмихна.

— "Скайбол" е вълшебна дума — величествено произнесе Тит. — Чуем ли я, бихме се усмихнали, дори в капсулата за последна почит!

— Уха, представих си го! — възкликна Боби, а Колин побърза да го шляпне предупредително по врата.

Жоро изгледа брат си изпод вежди и не каза нищо. Тит беше сигурен, че го псува наум. Но като се замислеше, Ник беше в най-неизгодна позиция.

„Най-големият отговаря за всички... По-добре, че не съм на негово място. Пък и ако не подкрепим Пит, какво ще правим? Казваме, че сме свободни, а зависим от толкова много глупости... Не, ако сме свободни, трябва да правим каквото искаме. Свободният може да гласува, нали?“

Дивна се събуди по-рано, но реши да не се излежава. Толкова важни неща се бяха случили за толкова кратко време, че тя вече не знаеше кое е хубаво и кое не е. Чувстваше се променена и пораснала. Усмихна се, като си спомни с какви наивни копнежи бе излетяла към Академията и как мечтаеше да протестира срещу разочаровалата я система, предизвиквайки Събрание на позора. Извади от паметта си най-дребните подробности от първите дни. Първата среща с Питър. Тази най-щастлива минута, когато разбра, че изпитва нещо непознато и вълнуващо, което я кара да се чувства приятно съпричастна с някого. Да забравя себе си. Да усеща и мисли чрез някой друг...

Вчера, веднага след лекциите, баща ѝ и бащата на Марти ги бяха събрали отново. Говориха дълго. Питър, Марти и доскоро безучастният Стас бяха толкова активни и компетентни, че рядко отстъпваха думата на друг. През цялото време единствено Дивна упорито мълча. Идеите на момчетата не бяха илюзии, а словесни макети на една близка реалност. Но в тази реалност момичето не намираше място за себе си и неусетно бе започнало да се връща към старата си мечта. Защото новите планове на тайната организация нямаха нищо общо с някогашните „купони“. Дивна умееше да стреля, да мечтае и да обича. С кое от тези неща би могла да е полезна в политиката?!

— Добро утро, сестричке, изпреварила си ме този път! — учудено поздрави Стас.

Усмиваше се така широко и уверено, че за миг Дивна му завидя. Тя първа беше пожелала да се включи в тайната организация. За няколко месеца животът ѝ се бе преобразил дотолкова, че не намираше място в кожата си. А сега ѝ се струваше, че всичко ще започне отначало. Все едно беше пристигнала днес и всичко предстоеше.

Докато тя разгадаваше усещанията си, Стас посрещна Питър, който бе дошъл да ги вземе за лекции. Двете момчета разговаряха, все едно бяха много стари приятели, които кроят поредна беля.

— Хайде, Дивна! Станала си ужасно отнесена през последните дни — подвижна брат ѝ от вратата.

— Решили сме да те правим талисман на новата партия — усмихна се Питър. — Само не се обиждай, защото не те бързикам. Наистина ни носиш късмет. Дойде и всичко тръгна по-добре! Ето че излизаме от нелегалност...

— Нима?! — възкликна замислено момичето. Питър я изгледа учудено. — Съмнявам се, че човек, изгубил късмета си, може същевременно да носи късмет на някой друг.

— Не разбирам — учуди се още повече той. — Нещо лошо ли казах?

— Някой ден ще разбереш, Пит!

Тя го погледна топло. Беше се постарала да не влага емоция в думите си. Очите ѝ се плъзгаха бавно по лицето му, но го правеха с болка, като за сбогом. Можеше наистина да обича вятъра колкото си иска, но не можеше да го задържи нито миг повече, когато той решише да отлети по своите пътища.

Стигнали бяха до аулата на предварителния курс и Питър не можа да зададе друг въпрос. Дивна с облекчение се добра до мястото си, включи компютъра и предпочете да се преструва на много заета с изучаването на програмата за деня.

Първият час беше при Старата отрова, която след инцидента със скакалците отведнъж престана да се заяжда с тях. Новоподпадналите в черния ѝ списък Лиъм и Хосе бяха типични изоставащи „подгответа“. Те се смущаваха силно от критиките на госпожица Пуасон и не отговаряха по никакъв начин на грубите ѝ намеци относно коефициентите им на интелигентност, сравнявани с дупката на кръглата нула. Не се противопоставяха и на присмеха на съучениците си. Почти се бяха примирили с факта, че ще повтарят първи подготвителен курс.

„Все пак, болшинството студенти са ентузиастични като Стас! — каза си Дивна. — Учат много и се представят добре. Това е смисълът на живота им... Уайт каза, че всяка година отпадат по няколко студенти. Колко ли от тях стават трошачи?...“

Тя забеляза трептяща яркожълта лента на екрана си и се сепна. Несъзнателно се върна към очарованието на първите учебни дни. Академията я бе изплашила до смърт, но присъствието на Питър превръщаше ада в райска градина, поне в мислите ѝ. Какво ще разбере?! — пишеше в лентата. И макар отдавна да знаеше как да отговори, Дивна нарочно надникна иззад монитора, потърси с очи Питър и му се усмихна, както бе направила първия път, за да избистри докрай спомена. Той я погледна неразбиращо и написа: Това някакъв тест ли е?!

— Питър! — едва доловимо прошепна момичето.

— И този номер ли владееш, Дивна? — попита един спокоен глас зад гърба ѝ. Стори ѝ се странно познат, като глас на човек, с когото по някакъв начин е свързана. Тя се обърна стресната.

Току-що влязлата госпожица Пуасон подскочи назад. Физиономията ѝ сякаш крещеше: „Какво става тук?!“, но тя вирна нос и обърна гръб на момичето.

— Правете каквото щете, аз вече съм си подала оставката... Последен час! Няма да лижа задника на Фрайд, нито да търпя деца олигофрени — измърмори Старата отрова.

Дивна се извърна към нея, но не осъзна напълно чувото.

„Тя си отива! Старата отрова ни напуска доброволно?!“

— Да излезем да поговорим, Дивна... Училищното ръководство те освобождава от занятия днес!

Усмивнатият, приветлив мъж изглеждаше не по-висок от среден на ръст тийнейджър. Посивелите му коса и брада, както и проницателните, но топли очи му придаваха вид на вълшебник от приказка.

— Господин Файнс! — отрони Дивна. — Простете ми, моля ви! — Сълзите се затъркаляха по бузите ѝ на едри капки, но тя се усмихваше. Мъжът пред нея не беше видение! — Толкова съм щастлива да ви видя на живо... Истинският!

Орландо откри шанс за спасение, когато неволно мярна лазерния арбалет на стената.

— Спри това! — изпъшка той. — Спри го! Ще говоря...

— Сигурен ли си?

— Казах... Спри...

„Стигна ли до арбалета, или ще го раня, или ще го предизвикам да ме убие!“

Колосор натисна няколко бутона. Орландо се строполи тежко на пода, освободен от оковите на стола за арестанти, и с това препятствията, стоящи между него и арбалета, станаха с едно по-малко.

„Той е самоуверен... Надценява се.“

— Красивото ти лице все още е непокътнато. — Колосор го приближи. Постепенно устните му се извиха коварно в нещо, което трябваше да мине за съчувствие. — Жал ми е, когато гледам страданието на някой млад и красив човек... За мен външността е важна. Трябва да съхраняваме с всички средства съвършенството, което Бог ни е дал...

— Учудва ме, че споменавате Бог. — Орландо се надигна съвсем леко. От разкъсаната кожа по ръцете му се стичаше кръв и ако съдеше по промяната в цвета на дрехите, скоро можеше да е мъртъв. — Вярвате ли в Бог? — невинно попита той, премествайки тежестта си върху по-малко наранения крак.

Трябваша му още няколко секунди отдих, за да концентрира цялата си енергия в скока. Беше се учил от професор Уайт как да поваля физически по-мощен противник. Колосор беше висок и добре сложен мъж, но в този момент не очакваше нападение.

— Вярвам в бога на силата — отговори координаторът. — Защото Бог обича силните... Ето, ти си тук. Вече втори ден. Вчера призна, че си виждал Рейнстон... Днес ще кажеш останалото. Вече осъзнаваш, че не бих позволил банда хлапаци да се гаврят с мен само защото са родени в космоса и се адаптират към живота на станциите по-лесно от нас, родените на Земята! Човекът е устроен така, че свиква с всичко, за да оцелее, Григ...

— И е готов на всичко. — Орландо се понадигна бавно. Пълното си изправяне съпроводи с болезнена гримаса. Дясната му ръка уж неволно се повдигна към някакво скрито ядро на болката в шията. Замахна към Колосор и за частица от секундата заби пръсти под адамовата му ябълка. Дъхът на координатора секна. Той загуби опора, а Орландо нанесе втори удар с другата си ръка, за да го замае окончателно. За много кратко, но достатъчно време Колосор изгуби съзнание.

Орландо стигна до арбалета като насън, откачи го и стреля няколко пъти по вече изправящия се координатор. Вероятно бе успял да го улучи. Колосор се строполи отново, но заедно с него на пода се свлече и ученият.

В този момент през вратата грациозно пристъпи млада жена.

— По дяволите! — прошепна тя.

Осъзнавайки, че от мястото си непознатата не може да види падналия точно зад плота координатор, Орландо проговори със задгробен глас:

— Изведи ме оттук... моля те, нека умра... свободен...

Погледите им се срещнаха.

— Спокойно... — приклепна до него жената и положи длан на влажното му чело.

— Перфектна халюцинация! — въздъхна той и загуби съзнание.

— Предполагам, че си пленник на Колосор...

Орландо отвори очи и срещна топлия поглед на едно видение, чиито коси приличаха на водопад от кадифе. Спомни си я. В гърдите му се разля непознато усещане, което за момент го накара да се

почувства уютно, но разумът му сигнализира, че тя го бе нарекла пленник.

Обходи с поглед стаята. Мекотата на стените в цвят екрю се подсилваше от украсата — обработени дървесни корени и камъни. Истински земни камъни, огладени от някогашните океани. В голяма тъмна ваза на пода имаше букет сухи треви и бамбукови клонки. „Носталгия по топлината и сигурността на един свят, който не познава... — помисли си Орландо. — Може би няма да е трудно... Ще се разберем с теб, нали?“

— Надявам се ти да не си съпругата му — криво се усмихна той.

— Колосор няма съпруга. Коя жена би понесла подобен брак? — Видението се разсмя с глас, в който се прокраднаха палави нотки. — Но не си много далеч от истината... Между другото, не сме се запознали. Артемис.

— Аз съм Орландо. — Той се надигна с усилие и внимателно седна в леглото. Едва забележимите превързочни ръкавици с телесен цвят, които стягаха ръцете му, бяха още една причина да се чувства окован, почти като на стола за арестанти. Усети подобни превръзки по тялото и краката си, видя, че облеклото му е бяло и чисто, и се изпоти от притеснение.

— Трябваше да спра кръвта и да те облека отново — небрежно се извини Артемис. — В този вид Кал ще те разпознае по-трудно, а и няма да те потърси точно тук...

— Артемис... Виж, аз не разбирам... Каквито и да са мотивите ти... — Той вдигна ръка да разтрие челото си, но го направи сковано и непохватно, като робот, който няма контрол над крайниците си.

„Ако играе за мен, трябва да го използвам бързо!“

Артемис леко прихвана ръката му, върна я обратно и се зае да оправя разбърканите му къдрици.

— Какво искаше да направиш? — Тя се премести и седна така, че да може да вземе главата му в скута си, и внимателно заразтрива челото му. — Ще го направя вместо теб...

— Колосор ще ни убие и двамата — изпъшка младият учен, но не се възпротиви.

— Ако ни хване! — безгрижно се усмихна Артемис.

— Това не е игра! — Орландо се намръщи. Да усеща хладните й пръсти върху челото си беше блаженство, което дори раните му не

биха могли да изкупят.

— Какво е играта? Всичко зависи от името, което му даваме... —
Артемис плъзна пръсти в косите му.

— Трябва да се махнем отук, Артемис! — тревожно я прекъсна
той.

— Ти задължително! — В гласа ѝ се прокрадна тъга.

— Слушай, не зная какво правиш, но нека да предложи нещо...
Ако дойдеш с мен, няма да живееш по-зле. — Той се надигна с усилие.
Ръцете му бавно потърсиха нейните и ги прихванаха леко, доколкото
раните му позволяваха. — Тръгни с мен! Така „играта“ ще продължи
по нашите правила.

Той сгърчи устни в болезнен спазъм.

— Няма да можеш да летиш сам... — Артемис се усмихна като
малко момиченце. — Няма да дойда с теб, но ще измисля нещо.

— Чуй ме, Артемис! — Орландо погали косите ѝ, но не успя да
почувства мекотата им през превързочните ръкавици. — Миговете на
щастие в нашия свят са толкова малко, защото самите ние отдавна сме
свикнали да бъде така... Тръгни с мен! Играта, която играеш, може да
ти струва много.

— Иначе не бих я започнала.

— Един флирт? — Орландо се ядоса. — Струва ли си да
рисуващ живота си за това?

— Харесвам те, Орландо, но не заради това искам да те спася. —
Артемис се откъсна от него. — Имам си свои мотиви... А ти някой ден
ще ми върнеш услугата. С лихвите!

— Ако дойдеш с мен, мога да намеря място, където Колосор
няма да те открие...

— Подценяваш опасността — въздъхна Артемис. Погледът ѝ
потърси корените и камъните по стените. — Моето влияние върху
координатора — също... Ако остана сега, ще успея да отклоня
вниманието му. Колосор не ме държи вързана и макар да е властен и
ревнив, имам достатъчно свобода...

— "Достатъчно" не е най-доброто определение за свобода...

— Но понякога е най-здравословното! Изслушай ме, Орландо! —
Артемис спря с длан устните му. — Познавам пилот, който би сторил
всичко, което поискам... — Той се усмихна през пръстите ѝ. — Може
би няма да се държи много учтиво... — сериозно продължи Артемис,

— но ще те пази с цената на живота си, ако се наложи. Ще го излъжа, че си мой роднина... братовчед, когото Колосор преследва, и че си дошъл тук заради мен.

Артемис загрижено плъзна очи по лицето му и отново зарови пръсти в неудържимите му къдрици.

— Искам да се махна. Да, и това е част от играта, но няма да го направя сега.

— В момента съм слаб, наистина — отчаяно сведе поглед той. — Все пак е редно аз да се погрижа за твоята безопасност, вместо ти за моята.

— Редно е всеки човек да се грижи за живота, да го съхранява при всяка възможност, но вече никой не го прави! — Артемис изведнъж стана строга. — Сега си мой гост. Остави ме да се представя като добра домакиня.

Стас и Пол пиеха мляко с нес-кафе и мед в една от академичните беседки.

— Грозници, скрийте се!

Стас се надигна от мястото си и чукна с показалец бутона на щората, която скриваше илюминатора. Ромео и Жулиета, както и цялата звездна карта, видима оттук, изчезнаха.

— Няма да говорим за момичета, а за нещо сериозно! — Стас се подсмихна.

— Плашиш ме! — възкликна Пол, но също се захили, а в очите му проблеснаха похотливи пламъчета.

— Политиката плаши слабите играчи — сериозно заяви Стас. — Ще ти предложи нещо, което не крие почти никакъв риск. Още сме много млади и имаме право на всякакви опити и почти всякакви грешки... но аз лично мисля, че това няма да е грешка. Според мен си е чиста далавера!

— Стига садистични предисловия! — викна Пол. — Давай направо!

— Добре, но да добавя, че засега ще се наложи да си държиш устата затворена. — Стас не му позволи да го прекъсне втори път. — Предложението ми е лично към теб! Казвам ти направо, че Албърт не става за това.

Лицето на Пол застина в приятна изненада, изпод която прозираше напрежение.

— Правим студентска партия! — заби Стас.

Очите на Пол се разшириха, но той предпочете да се занимае с млякото, за да прикрие смущението си.

— Долей и на мен! — небрежно нареди Стас и продължи: — Имаме осигурен електорат и ще влезем в управлението на Южната федерация без проблеми. Изборите са близо! Гарантирам ти, че след тях двамата с теб ще бъдем съветници на координатора.

— Това ми звучи като „произведено от Верелински“ — забеляза Пол, докато доливаше чашата му. — Заповядай!

— Няма значение чия е идеята. Важното е да работи. — Стас го изчака да се намръщи и едва тогава допълни: — Идеята е на баща ми и бащата на Марти. Онзи, със сбърканата игра. Знаеш го.

— Стас...

— Кал Колосор ще се пули повече от теб, когато влезем във властта и направим Юга не по-малко силен от Севера! — завърши Стас. — Мисля, че е излишно да те питам дали приемаш предложението ми.

— Напълно излишно — през нещо като въздишка отвърна Пол.

Стас се подсмихна, отпи със задоволство от млякото и подхвърли развеселено:

— Между другото, Гюлен ми подшушна, че Флоранс Пари не е безразлична...

— Вярно?! — Все още разтърсен от предложението му, Пол възкликна някак разсеяно. — Е, вие с Гюлен напоследък...

— Ще те уредя и с това — разхили се младият Барозов. — Флоранс е парче! Струва си да й отделиш някое междучасие.

Звънецът би и двамата прекъснаха разговора си. Стас вече знаеше, че Пол ще го гледа в очите и ще прави всичко, за което го помоли, дори когато станат равноправни, законно избрани съветници. Това беше неговият начин да се подсигури отрано срещу Питър Верелински.

Напоследък в часовете по древни изкуства кабинетът на професор Уайт често придобиваше странни форми. От добре подреден

музей или картинна галерия, той бързо се превръщаше в театрална сцена, снимачна площадка или концертна зала От Земята. Дивна обичаше тези часове, в които мечтаеше за нещо далечно и недостижимо, но днес вниманието ѝ беше концентрирано изцяло върху преподавания материал. За нея това беше последният час в Академията. Последният урок на професор Уайт, на който щеше да присъства.

— Кое е по-трудното превъплъщение? — зададе въпрос Питър. Професорът току-що бе разказал за двете най-известни театрални школи на земята.

— Имената на Брехт и Станиславски бяха емблеми за театралното изкуство, но както вече сме говорили, всяко правило е условно. Школите са просто вид система, а актьорите са свободомислещи и интелигентни. Такива хора не могат да бъдат сложени в рамка — спокойно заговори Уайт. — По-трудното, господин Верелински, обикновено е това, което минава през сърцето. Отнася се за всяко начинание... и обикновено по-трудното дава по-добрите резултати, макар да има изключения и от това правило.

— Знаем много малко за актьорите, професор Уайт — плахо се обади Дивна. — Преди няколко години брат ми намери в един от колекторите филм, който говореше за унищожението на човечеството. Правен е години преди холивудските хитове по темата... Главният актьор твърдеше, че хората знаят какво ги чака, но въпреки това няма да се променят. Той ми хареса. Беше искрен... Мисля, че вярваше в това, което говореше... — Дивна се запъна за момент, но продължи: — Вие имате ли любим актьор, професор Уайт?

— Хубав въпрос — замечтано се усмихна професорът. — Обичах еднакво киното и театъра, Дивна. Имах много любимци. Актьори, режисьори, писатели, художници и музиканти... Изкуството беше светлото лице на един свят, чиято тъмна страна виждахме все по-често. Аз предпочитах да живея на светло, но по онова време бях твърде млад, за да осъзная колко черен и всепоглъщащ е бил мракът отвън. Не разбирах, че не бива да пазя малкото открадната светлина само за себе си. Че за да я съхраня, трябва да не се боя от мрака. Да изляза сред него, носейки я високо над главата си...

— Това се наричаше метафора, нали? — леко отегчено попита тъмнокожото момиче до Дивна.

— Метафора — отнесено повтори Уайт. — Това е просто термин, госпожице Фишър! По-важно е съдържанието, което влагаме в думите, отколкото определението за тях... Дано проумеете това!

Уайт се извърна, натисна няколко бутона и класната стая се превърна в театрална зала. Професорът седна на свободното място до Питър и без да се обръща, поясни:

— Ще видите запис на най-доброто изпълнение на „Ромео и Жулиета“, запазено след унищожението на Земята. Проявете търпение и не задавайте въпроси преди края на пиесата.

Дивна несъзнателно стисна с пръсти дългите краища на ръкавите си и концентрира всяка фибра на вниманието си. Истинска пиеса щеше да гледа за първи път. Много вероятно беше да е и за последен.

Представлението свърши. Професор Уайт даде няколко кратки отговора на въпросите на двама-трима студенти. После възстанови предишния вид на кабинета и се сбогува с класа.

Дивна си тръгна, повлечена от инерцията на останалите. Беше зашеметена от впечатления. Вътре в нея се вихреше буря от емоции и ако им се подчинеше, можеше да се разкрещи. Любовта на хората от Земята! Изкуството на хората от Земята! Това тотално раздаване, изгаряне до последния лъч енергия в тялото я влудяваше. Глупостта на хората от Земята! Толкова крайни и себепоразрушителни. Толкова фанатично организирани, когато трябва да премажат всичко красиво, за да не пречи на недостатъците и пороците им да се вихрят свободно.

— Питър! — Дивна спря толкова рязко, че той се блъсна тежко в нея.

— Какво... Извинявай, ако съм те ударил, но... — сконфузи се Питър. Той също изглеждаше леко замаян от видяното.

— Исках... — Дивна се зарази от притеснението му. — Исках... А ти какво попита накрая?

— Какво?!

Учудването му, когато искаше да му каже нещо важно, винаги я притесняваше.

— Какъв въпрос зададе на Уайт?

— Питам го за костюмите. — Той погледна през рамо и натисна бутона, който вдигаше щората от най-близкия илюминатор. Ромео и Жулиета се виждаха някак по-тънки и издължени.

— Историята им не ме впечатли толкова, колкото играта на актьорите, костюмите и декорите. Иначе сега си имаме далеч по-сериозни проблеми.

— Сега битките не се водят между родове, а между всеки от нас — тихо го приближи Дивна. — Всеки воюва с всеки. Дори любовта ни е битка.

— Преди малко Уайт каза, че преди да изчезне напълно, изкуството на Земята се е изродило. Хората престанали да създават неща с положителен заряд под претекст, че показват реализъм...

— Но това, което гледахме... То беше реално, Пит! — развълнувано го прекъсна Дивна.

— За времето, в което е писано, може би. За времето, от което датира записът — едва ли... А за нашето време — в никакъв случай!

— Питър я погледна изпитателно. — Това беше последният ти урок при Уайт. Може би е добре да запомниш, че силните емоции са опасни за здравето.

— Всъщност ще запомня друго — усмихнато отвърна поглед от илюминатора Дивна. — Истинските неща не губят жизнеността си с времето. И изкуството, ако е истинско, оцелява и променя, дори свят като нашия! Мисля, че трошачите са го разбрали много преди нас... Та те дори отделят от кредитите си, за да гледат балета на Йо!

— Денис слуша пиесите на Шекспир, но едва ли ги разбира. — Питър свали замислено щората. — Много трошачи се опитват да правят изкуство... За Йо и момичетата си права. Те са може би първите млади творци След Земята, които печелят от творчеството си. Тризнаците, които рисуват интересни музикални картини, когато решат да си отпочинат от щуротиите, също „работят“ творчески неща... Е, тяхното не е съвсем изкуство, но трошачите се избиват за „представленията“ им. Ние, студентите, правим чипове с реални фантазии. Може да са игри, но сюжетът им е близък до тези на някогашното кино...

— Кино, в което преследваш върколаци и вещици в гори, пълни с всякакви гнусни изчадия?! — Дивна тръсна глава. Прииска й се да приключат този разговор и Питър май го разбра.

— Аз мисля, че всяко време създава творците, които са му необходими. Ако някога една красива, но самоубийствена любов е вълнувала хората от Земята толкова силно, че да пишат пиеси и романи, то сега проблемът ни е да запазим живота...

— Живеем в хаос и изкуството ни е хаос.

Дивна очакваше реакция, но Питър мълчеше.

— Баща ми казва, че всяко ново поколение стряска старото... — отрони момичето. — Той не се наема да отсъди кой е прав във вечните битки между поколенията. Казва, че ние знаем това, което искаме да знаем, и правим това, което сме убедени, че трябва да правим...

— Баща ти е политик — подсмихна се Питър. — В момента главната роля е поверена именно на политиците. Не съм фен на Старата отрова, но си спомни какво учихме за президента Кенеди. Той бил първият президент в човешката история, който използвал телевизията в помощ на рейтинга си. По негово време страната му е била в такова положение, че хората се нуждаели от политик-звезда.

Обаятелен, сравнително млад човек, с красива жена и сладки деца... Помниш ли как Отровата ни говореше, че в моменти на криза вестниците пускали снимки на щастливите деца на президента и народът се чувствал по-добре.

— Помня — отрони Дивна. След чистата любов на Ромео и Жулиета, изиграна влудяващо добре от актьори, които отдавна не бяха между живите, тя нямаше сили да говори за политика, но осъзнаваше, че Питър е прав.

— Информационните бюлетини, цялата информационна система, която сутрин ни залива с фалшиви новини и реклами колко истински може да бъде плажът ни на басейна в сектора за отдих или коя комбинация на стайните ароматизатори може да ни позволи да дишаме свеж планински въздух като от Земята... — Питър спря да си поеме дъх.

— Ааа...

— Всичко това няма никакъв смисъл, защото не знаем колко свеж е бил въздухът в планините и никога не сме били на истински плаж. Но тези реклами отвличат вниманието от реалните ни проблеми... — Той се огледа през рамо. — Какво се канеше да кажеш? Хайде да не стоим така, а? — Той направи жест с ръка, за да я подкани да тръгнат към личните си стаи.

— Разбира се. — Дивна пое примирено нататък. Искаше ѝ се да каже на Питър, че ще се почувства по-добре, ако той се постарее да не е винаги прав.

— Всъщност, сбърка само в едно — изведнъж се усмихна тя. Питър я погледна неразбиращо и повдигна рамене, готов да чуе забележката. — Не политиците, мисля, че „Чукча“ са звездите на нашето време. — Тя се усмихна още по-широко. — Не мога да отрека, че отразяват много точно нашата действителност!

Новата вълна от ужас, заляла „Трошачите“, бе свързана с една уж случайно попаднала в мегаклуба спасителна капсула, в която лежеше разполовеното тяло на млада жена. Никой трошач не позна лицето ѝ. Повечето твърдяха, че подобно създание, ако някога се появеше сред тях, със сигурност не би останало незабелязано. Страховити слухове се носеха по-бързо от скайтър на скайбол турнир. От идеята, че това е

ритуално погребение на секта, през опит за атентат с незадействало взривно устройство, което някой вече е успял да открадне, до знак за кърваво закриване на „Трошачите“. Капсулата беше открита в края на някогашната писта. Вероятно бе минало време, докато някой я забележи, и още време — докато трошачите решат безопасно ли е да бъде отворена.

— Станало е през нощта!

— По-скоро рано сутринта — предполагаха деца от събралата се тълпа.

— Може да е случайно подхвърлено тук! — Едно живо, бърливо момиче с лакирани в червено зъби се озърташе притеснено, докато говореше.

— Добре си подбрала лака, Банди! — Момчето срещу нея изглеждаше раздразнено. — Но „нишанът“ не се връзва... Зелена пеперуда, майчице!

— Винаги съм била уникална — невъзмутимо му отвърна Банди и продължи по-меко: — Ако убиеш някой и искаш никой да не те преследва, къде би изхвърлил трупа?

— В капсула за последна почит — подсмихна се момиче с надменен поглед.

— Не се сетих — унило се съгласи Банди. — Всеки може да сбърка...

— А уникалните правят уникални грешки — хихикайки нервно, я довърши момичето.

— Това е просто един труп! — опита се да разведри разговора Рей Гробаря.

„Достатъчно е ти да си тук, за да не е просто — каза си Ник. — Изкарваш доста кредити от капсулиране на мъртъвци.“

— Труп на супер красива жена! — прозвуча глас, треперещ от искрено съжаление.

— Замесена ли е жена, винаги има и някаква любовна история — с нехарактерно за себе си спокойствие произнесе Леч. — Може би координаторът Колосор или някой от приближените му просто ни показват какво се случва с непокорните...

— Или с предателите — сухо отсече Ник и неволно забеляза смущението, заляло лицето на Леч с лека петниста руменина.

Беше неприятно някой да се изчервява по този начин. Но освен алените кръгове, загрозили болнавото лице на трошача, Ник отбеляза и нещо друго.

— Беше се покрил доста време, Леч — подхвърли уж небрежно той. — Да не би да си имал някоя тайна срещичка с любимия ни координатор, че толкова добре си започнал да разпознаваш почерка му?!

— Имаш гадно чувство за хумор, Ник — глухо изстърга гласът на Леч. Той изведнъж се бе прегърбил в отбранителна поза.

— А изглежда ти имаш гадни приятели! — Ник го хвана за лъскавата яка и изсъска застрашително в лицето му: — Гадни приятели с много излишни кредити... Облекли са те добре. Вероятно са те и понахранили...

Ник огледа Леч. Носеше нов гащеризон с бронзов цвят. На раменете му се кипреха имитации на пагони, а по колана бяха щамповани надписи и звезди в милитъри стил.

— Какво намекваш?! Нямам никакви приятели! — изплашено изписка Леч. След това се опита, но не успя да се освободи. — Нямам вина за това, което я е сполетяло...

— Познаваш тази жена?! — яростно викна Ник. Всички наоколо се бяха умълчали и дори Йо и Мариуча не се опитаха да защитят нападнатия.

— Какво си направил, Леч? — войнствено приближи Колин. Множеството по-големи момчета около тях зашумя недоволно.

— Кажи ни дума по дума какви си ги свършил, иначе брат ми ще те смачка! — наежи се и Жоро.

— Наистина ще те смачка... А аз ще му помагам! — Боби избута няколко момчета.

— Млъквайте всички! — Ник ги изгледа изпод вежди и се обърна към почти разплакания Леч. — Ще изпратя трупа ти на Колосор, украсен по същия начин като този, който получихме от него... Координаторът ще познае грозното ти лице, защото май го е гледал достатъчно дълго, а и подобна мутра трудно се забравя! — Ник усети, че е на прав път, и сграбчи Леч за скулите. — Ще разбере ли правилно нашия отговор благодетелят ти, Леч? Ще отгатне ли простичкото ни послание, написано с азбуката, която той измисли?!

— Навсякъде наказват предателите! — отново не се сдържа Колин.

— Ммм-мъм-момчета... *недейте*... — успя да изхленчи Леч, правейки опит да избърше с ръка част от сълзите си, без да докосва побелелите от стискане пръсти на Ник.

— Говори! Всичко, от самото начало... първият ти контакт с Колосор! Първото предателство! Какво знаеш за скакалците? Коя е жената в капсулата, какво те свързва със смъртта ѝ?

Леч затрепери и оглеждайки се напразно за подкрепа, захлипа гласно. Трошачите се натрупаха още по-плътнo около тях.

— Не исках Ли да умре! — Леч размазваше сълзи, лиги и сополи по изкривената си физиономия. Така приличаше повече на момче с психически отклонения, отколкото на обикновен страхливец. — Не исках... Всички харесвахме Китаеца...

— Как предаде Ли? — Ник стисна отново и опакото на ръката му опря в гръкляна на Леч. — Отговаряй по-бързо!

— Пусни ме... — Леч се задави и закашля тежко.

— Ще го убиеш, преди да е признал всичко! — изписка Йо.

— Трябваша ми кредити за лекарствата... Бях уплашен... Не исках да умра, Ник... Кой от вас е готов да умре? — Клепачите на Леч затрептяха. Очите му се лутаха безпомощно и две прозрачни топчета вина се търкулнаха по скулите му. — Нямах помощ... нямах помощ отникъде... Тогава дойде онзи мъж...

— Името! — хладно го прекъсна Ник.

— Хи... Хил... Мисля, че беше Хил...

— Дори не си сигурен за името на човека, на който си ни предал?! — Ник се изплю с погнуса в краката на Леч. Най-емоционалните трошачи се развикаха, приканвайки към незабавна екзекуция, но едно едро момче ги спря.

— Не искаше толкова много... Пита ме за имената на някои лидери... Дали имаме любимци... Тогава се сетих за... казах му за-а...

— Леч обхвана главата си с длани и захлипа още по-силно. — Не знаех, че иска да ги убие...

— Какво точно му каза? — продължи да разпитва Ник.

Йо и Мариуча се спогледаха с тъжни очи.

— Казах му, че всички обичат Ли и тризнаците... — изплака Леч.

— Господи! Убийте този идиот, за да не го направя аз! — Колин стисна зъби и отвърна поглед от предателя.

— Дайте го насам!

— Тоя гърбав педал... ще го пречукам...

Събралата се тълпа се люшна застрашително напред. Мариуча изпищя.

— Ще ни смачкате! — извика Йо. — Леч е там! Ние сме част от публиката...

— Ох... Това беше кракът ми! — Едно дребно момче намръщено избута Мариуча.

Няколко зяпачи отстъпиха, ругаейки.

— Млъкнете или се разкарайте оттук! — избухна Ник. — Не ми помагате. Той има още много за разказване, а аз държа да го изслушам докрай... Продължавай, Леч! — нареди той. — Съдбата ти зависи от честността ти. Знаеш, че ще позная, ако се опиташ да ме излъжеш!

— Всичко ще кажа! — извика Леч. — Координаторът Колосор... той искал да открие онзи учен с новата дрога... Трябваше да разбере дали се укрива тук... Нали разбирате, аз вече бях взел някои кредити...

— Мръсно предателско копеле! — не издържа мургав трошач и се втурна с вдигнати юмруци към Леч. Двамата му приятели едва успяха да го удържат, докато Ник го стрелна с поглед, кимвайки на Леч да продължи.

— Когато дойде онзи с телепортацията... Григ, помислих, че това има връзка... Колосор издирваше учен... Нали разбирате, и двамата са учени... Не ме пуснаха в „Улея“... Казаха, че правят частно парти, но аз видях... видях го...

— Кого си видял? — попита Ник рязко и Леч подскочи, но това като че ли ускори мисълта му.

— Видях Рейнстон... Нали разбирате, аз знаех кой е. Прическата му беше различна от на снимките в колекторите, но разбрах, че е той... Познах го! Той отиде на партито в „Улея“... Григ също... Повъртях се отвън. Доста дълго почаках. Сетих се, че има и друг вход... Нали разбирате, можех да съм го изпуснал... Отидох първо на другия вход, но видях кораба на Григ и се спотаих близо до него...

— Спотаил се бил! — Ник го гледаше с такова отвращение, че в този момент не би могъл дори да се изплюе в лицето му. — Ще намразя юмрука си, ако ти разбия мутрата с него! Говори нататък!

— Помислих, че Рейнстон се е качил по-рано — продължи след гърлена въздишка Леч. — Когато Григ отлетя, се обадох на Хил и му казах... всичко му казах...

Ник се навъси тежко, но не го прекъсна. Това, че Хил е чул за отлитането на Рейнстон, беше добра новина. По-късно трябваше да предупредят учения да се пази от Леч, докато решат как ще накажат предателя.

— Хил ме взе със себе си, за да получи кредитите си... Координаторът ми беше обещал прегледи при истински лекари... Нали разбирате, не медицински робот, който само те сканира... Имах нужда от пълни изследвания и съвети... Психологически съвети. — Леч избърса с ръкав лъсналото си от пот чело. — Така разбрах, че Григ... ам-ъъ... той беше там...

— Какво означава „беше там“? — изненадано го прекъсна Ник.

— Вероятно координаторът го е задържал — измънка под носа си Леч.

— Орландо Григ е пленник на Колосор?! — извика Ник и отново го сграбчи за скулите.

Трошачите се завъзмуцаваха гласно. Предложенията за екзекутиране на Леч заваляха още по-шумно.

— Вече не е... не е... — Леч отново се бе просълзил. — Тя му помогна да избяга... Случайно ги чух, докато се уговаряха с някакъв пилот... Тя му е братовчедка... Не на пилота. Братовчедка е на Григ... Каза, че бил там заради нея и че координаторът го преследва... Нали разбирате, аз се разхождах и съвсем случайно...

— Разбирам, че съвсем случайно си загазил много здраво. — Ник го гледаше право в очите. — Жената в капсулата ли е помогнала на Григ да избяга?

— Да.

— А ти сподели това с Хил?!

— Аз... да... казах му, а той ми даде още малко кредити... беше доволен... Нарече я „курвата на Колосор“ и каза, че се е издънила най-последно... Била развратна жена, която само използвала координатора... или нещо такова... Той говореше с мен като с човек. Интересуваше се от мен, нали разбирате... — Леч се огледа трескаво. Петната от лига върху новия му гащеризон блестяха на светлината. — Любовните истории винаги свършват зле...

— Ще ми се да знам как ще свърши твоята история, Леч! — Ник избърса ръката, с която го беше стискал, в дрехата му. — Знаеш кой е Юда и знаеш как е умрял. Моля се да ти стигне смелост да го последваш... Защото аз те осъждам на живот! Ще помоля всички тук, а и всички, които ги няма, да направят същото... Живей сред тези, които си предал! Срещай погледите им! Оглеждай се в очите им! А когато похарчиш кредитите на Колосор, поискай милостиня от някой трошач... Може би Йо ще ти даде... — Ник извърна очи към балерините. — Или пък Мариуча?! — Двете момичета сведоха очи и отстъпиха назад. — Осъждаме те на живот! — гръмко извика Ник. — Най-тежката присъда за един предател!

Тишината, която бе започнала да се прокрадва още след първите му думи, стана непоносимо плътна. Един по един или на малки групи, трошачите се заотделяха от тълпата и тръгнаха всеки по своя път. Някой изръмжа, но приятелите му го задърпаха и шушнейки го повлякоха нанякъде. Йо и Мариуча кимнаха на Боби и Колин, докато се разминаваха с тях, но не казаха нищо. Тит, който бе стоял малко поотстрани, се откъсна безшумно от групата, настигна балерините и подхвърли като на себе си:

— Голяма жегга. Дано да не е някаква повреда в инсталациите...

— Ставай! Мама и тате са тук!

Утрото започна с усмивката на Стас.

Дивна вдигна уморено глава, погледна поред брат си, баща си и майка си и се отпусна обратно в леглото.

— Малкото ми момиченце! — хвърли се с целувки и сълзи върху нея майка й. — Знаех си, че ще станеш голям човек! Знаех си!

Дивна се освободи с мъка. Думите на майка й прозвучаха толкова нелепо на фона на всичко, което бе преживяла, че й стана неудобно.

— Колко голям човек може да бъде обърканият човек, мамо? — отговори на неразбиращия й поглед, макар да не искаше да каже точно това.

— Защо постъпваш така? — тъжно се учуди майка й. — Защо си толкова неблагодарна към собствените си усилия? Винаги искаш нещо повече... Нещо друго! Защо първо не се порадваш на постижението си?

— Радвам се на хората... Постиженията не са нещо живо, с което можеш да си поговориш...

Дивна въздъхна. Не можеше да признае пред родителите си, че се страхува да остави Питър сам. В момента той беше силен, работата около подготовката на изборите го зареждаше, но ако го сполетеше нова беда, Стас не би могъл да го подкрепи така, както щеше да го направи тя. Кокетното съчувствие на Рая също нямаше да стопли сърцето му, защото то беше предназначено по-скоро да допълни и утвърди собственото ѝ обаяние. А Марти... Той беше ли добре изобщо?! Напоследък изглеждаше доволен от заниманията си, но Марти умееше да изглежда както си поиска.

— Какво ѝ става? — Майката се обърна към Стас, който разговаряше с баща си тихо и сериозно.

— Влюбена е във вятъра! — веднага се подсмихна момчето.

— И двамата ли сте се побъркали?!

— Аз мисля, че се досещам! — разсмя се изведнъж Барозов. — Но нека оставим Дивна да се приготви за големия купон.

— Какъв купон? — извика тя.

— Момчетата са го уредили. Целия ден и цялата нощ ще празнуват с теб в „Трошачите“... Питър и Стас са убедени, че този път номерът ще стане. Това, което са искали да се получи при идването на Гого...

— Татко, аз...

— Между другото, имаш специални поздравии от него...

— Не съм искала...

— Страшно много те е харесал...

— Престани! Казах, че не съм...

— Не протестирай! — Баща ѝ сложи ръка на устните ѝ. — Професор Файнс подкрепя идеята и ще се включи. Любимият ти професор от Академията също ще участва... Странно, какво толкова си намерила в този Уайт?! Видя ми се твърде несериозен за учител... Просто едно остаряло момче, което никога няма да порасне. Във всеки случай, той се зарадва на вестта за купона много повече от теб...

— Точно това му харесвам! — усмихна се Дивна, но сърцето ѝ се сви от нова тревога. Беше обикнала Уайт. Далеч от него щеше непрекъснато да се тревожи за здравето му.

„Може би професор Файнс поддържа постоянна връзка с него, след като се интересува от Пазителите... Пък и най-сетне ще узная кое е детето Пазител!“

Тя изчака родителите и брат ѝ да излязат и изведнъж пощуря. Професор Файнс я отвежда! Заминава! Отива някъде, където много малко младежи могат да отидат. Нови приятели! Нови приключения! А тя е избраница на любимия си професор! Колко пъти бе сънувала този миг?! Колко се беше готвила за него, представяйки си, че е близък и възможен, макар умът ѝ да не го приемаше за повече от фантазия!

„Защо се цупих толкова? За да ме оставят сама ли?!“

Да, искаше ѝ се да е сама сега. Файнс беше наговорил толкова невероятни неща за своето вълшебно училище на станция, приличаща на истински малък оазис... За способността на студентите му да се радват на всеки нов ден. На всяка глътка въздух. На бъдещето, с което се срещаме всяко следващо утро и което никога не е копие и на най-точните прогнози...

Първоначално Дивна се учуди, че именно тя е най-интересното откритие на Файнс по собствените му думи. Професорът бил очарован от начина, по който бе попълнила теста му, и дори не се ядосал за незаконното му отваряне. Тя беше поразена от факта, че големият учен споделя идеалите и мечтите ѝ, които другите наричаха „наивни“. Оказа се, че е единственият човек, пред когото намери смелост да разкрие скритите си копнежи. Живият Файнс бе надминал идеала, който Дивна търсеше в него и науката му. Как ѝ се искаше Питър да може да си поговори с него, поне мъничко! Идеята да се забавляваш, правейки добро, би впечатлила професора!

Усмихна се на мислите си. Колко страшно ѝ се бе сторило в първия миг предложението на Файнс и колко смешни ѝ изглеждаха сега страховете ѝ. Трябваше да опакова багажа си, да облече най-хубавите си дрехи и веднага да отиде в „Трошачите“! Нали това беше нейният купон?

Дивна скочи от леглото и започна да се приготвя, тананикайки свежа мелодийка.

— Прав сте, господин Файнс! — извика високо тя, обръщайки се към мобика. — Трябва да създаваш събитията, не да очакваш те да подреждат живота ти. Човек е длъжник на мечтите си!

Днес „Грошачите“ изглеждаше още по-претъпкан от обикновено. Още на входа Дивна се сблъска с Денис.

— Как се престраши да дойдеш дотук? — подкачи го тя. — Можеше да умреш от студ!

— Днес е необикновен ден, затова правя необикновени неща — философски изрече той, поглеждайки с недоумение бижутото, украсило челото ѝ — малка сребърна мишена. — Моята щастлива звезда се връща на небето!

Лицето на Ли изплува в съзнанието на Дивна. Тъмните му очи искряха дяволито.

— Щастливите звезди не трябва да се заседяват дълго при хората, Ден! — тихо отвърна момичето. — Иначе съвсем ще заприличат на тях и вече няма да са никакви звезди... Пък и ще започне да им личи, че не са кой знае колко щастливи.

— Ти изглеждаш щастлива днес — усмихна се Денис.

— Да, така е — изникна иззад гърбовете им Питър. — Сега наистина изглеждаш щастлива!

Дивна смутено се усмихна и усети отново властта на вятъра.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита учудено Питър. — Дойде последна, първа си отиваш... Толкова лесно ли се разделяш с всичко, което ти харесва?

„Политиката не ми харесва, а с останалото ти първи се раздели!“

Дивна се смути, защото му бе отговорила само наум, а той продължаваше да я гледа с очакване.

— Живеем бързо, Пит! Не остава време да мислим с кое как да се разделим, защото нещата просто се случват, ако не изпреварим събитията и не случим сами живота си... Ако нещо наистина ще ми липсва, това са... дните, които прекарах с вас!

Тя се задъха от усилие да изрази чувствата си. Двамата с Питър бяха толкова различни, но ѝ се стори, че този път той я разбира.

— Денис, Пит!

Тит тичаше срещу им и размахваше ръце така, все едно се страхуваше, че ще избягат.

— Здравей, Дивна! — задъхано спря пред тях детето. — Предателят се е обесил!

Тримата се облешиха ужасено.

— Леч, предателят — припряно продължи Тит, на когото не му личеше много да съжاليا. — Увиснал е на стоманените въжета на площадката зад „Улея“... Някои казват, че малко преди това са го чули да слуша библейски притчи. Умрял е като истински Юда!

— Това е гадно! — строго го прекъсна Питър. — Защо ни го съобщаваш като покана за рожден ден?!

— Като каза рожден ден, се сетих... — Настроението на Тит не се промени ни най-малко. — Освен за смъртта на Ли, Леч е виновен и за жестоката екзекуция на братовчедката на Орландо Григ. Виновен е и за скакалците, това сигурно се подразбира... Пит, вече никой няма да те обвинява за неща, които не си извършил!

— Тит, пак ли сте се скарали с Крис, че идваш да досаждаш на нас? — Денис се усмихна снизходително.

На Дивна ѝ се прииска да защити бърборкото. Той ѝ беше симпатичен, а гадните новини, които носеше, не я развълнуваха. Тя нямаше сили да жали виновника за смъртта на Ли Китаеца.

— Леч вероятно си е получил заслуженото — глухо каза Дивна. Беше запомнила мършавото, хленчецо момче.

„Казах му, че е най-важно да не загуби душата си! Йо не хареса това, но Леч все пак изгуби именно душата си.“

Питър, който току-що се бе осведомил за разпита на Ник, предаден му от Тит с няколко високоскоростни изречения, погледна Дивна с недоумение. Гневът, че Китаеца е станал жертва на глупостта на един нещастник, остана като „нишан“ на лицето му.

— Какво ли ще каже Уайт в защита на Господ?! — процеди през зъби той.

— Бог допуска злото, за да имаме свобода на избора, Пит! — веднага отговори Дивна. — Човекът е надарен с разум. В душата му е заложен нравствен кодекс... Този Леч със сигурност е имал много възможности. Можел е например да не отиде да предава... Можел е покъсно да се разкае и да предупреди Ли и тризнаците, че е споменал имената им пред служител на Колосор, или поне да не извършва нови предателства след смъртта на Китаеца! Ако Бог премахне злото, между какво ще избираме?!

— Забравих, че не ми е нужен Уайт, ако ти си наблизко. — Питър се почеса нервно зад ухото. Май нямаше какво да възрази.

Трошачите обичаха да посрещат и изпращат приятели, защото това винаги беше свързано с купони. Отборите по скайбол използваша всеки повод, за да обявят турнир. Този ден мачовете започнаха в ранния следобед, а балерините бяха изключително заети в паузите между полувремената. За първи път Мариуча изпълняваше тройно салто върху скайт и това беше още една причина Йо да изглежда леко напрегната.

Дивна и Питър бяха получили централни места в „ложите“.

— Обикновени въздушни възглавници! Само са им издокарали облегалки и са ги издигнали достатъчно високо от пода, за да виждаме добре — забеляза Дивна.

— В повечето случаи трошачите използват скайтовете си — извърна се към нея Питър. — Летят много бавно покрай игралното поле, облежнати на кормилото. Разбира се, всичко става по предварително уточнени правила. Скайтовете се движат с еднаква скорост, подредени един след друг, за да се избегне сблъсък.

— Добре измислено.

Вдясно от Дивна седеше момченце, от чието лице направо се изливаше щастие. В скута му лежеше стъклена кутия с два много малки плиша, които не спираха да ровят из цветните хартийки по дъното, да обикалят по ъглите на кутията и да кокорят дребните си очички през прозрачните ѝ стени. Преди началото на мача Любо и Тит се бяха изредили няколко пъти да прегръщат момченцето. Крис направо го разцелува, а Ник му обеща да го повозят на всички скайтове след играта.

Дивна реши, че е редно да подкрепя отбора на братовчедите, в който освен четирите момчета участваха още Крис, Тит, Любо, двама много симпатични близнаци — Хейдън и Дийн, една усмихната мулатка със загадъчното име Амбър и Крут — слабо невзрачно момче, което се оказа непробиваем защитник и истински скайт-факир. Момченцето с плишите ѝ кимна с широка усмивка веднага след като разбра, че ще викат за един и същ отбор.

В полувремето Питър обясни, че това е истински скайбол, затова се играе с отбор от единайсет играча. Малкият голмайстор Любо бил приет съвсем наскоро, а Боби играел за първи път професионално.

Дивна не очакваше да се случи нищо по-различно от видяното на тренировките. Само напрежението беше двойно по-голямо, като за турнир. Зловещата статистика сочеше, че при скайбол турнири досега са загинали двадесет и осем трошача, а са ранени повече от двеста. Никой не помнеше броя на тези, които бяха пострадали, докато тренират край хангарите си. Питър каза, че дори Любо си е чупил по няколко пъти ръцете и краката, а от Тит бил чувал, че има стотици загинали безславно.

„Уайт е жив и здрав! — с искрена радост си спомни Дивна. — Днес никой няма да влезе в черните статистики!“

Тя се усмихна на Хейдън, който прелитайки ѝ смигна. Дийн го последва и също ѝ смигна.

— Това е техният начин да те поздравят за добрия купон — поясни Питър. — Близнаците Макелън са големи купонджии, но не са особено словоохотливи. Ако не играят скайбол, можеш да ги откриеш в „Улея“. Пият коктейли, мълчат, но като че ли винаги се забавляват...

— Купонът всъщност си е на професор Файнс. Похарчил е много кредити, но го прави заради партията... — Дивна откъсна поглед от играта, макар току-що да бе започнало второто полувреме. — Къде се запиляха възрастите?!

Тя знаеше, че твърде дългото празненство ще бъде използвано за прикрита пропаганда. Беше доволна, че ще осигури поне тази възможност на тайната организация. Нещо като последен „купон“!

— Нямах шанс да ги видиш оттук, сигурно са някъде с Рейнстон. Марти и баща му заминаха рано сутринта да доведат Гого... Мисля, че истинският повод беше някаква уговорка с Орландо, но ще разберем това едва когато устата на тайната организация се върне.

— А самият Орландо ще дойде ли? — въодушевено попита Дивна. След това си припомни думите на Тит за братовчедка му и Леч. Радостното изражение на лицето ѝ се стопи и отстъпи място на спотаена тревога.

— Гоооол! — неочаквано се взриви всичко наоколо им.

— Гооол! — скочи Питър до нея и едва успя да се задържи за въженцето на въздушната възглавница. Пред тях Любо триумфираше, правейки опасни лупинги със скайта си, а тълпата отдолу го аплодираше с диви крясъци.

— Браво, Любо! — извика момченцето отпред. Стъклената кутия в скута му подскочи и разтресе доста силно плишите. Голмайсторът му махна победоносно и продължи да триумфира.

— Само така! — последна се зарадва Дивна, но затова пък много бързо навакса с викането. — Давай, Любо! Очакваме хеттрик!

Питър я хвана за лакътя, за да не полети надолу, и смеейки се повече на нея, отколкото на комичния триумф на малкото момче, което вече се плзеше доволно към публиката, извика:

— Станала си голям маниак! Жалко, че не видя гола. Беше истински разстрел! Направо утрепа вратаря им!

Дивна надникна в очите му и усети позната топлина в стомаха. Трошачите, Академията, целият ѝ свят тук беше свързан с Питър. И ако кажеше, че всичко това ще ѝ липсва, щеше да е просто още едно обяснение в любов.

— Три на два не е бляскава победа! — Ник избута ликуващия Тит, а бърборкото се подсмихна с престорена вина.

— Спасих поне десет чисти положения! Спечелихме турнира! Каж ми една причина да не съм щастлив!

— Много хубаво не е на хубаво — отрязва го Ник.

— Купонът ще е на „поляната“. — Колин се приближи усмихнат. — Денис и компания вече са развили повече от петстотин квадратни метра трева...

— Чудо голямо! — сопна му се Ник.

— Изкуствена трева! — извика Тит. — Ехаа! Това съм го виждал само веднъж. Държат я в празните хангари... Нали? Ползват я, когато „Улеят“ не може да побере достатъчно хора.

— Просто рула рехави пластмаса — изсумтя Ник.

— Какво те ухапа този път? — Колин изгледа братовчед си изпод вежди.

— Вампир от много рядка порода! — озъби се Ник.

— Слушай, Ник, не печелим всеки ден турнира по скайбол! Искам днес да си купонясаме както ни се полага...

— Кой те спира? — още повече се ядоса Ник. — Купонът е на Дивна, следователно можете да минете и без моето добро настроение!

На рождения си ден обещавам да се хия като малоумен за компенсация!

— Да не би да се обвиняваш за самоубийството на Леч? — Тит го погледна с такова недоумение, че Ник се вбеси окончателно.

— Взел е моята идея, представи си! — изкрещя той в лицето на Тит.

— Толкова нервен шампион виждам за първи път. — Рая ги бе настигнала пътьом и побърза да хване Ник под ръка. — Все пак трябва да призная, че гневът ти отива! Прави те вече завършен мъж.

Ник се смути и измърмори нещо неразбираемо.

— Случайно чух част от разговора ви и бързам да те уверя, че не бива да поемаш вината на другото... Леч беше предател по природа. Явно е дошъл моментът да предаде сам себе си. Само човек, който не се уважава достатъчно, е склонен на подобни отчаяни действия. Ли Китаеца беше ангел! Припомняй си това винаги, когато почувстваш угризения за смъртта на Леч! — Рая се усмихна толкова съблазнително, че Ник не устоя и ѝ отвърна на усмивката.

— Плюс това спечелихме турнира! — безгрижно напомни Тит.

— Научих веднага, разбира се! — Рая му смигна и се разсмя. — Не знаех, че си толкова добър вратар.

Тит поруменя.

— Добре, че сме ние с Крут, да му вардим задника — побърза да уточни Колин. — Без защита вратата му е като черна дупка... Ще глътне всяка топка, която се мерне наоколо ѝ!

— Другите отбори също имаха добри защитници — не се съгласи Тит, но и не изглеждаше обиден. — Важно е кой вратар ще спаси повече положения. Ако бях пуснал още един гол, щяхме да довършваме с дузпи... Тогава е най-гадно, а и играта ужасно изтъпява...

— Господи, колко народ! — възкликна изненадано Рая, когато приближиха някогашната писта.

Застлана с приятна зеленина и осветена от холографска луна, „поляната“ изглеждаше като парченце, откраднато от друг свят. Между звездите в небето над тях се виждаха умело вписани всички планети от Слънчевата система. Сатурн се повтаряше няколко пъти в различни големини. Най-ефектното изображение обаче беше на някогашната Земя. Единият ѝ полюс липсваше, все едно някой го бе отхапал —

ужасяващ символ на последвалото разрушение. Но Луната в това странно небе беше много по-едра.

— Стас подчерта, че предпочита пълнолуние — осведоми ги разпалено Тит. — Той смята, че на Земята всички интересни неща са се случвали, когато луната е цяла...

— Стас е мръднал на тема стари легенди — нацупи се Рая. — Всички книги, които слуша, разказват за някакви небивали ужаси...

— Само той ли? — въздъхна Колин. — Де да можехме да попаднем в някоя от тези легенди... Реалните фантазии са готини, някои направо ти изпъват всяко косъмче по тялото, но подсъзнателно знаеш, че това е илюзия...

— Скакалците на Колосор бяха напълно реални. Последствията от присъствието им в мегаклуба също! — напомни Ник. — Легендите ти се струват интересни, щото ги слушаш, без да участваш в тях. Не виждам колко би ти харесало да те разкъса нещо гнусно или да те ухапе вампир...

— Защо си го изкарваш на нас... всеки път, когато нещо не ти е наред?

— Момчета, преди малко спечелихте турнира по скайбол — с лиричен глас изрече Рая.

Бяха стигнали до „поляната“. Колин забеляза професор Файнс и го посочи на братовчед си.

— Разговаря с тризнаците!

— Няма да се учудя, ако ги изкара бъдещи гении, Пазители или нещо от този род — изчурулика Рая. — Файнс се интересува само от чешити... Нали не мислите, че е избрал Дивна случайно? Та тя едва ли щеше да премине във втори подготвителен тази година... А ето го и професор Уайт! Това, че се познават с Файнс, потвърждава думите ми.

— Къде е? — Тит се провря най-отпред. — Аха, и той говори с тризнаците... Отивам да го видя отблизо!

— Какво го прихвана? Допреди минута нищо му нямаше — вдигна рамене Рая.

— Чул е от Дивна само хубави неща за любимеца ѝ от Академията. — Колин го изпрати с поглед. — Този Уайт вероятно е интересен преподавател!

Тит задъхано приближи тризнаците, поздрави и с непривична смиреност застана зад Филип. Искаше да е максимално незабележим,

защото присъствието на двама известни професори бе успяло да го смути.

— Не се бунтувам, господин Уайт, само обяснявах на професор Файнс, че при нас бедността е порок — упорстваше Лиа.

— Всичко, което Леч направи, се случи заради това! — подкрепи я Ина.

— А как да обясним поведението на Колосор, след като за всяко зло е виновна бедността? — Файнс поклати глава. — Изборът ни прави лоши или добри, не богатството или липсата му... Теологът може да го обясни по-ясно! — И професорът кимна към Уайт.

— Трудно е да говорим за толкова сериозни неща на прага на голям празник. Първото, което искам да чуете от мен е, че фактът, че има хора, живеещи в бедност, не доказва теорията, че Бог отхвърля грижата си за човечеството или за определена част от него. — Уайт заговори благо и внимателно, може би се стараеше да не натрапва нито една дума от мнението си. — Грижата на Висшия Космически Разум за нас трябва да е придружена от доверието ни в Него, а не от страха пред притискащата ни бедност или други неблагоприятни обстоятелства. От такива грижи възникват лоши страсти, които смущават вътрешния ни мир... Да вярваме означава да се доверяваме, деца! Простете ми, ако съм ви отегчил.

— Професор Уайт, професор Файнс... — Дивна ги приближи усмихната, а тризнаците се спогледаха хитро. — Толкова ви търсих! Гого е вече тук. Мисля, че не чакаме никого повече!

— Видях, че имаше по-добра компания от двама старци... — Уайт стисна рамото ѝ. — Много се радвам за теб! Джордж ми разказа всичко...

— Исках... съм... Питър да го види — заекна Дивна. — А Денис и Тим са подредили гигантска трапеза...

— Надявам се, че в менюто им има сандвичи за топене! — с бодър тон се включи професор Файнс. — Зная за тях от доста време, а все още не съм ги опитал...

— Голям пропуск! Сега ще имаш възможност да поправиш грешката. Води ни, Дивна! — Уайт я прегърна през раменете.

— А някой ще ни покаже ли как се нанася прословутият лак за зъби? — продължи с въпросите професор Файнс.

— Той е специалитет на Банди — най-сетне съзря повод да се обади Тит. — Ще я потърся! Тя със сигурност е някъде наоколо...

— Непременно я намери! — ентузиазира се професорът. Дивна и Уайт все още го чакаха. — Вървете, ще ви настигна...

— Тук е пълно с феномени, а тризнаците Рост са фаворитите. — Дивна погледна Уайт и срещайки светлината в очите му, неволно се усмихна. — Трудно е да се сбогуваш с истински Пазител малко след като си го открил...

— Скъпа Дивна, Пазителят е просто човек, който се опитва да живее правилно... Обикновен човек, който греши и се съмнява, като всички останали. Като всяко нещо, което дава добри плодове, вярата изисква дисциплина. Но движещата сила е любовта. Не можеш да помогнеш на някого, ако не го обичаш! А няма как да го обичаш, ако не обичаш себе си... Разбираш ли къде се крие глобалният проблем на нашето общество? Като осъзнаеш колко кратко и суетно е пребиваването в плът, смелостта да бъдеш справедлив и да служиш на всяка добра кауза идва сама. Тогава е по-лесно да се довериш на Бог и да излезеш на светлия път, където духът ти намира покой, а делата ти носят удовлетворение...

— Пазителят е човек, който прави чудеса — тихо напомни Дивна.

— Бог прави чудесата — усмихна се Уайт. — Прави ги чрез всеки от нас, всеки ден, но повечето хора не осъзнават това до края на живота си... Някои не искат да го приемат. Други търсят всевъзможни причини, които обясняват чудото и го превръщат в нещо обикновено. Това ги прави по-спокойни... А Пазителят просто осъзнава истинския път на чудесата. Разликата е само в това.

— А изглежда толкова голяма... Можеш да преместиш цяла станция само с тази уж мъничка разлика! — Дивна поклати объркано глава. Погледът ѝ неволно засече няколко скайтъра, които профучаха със смях над главите им.

— Добро може да се случи дори чрез Колосор, но той или няма да разбере, или ще се вбеси от това. Ето защо наричаме Бог Висш Космически Разум. Не можем да прозрем делата Му... Можем само да му се доверим!

— Древните мъдреци са твърдели, че нищо не става случайно. Това го запомних от вас! — Дивна отметна косата от лицето си. — Хората, които срещаме, думите, които чуваме, и ситуацияите...

— Ето защо трябва да сме винаги будни! — Уайт притвори очи, но продължи: — Замисляй се, преди да си кажеш молитвата вечер. Мисли върху целия ден. Всяка постъпка. Всяка среща. Всяка дума,

която е докосвала с добро или с лошо сърцето ти... Чувал съм, че ако благодарим на Бог за всичкото добро, което ни е дал, няма да ни остане време да мислим за лошото. Пазителят е човек, който умее да отсява полезното от вредното. Молитвата му има толкова голяма сила, защото се уповава на искрена вяра. Какъв е смисълът да искаш, ако не вярваш, че ще ти се даде?!

— Но професоре, аз...

— Това нещо като последен изпит при любимия професор ли е?
— Питър се бе промъкнал иззад тях и когато го видя, Дивна се изчерви повече от думите му, отколкото от изненада.

— При мен тя отдавна има максимум точки — весело отговори Уайт. — Но мисля, че имаш право. Сега е време за веселба, а не за мъдруване! Ще ни покажеш ли къде е официалната трапеза?

— Професор Файнс поръча да е „пикник“, затова развиха толкова много трева... — Питър посочи множеството насядали на разнородни купчинки трошачи. — Яде се направо на земята. Нашите места са ей там! — Момчето протегна ръка към една сравнително скромна групичка, в която се открояваше само цветната прическа на Рейнстон. — Марти и Гого пристигнаха и чакаме само теб, Дивна!

— Хайде! — Уайт я побутна леко. Май не му трябваша обяснения, за да разбере, че присъствието на Питър я смуцава по особен начин.

— Орландо не е пожелал да дойде — тихо изрече Дивна. — Разбираемо е, след това, което се е случило с братовчедка му...

— Била е негова... ааам, приятелка. Обичали са се. — Питър също се смути и зарея поглед в кръглата луна. Беше по-красива от Ромео и Жулиета, но не беше истинска като тях.

— Как така? — не разбра Дивна.

— Гого и Марти разказаха накратко. Артемис вероятно е живеела с Колосор, а когато той е измъчвал Орландо, за да издаде Рейнстон, тя му помогнала да избяга... Не зная как е станало. Гого е много притеснен, защото Орландо му е приятел. Каза, че бил жестоко наранен и сега се лекува...

— Питър! — Дивна неволно стисна ръката му. — Орландо е толкова... Той е... велик учен...

— И е млад и красив. — Питър се подсмихна.

— Имах предвид, че не заслужава такова страдание...

— Той ще се оправи, а вие вървете малко по-бързо, защото умирам от глад. — Уайт ги прегърна и закри енергично към останалите им приятели.

След като тризнаците Рост бяха успели да пуснат захар в машината за изкуствен сняг и от холографското небе заваляха сладки топчета с кафеникав цвят, трошачите, наседали на малки и големи групи по „тревата“, изпаднаха в див възторг, а скайтовете отново се понесоха във въздуха с шеметна скорост. Седнали малко встрани от сърцето на купона, Игор и Андрей от „Чукча“ играеха на стъклен шах, фигурките на които представляваха малки чашки, пълни с много силен алкохол. Андрей вече беше изпил четири пешки, един кон и един офицер. Игор го атакуваше с блеснали очи, защото около него се търкаляха повечко чашки. Третият „чукча“ — Саша, стоеше наблизко, прегърнал през талията красива китайка, и шептеше в ухото ѝ нещо, на което тя непрекъснато се смееше. Група трошачи следяха шахматния двубой, като се редуваха да придърпват от най-близката маса купи с пуканки, дребни сладки или нещо за пиене.

— Новият ти учител разбира от купони. — Гого погледна изпитателно Дивна. — Не изглеждаш тъжна, а и отиваш в по-добро училище. Баща ти мисли, че мястото ти открай време е при Файнс.

— Така е, но някои неща тук ще ми липсват... Иначе наистина се чувствам много по-добре. В началото се уплаших, но какъв е смисълът да остана в Академията? Успехът ми е ужасен, не ставам и за политик... — Дивна въздъхна. — Скоро щях да съм ненужна лепка...

— Всеки се чувства така понякога. Аз пътувах много. Смених доста станции... — Гого сведе поглед. — Познавам възрастни, които са ми истински приятели, и деца, които по-скоро биха ме убили... Това не е добре, но вече свикнах.

— Орландо ти е приятел! — Дивна леко докосна коляното му. — Предай му, че ще се моля за него... Жалко е, че понякога не можем да помогнем с повече на хората, които ни харесват истински...

— Хей, чуйте това! — Стас замери Дивна с костилка от някакъв плод. Тит разказваше виц след виц, но в момента физиономията му обещаващо нещо много откачено.

— ...и тогава невидимият се оженил за невидимата... — Бърборкото направи кратка многозначителна пауза, след което се ухили до ушите и завърши: — ...А децата им и те не били за гледане...

Професор Файнс се разсмя пръв. Гръмкият му сърдечен баритон зарази бързо и останалите, а Тит наистина не разбра вицът му или непредвидимата реакция на футуролога е причина за това избухване. Зъбите на великия учен блестяха с дискретни звездички.

— Така те искам, Дивна! — Уайт приклепна между нея и Гого. — Ще ви оставям, вече нямам сили за толкова дълги празненства...

— Но ние не сме се сбогували — уплашено сграбчи ръкава му Дивна, напълно забравила, че това е преподавател.

— Защото ще се виждаме. — Уайт ѝ смигна, а изражението му стана загадъчно. — Ще се виждаме по-често, отколкото предполагаш. Поне докато приемеш факта, че Пазителите не са божества, нито демони... И макар много често пътят им да е съпроводен с чудеса, накрая те се оказват хора, много по-обикновени от тези, които им се удивляват!

— Професоре, нали не казвате, че...

— Рано е да говорим за това, Дивна! — кротко я прекъсна Уайт. — А и не му е мястото. Засега не се нуждаеш от отговори. В сърцето си знаеш това, заради което умът ти още се лута!

Тя го погледна разбиращо, но предпочете да го остави да каже сам думите, с които би желал да я изпрати.

— Готова съм! — подкани го вече успокоена. — Ще направя всичко, което смятате за правилно.

— Няма значение какво правиш или къде си, важно е да си там с цялото си сърце! Запомни това от мен, вместо довиждане... — добави Уайт, усмихна се по неговия си начин и стана.

Дивна изпрати гърба му с тъжен поглед. Той беше единственият професор, който щеше да ѝ липсва.

— Виждам, че започваш да се сбогуваш. — Питър побърза да заеме освободеното от Уайт място. — Тони има специален подарък за теб и няма да ти прости, ако се измъкнеш, преди да ти го е дал!

Питър я поведе нанякъде, а тя го последва като в сън. Подсъзнателно бе стиснала твърде силно пръстите му. Не искаше да го изгуби нито за миг в навалищата.

Питър я заведе до малка площадка, на която чакаше едноместен закрит скаер. Около него вече се събираха останалите членове на тайната организация.

— Най-последно да останем сами... най-големите! — извика Марти. — Това тук заслужава по-специално внимание... И е тайна, която не бива да се знае от други хора! Може би Файнс не разрешава на студентите си да летят... Ще го качим тайно в трюма на кораба му, с помощта на баща ми, разбира се... Той обеща! А по време на полета Дивна ще проучи нещата и ще прецени кога и как да го сваля...

— Чакай малко, още не си обяснил — прекъсна го Питър.

— Това щях да направя. Закъде си се разбързал? Галиба! — Марти посочи скаера и се обърна към Дивна. — Тони го е правил преди година. Искал е да може да поскита извън станцията сам, когато му писне от всичко. Не е подходящ за големи разстояния, но за междустанционен полет е отличен! Ще можеш да се връщаш при нас, когато правим някой по-специален „купон“...

— Ама това за мен ли е?! — Дивна беше готова да се разплаче. Ръцете ѝ се втурнаха към лицето. — Не, не мога да... Господи!

— Аз... ъмм... исках да ти направя някакъв подарък — смути се Тони. — После и другите казаха, че трябва да ти измислим нещо иии... Мисля, че ще ти хареса... Ще можеш да се връщаш от време на време...

— Не зная какво да кажа — едва си пое дъх Дивна. Искаше ѝ се да го прегърне и да му благодари, но той беше така силно почервенял, че се боеше да го доближи, все едно щеше да я опари.

— Не се разнежвайте толкова — обади се Рая с тънка усмивка. — Дивна ще идва винаги, когато може... Нали обещавах?

— Всъщност аз също имам подарък... — Дивна извади малко сувенирно огледалце. Беше фино и красиво. — Ето, за да не се разделяме скарани!

Рая го пое с явно задоволство.

— Много е хубаво. Благодаря ти! — Тя кокетно прегърна Дивна.

— И аз благодаря на всички... И специално на теб, Тони! Сега, докато съм с вас, започвам отново да се колебая... Питам се не сбърках ли, като реших да замина...

— Късно е за това! — Питър отново хвана ръката ѝ. — Качвала ли си се на скайт?

— На скайт? Не, защо?... — объркано го погледна Дивна.

— Защото няма по-подходящ момент от този! — усмихна се той. Останалите го подкрепиха с весели възгласи.

— Аз не мога... Чакай, Питър! — Дивна се задърпа почти изплашено.

— Със сигурност можеш да ме хванеш здраво и да се постарая да не ме изпускаш, нали? — Питър се усмихна хитро.

— Ще опитам — отвърна Дивна, молейки се да не се изчерви позорно точно в този момент.

— Успокой се, дори братовчедите казват, че съм майстор на скайта! — Молитвата не бе помогнала много, но за щастие Питър не разбра правилно смущението ѝ. — Трябва само да се държиш и да ми вярваш.

Той се качи на скайта, който стоеше уж безцелно паркиран край скаера. Издигна го с лекота, понесе се на педя над земята и завивайки, спря до Дивна. Тя се качи зад него и го стисна здраво през кръста. Полетяха.

Беше несравнимо изживяване. Тя стискаше Питър, затаила дъх, и разглеждаше мегаклуба отгоре, като място, което вижда за първи път.

„Зрител! — помисли си напрегнато. — Аз съм просто зрител, минаващ през света!“

— Как е? — извика отпред Питър.

— Фантастика! — отговори Дивна.

Искаше да мисли, да проумее какво се случва с нея, когато е толкова близо до него, но не можеше да съсредоточи мисълта си. Беше слушала в книгите от Земята, че много хора са се чувствали по сходен начин. Мегаклубът шаренееше под тях. Трошачите се стелеха подобно на шумни цветни вълни, а дъхът на Дивна спираше от скоростта и от силата, с която стискаше Питър.

— Дръж се! — извика той и направи опасен лупинг, смеейки се като хлапак, който демонстрира уменията си пред някой по-малък приятел.

Дивна изпищя и вкопчи нокти в гърдите му, но след това също се разсмя. Усещането беше неотразимо. Питър владееше скайта до съвършенство.

— Не искам да слизаме! — прошепна в ухото му.

— Какво? — извика Питър, завивайки рязко. — Искаш да слезеш?! Май се изплаши, а, Дивна?

— Не! — изкрещя момичето. — Не искам да слизаме!

— Чудесно, дръж се!

Питър направи втори лупинг.

„Не разбираш, Пит! — усмихна се в себе си Дивна. — Не разбираш, че бих летяла така цяла вечност, но не заради летенето!“ Тя се притисна към него с цялото си тяло и реши, че би приела да я помисли за най-страхливото момиче във Вселената, стига да могат да останат така още малко.

Нощта дойде неусетно, тъй като едрата, пълна луна висеше на холографското небе още от ранна утрин. Дивна приближи професор Файнс с трепет.

— Имаме още малко време — усмихна ѝ се футурологът. Звездичките по зъбите му проблясваха.

— Уайт си тръгна много рано — отрони Дивна. — Сякаш се боеше, че ще го разпитвам до последно... Докато разкрие истинската тайна на Пазителите.

— Тайна? — възкликна Файнс. — Разочароваш ме, Дивна! Професор Уайт твърдеше, че си най-добрата му ученичка... Посещавала си курса по религия и би трябвало сама да си отговориш какво е Пазител.

— Разбрах само кой е — объркано го погледна момичето.

— Разбрала си по-трудното. — Сега Файнс се засмя и я прегърна бащински.

— Зная легендата за четиримата Пазители — оправда се Дивна. — По един за всяка посока... Знаем и това, че останалите трима са мъртви. Професор Уайт обаче твърди, че Пазителят е просто човек, който живее правилно. Каза ми, че чудесата са дело на Бог и стават чрез всеки от нас...

— Скромността е висша добродетел — напомни Файнс. — Това не може да не сте го учили... А колкото до останалото... така е и не е така. — Дивна го погледна слисано, а той се разсмя. — Чудеса стават всеки ден и на всяко място. Чудо е това, което се случва с теб. Трошачите са истински ходещи чудеса... Надявам се, няма да ми

възразиш? — Файнс ѝ остави време да отговори, но тя не каза нищо. — Днес тризнаците ми разказаха историята на едно малко момченце, което разбило всички общоприети норми на системата, в която живеело. Запомних дори името му — Ени. Той избягал от родителите си и попаднал случайно в „Трошачите“. Там обаче намерил приятели, толкова бързо, колкото умеят само децата, и решил, че не иска да ги губи само защото е малко момче. За разлика от повечето си връстници, които лесно се предават пред забраните и наказанията на възрастните, Ени спретнал сериозен протест и родителите му уважили неговия избор. Вместо да посещава забавачницата, в която няма да научи нищо ново и интересно, той ще остава в мегаклуба при приятелите си, а когато приключат със задълженията си, родителите му ще го вземат оттам. Сега те наистина предпочитат да плащат на Ник и компания за реалните грижи за Ени, отколкото на госпожа, която работи с деца от необходимост... Чудото в тази история е, че това шестгодишно дете е предобраз на цялото ново поколение... Пазителят може малко повече — загадъчно продължи той. — Силата на вярата му върши друг вид чудеса, които невежите приемат по-трудно. Уайт може да излекува смъртно болен човек само като положи ръка върху му. Може да защити цяла станция с молитва. Да изпие силна отрова, без това да му навреди, както между другото е обещано в древните писания... Пазителят е апостол! Така ще го разбереш най-лесно. Има научни обяснения за повечето от нещата, които изброих. Ще те запозная с тях.

— Но защо Уайт не помогне на себе си? — угрижено попита Дивна. — Той е истински Пазител! Може да стори толкова много за другите...

Нещо прободете сърцето ѝ и тя разбра, че вътре в себе си винаги е знаела истината за Пазителите. Знаеше и защо може да обикне само този, който се нуждае от нечия обич и подкрепа. Защо може да бъде съпричастна само с изпадналия в беда...

— Именно затова е Пазител, Дивна. Пазителят служи на хората и го прави не за своя слава, а за слава на Висшия Разум... Вашето поколение нарича Бог по този начин. Имената Му винаги са били много, но Той е един и същ за всяко време.

Дивна извърна замислено поглед. Странно, но не се вълнуваше от прозрението. Преди време Уайт ѝ бе казал, че когато човек открие призванието си, постига мир със себе си. Спокойствие и увереност,

които ще го водят по правилния път, защото той е начертан в сърцето му.

Погледът ѝ неволно засече Питър. Той се смееше на нещо, което Тит продължаваше да допълва, подсилвайки думите си с бурни жестикулации.

— Това е твоето момче, нали? — закачливо се подсмихна Файнс.

— Как познахте?

— Виждам го на лицето ти... в очите!

— Това е банално, господин Файнс! Кажете ми честно как познахте? — развесели се изведнъж тя.

— Той е различен. В твоите очи е загадъчен, неуловим, непредсказуем...

— Но как можете да знаете всичко това?!

— Тихо! — с усмивка я спря професорът. — Това ми е работата... Питър Верелински е достатъчно млад и известен, за да има самочувствие, че е нещо специално. Дотук той просто е едно находчиво, интелигентно момче, което улучва точно моментите, в които да се прояви. Ако продължи така, ще свърши куп полезни неща. Ще спечели много кредити, приятели... врагове също...

— Значи и вие го харесвате? — зарадва се Дивна.

— Точно толкова, колкото харесвам и теб.

— Но аз не умея нищо конкретно.

— Конкретното ще учиш тепърва, затова съм те избрал. А сега опитай да се забавляваш, моля те! — Професорът намигна заговорнически на Дивна и ѝ посочи момчетата. — Виж колко безпомощно се навъртат наоколо и се опитват да спечелят вниманието ти. Не ги оставяй да ме намразят! И без това вече са на път да го направят, задето те отвличам...

Дивна се разсмя, а след това ги огледа един по един. Усмихна се на Рая, с която засякоха погледи, и си спомни, че сутринта беше казала на майка си, че е най-важно да харесваш хората, с които си. Да ги чувстваш част от мечтите си. Може би именно това древните са наричали приятелство? Но всичко, което касае човека, може да се случи във всяко време. „Май не ни отдалечават разстоянията, а съмненията и страховете...“

— Мисля, че трябва да го видиш отблизо. — Денис се беше приближил безшумно. Дивна вдигна глава и проследи изпънатата му

ръка, която сочеше право напред. — Ако си до него, е като жив.

Той сочеше към една сребрееца холограма, която се носеше грациозно по поляната.

— Елен?!

— Май не е точно елен.

Станаха и приближиха холограмата. Цветовете ѝ се избистриха. Дивна протегна ръка към муцуната на животното, защото сега то изглеждаше съвсем като истинско. Елегантната му шия беше украсена с някакъв индиански накит. Рогата му се разклоняваха, изпълваха пространството и се сливаха с пищната гора, през която препускаше.

— Красив е. — Дивна се обърна към Файнс, който ги бе последвал мълчаливо. Очите му бяха тъжни. — Зная, че не е истински, но щом го е имало някога, пак ще го има...

Тя се огледа. Засече Марти, който се беше спрял близо и също съзерцаваше холограмата.

— Приличаме си — подхвърли той. — И двамата сме в клетка, но не ни личи. — После се разсмя лудешки.

— Марти!

— Шегичка, Дивна, най-голямата! — Момчето я простреля с показалци. — Не се шашкай! Всичко ще си дойде на мястото. Почнало е вече.

— Готина холограма... Марти, ела за мъничко. — Тит отмъкна приятеля ѝ, а Дивна извърна лице към елена. Очите му бяха тъмни и дълбоки. Сториха ѝ се тъжни, като тези на Файнс или като на Марти.

— Хайде да го пуснем. — Професорът я дръпна назад, за да може холо-животното да продължи заложения си път, докато някой друг не го спре да му се порадва. Дивна го изпрати с поглед. Помисли си, че би било добре да има един такъв безмълвен другар в стаята си. „Като мечта от миналото.“

— Ще ти уредим един. — Файнс сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Благодаря!

Денис ги остави да продължат нататък и се втурна след елена.

— Време ли е? — попита Дивна.

— Когато кажеш.

Спряха се отново, за да погледат момчетата от „Ветрове“. Те действително използваша истински земни инструменти. Особено атрактивните барабани бяха подредени на подвижна платформа, но

това не пречеше на барабаниста, седнал на метално столче върху платформата, да свири виртуозно, развявайки буйната си тъмна коса. Вокалът и двамата китаристи бяха тъмноруси. Свободно пуснатите им коси стигаха почти до средата на гърбовете. Дивна се заслуша в песента.

*Не знаеш къде си,
светът не изглежда тъй голям,
а някъде там,
 без дом и адреси,
живеят мечтите.
 Когато си сам,
ги виждаш по-ясно и си цял.
Денят е безкраен.
 Животът е призрак бял.
Но ти си избраник, белязан от мечта.
Ти си изгнаник,
просто си някой в нощта...*

Дивна се сепна, защото вокалът я гледаше, докато изпълняваше припева. Остана с усещането, че тази песен е свързана с това, което ѝ се случва.

Професор Файнс явно долови меланхолията ѝ.

— Ако настояваш, ще останем до края — опита да я разведри той. — Казал бях, че имаме малко време, но все пак времето си е наше и ние ще решим за какво да го използваме...

— Не — отвърна Дивна. — Готова съм да тръгваме! Ако може, веднага.

— Сбогува ли се с всички приятели? — учуди се Файнс.

— Не... Като че ли ако не се сбогуваш с някого, се чувстваш така, все едно не сте се разделяли... — Тя замълча притеснено, но побърза да продължи: — Радвам се, че Стас отиде някъде с тризнаците. Той очаква да си тръгна по-късно, но предпочитам да му се обадя, вместо да се сбогуваме тук... Съжалявам само, че няма да мога да участвам в организацията. Скоро ще стане легална и ще

приемат много нови членове... Бях първата, която основателите ѝ приеха... и първа си отивам.

— О, това е почти пророческо участие! — усмихна се професор Файнс. — Идеализмът и политиката са несъвместими неща, Дивна. Започне ли сериозната част, идеалът пръв си отива... За съжаление, в повечето случаи с него си тръгват и ценностите... И най-антиконформистката организация рано или късно се превръща в традиционна политическа партия. Кой знае, може би във вашия случай няма да е съвсем така! Твоят Верелински например не се е променил, откакто се е прочул. Дори достатъчно високомерен не е успял да стане, след всичко, което неминуемо осъзнава, че може...

— Но вие го познавате!? — прекъсна го Дивна. — А казахте, че виждате всичко това в очите ми!

— Присъствах на раждането му, ако това може да се нарече запознанство. — Погледът на Файнс се отнесе към миналото. — Толкова бяло бебе, което така упорито отказва да плаче, не бях виждал никога. Той се роди като избраник! Миг преди майка му да издъхне, изведнъж се разрева с такава сила, че видях в това момченце раждането на целия нов свят...

— Майка му е починала при раждането? — тихо попита Дивна.

— Да, но той не знае това. Израсна в прекрасно семейство. Никога не му е липсвала обич... Само че предпочита свобода пред любов. — В тъмния поглед на професора загадките ставаха все повече и все по-трудни за разгадаване.

— А баща му?! — с надежда попита Дивна и се сгуши по-близо до Файнс, в опит да се потопи в спомените му.

— Баща му беше велик учен, но някак не успяваше да се вгради в света След Земята. Професор Рейнстон, видяхме се за малко днес. Не бях го срещал от години...

— Рейнстон!? — извика Дивна. В този момент си спомни всички прилики, които беше открила между него и Питър. — Двамата с Ден приготвиха трапезата. Къде може да е изчезнал?!

Тя се заоглежда трескаво.

— Тук е истинска лудница...

— Искате ли да го намеря? — предложи Дивна.

— Не, не го търси! — спря я Файнс. — Това е голяма тайна. Нека нещата останат така, както са. Поне заради спокойствието на Питър.

— Не съобразих... — Дивна се обърна назад. Потърси Питър и откри, че е на старото им място на поляната и вероятно слуша щуротиите на Тит.

— Нека се забавлява.

— Какво си говориш под носа? — весело попита Файнс.

— Да тръгваме! — прошепна Дивна. — Не искам да разберат кога сме се измъкнали...

Тя се затича напред. Файнс я последва. Едва когато стигнаха до кораба му и се качиха в него, Дивна въздъхна дълбоко и отново заговори:

— Е, това беше!

Външният дизайн на кораба подозрително напомняше на състезателен автомобил От Земята. Дивна знаеше, че Джордж Файнс е бил пилот на болид в ранната си младост.

„Почти като тези в колектора, само че може да лети.“

Професорът я въведе в командната кабина. Тук всичко бе направено така, че да доближава максимално вътрешния изглед на автомобил. Пултовете бяха изправени почти вертикално. Един от лостовете имаше формата на волан и дори креслата, niskият таван и предният и страничните илюминатори допълваха много сполучливо илюзията, че си попаднал в гигантски болид.

— Успях! Искях да си тръгна точно така, не вярвах, че ще имам сили да не се сбогувам...

— Мисля, че някой друг не е издържал. — Професорът посочи визофона ѝ. — Взех го от баща ти, защото при мен забраната не важи. За онова, което сте скрили в трюма ми, също!

— Аз... съжалявам, че така...

— Виж кой те търси! — напомни с усмивка Файнс.

Дивна нерешително протегна ръка. Толкова отдавна не бе докосвала мобилен визофон, че не знаеше кой би могъл да я потърси в първия момент, в който отново ѝ разрешават ползването му. Със сигурност беше някой, който е взел номера от баща ѝ или от Стас. Сърцето ѝ заподскача с такава сила, че чак ушите ѝ гръмнаха.

— Няма ли да се обадиш? — насърчи я Файнс.

Тя отвори капачето с треперещи пръсти.

— Питър!... Ползваш визофон в Академията?! — едва чу гласа си момичето.

— Винаги съм го правил — отвърна изображението му, изплувало във въздуха. Беше мъничко и крехко, като на горските елфи от книгите, които Дивна обичаше да слуша, когато беше по-малка.

— И защо не ми каза по-рано?

— За да не те подведа... Бързо захапваш, а не умееш много да се криеш... — Дивна не отговори, а остана загледана в малката фигурка, където лицето на приятеля ѝ изглеждаше така неестествено розово. Спомни си, че Стас винаги ѝ правеше забележки за настройките на цветовете, и реши при първа възможност да ги оправи. — Този път успя да ме изпревариш. Това беше моята мечта! — усмихна се Питър.

— И моя също... После не чак толкова... но сега... — заекна тя.

— Няма значение. Аз ще догоня бъдещето... Знаеш, че ще успея! — Питър изведнъж бе станал сериозен. — А през това време ти ще ми разказваш всичко, което изпускам, нали?

— Разбира се! — извика Дивна. — Макар че точно сега не ми се заминаваше... Очакват ви толкова нови неща... Щеше ми се да можем да остана с вас. Трябваше да поговорим повече... На мен например никак не ми допада идеята организацията да се превръща в партия. Оправяхме се страхотно и без да ни пазят закони и длъжности, чийто смисъл не значи нищо, както не значат нищо и най-красивите думи, които слушаме в книгите от Земята... „Купонът“ беше само наш! Беше истински... И сега, като се обърна назад...

— Не се обръщай назад, Дивна! — прекъсна я с усмивка той. — Бъдещето идва много бързо!

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.